

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК НЕЖНИЯТ ИЗМАМНИК

Част 1 от „Плантация в Луизиана“

Превод от английски: Ваня Пенева, —

chitanka.info

Момичето, което отговаряше за единичните дамски кабинети на „Кралица Катлийн“, парахода от Начез за Ню Орлиънс, изглеждаше много прилично с чистата си престилка и пригладената под бонето коса. В същото време от устата му лъхаше доста силно на уиски, дъх, твърде добре познат на Анжелика Крю, защото като повечето мъже в Начез и годеникът ѝ обичаше да си попейва. Тя мразеше този дъх и сега престана да диша, докато момичето усърдно закопчаваше редицата мънички копчета на гърба на вечерната ѝ рокля.

Очевидно алкохолът беше развързал езика на младата жена, защото тя избухна в цял поток комплименти за мекотата и нежния прасковен цвят на копринената рокля, която закопчаваше. Освен това зададе безброй въпроси накъде пътува госпожицата и какво възнамерява да предприеме в Ню Орлиънс. Отговорите на Анжелика не бяха многословни. В този момент предпочиташе да не мисли за пътуването си, за целта му и за онова, което ѝ предстоеше.

— Ще дойдете ли и довечера, за да ми помогнете да се съблека?
— попита нервно тя, когато момичето разпростря широката пола на роклята върху колосаните фусты.

— О, разбира се. Трябва само да позвъните. Непременно ще дойда.

— Мисля, че няма да се забавя много. Сигурна съм, че баща ми ще пожелае да си легне рано, а аз нямам причини да остана по-дълго.

— Не ви ли се иска да се поразходите по палубата с вашия млад кавалер? Днес имаме пълнолуние. — Гласът на прислужницата преливаше от дяволитост.

— Сигурна съм, че той има предвид други забавления.

— Така ли? Щом не разбира какво пропуска, значи е достоен за съжаление. — Момичето избухна в смях и дъхът на алкохол от устата му беше толкова силен, че би съборил по гръб дори някой закоравял моряк.

Анжелика изобрази на лицето си учтива усмивка и бързо се обърна към огледалото, поставено върху тоалетната масичка. Светлината на лампата позлатяваше високо вдигнатите ѝ коси. Тя се завъртя бавно, за да провери дали роклята е равна от всички страни. Накрая се обърна отново към момичето и попита:

— Вие сте единствената камериерка на борда, така ли?

— За съжаление. Има и един камериер за господата.

— Това сигурно означава, че имате много работа?

— Понякога да, понякога не. Повечето дами водят със себе си собствените си камериерки, а някои предпочитат да се обличат сами. Мога ли да направя още нещо за вас?

— Не, благодаря. — Анжелика хвърли кратък поглед към зачервеното лице на момичето. — Искам само да ви кажа... Разбирате ли, някои жени се страхуват от паяци, мишки или змии, аз обаче изпадам в паника при мисълта, че няма кой да свали корсета ми. Като дете често ме наказваха да спя в корсет с обръчи от ябълково дърво и... сецам се за него винаги, когато си лягам.

— Майчице! Кой е посмял да се отнася така с едно толкова сладко момиченце? Сигурна съм, че като малка сте била същински ангел!

Тъмносините очи на Анжелика блеснаха с копнеж, на лицето ѝ заигра усмивка.

— Боя се, че бях същинско диваче. Израснах при неомъжената си леля, която смяташе, че е по-добре да ме накаже с корсета, отколкото да ме напляска. Макар че бих предпочела да ме натупа, това поне не оставя следи.

— Да, да, не се страхувайте, скъпа — проговори съчувствено момичето. — Трябва само да позвъните и аз ще съм при вас още преди да сте извадили фуркетите от косата си.

Анжелика ѝ благодари сърдечно, момичето се поклони и със замах отвори тясната врата на кабината. Анжелика едва се провря през нея с широките си поли. Тя прекоси тесния салон, наречен дамска кабина, и се запъти към голямата зала.

Просторното помещение, което се използваше за трапезария и място за срещи, беше дълго колкото половин кораб и приличаше на пещера. Поставените на равни разстояния месингови и стъклени свещници разпръскваха мека светлина и потапяха дървената ламперия

на стените, пъстрите стъкла на високия купол и миниатюрите над вратите в топъл уют. Махагоновите маси в средата на салона бяха наредени за вечеря с бели ленени покривки, тежко сребро и фин порцелан.

Може би трябваше да остана в кабината си, докато татко или Лорънс дойдат да ме вземат, каза си Анжелика и спря нерешително под свода на вратата. Малкото дами, които се намираха в салона, бяха с придружители, няколко мъже разговаряха в един ъгъл.

Младото момиче се изчерви и се опита да разсъди дали е по-добре да влезе в салона или да се върне в кабината си. Още докато се колебаеше, един от събраните около капитана мъже втренчи пронизващ поглед в лицето ѝ.

Едър и широкоплещест, той привличаше всички погледи върху себе си още със самото си присъствие. Беше гладко избръснат и лицето му се отличаваше с класическа красота. Чертите му сякаш бяха изсечени от камък. Гъстата черна коса падаше на добре подредени къдрици по снежнобялата яка. Жакетът му беше отлично ушит, а реверите от тъмносива коприна му придаваха изискан вид. Сивият панталон беше без нито една гънка и сякаш се сливаше с мускулестите бедра. Ботушите бяха излъскани до блясък. Жилетката беше на дискретни сиви райета, а на черната верижка, подчертаваща опънатия корем, висеше скромнен златен часовник.

Този мъж приличаше на джентълмен с изискан вкус и голямо състояние, но в същото време нарочно небрежната му поза издаваше напрежение и бдителност. Нещо в неподвижността му, което Анжелика си обясни като признак за безмилостно потискани насилствени импулси, събуди в нея чувство за безпомощност и ранимост. Инстинктът веднага ѝ подсказа, че ако се запознае с този мъж, ще се изложи на опасност.

Мъжът присви очи и за момент ѝ заприлича на вълк-единак, уловил в топлия вятър миризмата на плячка. Само след миг обаче устата му се отпусна, а погледът на хладните, непроницаеми зелени очи се плъзна от лицето към голите ѝ рамене и оттам към тясната талия. Светлината на свещите запалваше сини огньове в черната му коса. Той сведе леко глава и жестът му можеше да се оцени както като формален поздрав, така и като безсрамен комплимент.

Анжелика стоеше в рамката на вратата, неподвижна като статуя, макар че сърцето ѝ биеше лудо в гърлото. По вените ѝ се разля горещина, някакво странно вцепенение я държеше в плен на мъжкия поглед. Не знаеше да се оттегли ли или да остане в салона. А може би трябваше да избяга и да се скрие в кабината си? Всъщност, защо просто да не отиде при мъжа, който я наблюдаваше така неприкрито?

Най-после доброто възпитание я спаси. Тя изобрази на лицето си учтиво сдържана усмивка и направи едва забележим реверанс като реакция на поклона, ала без да окуражи мъжа за по-нататъшно сближение.

За съжаление непознатият не реагира според очакванията ѝ. На лицето му се появи злобна усмивка и той направи движение, сякаш се готвеше да остави компанията си и да отиде при нея. За миг в душата на Анжелика лумна радостно очакване, по кожата ѝ пробягаха тръпки и тя сякаш усети лек допир на милваща ръка.

Само след секунда обаче лицето на мъжа стана мрачно и твърдо, той стисна устни и рязко ѝ обърна гръб. Каза нещо на капитана и стоящите наоколо господа избухнаха в смях.

— Изглеждаш възхитително, скъпа моя — проговори с обич бащата на Анжелика, който се беше появил безшумно зад нея. — Още когато купувах роклята, разбрах, че е създадена специално за прелестната ти фигура. Но нямах представа колко по-хубава ще стане просто от това, че я носиш ти.

Мина известно време, преди Анжелика да успее да реагира на думите му. Все пак тя успя да се усмихне и сложи ръка върху неговата.

— Ти си невероятен ласкател, но може би точно затова те обичам.

— Не, мила, не те лаская.

— Май си прав. Леля Хариет постоянно повтаря, че съм се метнала изцяло на теб.

— Леля ти Хариет е много мила, макар че твърдението ѝ не отговаря на действителността. Ти изглеждаш точно като майка си.

Гласът му звучеше уморено и Анжелика го изгледа крадешком. В погледа му се четеше бащинска гордост, но лицето му беше бледо, а на трепкащата светлина на свещите сенките под очите му изглеждаха като сини петна. Приготовленията за сватбата и за преместването бяха

изтощили и без това намалелите му от болестта сили. Без да съзнава какво прави, Анжелика стисна до болка ръката му.

По лицето на баща ѝ пробягна уморена усмивка.

— Пак ли ще играеш ролята на загрижена майка? Моля те, бъди добричка и не се занимавай с мен. Това ще развали вечерта и на двама ни.

— О, папа...

— За всичко е виновна леля ти Хариет. Погрижила се е да те разглези безобразно — установи ядосано бащата. — Не биваше да те оставям толкова време при нея. Но годините отлетяха като миг — вчера беше бебе, което пълзеше на четири крака по пода, а днес си вече млада дама, която си вдига косата и се пръска с парфюм зад ушите.

— Розова вода — поправи го с усмивка Анжелика. — Леля Хариет не позволява нищо друго.

— Толкова ли зле се чувстваше при нея? Тя ми е сестра и аз я уважавам, но се боя, че не е много сърдечна.

Какво можеше да му отговори Анжелика? Ако започнеше да се оплаква, той щеше да се обвинява, а сега беше късно за каквито и да било промени.

— Тя изпълни дълга си. Мисля също, че ме обича, макар и по свой начин.

— Толкова лошо ли беше? — повтори замислено баща ѝ и поклати глава. — Все пак към убеден, че постъпих правилно, като те оставих при нея. Така поне ще станеш щастлива съпруга.

Анжелика не отговори. Искаше ѝ се баща ѝ да е прав, защото беше съвсем очевидно, че мисълта за осигуреното ѝ бъдеще го утешава, но тя не изпитваше неговата увереност.

Вечерята се проточи безкрайно, защото отделните ястия се сервираха с типичната за изисканите ресторанти помпозност. Ароматът на храната натежа във въздуха и се смеси с миризмите от газените лампи, парфюмите на дамите и вонята, идваща от реката. Влажният, хладен бриз влизаше свободно през отворените горни прозорчета и вратите към палубата. Вибрацията, която предизвикваха мощните парни двигатели, караше водата и виното в кристалните чаши да се вълнуват, а подът под краката на пътниците да потръпва. Колелата на палубата скърцаха и се въртяха в постоянен ритъм като огромно сърце, а плискането на водата в лопатите се чуваше като

далечен дъжд. Тези шумове и тихите разговори около масата се допълваха от оркестъра, състоящ се от пиано, френски рог и цигулка.

Докато се хранеше, Анжелика се опитваше да се пребори с чувството, че някой я наблюдава. По едно време не издържа и погледна скритом към масата на капитана в средата на залата. Там седеше мъжът, който я бе посрещнал така безсрамно на влизане. Без да взема участие в оживения разговор, той седеше удобно облегнат назад, опрял ръце на облегалките на стола си, подпрял брадичка на палеца и показалеца. Да, той наистина я наблюдаваше и погледът му беше непроницаем и замислен.

Като видя, че Анжелика Крю поглежда към него, Рейнолд Хардън изпита мрачно задоволство. Щеше да му бъде полезно, ако направеше на дамата колкото се може по-силно впечатление. Русата Анжелика, ангелът Анжелика. Чиста и прекрасна, златна като херувим върху стар релеф, с ясни морскосини очи, зад които криеше мислите си и които изразяваха радостта ѝ. Не беше предвидил, че ще срещне такава красавица. Чувстваше се повече от странно. Не, дъщерята беше само оръжие. А фактът, че беше красива, беше само един неочакван подарък. Не си беше представял, че ще изпита удоволствие от отмъщението си.

Рейнолд отново си представи светналото лице, с което Едмънд Крю пристъпи към дъщеря си. Той обичаше момичето, което бе създал, и се отнасяше към него грижливо като към новородено бебе. Сигурно го обичаше почти колкото играта на карти... Когато я поведе към масата, бе сложил ръка върху нейната и я милваше с искрена нежност. Говореше ѝ като в опиянение, беше изпълнен с желание да ѝ бъде полезен, изобщо, мъчеше се по всички начини да предизвика бързия, сребърен смях на дъщеря си и да види обичта и привързаността в погледа ѝ.

Рейнолд имаше чувството, че наблюдава как отвратителен стар котарак си играе с невинно малко котенце. Глуха ярост напираше в гърдите му.

Несъщият му баща Жерар Дюло беше жив светец. На лицето му постоянно грееше усмивка. Цивилизован и с добро сърце, преди години бе предизвикал истински обществен скандал, като се ожени повторно за жена, непринадлежаща към аристократичните кръгове на Ню Орлиънс. На всичкото отгоре втората му съпруга беше ирландка.

И, сякаш това не беше достатъчно, той призна незаконното дете на тази жена за свой син. Под крилото му избухливото, недостъпно, мрачно момче израсна като истински мъж, макар че така и не се превърна в изискан джентълмен.

Жерар Дюло имаше всички основания да бъде дружелюбен и мил, защото съдбата беше наистина благосклонна към него. Той произхождаше от старо семейство на френски креоли, едно от първите, заселили се в Ню Орлиънс, беше роден в Луизиана, но продължаваше да се чувства французин. Притежаваше „Боньор“, грамадна захарна плантация на брега на Мисисипи, и добивите от нея му даваха възможност да поддържа градска къща за сезона, обор, пълен с чистокръвни коне, три карети и лежа в операта. Освен това изпълняваше с готовност всички желания на жена си и дъщеря си. Имаше достатъчно пари, за да си позволява лукса да купува коне за надбягвания или да участва в игри на карти с високи залагания.

Преди по-малко от месец мосю Дюло, несъщият баща на Рейнолд, замина с парахода за Сейнт Луис, за да огледа някакъв многообещаващ жребец. Конят се оказа средно добър, но по обратния път Жерар се запозна с един очарователен, културен джентълмен и двамата седнаха да поиграят карти. Играта продължи до късно през нощта и накрая професионалният измамник Едмънд Крю успя да измъкне от противника си цялата плантация „Боньор“ с мебелите, робите, добитъка и всичко останало.

С плантацията Дюло изгуби източника на доходите си и с това целия си престиж. Вече нямаше средства, за да запази градската къща, ложата в операта и каквото и да било друго, а гордостта не му позволяваше да взема подаяния. Може би Рейнолд ще се заинтересува от новата му карета с подходяща двойка коне? Това беше друго. Незабавната продажба би му дала време да си отдъхне и да обмисли как да спаси положението. Бил твърде стар, за да започне отначало, но какво друго би могъл да стори?

О, а би ли могъл Рейнолд да съобщи на майка си, че недостойният ѝ съпруг я е превърнал в просякия? Унижението да ѝ го каже лично било просто непоносимо за един грижовен, верен и предан мъж. Не, може би е по-добре той да ѝ го каже лично. Все пак имал известни задължения. Но не веднага, не, за бога, довечера. Нямал смелост да го стори сега. Докато се разхождал из стаята си в ранните

утринни часове и размишлявал за нерадостното бъдеще, Жерар Дюло взел друго решение. Тласкан от отчаянието и подкрепен от изпитото бренди, той пхнал в устата си дулото на сребърния си дуелен пистолет и натиснал спусъка.

Болката беше нещо, което Рейнолд презираше като слабост. Но когато застана пред гроба на баща си, той позволи на болката да проникне до всяка пора на тялото му. Жерар Дюло беше първият човек, който се отнесе с уважение към него, първият, който сметна, че си струва да се занимава с трудното, на моменти нетърпимо хлапе, да го учи и наставлява, и единственият, който проявяваше към него искрена привързаност. Рейнолд изпитваше към втория си баща страстната благодарност, на която е способен един мелез спрямо великодушния и изпълнен с обич благодетел.

Взрян в пресния гроб, Рейнолд се закле да си върне „Боньор“, ако се наложи, дори със сила. Мъжът, заради когото Дюло бе загубил гордостта и радостта си от живота, трябваше да получи заслуженото наказание. Този мъж беше коварен измамник. Загубата на богатата плантация не беше дошла след честна игра. Едмънд Крю беше известен като почтен и честен човек, но този път бе играл с белязани карти. Жерар Дюло бе споменал за тази възможност преди смъртта си, а Рейнолд беше получил потвърждението от познати и от сведенията, които събра в квартала с игрални салони.

Първоначално Рейнолд смяташе да предизвика дуел и преди Едмънд Крю да умре, да го уведоми защо е заслужил такава жестока смърт. Но това беше, преди да разузнае за измамника в Начез и да разбере, че Крю е със слабо сърце и вероятно няма да живее дълго. Стори му се безсмислено да убие човек, който вече е белязан от смъртта.

Трябваше да намери друга възможност да причини болка на Крю. Зарадва се много, когато узна, че измамникът има дъщеря. Ако я отвлечеше, щеше да засегне болезнено бащата и в същото време да си възвърне „Боньор“.

Анжелика Крю беше единственият човек, който имаше значение за стария картоиграч, единствената личност, която можеше да предизвика унищожението му. Сигурно щеше да побеснее, като видеше, че бъдещето ѝ се развива по начин, различен от плановите му за живота ѝ. Щеше да умре от мъка, като разбереше, че някой мъж е

спал с нея, преди да я направи своя жена, и че бракът ѝ, сключен само заради богатата зестра, е същински ад. Щеше да страда и да се мъчи, като знае, че красивата му дъщеря е принудена да плаща всеки ден и всяка нощ за алчността и коварството му.

Когато срещна погледа на младата дама, Рейнолд посегна към чашата с вино и я вдигна за кратък поздрав. Жестът беше лишен от всяка галантност и ласкателство. В сърцето на Анжелика се надигна тъмно подозрение.

Тя сведе поглед и спря да диша. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки.

Годеникът ѝ, който седеше до нея, избухна в смях.

— Какво ти става? Да не видя призрак?

— Нещо подобно — прошепна безсилно тя.

— Не се тревожи — рече Лорънс и светлокафявите му очи заискриха с мътен блясък. Вече беше изпразнил няколко чаши вино. — Няма да мине много време и аз ще ти докажа, че не е редно да ти се явяват други духове, освен моя.

Анжелика се извърна настрана и нервно стисна ръце. Предпочиташе да не мисли за правата, които Лорънс Едингтън щеше да получи след женитбата им. Дори само споменът за влажните, настойчиви целувки, които беше изтръгнал от нея след годежа, я караше да трепери от отвращение.

Това чувство я изненада. От дете мечтаеше да има семейство и деца, да обича съпруга си. Непрестанните натяквания на старата ѝ леля за порочния живот на гражданите на Начез и неприличните истории, които старата готвачка разказваше и които се разиграваха в кварталите отвъд реката, ѝ бяха дали само неясна представа за онова, което я очакваше в брака.

Бъдещият ѝ съпруг не беше непознат за нея. Лорънс беше син на най-добрата приятелка на леля Хариет. Като деца двамата си играеха заедно, после той я придружаваше на балове и приеми и Анжелика обичаше да го дразни заради невероятната му гордост, че е от семейство Едингтън от Догууд Хил, едно от най-видните семейства в града. Тя гледаше на него като на свой брат или братовчед и в никакъв случай като на евентуален кандидат за ръката ѝ. Когато започна да я ухажда веднага щом стана известно, че ще получи в зестра „Боньор“,

огромната плантация в близост до Ню Орлиънс, Анжелика се натъжи. Бе загубила един приятел, без да спечели любим.

Тя се обърна отново към годеника си и скритом проследи преувеличено ленивите му движения. Пясъчнорусата коса беше нападала по лицето, усмивката му беше мила и любезна. Бъдещият ѝ съпруг. Щяха да се венчаят само след шест седмици, защото баща ѝ настояваше сватбата да стане в късната пролет.

Анжелика искаше да изпитва радост или поне известно вълнение, но единственото, което усещаше, беше оловната тежест на дълга.

Проблемът беше в самата нея. Може би просто не беше страстна натура или беше живяла твърде дълго под влиянието на леля си, според която мъжете бяха същества с отвратителен вкус и още по-отвратителни страсти в спалнята. Трябваше да реши този проблем. Скоро.

Последното, от което имаше нужда в момента, беше обезпокояваща среща с друг мъж. Няма да поглежда повече към него. Не. Няма.

Когато вечерята завърши, колосаните бели покривки бяха натезали от влагата, която идеше откъм реката, и покрити с петна. Както масите, така и персийските килими на пода бяха обсипани с молци и мухи. Горещата светлина на свещниците ги беше привлякла и докато танцуваха замаяни около пламъчетата, крилцата им бяха обгорели. Гостите, които излизаха, тъпчеха небрежно насекомите, трошичките хляб и остатъците от храна, нападали по пода. Време беше персоналът да се заеме с вдигането на масите и почистването.

Заедно с баща си и Лорънс Анжелика направи малка разходка по палубата. Двамата мъже разговаряха за незначителни неща, при което Лорънс се оплакваше от теснотията в кабината си и от нелюбезността на стюарда, а баща ѝ обясняваше, че преди тръгването на парахода от Начез е накупил много неща за сватбата и е поръчал да му ги изпратят. Никой от двамата не се интересуваше от мнението ѝ и тя остави гласовете им да се носят покрай ушите ѝ, питайки се дали и занапред ще бъде така.

По едно време корабът се залюля от по-силна вълна и Лорънс улови Анжелика за талията, за да я подкрепи. Притисна я до тялото си и като усети инстинктивната реакция на отвращение, смръщи грозно

чело. Как ли щеше да понася присъствието му? — питаше се с болка Анжелика.

Обещаната от прислужницата луна не се показваше. Реката се простираше около тях, широка и тъмна, безбройните светлинки на кораба се отразяваха в ленивите води. Когато пристъпиха към перилата, Анжелика се залови с две ръце за гладко излъсканото дърво и си пожела пътуването да се забави. Изведнъж я обзе чувството, че се носи право към някаква пропаст. Сякаш параходът щеше да потъне всеки миг и нищо не можеше да я спаси.

Това беше просто смешно. Но нали само преди седмица си казваше, че е просто смешно да се твърди, че тя е сгодена и притежава огромна плантация, подарък от любимия ѝ баща, който се бе оказал професионален картоиграч.

Сега се измъчваше, че не беше проявила повече интерес към живота на баща си и най-вече към начина, по който той печелеше парите си. Той и леля ѝ криеха от нея и я оставяха да вярва, че баща ѝ все още тъгува по отдавна починалата си съпруга и намира покой само когато обикаля света, зает с научните си изследвания.

Анжелика знаеше, че баща ѝ пътува от град на град, както в Америка, така и в Европа. Понякога споменаваше Страсбург или Уайт Сулфур Спрингс, Бостън или Баден-Баден. Кой би помислил, че той печели прехраната си, като се осланя на късмета и на тънки парчета напечатана хартия? Откъде можеше тя да знае, че баща ѝ сключва облози, с които печели и губи цели състояния? Нима можеше да предвиди, че той ще обяви най-голямата си печалба, плантацията, като нейна зестра? Печалба, която буквално ѝ беше натрапил с безброй молби и обещания и най-вече с позоваване на лошото си здраве. Анжелика нямаше сърце да отклони щедрия подарък, нито да откаже съпруга, който според баща ѝ беше абсолютно необходим както за управление на земите, така и за нейна лична защита.

Вятърът, който ѝ се бе сторил толкова приятен след горещината и непоносимите миризми в салона, изведнъж стана хладен и остър. Той проникна през тънкия шал на раменете ѝ и тя потръпна от неведомо предчувствие. Междувременно салонът беше подреден и почистен и можеха отново да влязат вътре.

Стъклата на газените лампи вече бяха доста опушени и огромното помещение изглеждаше сиво и мрачно. Възрастни жени в

лавандуловосини и пурпурночервени вдовически одежди седяха по ъглите и разговаряха с угрижени лица. Младите майки обсъждаха болестите на децата си и проблемите с прислугата, докато няколко достолепни дами следяха със строги погледи младите си дъщери, които потропваха в такт с тихата музика или се кискаха и сочеха тайнствено към събралите се в другия край на салона неомъжени господа. През отворената врата на съседния мъжки салон проникваше син дим от пури. Чуваше се силно пляскане на карти по покритите с филц маси.

На минаване Анжелика хвърли бърз поглед към салона и веднага откри джентълмена, който я бе поздравил преди вечеря. Той седеше до масата за фараон и изглеждаше напълно погълнат от играта. Младото момиче побърза да отвърне поглед. Ами ако вдигне глава и я види...

— Ехей!

Шумният и в никакъв случай не дискретен вик, който отекна в големия салон, беше отправен към бащата на Анжелика. Той дойде от невероятно дебела жена, цялата в кафява коприна. Тлъстата ѝ шия беше украсена с огърлица от грамадни диаманти.

За момент Анжелика помисли, че Едмънд Крю ще отмине с пренебрежение поздрава, но след като жената му махна заповеднически с ръка и диамантите блеснаха с ослепителна светлина, баща ѝ въздъхна, улови ръката ѝ и решително закрачи напред.

Дамата се казваше Парнел, вдовица на средна възраст с весел нрав и следи от ирландски акцент. Гласът ѝ беше ужасно дрезгав. Вероятно причината беше, че тя никога не млъкваше, но може би се криеше и в това, че редовно отпиваше големи глътки от шишенцето с медицинско бренди, което носеше в торбичката си. Вдовицата едва дочака задължителното формално представяне да свърши, за да вземе инициативата в свои ръце и да изкоментира оживено всичко, което ѝ се беше случило през последните часове, като се започне с дяволското яйце, което паднало на полата ѝ по време на вечерята, и се свърши с театралните представления и другите развлечения, които имала намерение да посети в Ню Орлиънс.

Бързо стана ясно, че починалият мистър Парнел е бил картоиграч и приятел на Едмънд Крю. Жената потъна в спомени за веселите пътешествия, които тримата предприемали на североизток и из Европа, разказа няколко пикантни случки, описа вълнуващите бягства

от разгневени загубили играчи, спомена и няколко дами, които очаквали бащата на Анжелика да се ожени за тях. Лорънс, който стоеше прав зад стола на годеницата си, пристъпваше нетърпеливо от крак на крак. Анжелика обаче слушаше напрегнато.

— Велики боже, Едмънд — провикна се по едно време дебелият дама и забрави да доразкаже историята, в която ставаше дума за каруца със сено, пясъчен часовник и пропуснато любовно питие с някаква неутешима дама, — та ти изглеждаш ужасно! Защо просто не си легнеш и не оставиш прелестната Анжелика под моята закрила? С готовност ще се погрижа за нея, уверявам те.

— Да, папа, направи го — промълви загрижено Анжелика. — Няма да остана дълго.

— Сигурен съм, че мадам Парнел ще разруши из основи доброто ми име, ако не съм тук, за да се защитавам — възрази сърдито Едмънд Крю.

Жената избухна в астматичен смях.

— Ще ѝ разкажа неща, които ще те направят много по-интересен.

Едмънд Крю се усмихна, взе ръката на Анжелика и я целуна.

— Лека нощ, скъпа моя. Моля те, помни, че все пак имам известно достойнство и че все още съм твой стар баща. — Той се поклони с развеселена усмивка и се оттегли в кабината си.

— О, скъпи млади приятели, Едмънд е наистина неповторим — заговори с въздишка мадам Парнел, след като старият ѝ приятел излезе от салона. — Има си и слабости, разбира се. Лесно се гневи и използва безмилостно всеки мъж, който не знае границите си или няма талант за игра на карти. И няма усет за парите — веднъж видях как заложи последната си сребърна монета за това кой от двата петела в гостилницата ще пропее пръв! Но винаги си остава джентълмен и не е забравил жената, която е обичал истински — твоята майка, скъпа моя Анжелика.

— Боя се, че не знам почти нищо за него — проговори предпазливо младото момиче.

— Той не е искал да знаеш, нали разбираш? Впрочем, същото важи и за леля ти, онази непоносима мрачна старица. Срещала съм я само веднъж, но веднага си казах, че това е най-сивото същество, което съм виждала. По-скована е от...

Лорънс въздъхна шумно, сякаш се задушаваше, и отново запристъпва от крак на крак.

Мадам Парнел млъкна, изправи се като свещ, изглежда го и попита:

— Да не би в гърлото ти да се е забила рибя кост, момче, или се опитваш да ми напомниш, че трябва да си държа езика зад зъбите? Ако приказките ми не ти харесват, иди някъде, където няма да ги чуваш. Може би ти се ще да отидеш в съседния салон и да погледаш мъжете, които играят карти?

Лорън почервения целият при този язвителен намек за мъжествеността му и се обърна към Анжелика с гневен и в същото време умотелен поглед. Обаче младата жена не желаше да пропусне благоприятната възможност да узнае повече за живота на баща си, освен това никак не ѝ се искаше да остава насаме с годеника си.

— Мисля, че ще се оправя — проговори меко тя. — Не е нужно да оставаш с нас.

Лорънс се нацупи обидено, направи скован поклон и се сбогува.

— Ваш слуга, мадам. Анжелика, скоро ще се върна да те взема.

— Като че ли момичето е някакъв пакет — изръмжа раздразнено мадам Парнел и проследи с бдителен поглед излизането му. После на лицето ѝ грейна мила усмивка и тя се обърна отново към Анжелика: — Е, след като най-после се отървахме от мъжете, можем да разговаряме на спокойствие. Какво искаш да знаеш за приключенията на баща си?

— Всичко! — отговори засмяно Анжелика, но скоро стана сериозна и хвърли бърз поглед към мъжкия салон. — Но първо бих желала да разбера познавате ли онзи мъж ей там.

— Кой? — попита учудено мадам Парнел и погледна към вратата.

— Не ми се иска да го посочвам. Седнал е на масата точно до вратата. Тъмнокос и много едър...

Дебелата жена вдигна учудено вежди.

— Велики боже! Дете, ти май говориш за Рейнолд Хардън? Трябва да ти кажа, че си си избрала най-големия негодник.

— Нима той не е почтен джентълмен?

— Има хора, които общуват с него само заради връзките на семейството му, но аз не съм толкова изискана. Знаеш ли, той живее в

прекрасна къща на „Роял Стрийт“, в самия център на Ню Орлиънс.

— Добре ли го познавате? — Любопитството на Анжелика нарасна още повече от странния тон, с който говореше мадам Парнел.

— Срещали сме се. Е, какво да ти разкажа за него? Родословното му дърво не е особено старо и това смуцава префърцунените аристократи в Ню Орлиънс, но пък е безмерно богат. Започнал е с игрален салон, но наскоро го продаде. Говори се, че не е безопасно да му се изпречиш на пътя. А една дама, от която се интересуваше известно време, след края на връзката им направи опит да сложи край на живота си.

— Самоубийство? — прошепна смаяно Анжелика.

— Така се говори. Честно казано, мисля, че тя е инсценирала сърцераздирателната сцена, за да си върне благосклонността му. Вечерта, когато бедното момиче за първи път посмя да се появи пред доброто общество на представлението на „Севилския бръснар“, Хардън придружаваше в операта най-известната артистка на Ню Орлиънс.

— О! — промърмори Анжелика, за да реагира по някакъв начин, и погледът ѝ отново потърси лицето на мъжа, за когото говореха.

Рейнолд Хардън забеляза колебливия ѝ поглед и късметът веднага го напусна. Всъщност, какво значение имаше дали печели или губи, след като мястото, което беше заел, му позволяваше да наблюдава отлично какво става в големия салон. Бе забелязал Анжелика Крю веднага след връщането ѝ в салона, знаеше също, че в момента е сама, без баща си и без годеника си.

Мекият прасковен цвят на роклята ѝ подхождаше толкова добре на розовия тен, а дълбоко изрязаното деколте властно го привличаше. Редицата мънички копчета на гърба го изкушаваха да ги усети под пръстите си.

Когато видя, че в салона влезе Лорънс Едингтън, Рейнолд изпита злобно задоволство. През последните няколко минути бе стигнал до изненадващото заключение, че му е много неприятно да вижда младия овен в близост до красивата Анжелика. Кой му позволяваше да се наслаждава безпрепятствено на деколтето ѝ?

Анжелика Крю беше дама, независимо от мъжа, който ѝ беше баща. Тя проявяваше правилните инстинкти и беше получила подходящо възпитание. Мекият овал на лицето ѝ, високите скули и

съвършено оформената уста ѝ придаваха вид на класическа чистота, а лицето ѝ издаваше искреност и доброта. Рейнолд беше възхитен от прямия ѝ поглед и от чувството за хумор, което се криеше зад меката ѝ усмивка. Това момиче не е само сладко и мило, каза си развеселено той.

Какви идиотски мисли! Анжелика Крю нямаше никакво значение за него, видът и личността ѝ не му влияеха. И дума не можеше да става, че ще се влюби в нея. Нямаше да го допусне.

Откакто стана мъж, той избягваше продължителните връзки, разбира се, доколкото беше възможно. Ако допуснеше да бъде заслепен от физическото очарование на някоя жена, много лесно можеше да стане жертва именно на тези външни предимства. Мъжът трябваше да осъзнае този риск и да го включи в предварителните си сметки.

Рейнолд погледна към Лорънс Едингтън, който се движеше с добре премерена бавност от маса на маса, за да погледа различните игри. След известно време той помоли да вземе участие в партия покер. Рейнолд напусна масата за фараон и се облегна на стената, за да следи всички движения на съперника си.

За момент се изкуши да се присъедини към играта, но се отказа. На масата седяха мъже, които го познаваха, и можеха да споменат неща, за които беше по-добре да се мълчи. Двамата с Едингтън не се познаваха, но можеше да се очаква, че годеникът на Анжелика ще наостри уши при споменаването на името „Боньор“.

С Едмънд Крю положението беше по-различно. Рейнолд полагаше големи усилия, за да го избягва. Бащата на Анжелика беше известна фигура в Ню Орлиънс; двамата се хранеха в едни и същи ресторанти, седяха в съседни ложи в операта, посещаваха едни и същи игрални салони. Може би Крю беше осведомен за връзката между Рейнолд Хардън и мъжа, чиято плантация беше откраднал.

За да узнае нещо за Лорънс Едингтън, Рейнолд се задоволи да го наблюдава внимателно по време на покера. Младежът играеше дръзко и се осланяше повече на късмета си, отколкото на действителните си шансове да спечели. Когато залагаше или хвърляше картите си на масата, правеше това по екстравагантен начин, когато печелеше, ставаше високомерен, а когато късметът го изоставяше, започваше да се цупи.

Тези наблюдения и сведения, които Рейнолд беше събрал преди, му даваха доста ясна представа за мястото, което Лорънс Едингтън заемаше в странната тройка. Годеникът на Анжелика не беше непременно мухльо, но очевидно не умееше да контролира чувствата си. Липсваше му учтивостта поне да се престори, че предпочита компанията на годеницата си пред играта на карти, липсваха му и маниерите, с чиято помощ мъжете завладяваха сърцата на жените. Не, той не беше сериозен конкурент и годеницата му нямаше да приеме трагично загубата.

Накратко казано, Лорънс не представляваше препятствие. Рейнолд се отблъсна енергично от стената и напусна мъжкия салон.

Може би беше най-добре да отиде при мадам Парнел и да се запознае с бъдещата си жертва. Много му се искаше да размени няколко думи с дъщерята на Едмънд Крю, да проведе лек светски разговор, в който нямаше да има нито сълзи, нито горещи изблици на чувства, да ѝ се представи като мъж и кавалер, а не като чудовището, което всъщност беше.

Не. Такава среща би била преголям лукс. Тя нямаше да промени нищо, можеше само да отслаби решителността му да осъществи отдавна замисления план.

С неподвижно лице и енергична крачка той напусна големия салон и се запъти към стаичката, където единствената корабна камериерка чакаше позвъняванията на дамите.

2

„Кралица Катлийн“ беше сравнително стар параход. Той плаваше вече четири години по Мисисипи и очевидно нямаше намерение да се оттегли в заслужена почивка, макар че безбройните стъбла на паднали дървета, пясъчните плитчини, бурите, неспособните лоцмани и неизправните машини правеха повечето плавателни съдове негодни още след третата година от пускането им на вода. Въпреки това „Кралица Катлийн“ беше любимият параход на Рейнолд, преди всичко защото беше конструиран именно за пътувания по долното течение на Мисисипи. Той харесваше капитана, уважаваше лоцмана и редовно хвалеше готвача, но най-много се възхищаваше от кабините. Те бяха достатъчно големи, за да се понравят и на пасажери, свикнали с просторни спални, освен това бяха построени така, че при горещо време се проветряваха достатъчно през нормалната вътрешна врата и през малък люк към външната палуба.

Рейнолд зае позиция на палубата в непосредствена близост до външната врата на кабината, в която беше настанена Анжелика Крю. През спуснатите жалузи проникваше светлина, но освен тихото, изкустително шумолене на копринени поли и няколко въздишки не се чуваше нищо. Облегнат на резбованата дървена колона, мъжът се вслушваше напрегнато. Изпитваше известно нетърпение, но настроението му в никакъв случай не можеше да се нарече лошо.

Луната беше изгряла и изглеждаше дружелюбна, сияеща и в същото време плаха, както криеше мекото си златно лице зад пурпурносивите облаци. Подвижният, блещукащ светлинен лъч, който танцуваше по водната повърхност, сякаш имаше тегло и беше материален. Рейнолд го усещаше по ресниците си, по устата, но устоя на напора да протегне ръка и да го докосне, защото още преди много време беше прозрял, че битката за непостижимото не може да бъде спечелена.

Изведнъж на палубата над главата му изпищя корабна сирена. Мъжът напрегна всичките си сетива и застана нащрек. Когато откри

причината за вълнението, излезе напред и се опря с две ръце на релинга.

Зад „Кралица Катлийн“ се движеше друг параход. Тънките комини изпусаха кълба черен, обсипан с оранжеви искри дим, а от преливниците по палубата се стелеха сребърнобели облаци пара. Параходът носеше името „Синсинати Сити“ и с пълна пара пореше вълните зад „Кралица Катлийн“. Само след минута „Синсинати Сити“ даде остър сигнал с корабната сирена и започна незабавно маневрата за изпреварване.

Лоцманът на „Кралица Катлийн“ беше уведомен навреме за натрапниците и отдавна беше поискал повече пара. От комините се заиздигаха дебели кълба дим. Тракането и чукането на двигателите се засили и корабът се понесе с голяма скорост по течението на реката. Вибрирането на релинга под ръцете на Рейнолд се ускори и мъжът смръщи чело, когато неравномерният ритъм се предаде на цялото му тяло.

За миг той изпита тревога, но отворилата се зад него врата погълна цялото му внимание. Анжелика Крю излезе на палубата.

Рейнолд се обърна към нея и затаи дъх. Тя беше разпуснала косата си и меките, блестящи руси вълни падаха като сурова коприна по крехките рамене. Гъстите къдрици блещукаха, а потопените в лунна светлина крайчета се криеха по гънките на шала ѝ и се смесваха с копринените му ресни. Разкошният шал висеше почти до коленете ѝ. Рейнолд усети нетърпимо желание да я докосне, да я прегърне, но само стисна здраво юмруци и остана неподвижен.

Когато го откри толкова близо до кабината си, Анжелика замръзна на мястото си. Ала бързо успя да се овладее и когато заговори, гласът ѝ издаваше само учтиво любопитство:

— Какво става? Случило ли се е нещо?

— Надбягване — отговори кратко мъжът.

— Защо, за бога?

— Защото има пълнолуние, нощта е ясна и всичко се вижда. Защото параходът, който влезе пръв в пристанището, ще получи пълен товар, а за втория може да не остане нищо. Защото речните лоцмани си имат гордост и защото... — Рейнолд млъкна рязко, уплашен от собствената си разговорливост в сравнение с нейното замислено мълчание.

Усмивката ѝ издаде, че обмисля чутото, но тя не отговори. Анжелика сложи ръка на кръста си и задиша бавно и равномерно.

— Нещо не е наред ли? — попита Рейнолд, стараяйки се да изглежда учтив и загрижен, без да става нахален.

Анжелика поклати глава и косите ѝ сякаш затанцуваха над златните ресни на шала. Тя помълча още малко и попита:

— Виждали ли сте камериерката, която обслужва дамите? Мислех, че е излязла на палубата.

— Видях я преди около час — отговори предпазливо той и не излъга. Беше отишъл при момичето и му беше дал пари, за да иде в друга част на кораба, където звънът на Анжелика нямаше да се чуе. Той погледна девойката и прибави: — Мисля, че отиваше да се погрижи за някакво бебе и за още едно дете, които били болни.

— О!

Гласът на Анжелика прозвуча така отчаяно, че Рейнолд изпита угризения на съвестта. Разбира се, той познаваше причината за тревогата ѝ, беше осведомен, че тя се чувства като пленница в корсета си. Узна това, след като изпрати камериера си на задната врата на леля ѝ да побъбри със слугите. Точното планиране на всяко начинание беше много важно за него, един от малкото принципи, които смяташе за смислени и полезни. Другият му принцип беше, че слабостите на противника трябва да се използват колкото се може по-добре.

— Ако наистина е толкова важно да се намери камериерката — заговори спокойно той, — значи вие имате спешна нужда от момиче или жена, които да ви помогнат. Ще позволите ли да отида да потърся някоя подходяща личност и да ви я изпратя?

— Не, не познавам никого. Всъщност, мога да отида и сама.

Рейнолд знаеше към кого би могла да се обърне тя в нуждата си и незабавно се зае да разруши тази надежда.

— Вероятно имате предвид мадам Парнел, с която ви видях да говорите след вечеря? Тя се оттегли в кабината си. Сигурен съм, че няма да ви е много приятно да стоите в това облекло пред кабината ѝ, докато тя си слага перуката и се гримира.

Гласът му прозвуча небрежно, но в него имаше и недвусмислен укор, че младо момиче като Анжелика си позволява да се държи неприлично.

— Разбира се, първо ще се облека — отговори сковано тя.

— Не е нужно. Мисля, че дамата пътува с камериерката си. Ще изпратя слугата си да попита мадам Парнел дали не би могла да ви заеме момичето си за известно време.

По лицето на Анжелика премина сянка на съмнение.

— Смятате ли, че мадам Парнел ще се съгласи да използвам камериерката й?

— Сигурен съм, че така е по-добре, отколкото да я карате да идва лично в кабината ви.

Анжелика все още се колебаеше.

— Не знам... Не искам да будя татко, защото е болен, но може би годеникът ми...

— Младият Едингтън? Запознахме се в салона. Мисля, че не е много умно да се обръщате към него в този случай — отговори с твърд глас Рейнолд.

Анжелика захапа долната си устна, но бързо се овладя и кимна.

— Боя се, че ще се наложи да приема любезното ви предложение.

— Не е любезност, а удоволствие — отговори спонтанно Рейнолд. После се обърна, пресече палубата и отвори вратата на кабината си.

Тит Жан, от много години негов доверен слуга, вдигна глава и го изгледа сериозно. Рейнолд срещна спокойно тъмния, ясен поглед. Никой от двамата не каза нито дума, но това не беше и нужно. Мадам Парнел беше получила съответните указания и нямаше да изпрати момичето си на Анжелика.

Като повечето камериери, Тит Жан беше отлично осведомен за делата и мислите на господаря си. Намерението на Хардън никак не му харесваше, но той даваше израз на неодобрението си само със строгия и затворен израз на лицето си. Рейнолд нямаше намерение да се съобразява с него, това беше ясно.

Младият мъж се облегна на стената и затвори очи. Виждаше намерението си в същата светлина, в която лишеният от сана си свещеник вижда греха. Без съмнение онова, което възнамеряваше да извърши, беше погрешно, може би дори подсъдно. Но в същото време той се подчиняваше на една по-висша справедливост. Ако някога се беше съмнявал в правилността на плана си, беше достатъчно да си спомни само сребърните сълзи, които се стичаха по внезапно

състареното лице на втория му баща, да чуе отчаянието и болката в гласа му.

Докато стоеше облегнат на стената, Рейнолд изведнъж осъзна, че женитбата с Анжелика Крю и възстановяването на „Боньор“ не са най-лошата форма на отмъщение. Ако успееше да я убеди във вината на баща ѝ и да я накара да го прогони завинаги от живота си, Едмънд Крю щеше да претърпи най-страшното поражение. Ако успееше да накара Анжелика да заобича съпруга си повече от баща си, това щеше да бъде най-доброто отмъщение за трагичната смърт на Жерар Дюло.

Старият картоиграч щеше да разбере какво означава да загубиш самоуважението си, смисъла на живота си и да рухне също като Жерар Дюло. Това съзнание щеше да разруши живота му завинаги също като на мъжа, за чиято смърт носеше отговорност.

Дали е възможно да накарам дъщерята на измамника да ме обикне, запита се Рейнолд, или това е само едно самолюбиво желание, родено от угризенията на съвестта и неочаквано силното чувство, което изпитвам към нея? Не можа да си отговори. Каквото и да беше, трябваше да изчака, докато стане неин съпруг.

Анжелика Крю продължаваше да стои до релинга, където я беше оставил. Гледаше към реката, сякаш следеше надбягването, но дишането ѝ беше нервно и накъсано, ръцете ѝ трескаво подръпваха банелите на корсета, в който беше стегната талията ѝ. Момичето се чувстваше наистина зле. Рейнолд не беше очаквал това.

Щом чу стъпките му, тя се обърна към него, отпусна ръце и направи опит да се усмихне. Ала когато заговори, гласът ѝ потреперваше издайнически:

— Слугата ви намери ли мадам Парнел?

— Много съжалявам, но Тит Жан е узнал, че с камериерката е станала малка злополука. Опитала се да премести някаква ракла и паднала. Порязала си е коляното и мадам Парнел тъкмо е повикала човек да я превърже.

Лицето на Анжелика помрачня, макар че изрази съчувствие. Тя се поколеба и продължи:

— Да, боя се, че трябва да събудя баща си.

— Нали казахте, че е болен?

— Никак не искам да го безпокоя, но просто нямам друг избор.

Лицето на мъжа остана напълно спокойно, само гласът му издаваше известно напрежение:

— Докато се връщах при вас, обмислих положението. Предлагам ви услугите си. Мисля, че умея да се справям добре с копчета. Намирам ги дори без да гледам — разбира се, когато случаят го изисква.

Изведнъж Анжелика задиша тежко, сякаш беше тичала.

— Вие искате... вие ми предлагате...

— До поема ролята на камериерка, да. Наблизо няма никой, който би могъл да ни види, а и процедурата няма да трае дълго. Можете да разчитате на дискретността ми, както и на това, че ще се държа като човек на честта.

Младото момиче го погледна странно, бледата кожа на лицето му се обля в червенина. Рейнолд помисли, че е възмутена от предложението му, но само след миг откри, че тя размишлява сериозно.

Вятърът развя роклята ѝ и мекият дъх на розова вода и топла женственост го удари право в носа. Косата ѝ се поклащаше леко в ритъма на кораба и блещукаше на лунната светлина като златна мрежа. Потънала в мислите си, Анжелика приглади назад русите кичури и попита овладяно:

— Защо ми предлагате това?

— Защото съм загрижен за вас и изпитвам потребност да ви услужа. Толкова ли е изненадващо?

— Аз не ви познавам, вие също не ме познавате.

— Значи ви липсва официалното взаимно представяне — установи развеселено той и още докато казваше името си с лек подигравателен поклон, разбра, че тя не е очаквала този тон и тези думи. Тя бе успяла да го изненада, а той не беше свикнал с изненади.

— Познавате ли баща ми?

— Не мога да твърдя, че съм близък с него. — За щастие Рейнолд се овладя бързо.

— Мисля, че ви видях в салона за карти. Професионален играч ли сте?

Мъжът сведе глава, омагьосан от промяната в тона ѝ.

— Това би ли ме направило по-приемлив за вас?

— Не искам нищо освен пряк отговор — отвърна строго тя.

Това момиче беше бдително, но не се страхуваше. Очевидно нямаше опит с мъжете. Това прозрение допълваше сведенията, които беше събрал за живота ѝ при онзи стар дракон, леля ѝ. Едновременно с това го смущаваше, че именно той ще бъде човекът, който ще я научи колко важно и здравословно нещо е недоверието.

— Подвизавам се в много области — отговори небрежно той. — Търгувам с всичко, от памук и захар до кораби и земя.

— Значи не сте играч?

— Поне не професионален.

— Но може би по природа?

Лека усмивка заигра по устните му, когато отговори:

— Такива са повечето мъже и за съжаление твърде малко жени.

— Опитвате се да откриете каква съм аз, така ли? — попита замислено тя. — Откъде мога да зная? Никой досега не ме е предизвиквал да взема участие в игра... — Тя млъкна изведнъж.

— Винаги е рисковано да се довериш на друг човек. Играта може да стане опасна.

— Кажете ми защо се интересувате от проблемите ми и може би ще ви отговоря.

Това беше единственото, което не можеше да ѝ разкрие. Или може би все пак? Сърцето биеше тежко в гърдите му.

— Има различни причини, като се започне с джентълменския кодекс на честта и се свърши с личния интерес, който изпитах при първата ни среща.

— А кои причини са между тези двете?

Трябваше да отбележи, че има насреща си внимателна слушателка. Не, това момиче нямаше достатъчно опит, за да забележи коварството зад маската на искреността. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Другата причина е страстта.

— И признавате това просто така? Колко ласкателно...

— Нали? — усмихна се мъжът. — Но вие все още не сте ми казали дали сте играч по природа.

— Аз съм дъщеря на баща си и вероятно играта е в кръвта ми. Освен това желанието да се освободя по-скоро от тесния корсет е твърде голямо и не мога да си позволя да проявявам капризи. Бих повярвала на обещанията ви, ако можех, но как да го направя след последните ви думи?

— Това наистина е въпрос, на който няма лесен отговор.

Анжелика не каза нищо, само го погледна право в очите. Беше попаднала в капан, макар че никак не ѝ се искаше да го признае.

Рейнолд ѝ обърна гръб и се загледа към следващия ги кораб, който се носеше по вълните, ярко осветен и шумен, и оставяше зад себе си гъсти облаци дим. Беше много по-трудно, отколкото си го беше представял, и преди всичко много по-смущаващо. Не очакваше, че мнението на тази девойка ще има значение за него, не очакваше, че ще му се иска да се съобрази с чувствата и копнежите ѝ.

Анжелика се поколеба, после пристъпи към релинга и също се загледа в кипящата вода зад витлата. Проследи оранжевите точки, които се сипеха от комините на „Кралица Катлийн“ и се пръскаха във водата, където светлината им угасваше в черната бездна. След малко промълви:

— Ние печелим.

— Имаме доста голяма преднина — съгласи се Рейнолд. Не знаеше дали тя се опитва да печели време или не.

— Ако продължаваме с тази скорост, ще стигнем в Ню Орлиънс по-рано от предвиденото.

— По-скоро бих казал, че дървата скоро ще свършат — възрази сухо той и тя се усмихна.

На борда на преследващия ги кораб изреваха сирените и димът над комина се сгъсти. На главната палуба изскочиха няколко матроси и се разкрещяха на мъжете отдолу. След малко Анжелика заговори отново:

— Мисля, че постъпих добре, като не си легнах. Иначе щях да пропусна края на цялото това вълнение.

Тя имаше право. Но положението на Рейнолд се усложняваше. Скоро на палубата щяха да излязат и други любопитни и усамотението им щеше да свърши. Трябваше непременно да я вкара в кабината ѝ, преди това да се случи.

— Ако вълнението ви е приятно, вероятно досега съм бил доста по-сдържан от обикновено. Ако предпочитате, ще поискам срещу любезността, която ви оказвам, ответна услуга.

Анжелика се обърна стреснато, но нито се олюля, нито му зашлеви шамар, макар че той беше подготвен именно за подобна реакция. Гласът ѝ прозвуча строго:

— Мисля, че искате висока цена за разкопчаването на няколко копчета.

— Бихте могли да ми окажете услуга, която ще достави радост и на вас.

Лицето ѝ беше толкова хладно и непроницаемо, сякаш беше издялано от снежнобял мрамор.

— Аз не съм от типа жени, които приемат с готовност подобни предложения.

— Всяка жена знае кога е дошло времето да приеме това предложение. Има нужда само от основателна причина, от подходящ случай и от истински мъж.

Анжелика наклони глава и посегна към шията си. Беше ѝ трудно да диша.

— Защо? Защо ми казвате това?

— За да ви прелъстя — отговори той и в гласа му трепереше отчаяние. — За какво друго?

— Не.

Когато я погледна, той видя в очите ѝ смущение, а после неверие.

— Не ми вярвате, нали? Питам се защо...

— Трудно ми е да видя у вас повърхностния денди, за когото се представяте — обясни замислено тя. — Освен това знам от сигурен източник, че мъжете, които искат да прелъстят някоя жена, са склонни първо да я вземат и после да обсъждат положението.

Рейнолд се изправи бавно в целия си ръст.

— Май трябва да ви благодаря за комплимента, въпреки че е ужасно несправедлив. Но ако сте толкова сигурна в характера и мотивите ми, значи бихте могли да приемете помощта ми?

— Не смятам, че разполагам с достатъчно опит, за да преценявам постъпките на мъжете — отговори с извинителен тон тя. — Затова ще повторя още веднъж: моят отговор е не.

Тя се опита да се усмихне, но не успя, може би защото забеляза мъката в очите му.

— Боя се, че не мога кажа друго. Ще отида да събудя баща си.

Физическо желание и порив към насилие, предизвикани от неутолима жажда за отмъщение, пулсираха в мозъка му, но най-живото чувство в сърцето му беше тъга.

— Знаете ли, просто не мога да повярвам, че ще го направите.

В този момент Анжелика осъзна опасността и бързо отстъпи към вратата на кабината си. Той скочи след нея и стисна болезнено китката ѝ. Чу изохкването ѝ, усети съпротивата ѝ, но не разхлаби яката си хватка. Отвори вратата на кабината и я бутна вътре, изпълнен с желязна воля и неустоима сила.

Анжелика прибра полите си и се втурна към отсрещната стена. Рейнолд затвори вратата и се обърна към нея.

Кабината беше твърде тясна, натъпкана със сандъци и чанти, обзаведена с тежки мебели. Бягството беше невъзможно. С едина-единствена дълга крачка той можеше да се озове до вътрешната или външната врата, за да ѝ препречи пътя. Леглото беше зад него, на тоалетната масичка гореше нощна лампа. Рейнолд видя, че младата дама отбеляза всички тези подробности, преди да вдигне глава и да го погледне право в очите.

Сърцето ѝ биеше така силно, че вената на дългия, тесен врат се виждаше повече от ясно. Тя беше в капана и сега чакаше следващата му стъпка. Стегнати в безмилостната хватка на корсета, младите ѝ гърди се вълнуваха уплашено, но изражението ѝ издаваше смела решителност, а по очите ѝ личеше, че обмисля как да се изплъзне.

Рейнолд направи крачка напред и Анжелика преглътна мъчително.

— Какво искате от мен?

— Не е ли очевидно? — Гласът му беше по-дълбок, отколкото бе очаквал, и по-мек от планираното.

— Не изглеждате като мъж, който се поддава на всяко изкушение, а още по-малко като човек, който не умее да владее страстите си.

— За разлика от мен вие сте недокосната като млада невеста. Откъде можете да знаете какво ме тласка към вас?

— Наречете го просто инстинкт. — Тя отмести поглед, но веднага се върна отново на лицето му.

Под този открит, настойчив поглед Рейнолд усети, че се изчервява — може би за първи път в живота си. Къде, по дяволите, се бавеше мадам Парнел? Тя трябваше да почука на вратата и да се развика възмутено, а после настоятелно да поиска от натрапника да възстанови честта на младото, невинно момиче. Предвид на

компрометиращата ситуация, в която ги бяха заварили, той щеше да се подчини на закона на честта и да направи Анжелика своя съпруга. Имаше намерението да постъпи точно така. Ако продължеше с тази инсценирана от самия него драма, сигурно щеше да има и други причини да го стори.

— Според мен — заговори дрезгаво той, направи още една крачка напред и сложи ръка на кръста ѝ, — в такива моменти на преден план излиза желанието.

Тя допусна ръката му да я притисне към коравите гърди, отвори устни и затвори очи. Устните им бяха само на два сантиметра едни от други, когато Рейнолд нарочно отпусна ръката си. С гъвкавостта на змия Анжелика се изтръгна от ръцете му и скочи към тоалетната масичка. Нещо сребърно блесна в ръцете ѝ, някакъв предмет от ковчежето с тоалетни принадлежности, което стоеше на масата с отворено капаче.

Каквото и оръжие да беше намерила, то не можеше да бъде смъртоносно. От гърдите на мъжа се изтръгна тихо проклятие. Той се втурна към нея, протегна ръка, улови корсажа на роклята ѝ и я измъкна изпод ниската масичка. Анжелика се завъртя, при което косата напада като копринена наметка по раменете ѝ, и вдигна ръка.

Рейнолд усети пробождање във врата между вратовръзката и ризата. Без да обръща внимание на острата болка, той потърси китката ѝ и я сграбчи светкавично. Без да полага особени усилия, принуди ръката ѝ да се отпусне. Анжелика изплака и захвърли ножчето за отваряне на писма. Рейнолд изви ръката ѝ на гърба и я принуди да падне с вик на гърдите му. Без да ѝ причинява болка, той зарови пръсти в топлатата, копринена коса, за да спре по-нататъшните ѝ движения.

Трябваше да ѝ покаже, че намеренията му са почтени, но в главата му цареше такава бъркотия и такова диво желание, че не беше сигурен дали няма да я насили.

Устните ѝ бяха хладни и сладки, невероятно нежни и едновременно с това безкрайно изкушаващи. Той притисна устата си в нейната, когато тя се отвори за молба или може би за писък и не спря да я целува, докато не успя внимателно да мушне езика си в топлите дълбини на устата ѝ. В първия миг Анжелика замръзна на мястото си, после отчаяно се опита да го отблъсне. Забравил всичко около себе си,

Рейнолд започна да описва нежни кръгове около езичето ѝ с надеждата да сломи съпротивата ѝ.

Най-после ужасеното хълцане, което идваше дълбоко от гърдите ѝ, достигна до ушите му и той спря. Не само го чу, но го и усети, усети как плачът ѝ прониква през вълната и лена, през мускулите и костите му и заключва сърцето му в броня от болка. Вдигна глава и се вгледа замаяно в жената, която хълцаше в обятията му. Тогава разбра, че целувката беше фатална грешка.

Как можа да се забрави дотам! Анжелика нямаше да му прости. Сега не и по-късно може би не.

Рейнолд не беше стар, но въпреки това остана с чувството, че тласъкът, преминал по цялото му тяло, го е разтърсил из основи. Изведнъж чу оглушителен трясък, злобно съскане на изпусната пара, задавен мъжки вик.

Котлите на парахода! Надбягването им беше дошло твърде много и сега се пръскаха един след друг като ненужни стари гърнета.

— Велики боже! — изкрещя мъжът. Грабна Анжелика и я запрати към външната врата. Хвърли се след нея, прекоси с две крачки палубата и я вдигна върху релинга.

Младата жена изпищя и се вкопчи в раменете му. Под нея беше бездънната мътна вода. Щеше да се удави! Рейнолд се метна на релинга, притисна я здраво до гърдите си и скочи в реката.

Над и зад тях избухнаха пламъци, понесоха се кълба от гореща пара, разхвърчаха се парчета метал и трески дърво. Рейнолд усети режеща болка в гърба, която пресече дъха му и скова ръцете му. Ей сега щеше да изпусне жената, която стискаше в обятията си.

Той събра остатъците от волята си и я притисна още по-силно. Падането продължи безкрайно, но крайт му беше неизбежен и двамата потънаха в студената, благословена прегръдка на Мисисипи.

3

Анжелика лежеше по гръб и разглеждаше кръгообразно разширяващите се, призрачни копринени лъчи над главата си. Имаше чувството, че ги е виждала безброй пъти. Те бяха само една малка част от някакъв кошмар, изпълнен с писъци и болка, с вода и огън, с резки движения и трескави сънища. Но досега не беше успяла да разбере какво вижда над главата си.

Сега откри, че то е нещо като долна част на балдахин, състояща се от плисирана и колосана коприна. Платът, в средата на който сякаш избухваха хиляди златни звезди, беше с чистата синева на одежди на мадона, цвят, запазен единствено за младите булки.

Лея й Хариет имаше непоносимост към балдахините, както и към завесите на леглата, зад които човек се чувстваше така уютно отделен от външния свят. Според нея завесите събираха само прах и тъй като бяха дошли от Франция, нямаха място в домакинството на една богобоязлива жена.

Странно.

Небесносиният балдахин блещукаше в трепкащата светлина на нощната лампа, която влизаше свободно през вдигнатите завеси. Ала зад светлия кръг на лампата помещението тънеше в пълен мрак, защото двойните врати вляво и вдясно от леглото бяха скрити зад завеси от коприна и тънка дантела. Зад богато украсения перваз от черен мрамор гореше огън. Крехката тоалетна масичка, масата за миене и гардеробът, поставени до стените, блестяха в сиянието на огъня и дебелия политура. Нито един предмет в тази спалня не й беше познат, нито й напомняше нещо.

Откъм вратата срещу леглото долетя тих вик, следван от шумолене на коприна. Анжелика направи опит да вдигне глава, но се оказа, че напрежението е твърде голямо за нея. Успя все пак да погледне право пред себе си и видя как в мрака на съседната стая изчезна светла копринена пола. Сигурно там беше кабината за преобличане.

Тя зачака вратата да се отвори отново и жената да се върне, защото по повърхността на мозъка ѝ бълбукаха десетки въпроси, подобни на въздушни мехури в топло езеро.

Вместо развяващата се пола на жената се появи едрата, стегната фигура на мъж и Анжелика едва не извика. Опря се на ръцете си и се опита да се надигне.

— Недей!

Гласът на Рейнолд Хардън прозвуча дълбоко и пронизващо. Глас на човек, свикнал да заповядва. Мъжът не се приближи до леглото. Половината от неподвижното му, строго лице беше осветена от бронзовата светлина на лампата, докато другата оставаше в пълен мрак. Зад него стоеше тъмнокожата жена, която очевидно го бе повикала.

Заповедта беше напълно излишна, защото Анжелика и без това нямаше да се справи със ставането. Мускулите ѝ се сковаха и тя застина неподвижно в леглото си. Бе успяла да се опре на единия си лакът и сега вдигна колена към гърдите си. Дъхът ѝ идваше на тласъци и тя притисна с другата ръка очите си, за да прогони пронизващата болка в главата.

— Ако съм имал нужда от доказателство, че ти отново си тази, която беше, вече го получих — заговори със спокоен, замислен тон Рейнолд. — А ако положението, в което си се намерила при събуждането си, не ти харесва, моля за извинение. При дадените обстоятелства сметнах, че това решение е най-доброто.

— Къде съм? Защо сте тук? — Анжелика стисна очи, защото се страхуваше да не ѝ прилошее.

— Намираш се в дома ми в Ню Орлиънс. Можех да отида на хотел, докато оздравееш, но сигурно щеше да изглежда малко странно за новоизпечен съпруг, какъвто съм.

Анжелика спря да диша. Мина доста време, преди да успее да събере сили, за да заговори.

— А за кого се оженихте? — попита най-после тя.

— За коя друга бих се оженил, освен за теб, скъпа моя?

Стресната до дън душа, Анжелика отвори очи. Оказа се, че шокът е най-доброто средство срещу припадъка.

Лицето на мъжа беше бдително, а позата му издаваше неприкрита агресивност. Анжелика разбра, че е подготвен за реакцията

й, все едно каква ще е тя, но беше твърде изтощена, за да започне спор.

— Не — прошепна тя.

— Напротив — отвърна почти небрежно мъжът.

Най-после младата жена посмя да погледне в тъмните зелени очи, достойни за магьосник, но погледът им не издаваше нищо. Той криеше както мислите, така и чувствата му. Тя пое дълбоко дъх и промълви:

— Невъзможно.

— Може би искаш да знаеш как, кога и къде си станала моя съпруга? Добре, ще ти разкажа. Най-лесен е отговорът на „къде“ — тук, в моята къща. Кога? Преди дванадесет дни, когато стана ясно, че ще оживееш. Как? С помощта на един стар приятел на семейството, който повече от двадесет години е изповедник на майка ми. Отец Гуле. Известен е с това, че е готов да престъпи един или два закона, ако е нужно да се спаси някоя заблудена душа.

Анжелика затвори очи и образът на стария свещеник изникна в паметта ѝ. Възрастен мъж с дружелюбна усмивка, почти плешив, само покрай ушите му се виеха редки бели косъмчета. Меки думи, с които произнесе благословията си. Мирис на тамян.

— Ти си спомни — прошепна меко Рейнолд.

— Онова, което си спомням, изглежда по-скоро като опрощаване на греховете и последно помазване. — Гласът ѝ трепереше, но сарказмът в него беше недвусмислен.

Рейнолд се усмихна.

— То беше преди. Що се отнася до венчавката, признавам, че не беше съвсем на себе си, но поне не повдигна възражения, когато трябваше да ми дадеш думата си.

Анжелика забеляза, че гласът му звучи също така категорично като думите му.

— Забравихте да ми обясните защо сте си направили труда да организирате тази прибързана сватба.

— Защото изпитах страстен копнеж да станеш моя — отговори кратко той.

— Не ви вярвам — прошепна безсилно тя.

Мъжът я измери с внимателен поглед.

— Така е — призна с видимо съжаление той. — Боя се, че го направих по-скоро за да запазя моралния си облик.

Анжелика потръпна от силната болка в главата и се опита да проумее смисъла на думите му.

— Какво означава това?

— Когато се опитах да те освободя от корсета, се оказа, че не сме сами. Направих го по твое желание. Ти беше стигнала до извода, че докосването ми е по-малко неприятно от непоносимото стягане. Не можеше да останеш нито секунда повече в това състояние — та ти едва дишаше! Само че почтените граждани, които ни намериха на брега на реката, решиха, че единствената възможност да възстановя доброто ти име след тази неловка ситуация е да те направя своя жена.

— А вие ги оставихте да си мислят, че имате някакви права върху мен.

— Перспективата да бъда линчуван не ми беше особено приятна — отговори остро той.

— Колко жалко — промърмори Анжелика.

— А след това — продължи Рейнолд, без да обръща внимание на предизвикателния й тон — дойде въпросът какво да правим с косата ти. Шарлатанинът, който пристигна да се погрижи за ранените след катастрофата с парахода, искаше да я отреже и да пробие в главата ти красива малка дупка. Забраних му категорично и той се подчини едва когато му заявих, че си моя съпруга.

— Значи и него сте измамили — установи обвинително тя.

Рейнолд кимна.

— Накарах всички да повярват, че ще те отведа със себе си, когато оцелелите напуснаха мястото на събитието.

— Значи ме взехте заедно с всичките си вещи... — започна разярено тя, но изведнъж млъкна. Към объркването в погледа й се прибави отчаяние. Тя погледна бързо Рейнолд, после вдигна очи към мрака над главата му. Накрая проговори с треперещ глас: — Имаше ли още много... оцелели?

— Казаха ми, че сто и трима от общо двеста седемдесет и един пътници са останали живи. — Той помълча малко и добави делово: — Баща ти и Едингтън не са били между тях.

Анжелика го знаеше от мига, в който узна къде се намира; просто й трябваше малко време, за да зададе въпроса на глас. Той й бе спестил мъчението да търси подходящите думи. За това и за липсата на фалшиво съчувствие тя усети нещо като благодарност.

Сълзи запариха в очите ѝ и потекоха на горещи поточета по бледите бузи. Без да им обръща внимание, Анжелика попита с пресекващ глас:

— Поне погребяха ли ги както подобава? Погрижихте ли се за телата им?

Мъжът мълча толкова дълго, че тя вдигна глава и го изгледа въпросително. Когато ѝ отговори, лицето му беше мрачно и затворено:

— Не намериха телата им и вероятно никога няма да ги открият. Мисисипи не пуска мъртъвците си или поне така твърдят лодкарите. Ако беше възможно, щях да направя всичко необходимо, за да ги погребя.

Анжелика прие с доверие отговора. Очевидно баща ѝ и Лорънс бяха намерили смъртта си в коварната река. Ако бяха оцелели, сега щяха да бъдат до нея.

— Откога... — започна задавено тя.

— Точно две седмици и пет дни — прекъсна я меко мъжът. — Ти беше улучена от падаща греда. Първите двадесет и четири часа беше в безсъзнание и се съмнявахме, че ще се събудиш. Имаше тежко мозъчно сътресение, а после към него се прибави и висока температура. Не се изненадвам, че нямаш спомен от случилото се.

— Мисля, че помня много неща — възрази упорито тя.

И наистина беше така: ако се напегнеше, виждаше младия лекар с полепнала от пот пясъчноруса коса, който стреснато местеше поглед от нея към Рейнолд. Виждаше и себе си, вързана върху една врата, как я изнасят на борда на друг параход. Помнеше отвратителното лекарство, което Рейнолд упорито изливаше в устата ѝ, макар че тя плачеше и го молеше да я пощади. Помнеше първата нощ в тази стая, спокойствието, хладината, меките постелки. Преди да заспи, бе стиснала до болка нечия ръка и се бе почувствала сигурна и защитена.

По бузите ѝ все още се стичаха сълзи и тя ги изтриваше с ръка, без да съзнава какво прави.

Тъмнокожата жена, чиято колосана бяла престилка и чиста кърпа на главата издаваха икономката, пристъпи напред със загрижено изражение, но Рейнолд вдигна предупредително ръка и ѝ махна да излезе. Неохотно и с изражение, което ясно издаваше неодобрението ѝ, жената се обърна рязко, излезе и внимателно затвори вратата след себе си.

Ренолд направи няколко крачки към леглото и Анжелика се сгърчи, сякаш я беше ударил.

— Успокой се. Аз не представлявам опасност за теб, кълна се — промълви меко той и направи още една крачка.

— Останете там, където сте. — Анжелика се опита да говори заплашително, но думите ѝ прозвучаха умолително и безсилно.

— Вече е малко късно за това, не мислиш ли? Сега съм твой законен съпруг. Да не говорим, че толкова нощи спя като вярно куче на твърдия нар в краката ти. Тези нощи ми се сториха по-дълги от броеницата на светеца. Знаеш ли колко пъти съм обтривал с мокра кърпа парещата ти кожа, и то на места, които досега са били познати единствено на теб и на бавачката ти.

— Не сте направили това, нали? — Анжелика нямаше сили да го погледне. Сигурно има причини, за да говори така с мен, каза си тя. О, само да можех да мисля малко по-ясно, сигурно щях да открия истината.

— Някой трябваше да сменя Естел, нали? Освен това съм на мнение, че тази привилегия е запазена само за мен.

— Защо? С какво сте я спечелили?

Усмивката му беше измъчена.

— Постепенно си възвръщаш остроумието. Виждам, че се чувстваш по-добре. Но мисля, че имаш нужда от много сън. Затова не се занимавай повече с мен и заспивай. Все едно, че ме няма тук.

Той пристъпи към главата на леглото и изля някаква тъмна течност в една кристална чаша. Ръката му беше спокойна, погледът съсредоточен в онова, което вършеше. Остави чашата, посегна към една гарафа и доля в чашата студена вода. Разклати я и ѝ я подаде.

— Не, благодаря.

— Значи предпочиташ да останеш будна, за да разбереш какво ще се случи оттук нататък? Безсмислено е. Искам да знаеш, че не настоявам особено да преживея отново как повръщаш на гърдите ми.

Наистина ли беше направила това? Не, по-добре да не го пита. Не можеше да си представи, че е била толкова близо до него, не желаше да узнае още неприятни подробности. Не, със сигурност не беше повръщала на ризата му, защото той не изглеждаше ни най-малко отвратен, докато ѝ го разказваше.

— А може би — продължи Рейнолд — ти ще ме уверяваш, че вече не изпитваш болки. Моля те, не го прави. Междувременно се научих да разпознавам признаците. Не съм в настроение да водя безсмислени спорове.

— Кога ли пък сте били... — промърмори ядосано Анжелика.

— О, аз съм нахален като турски султан, освен това понякога съм склонен към насилие. Може би е по-добре да не го забравяш.

— Не се бойте, няма да го забравя.

Рейнолд се засмя, но смехът му прозвуча фалшиво.

— Значи никога не забравяш обидите. Но не прощаваш ли поне недоразуменията? Чудесен брак ни очаква, види се. Вече си представям как ще изглеждаме след тридесет години — с помътнели очи, сбръчкани до неузнаваемост, но все още достатъчно раними, за да продължаваме да кървим. — Гласът му предрезгавя. — Е, ще го изпиеш ли доброволно или искаш да те принудя?

Анжелика беше изтощена до смърт, нощницата ѝ беше мокра от глупавите сълзи, които бе проляла. Всъщност, тази нощница не беше нейна. На кого ли принадлежеше? Кой ли ѝ я беше облякъл?

Не, сега нямаше да мисли за това. Най-простото беше да изпие лауданума, който ѝ се предлагаше. Така поне щеше да прогони мъчителните мисли. Дали и Рейнолд знаеше това?

Със сведена глава и пламнало лице тя пое чашата от ръката му, поднесе я към устните си и изпи съдържанието на един дъх. Трябваше да положи нечовешки усилия, за да задържи в стомаха си горчивата течност. Разтрепери се цялата, затвори очи и падна на възглавниците.

— Да приема ли, че този път ризата ми ще остане чиста? — попита след известно време Рейнолд.

— Точно така.

— Ще ти изпратя Естел.

Анжелика не отговори и след миг го чу да излиза от стаята. Или поне така реши. Може би само си въобразяваше или беше чула нещо друго. Но със сигурност знаеше, че някой е угасил нощната лампа на тоалетната масичка, защото я обгърна благословен мрак и болката в главата ѝ намаля.

Тя задряма, но скоро се събуди от собственото си хълцане и установи, че по бузите ѝ се стичат потоци сълзи. Зарови лице във

възглавницата и се опита да овладее смазващата болка и тъга от загубата.

След малко матракът ѝ изскърца под нечие тежко тяло. Някой измърмори тихи проклетия над главата ѝ, две силни ръце я притиснаха внимателно към топлото, твърдо мъжко тяло.

Анжелика въздъхна и се сгуши като дете на спасителните мъжки гърди. Рейнолд я притисна по-здраво и тя се почувства утешена. Измъчената ѝ душа намери покой. Стори ѝ се, че вече е преживяла това благословено усещане. Сълзите пресъхнаха и тя задиша спокойно.

Заспа само след няколко минути. Или може би потъна по-дълбоко в наркотичния си сън.

Беше неделя. Анжелика разбра това по сребърномекия камбанен звън, който се носеше над града. Шумът достигаше до нея през широко отворената двойна врата на стаята, от която се излизаше на просторен балкон, разположен над улицата. Отсрещната врата водеше към галерията, откъдето се разкриваше чудесна гледка към заления от слънце двор. От кухнята се носеше утринният аромат на прясно опечен хляб и току-що сварено кафе. Носеше се и уханието на пържен лук. Очевидно приготовленията за обяда бяха в пълен ход.

Рейнолд се беше отпуснал на един стол близо до балкона и прелистваше с обичайната си бързина неделния вестник. Облечен в удобен халат, вдигнал крак на ниско столче и с чаша кафе на масичката до себе си, той изглеждаше така, сякаш е седял там доста време.

Анжелика го откри на същото място, когато се събуди. Очевидно беше прекарал нощта на твърдата кушетка пред леглото ѝ. От високите си възглавници Анжелика виждаше измачканите чаршафи. Тясната кушетка представляваше мрачно предупреждение за последствията от един неразумен брак. Ако Рейнолд беше прекарал нощта там, това беше за първи път от два дни насам, след като беше дошъл при нея с вестта за смъртта на баща ѝ и годеника ѝ.

Денем той влизаше често в спалнята, съветваше я да почива, да се храни добре, да взема редовно лекарството, увещава я като упорито дете, когато обичайният заповеднически тон не даваше резултат. Вече излизаше за по-дълго време, особено вечер. Миналата нощ Анжелика бе чула завръщането му. Очевидно беше прекарал нощта в стаята, разположена от другата страна на гардеробната.

Докато Рейнолд отсъстваше, за нея се грижеше икономката Естел. Жената беше много мила и ѝ разказа, че домакинството се състои не само от тях тримата, но и от камериера на Рейнолд Тит Жан, от две прислужнички, готвачката и трите ѝ помощнички, един кочияш и двама оборски ратаи. Тя наричаше Рейнолд „метр“, но не каза почти нищо за живота му, а Анжелика така и не разбра дали мълчанието ѝ се дължи на дискретност или на страх от всевластния господар.

— Метр сам определя къде ходи и какво прави — отговори на въпроса ѝ Естел. — Ако се интересувате, попитайте самия него. Възможно е да ви разкаже.

— Какво значи „възможно е“? — не се стърпя Анжелика.

— Зависи от настроението му — обясни с мрачна усмивка икономката. — И от това, защо желаете да узнаете с какво се занимава навън. Той обмисля много внимателно всичко, което казва и върши, и бог ми е свидетел, това го прави да прилича на стар мърморко.

Тази сутрин Рейнолд изобщо не приличаше на стар мърморко. Изглеждаше ленив и доволен, властен и красив като тигър, излегнат на топлото слънце. Много ѝ се искаше да запрати по главата му някоя чиния или чаша.

Анжелика седеше удобно облегната на възглавниците и пиеше кафе с мляко. Чинията, оставена на таблата, беше празна, защото сладкишите с шоколадова сметана, с които в момента я угояваше Естел, бяха невероятно вкусни. Тя остави и чашата на таблата и изтри устата си с дантелената салфетка. Отпусна се назад, скръсти ръце и заговори решително:

— Мисля, че изобщо не ви разбирам.

— Защо започваш караница още преди закуска? — промърмори Рейнолд, без да вдига поглед от вестника си. — Всъщност, трябваше да се сетя.

— Вече закусих — възрази Анжелика.

Мъжът остави вестника и се обърна към нея.

— А, да. Тогава можеш спокойно да ми разкажеш какво те мъчи.

Анжелика имаше чувството, че той вижда как последната капка кафе се стича през гърлото ѝ. Не ѝ беше приятно да я подлагат на такъв обстоен оглед, но може би в това се криеше предимството ѝ. Опъна устни и рече:

— Ами, що се отнася до...

Мъжът изкриви лице.

— Не така. Нима списъкът на нещата, които те смущават, е толкова дълъг, че не можеш да ги изброиш спонтанно? Моля те първо да ми обясниш какво у мен не разбираш.

Тя се зарадва, че стрелата ѝ го е улучила, но нямаше време да се наслади на успеха си.

— Знаете ли, когато преди няколко дни любезно ми обяснихте какво правя тук, казахте, че сте ме компрометирали и сте се оженили за мен само заради това...

— Извини ме, но не съм казал това — прекъсна я възмутено Рейнолд. — Само ти обясних защо влязох в ролята на съпруг, когато дойде лекарят. Причините, поради които се ожених за теб, са от съвсем друго естество.

— О, прощавайте — проговори с преувеличена учтивост Анжелика. — Ето какво не разбирам. Бихте ли били така добър да ми обясните разликата.

Мъжът вдигна едната си вежда.

— Всичко е въпрос на желание. В този случай на моето желание. Не съм се оженил за теб заради незначителните подозрения на няколко провинциалисти, а защото исках за себе си правото да ти осигуря лечението и отношението, които смятах за необходими. Другата причина беше, че изпитвах неустойчиво желание да те видя почти необлечена в леглото си.

Анжелика го погледна изумено и с мъка сдържа желанието си да се завие до брадичката. Не повярва нито дума от онова, което той ѝ каза. Вече го познаваше достатъчно добре, за да не взема думите му за чиста монета.

— Значи ме желаете — промълви смутено тя.

— Ако не се лъжа, изясних това още в самото начало — отговори той и я измери с внимателен поглед.

Анжелика преглътна и посвети вниманието си на ръцете си.

На безименния си пръст носеше сватбен пръстен във френски стил, много широк, украсен със сапфир и диаманти. Откри го там преди два дни, когато се събуди. Сега го завъртя и се опита да събере мислите си.

— Добре, да речем, че е така — промълви замислено тя. — Но трябва да приема, че аз също съм положила клетва за вярност пред

свещеника или поне съм му дала да разбере, че съм съгласна с брачната церемония. Защо според вас не съм крещяла с цяло гърло не?

— От благодарност — предположи той и зелените му очи потъмняха. — Или може би си се примирила с неизбежното.

— Защото съм проумяла колко компрометиращо е положението ми, все едно вие признавате ли го или не. Но аз имах годеник или поне по онова време мислех така.

— Той изчезна. Но аз бях тук, с теб. Кажи ми, познаваше ли добре младежа, който щеше да стане твой съпруг? Искаше ли тази женитба?

— Сега не говорим за това.

— Така ли? Всеки ден се сключват бракове между непознати, нали? Връзка като нашата може да изглежда неприятна, но безброй мъже и жени са в много по-лошо положение. Все пак повечето успяват да преодолеят първоначалните трудности и да започнат нов живот.

— Така ли? — попита тихо Анжелика и отвърна поглед.

— Разбира се, препоръчително е двамата да имат същите очаквания.

— Не помня да сме говорили за общо бъдеще или за нещо друго.

Рейнолд облегна глава на високия стол.

— А какво щеше да се промени, ако го бяхме направили? Може би за теб е по-приятно да продължаваш да играеш ролята на онеправданата и да коवेश планове за отмъщение?

— Отмъщение? — повтори замислено Анжелика. Как странно звучеше тази дума...

— Отмъщение за неща, които беше по-добре да не се случват. Неща, които не е трябвало да казвам или правя.

Тя вдигна поглед и овладяно посрещна неговия.

— Мислите, че се сърдя, понеже не се преструвате на влюбен в мен, така ли? Повярвайте, никога не съм изпитвала чак такъв оптимизъм. А и не е толкова лесно да ме измамите.

Рейнолд я погледна учудено, после поклати глава.

— Та ти почти не ме познаваш. Нямах никакви причини да се влюбиш в мен. Мисълта, че очакваш от мен да се държа като влюбен, изобщо не ми е хрумвала. Това не. Но може би очакваш смирено да се извиня за недоразумението, което се получи помежду ни на борда на „Кралица Катлийн“. Да, вероятно щях да се извиня, но вече бях

съжалил за грешката си и бях получил заслуженото наказание. Всъщност, това е едно от нещата, които междувременно си забравила.

Гласът му пресекна и той се надигна от стола си с гъвкавостта на пантера. Застана в средата на стаята и развърза връзките на халата.

Анжелика полагаше отчаяни усилия да следи мисълта му, но изведнъж мозъкът ѝ се изпразни. Надигна се стреснато и попита:

— Какво правите?

— Не се страхувай — усмихна се Рейнолд, вдигна крак на рамката на леглото и се качи при нея на матрака. Седна до нея, свали халата си и разкри могъщия си гръден кош.

— Този път няма да те принуждавам за нищо — продължи тихо той. — Искam само да ти покажа нещо. Не е прилично аз да отсъдя кое би било справедливото наказание за допуснатите грешки, но искам да ме погледнеш и да ми кажеш необходимо ли е и друго наказание. Или да ти позволя да ми оставиш още два-три белега?

Той се извърна с гръб към нея и се напрегна, сякаш очакваше удар с камшик. Анжелика изписка уплашено и прикова поглед в опънатия гръб. Коравите мускули бяха осеяни с едва зарасли белези от изгаряния. На някои места по-дълбоки, на други не толкова, те бяха покрити с тънка, зачервена нова кожа.

— Парата — прошепна задавено тя.

Без да съзнава какво прави, тя протегна ръка и предпазливо помилва осеяния с белези гръб. Кожата му беше здрава, гладка и гореща.

В душата ѝ се надигна странно съжаление. Учудваше се, че той я е защитил с тялото си и е приел върху себе си цялата сила на експлозията. Сигурно е изпитвал страшни болки, когато двамата са паднали в реката и по-късно, докато са плували към брега.

Рейнолд усети треперенето ѝ. Меките ѝ пръсти накараха кожата му да настръхне и раменете му да се сковат. Той пое шумно въздух, обърна глава и я погледна право в очите.

Улови погледа ѝ, задържа го и изражението му се помрачи. Очевидно чакаше следващата ѝ стъпка.

Анжелика сведе глава и изведнъж забеляза още един белег. Едва забележима червена линия по врата му, която стигаше почти до ключицата. Сякаш някой го беше наранил с малък, остър нож.

Или с острието на ножчето за писма.

Ръката ѝ се отдръпна като опарена. Как можа да забрави дори за миг, че онази нощ в кабината се беше нахвърлила срещу него с ножчето за писма?

Когато заговори, гласът ѝ прозвуча задавено:

— Между нас никога не е ставало дума за любов.

— Мисля, че точно това се опитах да ти покажа, макар да не съм сигурен, че демонстрацията ми беше особено успешна. — Той се изпъна, скочи гъвкаво от леглото, обърна ѝ гръб и завърза халата си.

— Какво искате от мен? — попита след малко Анжелика. — Да се чувствам виновна или да се успокоя? Вие все още сте чужд човек за мен, мъж, който ме е отвел със себе си като малко котенце, което е спасил от удавяне.

— И който за благодарност получава няколко одрасквания от ноктите му, нали?

— Този риск съществува, докато котката не е сигурна, че мъжът е неин спасител, а не например някой садист, който с удоволствие измъчва животните. Освен това тя иска да знае дали ще завърши живота си като домашно животно или затворена в клетка. — Тя спря за миг и притисна с ръка слепоочието си. Главоболието пак започваше да я мъчи. — Съжалявам, не исках да бъда неблагодарна. Виждам, че сте се опитали да поправите онова, което сторихте на парахода.

— Така ли? — изсмя се безрадостно мъжът.

Анжелика не го слушаше.

— Благодарна съм ви, че ме спасихте — продължи бързо тя, — и оценявам високо грижите, което полагате за мен, както и очевидната ви съдържаност. Но вие сте забравили факта, че аз имам дом. Леля ми живее в Начез и тя има право да узнае, че съм оцеляла след страшната катастрофа. Не ми се иска да мисля колко зле се чувства бедната жена при мисълта, че и татко, и аз, и Лорънс сме загинали.

— Ако ми дадеш адреса ѝ, с удоволствие ще я уведомя — отговори Рейнолд, без да се обръща. — Но сигурна ли си, че тя ще поиска да те приеме в дома си?

— Искате да кажете... след като баща ми вече не е между живите?

— Искам да кажа... — Той се обърна и се опря на рамката на леглото. — ... че сега, след като си прекарала толкова време под покрива на един неженен мъж, който не ти е кръвен роднина,

положението се променя. — Той направи пауза и продължи: — Ако леля ти узнае, че сме се оженили, ще се учуди много, че търсиш подслон при нея.

— Аз ще ѝ обясня всичко — заяви решително Анжелика.

Лицето му издаваше мрачно задоволство.

— Много ми се иска да присъствам на това обяснение. Ако съдя по онова, което знам за дамата, разговорът ще бъде твърде интересен. Какво ще правиш, ако те изхвърли?

— В този случай — отговори упорито Анжелика — ще се върна в собствената си къща. Имам плантация, която татко ми поднесе като сватбен подарък.

— Да, но сватбата така и не се състоя. Как мислиш, ще ми хареса ли да живея в плантацията?

Анжелика го изглежда подозрително.

— Какво значение има това?

— Аз съм твой съпруг. — Той я наблюдаваше развеселено, но внимателно. — И не съм човек, който след две седмици изхвърля животните си на улицата. Не очаквам да са постоянно близо до мен, но ми е противно да живея продължително време далеч от тях.

— Аз не съм... — започна Анжелика и изведнъж млъкна.

— Да, ти не си домашно животно, ти си моя съпруга. И сигурно можеш да си представиш, че за мен съпругата е много по-важна от някакво си котенце — заключи той и се запъти към вратата.

Тежкото крило се затвори зад гърба му. Анжелика смръщи чело и се опита да размисли.

Струваше ѝ се, че води напразна битка със страшна буря. Всички грижливо подготвени аргументи и планове, които искаше да му изложи, изведнъж се изпариха и тя имаше неясното чувство, че Рейнолд нарочно я кара да се чувства така.

Не, тя не му вярваше. А и как би могла? Онази вечер на борда на парахода той я беше измамил, а след като собственият ѝ баща я бе лъгал години наред, тя нямаше никакво доверие на мъжете.

Омъжена. Съпруга. Защо тези думи нямаха смисъл за нея? Защо не помнеше нищо от церемонията? Защо точно това важно събитие беше недействително като далечен сън?

Тя не разбираше защо Рейнолд Хардън бе влязъл така внезапно в живота ѝ. Причините, които ѝ назова, не я задоволяваха. Затова и

постоянно се питаше дали пък той не цели да я обърка напълно.

Трябваше да се махне оттук. Скоро, след ден или два, когато възстановеше силите си, щеше да напусне тази къща.

Изпитваше гняв и едновременно тъга, че Рейнолд беше съвсем прав с описанието на леля й. Сестрата на баща й щеше да изрази съжалението си, че племенницата й е попаднала в такова трудно положение, но щеше да я посъветва да се примири с неизбежното. Самата тя не изпитваше нужда от съпруг, но хранеше непоколебима вяра в мъжкия авторитет и правата на съпруга.

Освен това леля Хариет бе изразила недвусмислено облекчението си, че ще се отърве от отговорността за Анжелика. Смяташе да дойде за сватбата, а после да се върне в Начез и да заживее стария си живот. Чакаха я толкова приятни покани от стари моми и вдовици, покани, които години наред беше отклонявала поради грижите около останалото без майка дете на брат си. Радостта й от предстоящите развлечения беше повече от очевидна.

Оставаше й само „Боньор“. Дали Рейнолд щеше да я последва, ако отидеше там? Дали щеше да се заеме сериозно с управлението на плантацията, която й беше дадена в зестра? Ако да, дали щеше да го направи от честен интерес или просто от безгрижната, великодушна обич, която проявяваше към домашните си животни?

Тя не беше котка, но не беше и негова съпруга. Самоуважението и инстинктът й за самосъхранение изискваха и той, и тя да не забравят този факт.

А възможността да бъде наранена или да изпита съжаление изобщо не беше за подценяване.

В никакъв случай нямаше да си позволи да мисли за нежностите, вниманието и привързаността, с което господарят се отнасяше към домашните си животни, особено когато бяха достатъчно дълго с него.

Проникващите през прозореца гласове, звънки и кокетни или тъмни и примамливи, звучаха без изключение весело. Те си подвикваха поздрави и добродушни шеги, извисяваха се над скърцащите колела на каретите и се снишаваха до тайнствено мърморене. Лампичките, окачени на каретите, и носените от прислужници и лакеи фенери рисуваха светли плетеници по стените на спалнята. От време на време минаващите избухваха в смях. Късчета от разговорите им нахлуваха в спалнята и се разсейваха в необичайно топлия за сезона вечерен въздух през широко отворената врата на балкона.

— ... надявам се да имат и други инструменти освен пианото, виолината и рога. Миналия път музиката...

— Този Алфонс... Не, не обичам майка му. Знаеш ли, онзи ден ми заяви съвсем сериозно, че детето ми било твърде шумно!

— Какъв красавец! Жалко, че изобщо не погледна към нас. Чух, че имал връзка с някаква дама в Париж, но не вярвам...

Безгрижните, доволни гласове, изпълнени с надежда, събудиха в душата на Анжелика страстен копнеж. Някъде имаше танци, музика, весели хора. Сигурно отиваха на бал с маски, защото тъкмо беше времето на карнавала. Само ако можеше да вземе участие в някое от многобройните празненства...

За съжаление тя беше в траур за баща си и подобни забавления ѝ бяха отказани. Ако беше честна пред себе си, трябваше да признае, че и без това не е достатъчно силна, за да танцува и да се забавлява. Въпреки това изпитваше странен копнеж да бъде там, отвън, облечена в красива рокля, на път за бала. Тук в леглото се чувстваше изтласкана от течението на живота, който продължаваше напред без нея.

Когато вратата на спалнята се отвори, тя обърна глава и видя, че на прага стои Рейнолд. Сложил ръка на бравата, той не помръдваше. Вероятно бе помислил, че тя е заспала.

— Защо никой не е запалил лампите? — попита най-послед той и пристъпи навътре. — Или предпочиташ да стоиш на тъмно?

Анжелика беше сама от часове.

— Мислех, че не искате да хабите маслото за лампите — отговори с горчивина тя.

По устните му заигра усмивка.

— Както виждам, прекарала си доста скучна вечер. Може би това ще те накара да се съгласиш да вечеряш с мен.

— Да вечеряме заедно? — попита слисано Анжелика.

— Мисля, че ще ти е приятно да седнем в галерията, стига да не е твърде хладно.

— Значи ми позволявате да стана? — попита невярващо тя.

— В известен смисъл да — отговори той и застана до леглото.

Анжелика пламтеше от вълнение. Тя посегна към халата, приготвен от Естел, и напъха ръцете си в ръкавите. Без да го завързва, отметна завивката, за да стане, но още преди краката ѝ да докоснат пода, Рейнолд беше до нея. Той се наведе, мушна едната си ръка под коленете ѝ, другата зад гърба ѝ и я притисна силно до гърдите си. Анжелика спря да диша, но автоматично обви с ръце врата му.

Мъжът трепна и за миг застина неподвижен, но се овладя толкова бързо, че Анжелика почти повярва, че тази реакция е била само във въображението ѝ. После се сети за изгарянията по гърба му, отпусна ръцете си и се засрами от себе си.

Мъжът обърна глава и срещна уплашения ѝ поглед. Блестящото зелено я заслепи. Очите му приличаха на разтопени смарагди, бездънните черни точки в средата им бяха обкръжени с безброй зелени и златни капчици. Веждите му бяха гъсти, а дългите, извити мигли хвърляха тъмни сенки върху бузите. Носът беше прав и дълъг, а изпъкналите скули се съчетаваха чудесно с твърдата брадичка.

Пълните устни бяха опънати, брадичката енергично издадена напред, сякаш очакваше отказ.

Тъй като Анжелика не каза нищо, Рейнолд попита:

— Наистина ли приемаш храната като успокоително? Ако ми беше казала по-рано, отдавна щях да ти сервирам празнично меню.

— Ако сте очаквали да се възпротивя — отвърна сковано Анжелика, — защо тогава не ми дадете възможността да вървя сама, вместо да ме разнасяте като малко дете?

— Защото нямаше да имаш случай да ми демонстрираш нито възмущението, нито изисканото си достойнство. Да не говорим, че аз нямаше да имам възможност да проверя докъде стигат силите ти. Докога ще лежиш неподвижна в обятията ми?

Напрежението ѝ беше израз не само на страх да не му причини болка, но и следствие от близостта на телата им. Дали и той го разбираше? Анжелика го измери с гневен поглед и рече:

— Мисля, че ще издържа, колкото и вие.

Вместо отговор, мъжът я притисна по-силно до гърдите си и тя задиша накъсано. За малко не се улови отново за раменете му, но си спомни навреме за изгарянията и зарови пръсти в гъстите къдрици на тила му.

— Ти се владееш не по-добре от пчелата, която се разхожда по ръба на купата със захар — засмя се Рейнолд. — От какво те е страх — че ще паднеш или че ще те издърпат през ръба?

— Вероятно просто не искам да ужилия онзи, който е донесъл захарта — отговори пресипнало тя.

— Очарователно. Но защо смяташ, че ще ме засегнеш? Не знаеш ли, че пчелата губи жилото си при първата битка?

— О, не исках да кажа това, но очевидно мисля и вместо вас.

— Освен това — продължи той и гласът му омекна — ти съвсем не си защитена в обятията ми. Макар че, ако помня добре, това ти харесва.

Той говореше за голотата ѝ. Под тънката батистена нощница и лекия халат прозираха очертанията на младото, гъвкаво тяло. Това беше вярно, но тя нямаше намерение да му отстъпи победата, като признае, че се чувства почти гола в обятията му.

— Със сигурност не съм искала да ви предизвикам ненужно.

— Може би междувременно си проумяла какви могат да бъдат последствията? Във всеки случай нито мъжете, нито външните условия са все едни и същи. Човек трябва да се нагажда според променящите се обстоятелства.

— Не разбирам за какво говорите — промълви упорито тя.

— О, мисля, че разбираш. Повечето жени разпознават инстинктивно различните типове мъже. А аз съм на мнение, че има моменти, в които известна форма на предизвикателство е тъкмо на мястото си.

Анжелика го изгледа сърдито.

— Не ставайте смешен! — изфуча тя. — Никой от двама ни не е в подходяща форма.

Рейнолд се засмя и този път смехът му беше искрен. Напрежението изчезна от лицето му, прегръдката му стана мека и нежна. Той се обърна към двойната врата, която водеше към галерията, и рече:

— Е, може би си права. Понякога е по-добре да оставиш на мира медоносната пчела.

Щом Анжелика се настани на един от плетените столове, Естел се появи на стълбата с голяма табла в ръце. Зад нея пристъпваше Тит Жан, камериерът на Рейнолд. Вероятно името му произхождаше от френската дума „petit“ — малък. Във всеки случай той съвсем не беше малък, а същински великан и огромният супник се губеше в едрите му лапи. Анжелика често беше чувала дълбокия му глас в голямата зала или в стаичката за преобличане между нейната спалня и тази на Рейнолд, но не беше имала случай да го види. Видът му загатваше за произход от някой средноамерикански остров.

Мъжът ѝ се усмихна приветливо и кимна с глава. Тъмните му очи я огледаха с интерес, после се отправиха въпросително към господаря.

Икономката обаче не му остави време да задава въпроси, а веднага му намери работа в подреждането на масата. Изпрати го за забравените салфетки, после за сребърната кофичка, в която се охлаждаше виното, накрая поиска и кърпа, за да покрие хрупкавия хляб в кошчето. Само след минути въздухът се изпълни с уханье на супа от морски дарове. Масата беше осветена само с две свещи в сребърен свещник.

Рейнолд наблюдаваше внимателно приготвянето на вечерята. Всичко вървеше точно според плана. Накрая кимна в знак на съгласие и двамата прислужници побързаха да се оттеглят. Когато остана сам с Анжелика, той я погледна изпитателно над пламъчето на свещта.

— Готово — промълви с усмивка той. — Не позволявай присъствието ми да ти развали апетита. Моля те, нахрани се добре.

Анжелика посегна към лъжицата и я завъртя в ръката си, но бързо я остави обратно. Когато заговори, гласът ѝ издаваше неприкрито раздражение:

— Защо? Защо правите това?

— Мислех, че ще ти е приятно да се поразвлечеш малко. — Рейнолд разгъна салфетката и я сложи на скута си.

— И за какво ще разговаряме?

— За всичко, което ни хрумне — отговори той, стараейки се да прикрие яда си. — Опитвам се да не те смущавам, но смятам, че е време да свикнем един с друг и да заживеем като нормално семейство. Сметнах, че общата вечеря не е лошо начало.

— Нормално семейство — повтори тихо тя.

— Мисля, че всеки разбира значението на тези думи — отговори той.

— Не. Вие например не го разбирате.

Тя го погледна и като откри страха в погледа ѝ, Рейнолд изпита срам.

— Толкова ли се страхуваш от мен? — попита спокойно той. — Не мога да ти обещаая, че ще бъда идеален съпруг, но ще положа всички усилия и ще бъда колкото се може по-отзивчив. Ще разбереш, че се задоволявам с малко и че мога да бъда искрен и великодушен.

— Да не искате да кажете... че няма да се чувстваме обвързани един с друг?

— Това е нещо, което времето ще покаже — отговори замислено той.

— Аз исках да кажа... — започна отчаяно тя.

— Много добре знам какво искаше да кажеш. Отговорът е не. Не мога да ти обещаая, че няма да поддържаеме интимна връзка. Такъв живот не е за мен.

— Значи искате наследник?

Рейнолд втренчи поглед в зачервеното ѝ, трескаво лице. Можеше просто да се съгласи с нея и да забрави темата или пък да навлезе в подробности. Въпросът беше как по-малко да я уплаши. Не знаеше какво би трябвало да стори. Най-добре да се осланя на чувствата си.

— Дете, което да прилича на мен? Или на теб? Приятно ми е да си го представям, но мисля, че това няма особено значение за мен. Също толкова малко се интересувам от семейни отношения, при които жената и мъжът вървят по различни пътища и се отнасят един към друг с хладна учтивост както в обществото, така и в семейното легло. Онова, което искам, е човек, с когото да се чувствам близък както на

масата за закуска, така и през нощта. — Той спря, защото думите, оформили се в съзнанието му, го стреснаха. — Почти съм уверен, че в това е смисълът на брака...

Анжелика поклати замислено глава.

— Не мога да кажа, защото досега живях при жена, която твърди, че е останала неомъжена по убеждение. Очевидно вие сте размишлявали по-обстойно върху тази тема. Няма ли... нямаше ли друга жена, за която бихте предпочели да се ожените?

Рейнолд бързо си възвърна сигурността.

— Искаш да знаеш дали не тъгувам по някоя изгубена любов? Някога имах връзка с жена, на която бях готов да дам името си, но тя реши да вземе друг. Както се казва, имал съм късмет. Сърцето ми е напълно свободно. А как стои въпросът при теб?

— При мен? — повтори изненадано тя, хвърли кратък поглед към него, после зарея очи към просторния двор.

— Ти пътуваше с „Кралица Катлийн“, за да започнеш нов живот с младия Едингтън — ако ми позволяваш да ти го напомня. Не забелязах нито един признак за безсмъртна любов помежду ви, но може би съм пропуснал нещо.

— Значи сте ме наблюдавали? — попита тихо тя и смръщи чело.

— Знаеш, че съм те наблюдавал — отговори меко той и със задоволство установи, че лицето ѝ пламна още повече. Улови се, че очаква с напрежение отговора ѝ.

— С Лорънс бяхме приятели от детинство. Леля ми и майка му бяха най-добрите приятелки. През последните години не се виждахме често, само понякога посещавахме заедно балове и други развлечения. Скоро след като татко... се върна в Начез, Едингтън помоли за ръката ми. Леля веднага се съгласи, татко също одобри брака ми. Той беше много болен и държеше да ме види омъжена. Смяташе, че така ще осигури най-добре бъдещето ми.

— Значи си приела предложението под натиск — установи Рейнолд.

— Не съм сигурна, че наистина го приех. — Тя отмести поглед, после отново се обърна към него: — Веднъж се опитах да поговоря с годеника си за това, но той изглежда реши, че става въпрос единствено за условията, при които ще му се подчинявам, а не дали ще се оженим или не.

Рейнолд трябваше да признае, че самият той едва не беше извършил тази фатална грешка.

— А на следващата сутрин вече започнаха да те поздравяват за годежа.

— Да. Така стана невъзможно да се оттегля. Не исках да ме смятат за глупава гъска, която не знае какво иска.

— Мисля, че това не би било толкова лошо в сравнение с един дълъг, нещастен брак.

— Прав сте — съгласи се сериозно тя, без да отмества поглед.

Рейнолд издържа на погледа ѝ цели десет секунди, после избухна в одобрителен смях. Значи днес беше избрала този метод на съпротива.

— Е, добре. Ще се опитвам да не ти оказвам ненужен натиск. Но те моля да вземеш предвид, че сега положението е напълно различно. Вече си моя съпруга и аз не съм Едингтън. Освен това трябва да ти призная, че търпението не е силната ми страна.

— Никакъв натиск — повтори кратко тя и го погледна изпод спуснатите си мигли.

— Е, толкова малко, колкото е възможно — гласеше сухият отговор. — Ако имаш поне малко апетит, опитай супата, защото ще изстине.

Анжелика посегна отново към лъжицата и я потопи в гъстата супа от домати, парченца риба, сочни скариди и стриди. Рейнолд проследи движението ѝ със загрижен поглед, без да посяга към лъжицата си, и се усмихна доволно, когато я видя да поема жадно вкусния аромат.

След няколко минути той забеляза, че вниманието ѝ се е отклонило към гласовете, които долитаха иззад стената, която обграждаше двора. Вслуша се за момент и обясни с усмивка:

— Това са гостите на мадам Фуше. Тази вечер тя дава бал с маски, а къщата ѝ се намира малко по-надолу по улицата. Темата е карнавалът във Венеция. Казаха ми, че в целия град не е останала златна боя, да не говорим за маски на лъвове или на цветя, за бели наметки и одежди на венециански благородници.

— И вие ли сте поканен?

— Разбира се. Мадам Фуше е мой делови партньор.

— Защо не отидохте?

— Имах други планове — отговори с усмивка той. Когато Анжелика не отговори, той вдигна чашата си, отпи глътка вино и я остави. — Следващата година ще отидем заедно.

Анжелика пое шумно въздух и това го развесели още повече.

— Наистина ли? — прошепна задавено тя.

— Разбира се, ако това ти харесва — потвърди той и наклони глава. — Ню Орлиънс предлага най-разнообразни развлечения. По време на балния сезон се организират шумни пикници, излети по брега на езерото и какво ли още не. Гостуват най-известните оперни ансамбли и театрални трупи на Европа и Америка, танцорки, цигулари и дори певици като Аделина Пати. Ако се интересуваш от такива неща, ще те заведе дори на цирк с редки животни. Трябва само да кажеш какво харесваш и аз ще се погрижа да го имаш. Разбира се, ще те придружавам на всяко представление.

— Много мило от ваша страна — проговори бавно тя и в гласа ѝ прозвуча искрено смайване.

— Не се учудвай. Само се опитвам да ти покажа как ще живееш с мен.

— Що се отнася до съвместния ни живот, не вярвам, че...

— Значи не се интересуваш от светски развлечения? — попита с усмивка той, за да не чуе възраженията ѝ. — Не те ли интересува как ще прекарваме дните и вечерите си, лятото и зимата? — Той спря за миг и след като сметна мълчанието ѝ за съгласие, продължи: — Вярвам, че бързо ще намериш нови приятели. Естел и Тит Жан ще бъдат през цялото време на услугите ти. Когато желаеш да организираш официална вечеря, трябва само да ми кажеш и аз ще изпълня с удоволствие ролята на любезен домакин.

— Значи ще водим разнообразен и весел живот...

Упоритият тон трябваше да прикрие одобрението ѝ и Рейнолд побърза да го възприеме като положителен знак.

— Зимите в Ню Орлиънс са приятни, но летата могат да бъдат непоносими. Те са горещи и влажни, а по улиците се носи отвратителна миризма. Досега понасях жегата и задухата, но не смея да очаквам същото и от теб. Ако желаеш, през лятото ще пътешествуваме из Европа. Или ще заминем на село, където въздухът е поздравословен — допълни той, сякаш тази идея му хрумваше едва сега. — Всъщност, бихме могли да се възползваме от лятото и да се

погрижим за плантацията ти. Не е добре, когато собственикът на такава голямо имение постоянно отсъства. Вероятно имаш надзирател, но...

Анжелика го погледна смаяно.

— Нямам представа какво е там. Досега изобщо не бях помисляла какво става с плантацията по време на отсъствието ми.

— Ако желаеш, ще се погрижа вместо теб.

Тя не отклони предложението му, но и не му прехвърли отговорността за „Боньор“, както биха направили повечето жени, които познаваше. Беше наистина достоен противник. Не говореше много, но имаше ум в главата си. Много му се искаше да отгатне за какво мислеше сега.

Той помълча малко и продължи:

— Разбира се, ако предпочиташ да управляваш сама имението си, аз нямам нищо против. Само бих желал да те придружавам, когато го посещаваш, или поне да ти избира подходящ кочияш. Разбери ме правилно, моля те. Нямам намерение да те надзиравам, искам само до теб да има верен човек, ако стане злополука или нещо подобно. Можеш ли да яздиш?

Анжелика кимна.

— Леля ми смяташе, че всяка жена трябва да умее да язди.

— Ако искаш, ще ти потърся подходящ кон за езда. Разбира се, ще ти трябва и удобен костюм. И след като заговорихме за дрехи, искам да знаеш, че банката ми ще ти изплаща месечно определена сума, която не влиза в домакинските пари, а е предназначена за личните ти потребности. Освен това помолих шивачката, която уши нощницата, да се заеме с гардероба ти. Дадох ѝ роклята, с която беше облечена при експлозията, за да вземе мерки. Тя ме увери, че след два дни ще дойде за първата проба. Ако моделите не ти харесат, откажи ги и си поръчай нещо друго.

— Вие ме смайвате — пошепна задавено Анжелика. — Защо сте толкова великодушен? Защо сте готов да изпълнявате капризите ми?

— Надявах се, че ще се зарадваш — промълви той с добре изиграна сериозност.

Анжелика вдигна ръка и придърпа халата си. Отвърна поглед от него и се загледа в двора под галерията. Една къдрица падна на гърдите ѝ и се раздвижи леко в ритъма на дишането ѝ. На меката

светлина на свещите русата коса блестеше като най-фина коприна. Едновременно с това дългата къдрица подчертаваше примамливо закръглените млади гърди под тънката батиста.

— Не обичате ли цветя?

Тази смяна на темата дойде толкова изненадващо, че Рейнолд имаше нужда от известно време, докато разбере въпроса. Най-много го изненада прозвучалото в гласа ѝ отчаяние, изразяващо потребност да се скрие от него. Дали не прекали с щедростта си?

— Цветя ли? Разбира се, че ги обичам.

— Но нямате нито едно в двора, макар че би било съвсем просто да ги засадите — възрази тя и посочи просторната морава, по която бяха избуяли диви лози.

— Ти вероятно си много умела в общуването с всичко, което цъфти — засмя се той, опитвайки се да разбере мисълта ѝ.

Анжелика се усмихна за първи път тази вечер.

— Това е много мил комплимент, благодаря, но не вярвам, че е подходящ. Леля ми садеше много цветя, но така подредени, че приличаха на рота войници. Не ми позволяваше да ги късам, но аз и без това обичах повече дивите цветя, които растат, както им харесва.

Гласът ѝ звучеше меланхолично, с копнеж и той усети как го обзема топло съчувствие. Но не успя да го изрази, защото в този момент се появи Тит Жан и заговори с извинителна усмивка:

— Прощавайте, метр, но отвън има един човек, който желае да говори с вас.

Човек, значи. Не джентълмен. Изборът на думите, тонът и изражението на камериера издаваха много.

— Отведете го в библиотеката и му предложете чаша уиски — проговори спокойно Рейнолд. — Ей сега ще дойда.

Тит Жан кимна и се оттегли с достойнство. Анжелика проследи излизането му и се обърна към мъжа си:

— Нещо не е наред ли?

— Нищо интересно — отговори той, изпразни чашата си и изтри устни със салфетката.

— Сигурно знаете кой е посетителят?

Трябваше да запомни веднъж завинаги, че тя има остър поглед и бърз ум.

— От време на време Тит Жан се проявява като истински сноб. И не харесва особено някои от деловите ми партньори.

— Може би трябва да обръщате повече внимание на оценките му.

Рейнолд се надигна и ѝ се усмихна.

— Ти май си сериозно разтревожена за мен, скъпа моя. Поласкан съм.

— Нямате повод за това — отвърна хладно тя.

— Жалко — промърмори той с искрено съжаление и ѝ направи знак да продължи с вечерята без него.

Анжелика остана загледана след него, ядосана, че не ѝ се удава да води разговора с необходимото равнодушие.

Този мъж не преставаше да я изненадва. Беше много внимателен и деликатен, отколкото беше очаквала. Все пак не можеше да му бъде истински благодарна, защото имаше подозрението, че той прави всичко с някаква тайна цел. Стараеше се да ѝ покаже, че иска бракът им да бъде щастлив или поне тя да е доволна. Но защо? И при най-добра воля не можеше да си представи, че му харесва да се натовари допълнително с една почти непозната жена, която беше спасил от катастрофата.

Не биваше да губи инстинкта си за самосъхранение. Животът, описан от него, развлеченията, желанието му да я придружава навсякъде, да се хранят заедно... всичко това целеше да я привлече в неговия живот, а тя много трудно можеше да устои на утехата, която се излъчваше от него, на деликатността му и преди всичко на искрената му загриженост за благополучието ѝ.

Дали наистина беше станала негова жена? Дали венчавката, която той ѝ описа, наистина се бе състояла? Дали щеше да има някаква разлика, ако знаеше точно какви са отношенията им?

Какво да прави сега?

Не знаеше. Поученията и максимите на леля Хариет не можеха да ѝ помогнат. Какво да прави с мъж, който първо я беше заплашил с насилие в собствената ѝ кабина, а после бе спасил живота ѝ? Какви правила важаха в общуването с мъж, който първо искаше да я подчини на волята си, а после я беше настанил в собственото си легло и се беше грижил предано и безкористно за нея, докато тя беше в безсъзнание? Защо още със събуждането ѝ беше заявил, че двамата са станали мъж и

жена? Анжелика се опитваше да разсъждава разумно, но положението беше толкова необикновено, че не можеше да се залови за нищо.

Доколкото можеше да прецени, съществуваха три възможности: да избяга при леля Хариет, да се върне в плантацията и да започне напълно нов живот, или да приеме предложението на Рейнолд Хардън с надеждата, че мотивите му са честни и почтени.

Всяко от трите решения я изправяше пред сериозен проблем.

Както вече беше установил Рейнолд, леля ѝ нямаше да се радва особено да я види отново. Що се отнася до плантацията, тя нямаше представа как се управлява голямо имение, нито притежаваше капитал, необходим да плаща на управител, да купува семена и да се грижи за робите, чиято господарка беше станала не по своя воля. Може би най-приемливо беше да заживее като съпруга на Рейнолд Хардън, но инстинктът я предупреждаваше да се пази от него.

Самото напускане на тази къща беше почти неразрешим проблем. Нима можеше да избяга на улицата по нощница? Нямаше пари за път. Как щеше да стигне до плантацията или до Начез? Баща ѝ държеше всичките пари при себе си и цялото им богатство беше потънало заедно с него. Можеше да помоли Рейнолд за заем, но мисълта, че ще му бъде длъжница, никак не ѝ харесваше. Освен това той вероятно щеше да ѝ откаже.

Апетитът ѝ изчезна напълно. Тя отмести чинията си, облегна се на лакти и опря брадичка в дланите си.

Може би причината беше в болестта ѝ или в това, че години наред я бяха лишавали от възможността да взема решения сама. Напрегнатите размишления я изтощиха до крайност. Освен това изпитваше ужасен страх, че ще направи фатална грешка.

Не, тя не искаше да остане при Рейнолд, наистина не искаше. Надяваше се, че е достатъчно силна, за да избегне изкушението на удобствата и обещанията за луксозен живот, изпълнен с развлечения. А що се отнася до така наречения ѝ съпруг, нима може да се чувства привлечена от мъж, на когото изобщо не може да се вярва?

Омъжена. Пред духовния ѝ взор изникна неясна картина, но се разпиля, преди да успее да улови очертанията ѝ — като сън, който се разсейва веднага след събуждането. Ако можеше да си спомни, ако беше сигурна, че наистина е имало брачна церемония, дали щеше да се чувства различно? Дали беше обвързана с Рейнолд Хардън чрез правен

и религиозен договор, макар че не го помнеше? Трябваше ли да се чувства обвързана?

Някъде долу се затвори врата и в двора отекнаха стъпки. Появиха се две фигури. Едната беше Тит Жан, а другата представляваше дребен мъж с остро, тясно лице и мършави рамена, облечен в безличен сив костюм. Той ситнеше като мишка покрай камъните, стараейки се да върви в крак с великана. На няколко пъти се опита да протестира срещу бързането, но Тит Жан сякаш беше оглушал. Накрая камериерът отключи желязната решетка, която преграждаше входната алея, махна на непознатия да излезе и затвори вратата със силен трясък.

Дребосъкът се обърна сърдито, сякаш се готвеше да се развика, но изведнъж вдигна глава към галерията. Като забеляза бледото лице на Анжелика зад парапета, зяпна изненадано. После рязко се обърна на токовете си и изчезна в мрака.

След малко в галерията се появи Естел. Господарят, каза тя, молел за извинение. Трябвало веднага да излезе и щял да се върне късно. Надявал се, че мадам ще вечеря добре и ще си легне.

Анжелика преглътна с мъка още няколко лъжици супа, хапна и от пилешкото с билков сос, от пресните моркови, грах и задушено зеле, опита дори яйчения крем и прасковените тортички. Все пак накрая храната изглеждаше почти недокосната.

След като и без това беше станала от леглото, тя помоли Естел да напълни ваната и да ѝ помогне да се окъпе. Оказа се, че напрежението е твърде голямо за нея. Когато икономката ѝ донесе нова нощница, Анжелика вече трепереше от изтощение. Тя падна на леглото и само след минути потъна в дълбок сън.

След около час се събуди с писък. Беше сънувала как плува сред вода и огън. Отвори широко очи и се взря замаяно в мрака. Зачака сърцето ѝ да забие по-равномерно и дишането ѝ да се възстанови. Накрая заспа отново, но този път сънят ѝ беше неспокоен и често смущаван от неприятни сънища.

Събуди се отново малко преди зазоряване. Някой беше влязъл в стаята ѝ и стоеше до леглото. Напълно неподвижен, безшумен като хищен звяр.

Мина цяла вечност, преди Анжелика да се осмели да отвори очи. Трябваше да разбере кой беше натрапникът.

Рейнолд. Тя беше почти сигурна, че е той. Почти.

Мъжът не се помръдваше. Струваше ѝ се, че дори не диша. Дали беше забелязал, че се е събудила? Тялото му беше едва забележимо в мрака, а нейното беше скрито зад завесите. Напорът да се раздвижи, да прекъсне тишината беше непоносим, но нещо в пълната неподвижност на фигурата до леглото я възпря да го стори.

Минаха няколко минути. Внезапно мъжът до леглото въздъхна дълбоко, обърна се и безшумно закрачи към долния му край. Пружините на кушетката изскърцаха. Мъжът се опита да се настани удобно и скоро замря.

Какво търсеше тук? Дали беше дошъл да види дали всичко е наред, или искаше да се възползва от съпружеските си права? Анжелика не знаеше и много ѝ се искаше да разбере. Дълго лежа будна в леглото си, замислена за странната сцена.

Не можеше да види какво прави Рейнолд на тясната кушетка. Беше толкова тихо, сякаш в стаята нямаше никой. Анжелика се надигна предпазливо, но пак не успя да го види. Изтегли се нагоре и най-после го откри.

Той лежеше на кушетката и светлата завивка беше в ярък контраст с тъмното му тяло. Широките рамене се очертаваха ясно, както и разпръснатата по възглавницата черна коса. Лицето му имаше силната, неподвижна красота на мъртвешка маска.

Той беше спал много пъти на кушетката, но Анжелика никога не беше мислила за това. През последните нощи идваше едва след заспиването ѝ и изчезваше, преди тя да е отворила очи. Струваше ѝ се невероятно, че той прекарва нощите толкова близо до леглото ѝ. Това беше прекалено... интимно. Видът му събуди в сърцето ѝ странно чувство за уют и в същото време ѝ се стори заплашителен.

— Аз не хапя — проговори меко Рейнолд, без да отваря очи. — Мисля, че и не хъркам. Ако това се случи, не се бой да ме разтърсиш здраво, но иначе не ме буди. Повикай ме само когато пожелаеш компанията на съпруга си в огромното легло, което съм ти отстъпил.

— Не, благодаря — отговори намръщено Анжелика.

— Така си и мислех. Всичко наред ли е при теб?

— Да. А как е при вас? Удобно ли е леглото ви?

Мъжът отвори едното си око.

— Удобно ли ти изглежда?

Кушетката беше и тясна, и къса.

— Не, не особено.

— Ти си наистина внимателна и умееш да наблюдаваш — установи сухо той. — Бих те посъветвал да спиш повече. Уверявам те, че не съм роден за мъченик и че нямам намерение да ноцувам тук по-дълго, отколкото е абсолютно необходимо.

— Каква приятна представа. Тогава може би ще си получа обратно втората възглавница — промърмори презрително тя.

— Разбира се — съгласи се развеселено той. — Представата наистина е много приятна.

Негодниците постъпиха много глупаво, като избраха тъкмо вечерта, когато Рейнолд се връщаше от залата за тренировки на всепризнатия майстор на фехтовката, мулата Просперо, която се намираше на „Иксчейндж Ели“.

Майсторът рядко проявяваше снизхождението да се дуелира с някого от учениците си, но един час фехтовка с Рейнолд винаги му доставяше особено удоволствие. Рейнолд ходеше при него поне веднъж седмично, така че и рефлексите, и умението му да си служи с шпагата обезкуражаваха още от самото начало всеки потенциален нападател. В такива вечери той се прибираше в добро настроение в къщи, стиснал в ръка вярната си шпага, с приятно сгорещена кръв и добре смазани от упражненията мускули.

Първият признак за възможни неприятности беше внезапно излетялото насреща му ято гълъби. Крякайки разтревожено, те изхвърчаха от улицата, към която се беше насочил, и Рейнолд улови ръката на придружителя си.

Майкъл Фарнес беше стар приятел и със сигурност не беше глупак. Тъй като беше невъоръжен, той отскочи без колебание настрана и притисна гръб до най-близката стена.

Скритите разбойници явно се ядосаха, че са разкрити, и заложиха всичко на фронтална атака. Сипейки яростни проклетия, достойни за най-недодяланите лодкари, тримата изскочиха на улицата. В ръцете си стискаха огромни кожухарски ножове и наточените им острия блестяха на лунната светлина.

Когато Рейнолд изтегли шпагата си от ножницата, се чу само тихо, копринено шептене. С гъвкавата лекота на добре трениран и загрят фехтувач той зае позиция за бой.

По стените от двете страни на тясната уличка танцуваха призрачни сенки. Глухите проклетия на мъжете вдигаха бели облачета в мразовития нощен въздух. Блеснаха стоманени острия, отекна

злокобен звън. Движенията на сблъскалите се издаваха смъртоносна решителност.

Битката свърши още преди да е започнала. Когато първият нападател падна, другите двама извикаха ужасено, обърнаха се и изчезнаха в нощта. Трупът на другаря им остана прострян на земята и тънко червено поточе пролази по каналите на уличната настилка.

Майкъл излезе от скривалището си, отметна назад подплатената си пелерина и коленичи край мъртвия. После погледна към Рейнолд, който не помръдваше от мястото си.

— Целта е улучена съвършено, приятелю. Ако не беше толкова точен, можеше да измъкнеш нещо от него.

— Бяха твърде близо до дома ми. — Думите прозвучаха сухо и трезво, по-скоро като обяснение, отколкото като извинение.

— Да не би там да има някой, на когото искаш да направиш впечатление? — попита с дяволит поглед Майкъл.

Рейнолд полагаше големи усилия да не поглежда към балкона на къщата си в края на улицата. Само преди секунди беше забелязал там Анжелика. Стройната ѝ фигура изглеждаше скована и безмълвна. Дали беше разочарование? Ужас? Страх? При първия знак, че той е оцелял след коварното нападение, тя се завъртя рязко и се върна в стаята си.

— Там е човекът, чиито илюзии не бих искал да отнема — обясни тихо той, обърнат към приятеля си.

— Кои илюзии, за бога? За това, че си герой ли? — Майкъл изгледа невярващо приятеля си и Рейнолд се изсмя ожесточено.

— Не, драги. Илюзията за моята непобедимост. Най-простият начин да избегнеш бунта е да го направиш невъзможен.

— Какъв бунт? Кой гост би посмял да се бунтува? — попита объркано Майкъл и смръщи чело.

— Дамата в къщата е моя жена.

Майкъл зяпна смаяно.

— Ти си женен... Ти си бил женен през цялото време, докато бяхме заедно, и не си казал нито дума?

Рейнолд не се помръдваше.

— Тя беше болна. Сметнах, че е по-добре да я предпазя от безбройните посетители и поздравления, докато се възстанови.

— Болна значи. А пък се бунтува — промърмори възхитено Майкъл. После се изправи и отупа праха от коленете си. — Бунтът на

една жена се изразява най-често в изневяра.

— Или в напускане на брачното гнездо — отвърна мрачно Рейнолд, — което е нещо по-добро. Но като убия достатъчно улични разбойници, може би няма да се наложи да се дуелирам с приятелите си. Впрочем, помолих те да ме придружиш до в къщи, за да те запозная с нея. Смятам, че тя ще се зарадва да види най-после ново лице.

— Надявам се да не се зарадва особено много — промърмори с добре изигран страх Майкъл. — За тази вечер преживях достатъчно. — После вроденото му чувство за хумор надви и черните му очи блеснаха развеселено. — От друга страна обаче, ако жена ти е толкова красива, колкото успях да забележа при краткото ѝ явяване на балкона, още от тази вечер ще започна да размахвам усилено шпагата и ще те извикам на дуел, за да имам възможност да утеша вдовицата ти.

Рейнолд се обърна към дома си.

— Не ти го препоръчвам.

— Думите ти прозвучаха доста раздражено, приятелче.

— Прав си. Освен това не искам ти да бъдеш възнаграден за усилия, които съм положил аз. Дамата има достатъчно борчески дух за двама, макар че главното ѝ оръжие е езикът, не шпагата. Вече го изпитах на гърба си. Кожата ми е почти цяла, но самочувствието ми е насечено на хиляди малки парченца.

— Сигурно е научила тези хитрини от теб.

Досега Рейнолд не беше помислял за тази възможност. Думите разкриваха и скриваха, доставяха радост и болка. Освен това създаваха защитен вал около душата, за да отблъснат всеки нападател. Той беше научил това още много отдавна. Дали Анжелика наистина не беше взела пример от него?

— Без съмнение — отговори той както на себе си, така и на Майкъл.

Приятелят му остана за миг с отворена уста, после забърза след него. Гласът му преливаше от учудване:

— Нима жена ти не те обожаваш?

— Поне аз не го знам.

— Не припада ли, когато я докосваш?

Погледът на Рейнолд беше достатъчен отговор и предупреждение към Майкъл да престане да се рови в душата му.

— Защо тогава се ожени за нея? — попита весело Майкъл, макар че не разбираше нищо, и спря пред вратата към двора.

— Тя е новата собственичка на „Боньор“.

Майкъл изглежда замислено широкия гръб на приятеля си.

— Ще ти задам още един въпрос — продължи решително той. —
Защо тя се омъжи за теб?

— Много просто. Намеси се съдбата.

— Нима си доволен от това развитие на събитията?

— Невероятно доволен. — Рейнолд се стараяше да говори безизразно, но усещаше, че изражението му издава вътрешното му напрежение.

Майкъл избухна в смях.

— Личи си. Ако поискаш да му се наслаждаваш още малко, скоро половината жители на Ню Орлиънс ще лежат прободени и окървавени в тъмните улици.

— Това ми напомня, че трябва да се отърва от трупа. Подсети ме да повикам Тит Жан.

— Доколкото го познавам, той е организиран пренасянето още преди бедният разбойник да получи гениалния удар с шпага.

— Вероятно си прав — усмихна се Рейнолд и го поведе към голямото стълбище.

Анжелика ги очакваше. Беше малко бледа, но изглеждаше замайващо красива в простата си черна рокля.

Тя настояваше траурната ѝ рокля да бъде от памук, но Рейнолд ѝ обясни, че памучните материи не са подходящи за тукашния климат. Скараха се и за деколтето на роклята и онова, което се получи, беше твърде дръзко според Анжелика и твърде скромно според Рейнолд, но все пак беше компромис. Той предпочиташе да я гледа в светли цветове, но по тази точка тя беше неумолима. На всичките му упори отговаряше, че още е в траур, и толкова. В черни рокли някои жени изглеждаха като врани, но тя приличаше на тъгуващ ангел и при вида ѝ всяко мъжко сърце започваше да бие по-силно.

Тит Жан, който беше донесъл табла с вино — очевидно по нейно нареждане, — тъкмо излизаше от салона. Той задържа вратата, за да влязат двамата мъже, и кимна едва забележимо на господаря си. Рейнолд разбра. По време на отсъствието му не беше имало проблеми,

а трупът, който все още лежеше в праха, щеше да бъде отстранен до сутринта.

Той се обърна към Анжелика и я измери с внимателен поглед, за да отгатне настроението ѝ, както и физическото ѝ състояние.

— Скъпа моя — проговори церемониално той, — позволи ми да ти представя един стар приятел. Майкъл Фарнес.

Анжелика подаде ръка на госта. Беше учтива, но мислите ѝ очевидно бяха другаде. След като отговори на поздрава на Майкъл, тя се обърна забързано към съпруга си:

— Какви бяха онези мъже?

Рейнолд отиде до масата, посегна към гарафата с вино и наля на всички по чаша. Загледан в червената течност, той отговори сухо:

— Някаква крайбрежна паплач, тръгнала за лесна плячка. Вероятно ирландски емигранти, които са объркали квартала. Мошеници от улица „Галатин“, които мразят мъжете с цилиндри. Можеш да си избереш. Мисля, че всички са еднакви.

— Защо ви дебнеха в уличката?

Рейнолд избягваше да поглежда към Майкъл.

— Смятам, че се интересувах единствено от кесията ми.

— А аз мислех... — Тя млъкна и след малко попита: — Не ви ли нараниха?

Бръчките по челото ѝ вероятно бяха признак на искрена загриженост за здравето му, но Рейнолд не направи грешката да ѝ повярва.

— Имах шпага, а онези типове бяха само с ножове, така че битката не може да се нарече честна. Не, отървахме се без нито една драскотина.

— Разбира се, че борбата беше честна — намеси се Майкъл. — Та те бяха трима срещу един! — Той се обърна с усмивка към Анжелика: — Щях да помогна на Рейнолд, все едно въоръжен или не, ако бях сметнал, че е необходимо. Но не беше.

— Видях ви — прошепна тя и направи опит да се усмихне.

Рейнолд, който наблюдаваше крадешком приятеля си, забеляза, че Майкъл веднага попадна под очарованието на жена му. Това не го изненада. Майкъл беше много чувствителен към женските прелести.

Мъжете рядко забелязваха кога жените им се чувстват привлечени от други мъже, но Рейнолд съзнаваше отлично

предимствата на приятеля си. Светлокафявата коса на Майкъл падаше на поетични буйни къдрици около лицето му. Блестящите, постоянно засмени очи също говореха в негова полза. Освен това средният на ръст, силен и мускулист Майкъл умееше да се облича изискано и с вкус. Той се държеше с уважение към дамите и в същото време деликатно им показваше, че се интересува от тях, усмивката му беше топла и излъчваше нежност. Но успехът му пред жените се дължеше преди всичко на факта, че според него всички жени бяха достойни за обожание.

Рейнолд искаше да види, че Анжелика се харесва на приятеля му. Когато чу комплиментите, които се сипеха от устните на Майкъл заедно с въпросите за траура ѝ, когато видя замечтаното му изражение, той повярва, че знае какво изпитва Майкъл в момента.

Тогава Рейнолд се запита дали пък не искаше да се похвали с жена си пред хората. Обикновено не изпитваше прекалената гордост на собственик, но тази възможност не можеше да се изключи. Той не можеше да предявява права на собственик върху разума, лоялността или дори върху вниманието ѝ, не му го позволяваха нито църковните, нито светските закони. Как са пропуснали да го отбележат, каза си мрачно той.

Майкъл, който вече се беше настанил на дивана до Анжелика, хвърли бърз поглед към приятеля си. Когато очите им се срещнаха, той примигна и се изчерви.

— Велики боже, какво ти е, стари приятелю? А аз си мислех, че предупреждението преди малко е било шега. Да не би и ти да си от съпрузите, които постоянно киснат в някой ъгъл с мрачно изражение на лицето?

— Прощавай. Ролята на съпруг все още е нова за мен. — Гласът на Рейнолд прозвуча по-хладно, отколкото възнамеряваше.

Анжелика направи опит да се засмее.

— Няма причини за тревога. Рейнолд има намерението да бъде съвършен съпруг, а ревността е задължителна част от тази роля, макар и чисто формална.

— Съвършеният съпруг — заяви Рейнолд — обикновено разрешава невинните флиртове, но аз се боя, че не съм чак толкова съвършен.

Анжелика вдигна изненадано очи, но прие предизвикателството.

— Нима признавате една своя грешка? Това е много галантно.

— Ако ти признаеш флирта, ще бъдем квит. Макар че...

— Макар че вероятно трябва да ви бъда благодарна. — Гласът ѝ издаваше изкуствена бодрост.

Майкъл погледна единия, после другия и рече:

— Ако предпочитате да продължите спора си насаме, просто ми го кажете. Веднага ще си отида.

Намесата му не беше много удачна. Така и не стана ясно на кого искаше да окаже подкрепа.

— О, това е съвсем обикновено упражнение. Зрителите не са заплашени, стига само да не допуснат грешката да вземат страна.

— Бих направил това, само ако сметна, че шансовете са несправедливо разпределени — отговори с необичайно остър тон Майкъл.

Рейнолд се обърна към Анжелика.

— Ето че си намери защитник. Какво ще правиш с него?

— А аз мислех, че е предложил подкрепа не на мен, а на вас — отвърна тя и очите ѝ засвяткаха войнствено. — Все пак е ваш приятел.

Забележката ѝ дойде тъкмо навреме.

— Точно така. Обаче аз ставам подозрителен, когато някой разпределя лоялността си върху повече хора.

— Стига толкова — отсече ядосано Майкъл. — Мисля, че е най-добре да ви оставя.

— Ще се заемеш ли сериозно с фехтовката? — попита невинно Рейнолд.

Майкъл скочи от дивана.

— Да не мислиш, че ме е страх от теб? Ако не ти бях истински приятел, щях още сега да те извикам на дуел.

— Говориш глупости. — Рейнолд отиде при него, улови ръката му и го обърна към вратата. — Вече убих един човек тази седмица и не искам да увеличавам възхищението на жена си с още трупове.

— Не се интересувам от мъртвите — заяви надменно Анжелика.

— Освен когато не става дума за моята смърт — допълни през смях Рейнолд и се поклони подигравателно пред нея.

Майкъл, който изглеждаше бледен въпреки загара си, се сбогува и слезе по стълбището с високо вдигната глава. Когато Рейнолд го последва, той спря, стисна ръце в юмруци и се обърна към него.

— Е, ще се дуелираме ли? — Гласът му звучеше дрезгаво.

— И по каква причина? За да възстановиш накърнената си чест или за да се харесаш на Анжелика?

— За да те науча на добри маниери. Как смееш да разговаряш така презрително с една толкова очарователна жена?

— Това беше по-добре, отколкото да я набия — отговори честно Рейнолд.

Майкъл изпухтя отвратено.

— А може би беше по-добре да я изнасилиш на публично място? Ако си толкова луд по нея, питам се защо, по дяволите, се държиш така непоносимо! — Лицето му светна. — Освен ако...

— Освен ако съм по-търпелив и по-умен, отколкото мислиш? Всяко нещо си има цена. — Лицето на Рейнолд издаваше мрачна решителност. — Дали говорим за едно и също? Би ли ми обяснил с думи, които да ми покажат, че уважаващ дамата, какво искаш да кажеш?

— Ти още не си спал с нея.

Въпреки мрака Майкъл видя как приятелят му се изчерви.

— От една страна, имаш право, от друга обаче се лъжеш — отговори тихо той. — Макар че по моето скромно мнение тази тема не е подходяща за обществен диспут.

— Или — продължи безстрашно Майкъл — ти знаеш, че онова, което правиш, е нередно, но си твърде дебелоглав, за да го признаеш.

— Ти ли ще ми четеш проповеди? Учудваш ме. — Разбира се, това не биваше да го учудва, защото приятелят му, син на майка-италианка и баща-французин, беше законен наследник на едно от най-старите креолски семейства в града. Освен съзнанието за произхода си той притежаваше и неизкоренима вяра в принципите на морала.

— Може би съм прав и в двете си твърдения. В тази история има нещо гнило. Не съм съвсем сигурен, че трябва да повярвам в тази сватба. Нямаше обявление в църквата, нито във вестниците, никой не беше поканен.

— Значи аз съм не само неискрен с приятелите си, но и похотлив стар пръч, който отвлича невинни млади момичета? Ето какво мнение имаш за мен!

Майкъл заклати толкова силно глава, че къдриците нападаха по челото му.

— Знам как преживя смъртта на втория си баща, Рейнолд, но ако си решил да компрометиращ тази жена, за да си отмъстиш за смъртта му и за загубите, които понесе семейството ти, трябва да ти кажа, че постъпваш подло и непочтено.

— Ти сериозно ли мислиш, че съм способен на такава подлост?
— попита с опасно тих глас Рейнолд.

— О, не се съмнявам, че имаш и други причини. Тя е достатъчно жена, за да изкуши всеки мъж.

— Много ти благодаря — изфуча разгневено Рейнолд.

— Да, и преди тази вечер бих казал, че винаги си бил джентълмен с жените. Никога не си се отнасял с тях, както тази вечер се държеше с Анжелика. Не си се държал така даже с Клотилд, макар че имаше всички основания да бъдеш бесен. Днес беше същински дявол.

— Ти прояви достатъчно учтивост и деликатност, за да ѝ покажеш какъв дявол съм аз — отговори с подозрителна мекота Рейнолд.

Майкъл стисна устни.

— Във всеки случай се отнесох към нея така, както заслужава.

— И пусна в ход скандално известния си чар.

— Ако още веднъж искаш да ме предупредиш да не се приближавам твърде много до нея, спести си усилията. Вече разбрах. Но ще ти кажа още нещо, Рейнолд. Ако се окаже, че твоята Анжелика има нужда от застъпник, аз ще бъда до нея.

— И ще се изправиш срещу мен?

— А срещу кого другиго? Знам, че ти ще я пазиш от всички останали мъже.

Рейнолд погледна безизразно приятеля си. Мислите се надпреварваха в главата му. Изведнъж заговори сериозно:

— Ти си напълно прав. Очевидно не мога да бъда обективен. Но все едно. Искам да знаеш, че ако се намесиш твърде много в личните ми работи, наистина ще се стигне до дуел.

— Обаче с пистолети — отвърна Майкъл. — Защото ако ти ме предизвикаш, аз ще имам право да избира оръжията. А аз в никакъв случай няма да те предизвикам.

— Приемам, че вие, креолите, имате някакъв смешен кодекс на честта, който не ви позволява да предизвикате на дуел мъжа, на когото

сте сложили рога.

— О, не! Единственото, което ни забранява да го сторим, е онова, което се нарича приятелство.

Рейнолд си позволи кратка усмивка.

— Приятелството би трябвало да възпре мъжа да навлиза в територията на другия — обясни кратко той.

Вместо да отговори, Майкъл кимна кратко и се запъти към вратата. Двамата се сбогуваха сухо и Рейнолд проследи с мрачен поглед отдалечаващия се. Дълго стоя така, дълбоко замислен. Изведнъж разтърси глава и се запъти решително към къщи.

Анжелика стоеше наспред спалнята си. Носеше бяла батистена нощница, обточена с дантела. Когато Рейнолд влезе, бе посрещнат с гневен и в същото време примирен поглед, който междувременно му бе омръзнал до смърт.

Той спря за миг, повече за да потисне гнева си, отколкото да се възхити на гледката, която се разкри пред очите му. Анжелика изглеждаше замайващо красива и си струваше да я погледа по-дълго. Тъй като не беше нито слепец, нито лицемер, той се постара да запомни всички красиви части на тялото ѝ. Така поне щеше да ги извиква в спомените си, когато е в добро настроение. Това беше единствената възможност да не причинява болка на никого, освен на себе си.

Батистата на нощницата и на тънкия халат беше толкова фина, че разкриваше тъмнокафявите зърна на гърдите ѝ. Тясната талия не беше стегната в корсет, съвършено очертаните хълбоци мамеха със закръглеността си. Грижливо изчетканата коса висеше на дълга плитка на рамото и сякаш предизвикваше мъжа да я вземе в ръцете си.

Анжелика изглеждаше толкова чиста и невинна. Сигурно нямаше да има по-голямо удоволствие от това да свали едно по едно тънките ѝ одеяния, а после да се наслади на гъвкавото младо тяло.

Поривът да го направи сега, веднага, беше толкова силен, че Рейнолд заговори като в треска:

— Велики боже! Ако знаех, че правиш такава разкошна сцена от приготовленията си за лягане, скъпа, щях да се върна много по-рано, за да не пропусна нито миг.

Краткият зъл поглед, с който беше удостоен, беше напълно заслужен.

— Без съмнение започнах да се приготвям за сън, без да ви изчакам, именно поради тази причина — проговори сухо тя. — Ще бъдете ли така любезен да ми обясните какво е станало с леглото ви?

Рейнолд хвърли развеселен поглед към леглото, в долния край на което до сутринта стоеше кушетката, която беше мистериозно изчезнала. Макар че стомахът му се сви на топка, той отговори безизразно:

— Доколкото виждам, няма го.

— Много добре знаете какво искам да кажа. По чия заповед са го изнесли?

Голяма част от срама в гласа ѝ идваше от факта, че беше принудена да спори с него по такава тема. Както повечето неща през последните дни, и това го ядоса извънредно много.

— Знаеш, че в тази къща заповедите давам аз. Да приема ли, че си загрижена за мен, тъй като нямам къде да спя?

— Слушайте...

— О, небеса! — провикна се измъчено Рейнолд. — Защо просто не кажеш, каквото мислиш?

Анжелика го погледна право в очите и вирна упорито крежката си брадичка.

— Няма да спя с вас в едно легло. Дори да не бях чула случайно част от разговора ви с мистър Фарнес, нямаше да го направя, но сега ми е двойно по-невъзможно.

Задните дворове бяха известни с това, че звукът се разнасяше навсякъде. Защо не се беше сетил за това? Нищо ли нямаше да му бъде спестено?

Той свали жакета си и го хвърли на най-близкия стол. Разхлаби вратовръзката си и попита:

— Значи си подслушвала?

— Чух името си и сметнах, че е полезно да науча в каква връзка се споменава.

Дори той разбра, че реакцията ѝ е била разумна.

— И сега се измъчваш от съмненията на Майкъл. Мислех, че ми имаш малко повече доверие.

Той застана пред масичката за миене, хвърли вратовръзката на покривката и започна да сваля маншетите си.

— О, да — отзова се подигравателно тя. — Нали вие бяхте този, който ме помоли да идвам при вас с всички свои съмнения. Но дори да го направя, каква гаранция ми давате, че ще кажете истината?

Рейнолд не можеше да откъсне очи от младите гърди, които се вълнуваха под тънката нощница. Гневът ѝ беше искрен. След като сваля маншетите си, той издърпа ризата от панталона и бавно я сваля през главата си.

— Как би изглеждала една такава гаранция? — попита бавно той, за да я накара да проумее логиката му. — Може би ще се явят хиляда ангели и ще се закълнат в библията? Искаш ли да те заведе в катедралата и да положи клетва, която да бъде записана и подпечатана? Как си го представяш?

— Писменото потвърждение би било... Какво правите, за бога?

Погледът ѝ падна на голите му гърди и гласът ѝ пресекна. Може би от страх, но много повече от гняв. За съжаление Рейнолд се беше уморил до смърт да се съобразява с чувствителността на другите.

— Смятам да се окъпя. Тит Жан скоро ще се появи с топлата вода. Ако желаеш да присъстваш на банята ми, нямам нищо против. Ако не, легни си и се завий през глава.

— Мисля, че е по-добре да изляза — отговори сковано тя и му обърна гръб.

— Не.

Думата не бе произнесена нито високо, нито заповеднически, но прозвуча така категорично, че Анжелика спря като закована. Рейнолд смачка ризата си и я хвърли в един ъгъл, пристъпи зад нея и се опря на вратата. Напрегна се, очаквайки, че тя ще го удари, но нищо такова не се случи. Анжелика се обърна към него и го удостои с хладен поглед от леденосините си очи.

— Значи имате нужда от публика?

Нещо в спокойния ѝ глас засили още повече възбудата му. Очите ѝ бяха толкова дълбоки и бездънни, че човек можеше да се удави в тях. Устните ѝ бяха меки и подканващи и събудиха в сърцето му такова отчаяно желание, че мина доста време, преди да си възвърне способността да мисли и да говори.

Гласът му пресипваше от вълнение:

— Наистина ли те интересува какво искам? Искам топла, нежна жена, която слуша внимателно и ми отговаря с усмивка. Искам жена с красиво лице, възбуждаща фигура и добро държание. Копнея за нежни докосвания, меки прегръдки и страстни целувки. Може би причината е в това, че прадедите ми са били прости селяни, но аз отказвам да се промъквам през студени коридори и да влизам в чужди легла, за да получа всичко това.

— Не можете да ме принудите да спя с вас. — Погледът ѝ беше спокоен, но лицето ѝ се обля в руменина.

— Лъжеш се. Мога, и то много лесно. И то точно в смисъла, който имаш предвид, ако използваш учтивото описание за едно нерадостно състояние. Но въпреки природата си — и заради потребността тази вечер да бъде свършен съпруг, макар да не твърдя, че съм такъв, — няма да го направя.

— Няма ли?

— Моля те, не ми показвай точно сега безкрайното си облекчение. Защото мога да те принудя да играеш ролята на свършената съпруга, колкото и да я мразиш. Кой знае? Ако започнем да играем достатъчно убедително ролите си, един ден може би ще ги приемем като нормални.

Тишината, която надвисна в стаята, беше повече от потискаща. Анжелика се взираше в лицето на мъжа, застанал съвсем близо до нея, и не откриваше нито следа от отстъпчивост или съчувствие.

— Искате да превърнете спалнята в сцена? Според мен тя прилича по-скоро на бойно поле.

— А леглото е крепостта, която на всяка цена трябва да бъде защитена или завладяна? Защо не? Между враговете поне има честна омраза вместо ледено пренебрежение и неохотна благодарност. И преди всичко пленници се вземат по честен начин и по същия честен начин те се примиряват със съдбата си.

— Без съмнение, но това е мъжката гледна точка — възрази Анжелика. — Кое е толкова честно и почтено в подчиняването на по-слабия от страна на по-силния?

— Почти винаги едната страна е по-силна от другата. Но слабият има достатъчно възможности да изненада противника, да бъде похитър от него и да избере по-добра тактика.

— С други думи, слабият си помага с измама и предателство. Разбирам.

— Така битката става почтена — отсече Рейнолд и по твърдото му лице не трепна нито мускулче.

— Много практично. Добре, аз ще избира оръжията си в съответствие с това, което току-що казахте, и се надявам, че няма да се изненадате, ако не ви разкрия що за оръжия са това.

— Усмивки, целувки, женски хитрини? Подготвен съм за тях.

— Така си и мислех — отбеляза Анжелика. — Защото те се обръщат много лесно срещу личността, която ги е приложила първа.

— Е — промърмори с необичайно сдържан тон той, — не е чак толкова лесно.

Трепкащите пламъчета на свещите играеха в зелените му очи. Анжелика се опита да проникне зад заслепяващия блясък и се уплаши от огъня, който пламтеше във вътрешността му. Тя преглътна и рече:

— Защо толкова държите да останете близо до жена, която не ви иска, и дори да я вземете в леглото си?

— Има цял куп причини, повечето физически, а някои глупаво-сентиментални. Освен това не мога да изключа възможността, че и най-упоритата жена един ден отстъпва.

Анжелика усети странно свиване в стомаха, пое дълбоко дъх и отговори:

— Не вярвам.

— Отчаяната надежда е привилегия и спасение на мъжа.

Тя сведе глава и погледът ѝ спря върху широките, корави гърди. Тъмните косъмчета, които ги покриваха, изглеждаха меки и примамващи. Те се стесняваха в тънка, права линия до твърдия, мускулист корем и изчезваха под широкия колан на панталона.

Кожата над колана беше яркочервена и Анжелика протегна ръка да я докосне, но веднага я отдръпна стреснато.

Когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Та вие кървите!

Рейнолд имаше нужда от известно време, преди да проумее думите ѝ. Той се погледна, после вдигна равнодушно рамене.

— Това е естественото следствие от удар, улучил пресен белег.

Анжелика се приведе към него и разбра за какво става дума. Около разкъсаната кожа се виждаше тъмносиньо петно.

— Нали казахте, че не сте ранен?

— Съжалявам — гласеше сухият отговор. — Нямах време за внимателен преглед.

— Легнете, за да мога да видя раната. Може би има счупено ребро. — Тя го побутна по ръката и посочи към леглото.

— Нима искаш да омърся снежнобелите завивки? Не говориш сериозно. Освен това се питам дали след това ще можеш да се отървеш от мен.

Анжелика смръщи чело. Ненавременният му хумор я изнервяше. В душата ѝ се събуди чувство за вина. Освен това трябваше да се пребори с представата за излегнатото в леглото ѝ великолепно мъжко тяло. Негодник! Той беше единственият човек, който умееше да обърка напълно чувствата ѝ.

— В гардеробната има кърпа. Бихме могли да я използваме.

— Тя ще предпази завивките, но какво ще кажеш за себе си? — попита двусмислено той.

— Ще се погрижа да остана чиста — отговори спокойно тя и издържа на погледа му.

— Много си смела — промълви пресипнало той. — Трябва да знаеш, че не е лесно да се докоснеш до мръсотията, без тя да полепне по ръцете ти.

Тъмните му очи се разшириха. Ето какво беше последствието от този неочакван удар. Тя го бе засегнала болезнено.

— Не исках да...

— Така ли? — прекъсна я дрезгаво той. — Тогава го докажи. Докосни ме. Погрижи се за раната ми. Довърши онова, което започна.

Анжелика имаше намерение само да огледа раната му на светлината на нощната лампа, макар че не можеше да разбере откъде ѝ бе хрумнала тази лудешка мисъл. Ако имаше нужда от превръзка, Тит Жан щеше да стори това много по-добре от нея. Вероятно точно така трябваше да направи, но нещо дълбоко в нея не ѝ позволяваше да произнесе гласно тази мисъл. Рейнолд се беше грижил предано за нея в продължение на няколко седмици. Трябваше да му се издължи по някакъв начин, след като не можеше да му бъде истинска съпруга.

— Е, добре — прошепна тя. — Щом непременно искате.

Гласът му прозвуча подканващо:

— Това е само една дреболия, но поне ще сложим началото.

Тя донесе кърпата и когато Рейнолд се изтегна на леглото по корем, пристъпи към него с предпазливостта на сърна, попаднала в близост до вълча бърлога.

Коприненият чаршаф, тялото и очите му образуваха замайващо красив воал от бяло, бронзово и зелено. Анжелика усети, че ѝ се завива свят. Покачи се на подиума и седна до него на леглото. Беше избрала много опасна позиция — в непосредствена близост до него и недалеч от ръба на леглото. Но по този начин той нямаше да има възможност да я гледа какво прави.

Съсредоточи се, каза си тя. Не мисли за кадифения блясък на кожата му. Не обръщай внимание на силните мускули по гърба. Потискай съчувствието, което будят в душата ти белезите от изгарянията. Забрави страха, че той ще се подчини на гласа на страстта, ще се обърне и ще те привлече към себе си.

Той ѝ беше казал да го докосне. Но как? И къде? Пръстите ѝ трепереваха и тя ги стисна в юмрук.

Съсредоточи се.

Раната изглеждаше ужасно. Вероятно беше причинена от дръжката на нож, а може би юмрукът на нападателя се беше насочил със зловна сила именно към един от най-големите и най-чувствителните белези. Раната беше точно под последното ребро от лявата страна, сякаш Рейнолд се беше извъртял настрана, за да избегне страшния удар. Кожата наоколо беше пурпурночервена, а в средата беше разкъсана и покрита с кървава коричка. От малка дупчица все още течеше влага. Твърде възможно беше реброто да е наистина счупено. Имаше само един път да го установи.

Анжелика сложи длан върху окървавения му корем и внимателно започна да опипва ребрата с палец. Без да докосва разкъсаната кожа, тя натисна с единия, после с другия пръст. Нищо не се раздвижи, вероятно нищо не беше счупено.

Рейнолд отвори уста и пое дълбоко въздух. Тя му причиняваше болка. Но той предпочиташе да търпи, вместо да я помоли да спре.

Анжелика намали натиска, но ръцете ѝ останаха върху ребрата. Горещината на тялото му проникна в нея, тя усети кръвта, която пулсираше мощно по вените, силата, която той обуздаваше с желязна воля. Гърдите му се отпуснаха след дълбоката въздишка и той застина напълно неподвижен, сякаш се предаваше в ръцете ѝ.

Анжелика изписка тихо и бързо отдръпна ръцете си, сякаш се беше опарила. Проследи как Рейнолд се обърна и седна на леглото и зачака със страх коментара му.

Вместо да заговори, той стана и отиде до масичката за миене. Навлажни една ленена кърпа с водата от легена, върна се, взе ръката ѝ и започна да изтрива кръвта от пръстите ѝ.

— Мръсотията е нещо човешко — прошепна задавено той. — Понякога гадно, понякога прекрасно. Тъжно е да разбереш, че няма как да я избегнеш.

Не, той не тържествуваше. Без да го поглежда, Анжелика проговори бавно:

— Трябва да превържат раната ви.

— След банята ще го направиш. Разбира се, ако ти харесва.

Анжелика не каза нито да, нито не. Струваше ѝ се странно, че той сякаш изпитваше удоволствие от зависимостта си от нея.

Когато почисти едната ѝ ръка, Рейнолд се зае с другата. Дланите му бяха гъвкави, топли и меки. В тях нямаше и капчица принуда. Анжелика забрави страха си, че само след миг може да се озове в обятията му. Влажната кърпа милваше пръстите ѝ, изпитателният му поглед, грижливото изтриване бяха невероятно интимни. Рейнолд въздъхна и захвърли мръсната кърпа в тъгъла.

Женският инстинкт ѝ подсказа, че мигът е дошъл. Желанието му се бе превърнало в решителност. Тя го разбра, но не направи нищо, за да му попречи. Това беше ужасно, но още по-страшно беше, че той осъзнаваше какво става с нея. Погледът му обаче беше топъл и нежен, не издаваше нито триумф, нито иронична развеселеност.

Движенията му бяха спокойни и овладени. Той вдигна ръката ѝ на рамото си и я остави там. После обхвана талията ѝ и я привлече към себе си. Анжелика се плъзна от ръба на леглото и остана в плен между матрака и тялото му.

Споменът беше измамен. Той носеше мисли само за неща, които бяха близки и скъпи, и отстраняваше онова, което можеше да я смути. Анжелика си припомни първата целувка в кабината на парахода. И този път устата му беше твърда и сигурна, толкова сладка, толкова умерена и в същото време необуздана и дива.

Едновременно с това тя усети и голямата разлика. Ръцете му я притискаха силно до гърдите му, от устните му струеше нежност. Той беше мил и деликатен, но не толкова овладян, колкото през онази първа нощ. Ръката му притискаше бузата ѝ и изследваше структурата и мекотата на кожата ѝ. Пръстите му се спуснаха надолу и очертаха стройната шия и закръгленото рамо. После помилваха нежния лакът и се мушнаха навътре, за да обхванат талията. Накрая пролазиха нагоре и обхванаха гърдите ѝ с невероятна нежност и внимание.

Анжелика отвори уста, за да си поеме дъх, но Рейнолд веднага се възползва от възможността и мушна езика си между устните ѝ. Последствието от това устремно нападение беше сливането на две гладки повърхности, на топлата, меденосладка, гъвкава кожа. Нежното триене на устните му в нейните събуди в тялото ѝ тръпнещо очакване. Без да съзнава какво прави, тя се предаде. Рейнолд бе успял да я омагьоса. Вече нищо не му пречеше да склочи пръсти около крехкото връхче на гърдата, която държеше, и да го разтърка нежно, докато то се превърна в кораво зърно.

Между бедрата им беше само тънката батиста на нощницата, телата им бяха притиснати едно до друго от гърдите до коленете. Без да се чувства отговорна, без да го иска, Анжелика потъна дълбоко в новопробудилото се физическо желание. Тя беше възбудена и в същото време любопитна. Това беше игра и в момента тя усещаше непреодолимо желание да разбере докъде ще стигне съпругът ѝ.

Доникъде.

Някой почука на вратата и я отвори. Тит Жан посегна към една от кофите с гореща вода, които беше оставил в коридора, и влезе. Той погледна към леглото, примигна и не посмя да направи крачка навътре. Лицето на господаря му пламтеше от гняв.

— Моля за извинение, метр — проговори с каменно лице Тит Жан. — Свикнал съм да влизам направо, тъй като досега никой не е изразявал потребност да пазя частната му сфера. Няма да се повтори, обещавам.

— Надявам се — промърмори Рейнолд.

Той не защитава себе си, а мен, каза си Анжелика. Тит Жан също разбираше чия частна сфера е нарушил, защото упорито не поглеждаше към нея.

— Да дойда ли по-късно? — попита тихо той.

Рейнолд стисна устни, после въздъхна примирено.

— Не. Довършете онова, което започнахте. Вие сте единственият, който знае какво трябва да се направи.

Огромният камериер не отговори. Той измъкна иззад паравана дългата оловна вана и изля водата от кофите, които беше донесъл.

Рейнолд се обърна сковано, отвори панталона си и бързо го издърпа от краката си. Преди Анжелика да успее да реагира, беше свалил и долните си гащи. Обърна ѝ гръб, влезе във ваната и се потопи в топлата вода.

Около него се издигаше пара, през ръба на ваната прескачаха сребърни капчици. Водата приличаше на сребърно огледало, което скриваше всичко. Рейнолд се облегна удобно и затвори очи, за да се отпусне напълно.

Тит Жан изсипа още въглища в огъня и ги разбърка, докато лумнаха буйни пламъци. После се огледа, за да види дали сапунът и кърпата са на мястото си до ваната, дали халатът на Рейнолд е на стола пред огъня и дали завесата на прозореца е спусната. След като изпълни задълженията си, той се поклони и безмълвно напусна спалнята.

Анжелика приседна на края на леглото и впери поглед в ръцете си. Естел беше изпилила ноктите ѝ сутринта и ги беше излъскала с парче кожа. Нямаше какво толкова да ги разглежда, но не беше в състояние да вдигне глава.

Огънят прашеше, лампата съскаше тихо, а когато Анжелика се раздвижи, дървената рамка на леглото изскърца тревожно.

— Сигурно размишляваш дали да избягаш? — попита сред надвисналата тишина Рейнолд.

— Как, по нощница ли? — попита горчиво Анжелика. — Освен това, къде бих могла да ида боса и без пари. Не съм монахиня, която е тръгнала на покаяние. Пък и мисля, че навън ще се почувствам още по-зле, отколкото тук.

— Така е. Представи си само, че си паднала в канавката и някой пияница ти прави похотливи предложения. Каква сцена...

— А вие какво очаквахте? Че ще се подчиня, без да кажа дума? Че ще се предам? Мислех, че храните по-други очаквания.

— Ако беше така — проговори замислено той, — ти със сигурност щеше да ги изпълниш.

Гладката кожа с цвят на слонова кост се обагри в руменина.

— Не съм свикнала да се държа така... интимно с мъж, но не се съмнявам, че повечето жени харесват мъже с вашия опит.

— А ти не ме харесваш, така ли? — промърмори той и очите му засвяткаха развеселено.

— Хората създават семейства, за да имат наследници — отговори със смръщено чело тя. — В този смисъл смятам, че напрежението трябва да доставя и удоволствие. Но това не означава нищо... или поне аз така мисля.

Рейнолд я погледна в лицето, после седна във ваната, взе сапуна и започна да се търка енергично. Накрая се потопи дълбоко, за да отмие пияната, и се огледа за кърпата. Видя я до леглото, където я беше захвърлил, и протегна ръка към Анжелика.

— Би ли ми подала кърпата, моля те?

Младата жена скочи и вдигна кърпата, но изведнъж спря в нерешителност. Струваше ѝ се невъзможно да пристъпи толкова близо до ваната, че да може да я сложи в ръката му. Нямаше доверие в него, но и не беше сигурна, че краката ще я отнесат дотам.

— Хвърли ми я — помогна ѝ Рейнолд и наклони глава.

Анжелика стисна устни, за да не изкрещи. Той пак ѝ се подиграваше! Изпълнена с мрачна решителност, тя закрачи към ваната, застана в долния ѝ край и му подаде кърпата.

Към подигравката в погледа му се примеси неприкрито възхищение. Той пое кърпата, потопи я във водата и започна да разтърква гърдите си.

— Ако трябва да остана... — Анжелика не можа да продължи. Решението, което бе взела несъзнателно, я смая. Освен това бе омагьосана от радостта, която припламна в очите му. Макар и само за секунда, маската на хладно равнодушие бе паднала от лицето му.

Рейнолд я погледна и попита с обичайното си спокойствие:

— Да? Доколкото разбирам, искаш да ми поставиш някои условия.

— Няма да спя с вас.

— Значи не си готова да изпиташ плътските удоволствия със законния си съпруг. Мисля, че има закони, които уреждат тези отношения, макар че и за двама ни би било неловко, ако се позова на тях.

— Точно така.

— Е, добре. Но си готова да споделиш с мен студеното манастирско легло, все още чисто и незамърсено.

— Не знам. Със сигурност не е особено приятно всяка нощ да отклонявам нежелани аванси.

Рейнолд залепи кърпата на лицето си, за да скрие усмивката си.

— Мога и да се предам.

— Говоря за себе си и вие го знаете много добре!

— Не мислиш ли, че ти също би могла да ми отправиш някои аванси?

Анжелика се задъхваше от гняв.

— И защо бих го направила?

Мъжът вдигна едната си вежда.

— Поради моя... как го каза преди малко — богат опит.

Бузите ѝ пламнаха още по-силно.

— Мисля, че мога да живея добре и без този опит — отговори бавно тя.

— Така ли? Тогава ще имаш възможност да ми го докажеш.

Думите бяха прости и ясни, но Анжелика не им вярваше. Те не изразяваха съгласие, а предизвикателство.

Тя забрави проблема си само след миг, защото Рейнолд се изправи във ваната. От тялото му се изсипа сребърен поток вода. Той остана за миг неподвижен, загледан към нея, докато водата се оттичаше по ръцете, гърдите и мускулестите му крака. После излезе от ваната и посегна към хавлията, приготвена от Тит Жан.

Анжелика не можеше да не признае, че има насреща си великолепен мъж. Ръцете и раменете му, широкият гръб и тесните хълбоци издаваха впечатляваща сила и бяха възбуждащо симетрични, също като бронзовата скулптура на древногръцки атлет, застинал напред движението, на върха на славата си. Едновременно с това по тялото му имаше много непоправими повреди и това увеличаваше приликата с древните статуи. Видът на грозните белези от горещата

пара и кървящата нова рана отблъскваше възхитения наблюдател и в същото време го натъжаваше.

Анжелика не искаше да се чувства виновна. Ако не беше тя, Рейнолд щеше да скочи сам от горящия кораб и пак щеше да попадне под потока гореща пара. А ако тази вечер не беше излязъл толкова късно, нямаше да го нападнат улични разбойници.

Но ако не беше тя, той сигурно щеше да забележи опасността от експлозия по-рано и щеше да скочи по-бързо и по-далече. Ако тя не му беше отказала удобствата на собственото му легло, сигурно нямаше да се връща толкова късно вечер.

Не, това не беше причина да му позволи повече интимности. Къде беше истината? Защо не можеше да мисли логично?

Рейнолд се изправи и започна да бърше ръцете си, без да я изпуска от поглед. Беше толкова близо до нея, че тя усещаше влажната горещина на тялото му. Трябваше само да протегне ръка и да зарови пръсти в тъмните, обсипани с блещукащи капчици косъмчета на гърдите му, да последва изтъняващата линия към...

Не. Той искаше и очакваше от нея точно тази нечестивост. Тя му бе дала основание да я очаква, като се отдаде на изкусителното му докосване, и сега трябваше да се спаси, да се изплъзне от него, дори ако това ѝ причиняваше болка, да се махне, дори ако разбираше, че раздялата с него ще бъде като прерязване на пъпна връв с назъбено парче стъкло.

Тя се приведе над леглото и приглади завивката. После свали халата си, покатери се на леглото и се зави до кръста. Легна по гръб, праметна дългата плитка през рамото си, после скръсти ръце и се вгледа в балдахина над главата си.

— Изглеждаш като девственица, която ще бъде пожертвана, за да задоволи някакво жестоко божество — проговори задавено Рейнолд. — Едновременно благородна и примирена. Дори ако много исках, би било чисто кощунство да се опитам да събудя страстта ти. Мисля, че се нуждаеш от спокоен сън.

След тази проява на великодушие тя можеше да изрази само благодарност, какво друго?

— Да се опитате... — прошепна с отсъстващ вид тя. — Трябва да кажа, че се изразихте много мило.

— Не мило, а точно. И преди всичко се опитах да те отклоня от желанието ти да бръкнеш твърде дълбоко в раната ми, когато ме превързваш. — Рейнолд уви бедрата си с хавлията, пристъпи към камината, коленичи на килимчето и разбърка тлеещите въглища.

— Бях забравила за превръзката. — След като видя, че опасните места по тялото му са покрити, Анжелика се обърна към него.

— Това ми е ясно — промърмори Рейнолд и метна поглед към леглото. — И сега се разкъсвам вътрешно, защото не знам дали да се извиня, че ти създавам затруднения, или да ликувам, че съм успял.

Анжелика стисна устни, но се отказа да му противоречи и реши да мине на друг, много по-обезпокоителен проблем.

— Къде ще спите?

— Нима не ти казах вече? Непростимо от моя страна. Не се тревожи, ще спя съвсем близо до теб.

— Не съм се разтревожила — възрази твърдо тя.

— Много добре. Знаеш ли, това е въпрос на форма и на споразумение. Преди малко се опитах да ти го обясня.

— А аз сметнах, че сте размислили.

— О, не, щом съм решил нещо, почти никога не го променям. Ще имаш безброй случаи да го оцениш. Може би съм интригант или стар търгаш, може би дори храня известни предпочитания към бомбастични изказвания, но винаги довеждам докрай онова, което съм замислил, и спазвам дадените обещания.

— Това е естествено — отзова се ехидно Анжелика. — И е огромно облекчение за мен.

— Така и трябва да бъде. — Той стана и отиде до масичката за миене, където бяха оставени превръзките. Взе дървеното сандъче и го отнесе на леглото. Зае място на ръба на леглото, обърна се към Анжелика и постави сандъчето между двамата.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да свърши възложената ѝ работа. Тя също не нарушаваше дадените веднъж обещания.

Макар че Рейнолд не казваше нищо, Анжелика се чувстваше ужасно неловко, защото през цялото време той я наблюдаваше със спокоен и в същото време загрижен поглед. По едно време тя го погледна бегло и се опита да разбере какво вижда той в очите ѝ и как приема глупавото треперене на ръцете ѝ, което просто не можеше да се скрие.

Най-лошото беше, че тя осъзнаваше твърде силно близостта му. Когато той вдигна ръката си, тя потръпна, когато той примигна, тя се стресна, а дъхът ѝ вървеше в такт с неговите спокойно вдигащи и отпускащи се гърди. Кожата му пареше, сякаш имаше треска, а от свежия дъх на чиста мъжественост и карибски лавров сапун ѝ се зави свят.

Когато по едно време се пресегна през него, за да издърпа превръзката, тежката ѝ плитка падна на рамото му, той я улови и я нави около пръстите си. Анжелика загуби равновесие и едва не падна на гърдите му. В последния миг успя да се опре на гърдите му с протегнатата ръка.

Тя вдигна глава и го погледна с широко разтворени тъмносини очи. Само на сантиметри от нея беше смарагдовозеленото на очите му, в чиито зеници се отразяваше собственият ѝ мънищък образ. Вената на врата му пулсираше мощно и бързо, устните му бяха леко отворени. Натискът в главата ѝ се превърна в болезнено теглене, а когато Рейнолд нави още от плитката ѝ на ръката си, от гърлото ѝ се изтръгна тих вик.

Изведнъж мъжът отпусна ръката си. Тя сведе поглед и чу дрезгавия му глас:

— Съжалявам. Мислите ми бяха другаде.

Тя не попита къде.

Когато превръзката беше готова, Рейнолд ѝ благодари учтиво, скочи от леглото, остави сандъчето на масата и угаси светлината. Сянката му, удължена от червеникавото сияние на огъня, се плъзна по стенете, а когато застана пред леглото, се издигна като демоничен призрак чак до тавана. Той отметна завивката, легна в леглото и повече не мръдна. В стаята се възцари мъртвешка тишина. Двамата лежаха един до друг, наблюдаваха трепкащите пламъчета на догарящия огън, вслушваха се в тихото прашене и песента на вятъра в двора.

Сърцето на Анжелика биеше толкова силно, че ушите ѝ бучаха. Тя броеше ударите, стискаше с две ръце чаршафа и чакаше Рейнолд да се доближи до нея.

Секундите и минутите минаваха, никой не се помръдваше. Мъжът до нея беше като каменна статуя. Бавно, много бавно напрежението ѝ отслабна. Когато огънят се превърна в купчина пепел, Анжелика заспа.

Събуди я някакво странно стържене, следвано от глухи удари. Тя отвори широко очи и вдигна глава.

— Няма нищо страшно — рече тихо Рейнолд. — Това е съседът, който се рови в градината си.

Анжелика не повярва на ушите си.

— Какво? — попита объркано тя. — Та сега е нощ!

— Така е, но съседът няма доверие нито в младата си жена, нито в големите си синове, най-малко пък в банката. Затова излиза нощем в градината, изравя дълбоки дупки и се надява, че лопатата му няма да издаде тайната.

Анжелика се опита да проумее чутото. Нещо в скучаещия тон на Рейнолд я обезпокои. Той лежеше по гръб с ръка под главата и изглеждаше твърде бодър за мъж, събуден от дълбок сън.

— След като вие сте осведомен за нощния му труд — изрази съмненията си тя, — вероятно има и други хора, които са чули шума и са потърсили причината.

— Може би си права, но аз мисля, че в градината парите му са на сигурно място. Нали ги заравя в собствения си имот.

— Да, разбира се... — Шумът идваше по-скоро от техния двор, не от съседния, но междувременно Анжелика бе установила, че задните дворове размножават всички шумове.

Рейнолд се усмихна, Анжелика разбра това по гласа му:

— Да ти изпея ли песничка, за да те приспя отново? Или да ти дам шишенце с бренди и да те полюлея като грижовна бавачка?

— Мисля, че не е необходимо — отговори строго тя.

— Жалко.

По-възбудена, отколкото ѝ се искаше, Анжелика зачака Рейнолд да продължи разговора, но той замълча. След малко тя се отпусна на възглавниците и затвори очи.

Имаше чувството, че мъжът ѝ я наблюдава внимателно в мрака. Изведнъж усети, че дъхът ѝ спира. Ръката я засърбя, но тя се опита да не ѝ обръща внимание. Нямахте намерение да предизвика нови иронични коментари за това колко била неспокойна. Струваше ѝ се, че нощницата ѝ е твърде дълбоко изрязана, защото едната ѝ гърда мръзнеше. Пожела си да разбере колко е часът, защото имаше впечатлението, че тази нощ никога няма да свърши.

Когато отново отвори очи, през прозореца нахлуваше ярка дневна светлина. Събуди я лек шум, вероятно отваряне на врата. Тя обърна глава, за да види какво става.

Вратата наистина беше широко отворена и през нея влизаше свеж въздух заедно с обичайния аромат на кафе и прясно опечен хляб. Днес обаче този аромат беше примесен с миризмата на прясно изкопана земя. Рейнолд, наметнал халата си, стоеше на балкона. Беше опрял ръце на перилата и гледаше надолу към двора. Погледът му беше преценяващ и издаваше известно недоволство.

— Случило ли се е нещо? — попита Анжелика.

— Ела и погледни — отговори кратко той, без да се обръща.

Младата жена скочи от леглото, грабна халата си и набързо напъха ръце в ръкавите. После излезе на балкона. Когато пристъпи към мъжа си, той се обърна към нея. Тя срещна погледа му и вдигна въпросително едната си вежда. Без да каже дума, Рейнолд кимна с глава в посока към двора.

Анжелика погледна надолу и шумно пое дъх. Не беше очаквала такава изненада. Бъркотията от диви лози, смокинови дървета, бурени и боклуци, която до снощи цареше в двора, вече не съществуваше. Вместо това някой беше постлал алеите със сивосини плочки, а в средата беше издигнал тристепенен водоскок от черен чугун. В този блещукащ център се събираха няколко алеи, между които в геометричен ред бяха засадени лехи с ириси, виещи се рози и най-различни билки. Растенията бяха още съвсем малки и плодородната тъмна земя помежду им се виждаше ясно. Ароматът им вече се носеше към балкона като обещание за бъдещото им великолепие.

Онова, което снощи беше само неуютен заден двор, днес се бе превърнало като с магическа пръчка в прекрасна цветна градина. Очевидно създателят ѝ беше положил много труд, особено като се имаха предвид усложненията по прокарването на вода за водоскока, преместването на камъните, изораването на лехите и засаждането на цветята. Този труд изискваше познания, точен план и добра организация. За да се осъществи само за една нощ, бяха необходими желязна воля и умение да заповядваш.

— Смаяна съм — прошепна объркано тя. — Как го правите, за бога?

— Харесва ли ти?

— Как би могло да не ми харесва? — Тя спря за миг, после продължи сухо: — Значи съседът ви заравя парите си в градината? А аз ви повярвах.

На лицето му грейна топла усмивка.

— Ако желаеш да промениш нещо, само ми кажи. Искях само да видиш градината в почти готов вид — за да те изненадам, разбираш ли?

Тя го измери с внимателен поглед.

— Очевидно имате добра памет. Доколкото мога да видя, няма нито една права линия.

— Тук няма войнишки роти от цветя и дървета — съгласи се тихо той.

— Наистина ли мога да променя градината, както ми харесва? — попита невярващо тя.

— Разбира се.

Гласът му никога не беше звучал толкова топло. Двамата стояха неподвижно един срещу друг и се гледаха, докато яркото утринно слънце позлатяваше сивата стена и изписваше фантастични шарки по прясно изкопаната земя и крехките млади растения. Най-послед светлината обля и черния водоскок.

Малко по малко очите ѝ охладняха, морскосинята топлота потъмня, светлината им угасна в тъжна бездна.

— Би трябвало да ви благодаря — прошепна тя. — И ще го направя, но първо бих искала да узная каква ответна услуга очаквате срещу този толкова щедър подарък.

Лицето му не се промени и Анжелика вероятно нямаше да разбере, че в гърдите му е лумнал луд гняв, ако не беше чула как парапетът на балкона изскърца под натиска на ръцете му. Гласът му остана спокоен, в тона му имаше само следа от самоирония.

— Очевидно си проумяла докрай характера и мотивите ми. Затова ще бъде безсмислено да твърдя, че не очаквам нищо от теб. Преди всичко обаче не желая да те разочаровам, затова ще ти кажа съвсем открито, че въпреки вчерашния ни разговор очаквам да получа от теб най-голямата жертва, която една жена е в състояние да принесе.

Анжелика очакваше, че той ще започне да отрича или ще се задоволи с неясни намеци, и сега остана смаяна от откровеността му. Погледна го невярващо и попита едва чуто:

— И признавате това просто така?

— Шокиращо е, знам, и не е много прилично да се говори по този начин на една млада дама. Преди всичко, когато тя е девствена и чиста и не познава тъмните страни на мъжката душа. Но за мен няма да има по-голямо удовлетворение от твоята благосклонност. Ако отвориш сърцето си за мен, аз съм готов да ти се отдам с двойно по-голяма сила, като проникна дълбоко в теб и остана там толкова дълго, докато стане непоносимо и за двамата ни.

— Престанете! — Анжелика се обърна рязко, но ръката му се стрелна напред и я задържа.

— Защо реагираш така възбудено, скъпа моя? Трябва ли сега да помисля, че не си толкова чиста, колкото се опитваш да ме убедиш? Наистина ли знаеш какъв отговорен подарък искам от теб?

— Мога да си го представя, все едно чиста ли съм или не — отговори сърдито тя и блъсна ръката му в напразен опит да се освободи.

— Така ли? Този подарък си има име. Знаеш ли кое е то? — Гласът му звучеше дълбоко и изкусително.

— Не! — изфуча разярено тя. — И не искам да го чуя.

— Но думата е прекрасна и съдържа толкова радост, толкова щастие и блаженство...

Анжелика разтърси ядно глава.

— Да, и е толкова недостойна!

Рейнолд я погледна изненадано.

— Наистина ли мислиш така? Не очаквах това от жена с твоите разбирания.

— Вие не знаете нищичко за мен — ядоса се още повече тя. — Всичко, което ви интересува, е...

— А аз мислех — пресече я гневно той, — че думата любов ти харесва.

Рейнолд видя объркването в погледа ѝ и потърси онова, което може би се криеше зад него. Скептична е, каза си той, и търси мотив. В погледа ѝ липсваше поласканата суетност, от която той би могъл да се възползва, нямаше я и разтапящата се благодарност, нямаше дори намек, че е готова да се подчини.

Изведнъж той се запита как ли беше живяла при онази стара вещица, леля ѝ, след като баща ѝ я бе оставил сама, за да обикаля света. Човек се учеше още от дете какво трябва да направи, когато очаква, получава и дава любов. Ако не получаваше любов, детето се затваряше в себе си, той го знаеше от собствения си горчив опит. Нищо, че беше незаконен син, любовта на майка му винаги го топлеше. Тя го обичаше със страстна отдаденост, дори с отчаяние, което след женитбата ѝ с Жерар Дюло заглъхна, но никога не изчезна напълно. Дали Анжелика беше усетила поне част от тази любов?

— Любов — повтори глухо тя.

Рейнолд се усмихна.

— Дума, състояща се от пет букви, която...

— Знам какво означава — прекъсна го злобно тя. — Но просто не мога да си представя защо изведнъж решихте да я използвате, особено след като става въпрос за моята ответна услуга срещу подарената градина. Любовта няма нищо общо с благодарността.

Това не звучеше толкова лошо.

— Вярно е. Вероятно съм се изразил доста недодялано. Но знаеш ли, не ми е приятно да мислиш, че всичко, което правя, е плод на тънки сметки.

— Нима твърдите, че сте ми подарили градината от чисто добросърдечие?

Рейнолд обмисли внимателно отговора си, преди да го произнесе на глас:

— Искях само да ти покажа, че внимавам за онова, което ти харесва или не ти харесва. Освен това желая да ти доставя радост. Ако

по тази причина се покажеш малко по-благосклонна към мен, ще бъде чудесно. Но не това е истинската ми цел.

— Значи не бихте имали нищо против, ако в мен се събуди известна благосклонност и привързаност?

Рейнолд не се доверяваше на гласа си и отговори кратко:

— Не.

— Не ви разбирам. След случилото се с парахода можехте просто да ме оставите на брега и да забравите за мен. Или да ме изпратите обратно при леля ми, особено след като знаехте, че съм се качила на борда в Начез. Нямахте и най-малък повод да поемете отговорността за мен.

— Права си — отвърна той, успял да възвърне самообладанието и дързостта си. — Нямам извинение за поведението си. Мога само да кажа, че се влюбих в теб от първия миг, в който те видях, и че не устоях на изкушението да взема живота и тялото ти под своя закрила.

Анжелика отвори широко очи и по лицето ѝ пропълзя руменина.

— Нали казахте, че между нас не става въпрос за загриженост, нито за привързаност.

— Ти го каза, не аз. Просто се съгласих с теб, за да не те тревожа. Във всеки случай думите са безсилни да изразят онова, което е помежду ни.

— И сега очаквате да отговоря на любовта ви? Просто така?

— Печели само онзи, който рискува.

— Но моят живот не е награда за нечия игра — отговори тя. — Трудно ми е да повярвам, че за вас любовта и бракът са нещо толкова незначително. От друга страна, вероятно сте положили толкова усилия да спасите живота ми, защото е трябвало да поправите някакво зло.

— Злото, което причиних, като те последвах в кабината ти, така ли? — Рейнолд не се поколеба да облече в думи плахите ѝ мисли. — Не съм толкова кротък, повярвай.

Погледът ѝ беше ясен и преценяващ.

— Алтернативата — изрече бавно тя — е да повярвам, че имате друга, много по-непочтена причина да ме държите тук.

— Мисля, че ти обясних какво искам от теб — отвърна кратко той и по устните му заигра хищническа усмивка. — Желанието ми може и да не е много чисто и в този смисъл си права в предположенията си. Искам да те взема в обятията си и да ти покажа

всички начини, по които жената може да задоволи мъжа и да бъде задоволена от него. Искам да те видя в леглото си, покрита единствено с великолепните ти коси. Искам да видя в очите ти бездънна страст. Искам да отхвърлиш всяка плахост и да крещиш името ми, когато те...

— Престанете! — извика Анжелика и скри с ръце горещото си лице.

Рейнолд млъкна, обърна й гръб и се загледа към двора, за да прикрие бушуващата в гърдите му страст. Едва когато беше сигурен, че е отново господар на гласа си, попита сухо:

— Достатъчно нечисто ли беше това, което ти казах?

— Да. Но... във всеки случай беше по-добре от някое лицемерно извинение — отговори задавено тя.

— Това не изключва любовта.

— Сигурен ли сте? — попита замислено тя. — Според вас тези две неща съвпадат напълно.

Дали беше сигурен? Той обърна глава към нея, но думите замръзнаха на устните му. Тя се беше върнала в спалнята, а той изобщо не беше чул оттеглянето ѝ.

Тъкмо когато Анжелика легна да си почине след обяда, се появи Тит Жан с писмо. Някакво момче го донесло на задната врата, обясни той, и заявило, че е получило пет цента от господаря.

Анжелика се бе зачела в „Граф Монте Кристо“ от Александър Дюма, след като беше намерила книгата в салона. Сега я остави настрана и посегна към писмото.

Черните букви бяха прави и без всякакви заврънкулки, освен традиционната извивка на подписа. Единственият адрес беше името ѝ на предната страна на сгънатия лист. Въпреки това тя разбра веднага от кого е писмото, дори и без обясненията на Тит Жан.

Рейнолд беше поръчал *loge grille* в операта за вечерното представление на „Любовен еликсир“ от Доницети. Операта, пишеше той, започва доста късно и е много дълга. Затова ѝ предлагаше да си отпочине добре следобеда и да се срещнат на вечеря.

Анжелика погледна грамадния прислужник и попита:

— Какво, за бога, означава *loge grille*?

— Ложа в театъра или операта, госпожо, но такава, в която човек е недостъпен за погледите на другите зрители. Често се използва от

дами, които са били болни и не желаят да приемат посетители в антрактите, също и от такива, които са в траур или са бременни.

— Нима е прилично да се ходи на театър, когато си в траур?

— Разбира се. Траурът не е причина да се отказваме от светските развлечения. — Камериерът я наблюдаваше внимателно с неразгадаемите си очи.

— Казвате го само за да изпълня желанието на вашия метр и да отида на представлението, нали?

Кафявото лице на слугата изрази неподправен ужас.

— О, не, госпожо. Ще направите онова, което смятате за правилно. Обаче...

— Какво обаче?

— Знам, че не искате да го разочаровате. Вие сте много добросърдечна дама, а той има нужда някой да прояви поне малко отзивчивост към желанията му.

Това беше съвсем нова гледна точка. Анжелика смръщи чело.

— Защо мислите така?

Тит Жан се усмихна и изведнъж се преобрази в съвсем друг човек. От скованата му учтивост не остана и следа, на нейно място се появиха загриженост и съчувствие.

— Ще позволите ли една лична забележка, мамзел Анжелика?

— Аз... да, моля. — Не ѝ се вярваше, че камериерът ще си позволи някоя неприлична забележка. Освен това се обръщаше към нея с титла, запазена за дамите от добри семейства, а този знак на внимание означаваше много за нея.

— Господарят никога не е полагал толкова усилия да се хареса на някоя жена. Той се ожени за вас, макар да бях убеден, че ще завърши дните си като ерген. Вие го освободихте от огорчението, което таеше в душата си, направихте така, че той да повярва отново в красотата и добросърдечието. Вие му влияете благотворно. Разбира се, трябва да имате воля за това.

Анжелика поклати глава.

— Нямам чувството, че бих могла да му влияя по какъвто и да било начин. Дори да можех, не виждам по каква причина.

— Да, знаех си, че ще кажете нещо такова — установи с доволна усмивка камериерът. — Вие не сте нито злобна, не сте хвърлили око на парите му и не се наслаждавате на властта си над него. Вие сте

прекрасна жена. След злото, което му стори другата, и след детството, което е прекарал, мосю Рейнолд има нужда точно от човек като вас.

— Коя е другата? Говорите за жена, която го е обичала, нали?

— Тя твърдеше така, мамзел, но само се преструваше. Може би наистина е изпитвала известна привързаност към него, но тя не беше способна на нищо друго. Все едно, във всеки случай не пожела да се омъжи за него. Струваше ѝ се твърде различен от другите. Не произхождаше от почитано френско семейство, не беше от нейния кръг. Тя беше твърдо решена да се омъжи за човек, който да ѝ бъде равностоен, и да задържи господаря като любовник, но той не се хвана на въдицата ѝ. Такива истории не са по вкуса му, наистина.

— Той... Той обичаше ли я?

— Той беше млад, а тя беше красива и с по-добро обществено положение. Може би е бил влюбен, но не я е обичал истински. След като сложи край на връзката им, той я изтри от сърцето си завинаги. Днес не е влюбен в нея, ни най-малко.

Дълбокият, мелодичен глас заглъхна. Анжелика помълча малко и попита:

— Знаете ли името на дамата?

— След сватбата си се нарича мадам Клотилд Петен. Много е вероятно да се срещнете някъде. Ако стане така, трябва да ѝ се усмихнете и да проявите любезност, но не се сприятелявайте с нея. Ако го направите, тя ще ви използва, както прави с всички други.

— Защо твърдите, че Рейнолд не ѝ е бил равностоен? — Въпросът прозвуча колебливо, но Анжелика трябваше да знае за какво точно става дума.

— Той е дошъл тук от Ирландия, когато е бил дете, а за мадам Петен това означава, че принадлежи към по-нисша обществена прослойка. Най-лошото според нея обаче беше, че баща му изобщо не се е оженил за майка му, че господарят е бил просто безименно копеле. Всичко това... как да кажа? — я отблъскваше и едновременно с това я възбуждаше. Срещаха се в полунощ, за да препускат по брега на езерото, но никога не му позволи да я придружи на бал или да танцува с нея. По време на карнавала си сложи маска и се разходи под ръка с него по улиците, но само след два дни се венча за избрания от родителите ѝ мъж.

— Странна жена. — Описанието на дамата веднага настрои Анжелика против нея. Още по-малко ѝ харесваше мисълта, че Рейнолд е бил влюбен в нея.

— Може би. Но аз мисля, че тя е най-обикновен продукт на своята класа. Името, богатството, всичко това е много важно тук и хората са готови да понесат какво ли не, за да се издигнат. По-рано господарят често трябваше да чува как го наричат копеле в негово присъствие. Днес вече никой не смее да говори подобни безсрамия в лицето му, но дори да беше така, щеше да му бъде все едно, защото с времето е станал толкова сигурен в себе си, че обидите не са в състояние да го засегнат.

Мисълта, че Рейнолд е преживял подобни унижения в миналото си, беше болезнена. Този мъж беше толкова горд, толкова уверен в себе си. Или просто се беше обградил с непробиваема стена от равнодушие? Анжелика погледна камериера.

— Да, разбирам.

— Аз казах, че сте в състояние да упражните благотворно влияние върху него, и не се отричам от думите си. Най-после се появи човек, който му създава грижи, който владее мислите и времето му. И тъй като в последните седмици се е посветил изцяло на вас, започна да занемарява другата работа. Мисля, че е хвърлил око на някого или на нещо. Знаете ли, и преди съм го виждал да развива трескава дейност, да изпраща и посреща шпиони, да чака нетърпеливо някаква вест. Ако нещата стоят така, както предполагам и се опасявам, работата, с която се е заел този път, може да свърши зле за него. Не искам да го виждам недоволен. Ако някой е в състояние да го отклони от този безсмислен лов, това сте само вие.

— Не ми се вярва, че съм в състояние да сторя каквото и да било...

— Напротив, мамзел. Трябва само да му се отдадете и той ще забрави всичко на света.

Анжелика се изчерви. Беше се излъгала в Тит Жан. Той ѝ направи това нечувано предложение, сякаш ставаше въпрос за нещо съвсем обикновено. Вдигна глава и топлотата изчезна от погледа ѝ.

— Моля за прошка, мамзел — извини се бързо грамадният мъж. — Не исках да бъда недискретен, но грижата за господаря ме принуди да го сторя. Мосю Рейнолд е мъж, който никога не прощава, освен това

винаги получава онова, което иска, защото няма мира, докато не го държи в ръцете си. Заедно с това презира всяка несправедливост. Ако стане така, че докато търси справедливост, извърши някакво зло, това ще бъде краят му, повярвайте.

— Ценя загрижеността ви — отговори смръщено младата жена, — но мисля, че не ви разбирам.

— Не мога да ви кажа нищо повече, мамзел, защото случаят е частен, освен това се разприказвах и издадох твърде много. Моля ви само да размислите. Знам, че няма да съжалявате.

Когато камериерът излезе, Анжелика лежа дълго, загледана в затворената врата. Беше напълно объркана, не знаеше какво би трябвало да направи и дали ще ѝ стигнат силите.

Трябваше да му се отдаде. И да се подчини, ако разбираше правилно.

Думите удряха като с чук в главата ѝ. Колко лесно беше да послуша Тит Жан, да приеме името на Рейнолд, да живее под закрилата му, да търпи присъствието му в леглото си.

„Той винаги получава онова, което иска, защото няма мира, докато не го държи в ръцете си...“

Тези думи я засегнаха по странен начин. Те правеха съпротивата безсмислена. Може би наистина нямаше смисъл да се бори. Може би съдбата я беше завела на парахода, за да я срещне с него. Може би провидението го бе накарало да я спаси и да се погрижи за нея.

Защо мисълта да му се подчини ѝ беше толкова противна? Той беше силен, забележителен мъж, отличаваеше се с великодушие, интелигентност и чувство за хумор. И беше толкова прелъстителен. Тя реагираше на близостта му така, както не бе реагирала досега на нито един мъж.

Не. Имаше цял куп неща, които поддържаха недоверието ѝ будно. Не можеше да забрави ужаса, който изпита онази нощ при нахлуването му в кабината ѝ. И което беше още по-лошо — макар той да отричаше, тя знаеше, беше сигурна, че зад думите и делата му се крият някакви дяволски сметки. Опитите му да я убеди да се примири със съдбата си бяха преувеличени, поне при дадените обстоятелства. Сигурно имаше някакъв мотив за сключването на този странен брак, който продължаваше да крие от нея.

Любов. Защо бе изрекъл тази дума? Любов и страст.

Трябваше ли да му повярва? И можеше ли да му повярва?

Нима беше възможно един мъж да се влюби страстно в жена, с която е разговарял само няколко минути, от която е откраднал една-единствена целувка? Нима още в първия миг бе взел решението да я направи своя жена, след като изобщо не я познаваше? Как щеше да я търпи до себе си през оставащите му дни? Нима крехката им връзка можеше да разцъфти в щастие за цял живот?

Не, тя не беше толкова наивна, че да му повярва. Макар че много искаше да му има доверие и тази слабост я плашеше повече от всичко друго.

Театърът „Сейнт Чарлз“, в който щяха да представят операта на Доницети, беше скромна тухлена постройка, но толкова умело украсена и измазана, че приличаше на каменна. Опряна на мощни колони, проветрявана от безброй високи прозорци, осветена от редици железни фенери, сградата изглеждаше делова и строга; но щом влезеше през тежките врати, човек се озоваваше сред ослепителен разкош. Кръглият таван беше украсен с позлатени резби във формата на нотни стълбици и ноти, ложите, наредени между коринтски колони, бяха снабдени с красиво извити балюстради, в железните газови лампи, отлети в средновековен стил, искреше ярка светлина.

Десетте заградени ложи се намираха точно срещу сцената над втория ред на галерията. От трите страни със стени, а отпред с дебело стъкло, те наистина предлагаха спокойствие и уединеност. Стенните лампи бяха наблизко и не беше много тъмно.

Анжелика носеше вечерна рокля от черна коприна с корсаж в цвят на лавандула. Мосю Хардън я бе поръчал преди три дни и шивачката ѝ я донесе днес следобед заедно с подходяща наметка от лавандуловосиня коприна, обточена по края с черен сатен и обшита с перли. Естел беше вдигнала къдриците ѝ на кок и ги беше закрепилa с черни шноли. Икономката беше много натъжена, че нямаше с какво да украси деколтето на господарката си, но Анжелика не страдаше от липсата на накити. И без това се чувстваше прекалено елегантна и продължаваше да се измъчва от съмнения редно ли е да посещава оперни представления по време на траура си. Не ѝ се искаше да мисли какво би казала по този повод леля ѝ.

Почувства се много странно, когато сложи ръката си върху лакътя на Рейнолд и двамата тръгнаха тържествено нагоре по парадното стълбище. Той беше наистина забележително красив във вечерния си костюм и се движеше със самоувереност, граничеща с нахалство. Кимна на няколко познати за поздрав, но не проведе нито един по-дълъг разговор, може би от деликатност спрямо нея. Във всеки случай тази деликатност означаваше, че не желае да я представи на познатите си, и тя се питаше каква ли е истинската му цел.

Рейнолд се оказа приятен събеседник и това я изненада не по-малко от другото. Когато откри, че жена му никога не е била на опера, той започна да я забавлява с весели истории за минали представления, за недостатъците и пропуските на някои известни тенори и оперни примадони.

Разказа ѝ някои неща и за композитора на „Любовен еликсир“. Гаetano Доницети беше известен с продуктивността си. „L'Elisir d'Amore“ беше опус четиридесети от събраните му произведения, композирана малко преди ранната смърт на маестро то преди няколко години. Комичната опера беше написана под натиска на един собственик на театър само за четиринадесет дни. Тъй като назначеният в театъра тенор ужасно заеквал, Доницети приспособил ролята на Неморино специално за него, като направил и героя да заеква.

Когато Рейнолд започна да ѝ разказва съдържанието на операта, Анжелика веднага се запита дали не я е довел тук с някакви тайни намерения. Може би се надяваше тя да види в операта собствената си история.

Ставаше дума за неочакваната любов на селянина Неморино към Адина, красива, заможна и много ухажвана млада жена. Селянинът ѝ се обясняваше в любов, но въпреки чудотворното питие, споменато в заглавието на операта, продадено му скъпо и прескъпо от пътуващ търговец, Адина го отблъскваше. Макар да съжаляваше за прибързаното си решение, тя криеше тъгата си зад престорена веселост. Неморино обаче прозираше играта ѝ и запяваше разтърсващата балада *Una furtiva lagrima*, в която е разказваше за една открадната сълза.

Докато селянинът възпяваше нещастieto на любимата жена, всички зрители в театъра затаиха дъх. Неморино се кълнеше, че е

готов да умре за щастието да види Адина щастлива. Щом отзвуча последният тон, гръмнаха оглушителни ръкопляскания.

Когато се обърна в полумрака на ложата, Анжелика видя, че Рейнолд я наблюдава. Издържа на погледа му и той беше този, който пръв сведе очи.

Зарадва се, когато дойде антрактът и Рейнолд, получил вест от някакъв разпоредител в бял фрак, се извини и излезе за няколко минути. Почувства се освободена, защото тясната лежа изглеждаше значително по-просторна без него.

От друга страна обаче, много ѝ се искаше да знае от кого е била кратката бележка. Веднага се сети за думите на Тит Жан за писмата, които мосю Рейнолд непрекъснато изпращал и получавал.

После се загледа в тълпата под себе си, хвърли поглед и към съседните ложи. След малко стигна до извода, че Рейнолд не е в залата. Всъщност, не можеше да е сигурна, защото непрекъснато откриваше нови лица. Изведнъж на вратата се почука и някой влезе в ложата.

— Знаех си, че сте сама — установи весело Майкъл, влезе и бързо затвори вратата зад гърба си. — Щом Рейнолд е бил толкова неучтив, че да ви остави сама, сигурно няма да се учуди, че някой друг е побързал да заеме мястото му. Разбира се, ако нямате нищо против...

— Ни най-малко — отговори с мека усмивка Анжелика. Когато младият мъж отметна полите на фрака си и зае място до нея, тя попита: — Видяхте, че Рейнолд излезе, така ли?

— Зърнах го във фоайето, но той не ме забеляза. Беше зает да чете конско на някакъв тип с връзка на зелени и червени карета — и това в операта, представете си! Знам, звучи невероятно, че някой може да има толкова лош вкус, но ви давам думата си, че казвам истината.

— Сигурна съм, че не лъжете — отговори с усмивка тя. — Но се питам какво ли е търсил тук?

— Кой знае? Може да е дошъл заради някакъв кон, заради бъчва вино, заради товара на някой кораб. Рейнолд има доста странни делови партньори, освен това повечето са американци. Господи, май не трябваше да казвам това, защото вие също сте американка! Знаете ли, подобни неприлични думи постоянно се изплъзват от устата ми, и то в най-неподходящите моменти.

Анжелика поклати глава. Не можеше да му се разсърди.

— Чувала съм, че между французите и американците е съществувало ужасно съперничество. Очевидно не е угаснало и досега.

— О, не само, че не е угаснало, ами и продължава да нараства, процъфтява и след всеки избор става все по-непоносимо — обясни откровено Майкъл. — Боя се, че французите ще загубят битката за града. Ние сме прекалено цивилизовани и в същото време не се интересуваме от прогреса. Харесваме доброто ядене, доброто вино и красивите жени; забавляваме се с умни разговори, с театър и музика. Провалът ни е неизбежен. Но дотогава ще се забавляваме заедно с хората, които са около нас, вместо да работим по цял ден и да си отидем, без да сме разбрали какво означава да живееш.

— Вие сте философ — отвърна тихо Анжелика и погледна в кафявите му очи. — Никога не бих го помислила.

Майкъл я изглежда с добре изигран ужас.

— Моля ви да не го казвате на никого! Това ще разруши репутацията ми на светски лъв и начинаещ Дон Жуан.

— Тайната ще си остане само наша — обеща през смях тя.

— Добре, а сега ми разкажете как живеете — заговори сериозно Майкъл. — Приемам, че сте добре, иначе нямаше да ви видя тук. — Той изчака кимването на Анжелика и продължи: — Няма ли да ми кажете нещо за себе си? Няма да повярвате колко покани получих, откакто уж, между другото споменах, че съм се запознал с вас. Целият свят гори от желание да узнае каква е младата съпруга на Рейнолд Хардън.

— О, а аз си мислех, че сватбата трябва да остане в тайна. Със сигурност щяха да ми кажат, ако бяха окачили обявления в църквата.

— Обявления? — учуди се Майкъл и вдигна недоверчиво едната си вежда. — Ние тук нямаме нужда от такива неща, защото горските барабани изпълняват превъзходно ролята си.

— Какви барабани?

— Горските. Всъщност, това изобщо не са барабани, това е само думата, която употребяваме за клюките, които робите разнасят между домакинствата. Хората на Рейнолд са много по-дискретни от повечето си събратя, но на хората прави впечатление, че готвачката купува все леки храни, и започват да питат за кого са предназначени. А когато шивачката получава поръчка да приготви пълен гардероб до

последната кърпичка, да не говорим за някои интимни дреболии, помощничките ѝ просто не могат да се удържат да не поклюкарстват. Нали разбирате, такива неща се разнасят много бързо из града.

Анжелика отвърна поглед.

— Не знаех...

— С времето ще свикнете — утеши я Майкъл.

Дали наистина щеше да свикне? Не ѝ се вярваше. Имаше чувството, че са се възползвали безсрамно от доверието ѝ. При това беше останала с впечатлението, че Рейнолд е дискретен почти колкото леля ѝ. Главната ѝ грижа обаче беше какво ще прави отсега нататък, след като целият град беше узнал за женитбата ѝ. Ако напуснеше къщата му, щеше да го унижи в очите на цялото общество. Тази мисъл и представата за възможната му реакция я накараха да потрепери.

— Значи вече приемате покани? — попита Майкъл, за да я отклони от темата. — Няма ли да отидете на някой от баловете с маски? Ако е така, ще ви помоля предварително за един танц, преди тълпата от обожатели да ме е изблъскала настрана.

— О, не — усмихна се Анжелика. — Увериха ме, че няма нищо лошо да дойда на опера, след като съм в защитена ложа, но ми се струва неподходящо да се отдам на светски забавления, докато съм в траур.

— Аз, разбира се, уважавам чувствата ви — промълви Майкъл, взе ръката ѝ, целуна я и я задържа още малко. — Но няма да бъда искрен, ако не кажа, че ми се иска да не сте толкова строга със себе си.

— Колко мило — прозвуча ясен, твърд женски глас откъм вратата. — И колко компрометиращо. Питам се дали Рейнолд знае колко си предан на жена му, Майкъл?

Повече от изненада, отколкото за да покаже доброто си възпитание, Майкъл скочи на крака.

— Клотилд! Какво търсиш тук, за бога?

— Много просто, скъпи, последвах те. — Жената направи драматична пауза и влезе в ложата. — Видях те да потегляш с решимостта на рицар, тръгнал да дири Свещения Граал, но тъй като те познавам, разбрах, че целта ти не е толкова свята, затова пък много по-интересна.

Клотилд Петен беше зашеметяващо красива в елегантния си вечерен тоалет. Цялото ѝ същество издаваше самочувствие и гордост.

Кестенявата коса с махагонови къдрици беше вдигната в сложен кок. Роклята от розова коприна падаше върху огромен кринолин, корсажът беше строг и украсен само с няколко панделки и ширити. Майкъл я посрещна с презрителен поглед.

— По дяволите, Клотилд, не се опитвай да ме правиш на глупак. Някой ти е разказал, че Рейнолд е довел жена си на опера, и ти просто не си могла да устоиш на изкушението да я разгледаш.

— Ти винаги се изразяваш толкова мило, Майкъл. Нищо чудно, че мадам Хардън се наслаждава на компанията ти.

Клотилд се обърна и в големите очи с цвят на старо шери блесна подигравателно пренебрежение. Това изведнъж я състари. Бавният, щателен оглед, на който бе подложена Анжелика, очевидно целеше да я сплаши, но тя само вирна упорито брадичка и прие спокойно предизвикателството.

Погледна съперницата си право в лицето и гласът ѝ прозвуча равнодушно:

— Вие сигурно сте мадам Петен. Колко мило, че идвате да ме посетите, след като очевидно сте се лишили от много по-приятна компания в собствената си ложа.

— Извинявайте — измънка Майкъл и потърка челото си. — Трябваше да запозная дамите, но просто забравих...

— Нямаме нужда от теб — отговори остро Клотилд и хвърли бърз поглед към пламналото му лице. — Но ще се радваме, ако отидеш да ни донесеш по чаша пунш.

— Благодаря, аз не желая нищо — намеси се Анжелика и изгледа умолително приятеля на Рейнолд.

Майкъл реагира веднага.

— О, не, в никакъв случай не мога да оставя мадам Хардън сама. Знаеш ли, в последно време тя не се чувства много добре и може всеки миг да припадне.

— След като съпругът ѝ я е изоставил, опасността не ми изглежда особено голяма — сръза го сърдито Клотилд.

Още преди Майкъл да успее да отговори, вратата на ложата се отвори. Всички се обърнаха стреснати и се озоваха срещу застаналия в рамката Рейнолд.

— Съпругът се върна — проговори хладно той. — Както виждаш, излязох съвсем за малко, Клотилд. Очевидно се връщам

тъкмо навреме. Още няколко минути, и бедният тенор щеше да намери цялата си публика събрана в тази ложа.

Клотилд Петен се изчерви и сърдито стисна устни.

— Нима намекваш, че пречим?

Тя допусна грешка, като предположи, че Рейнолд ще излъже, за да запази учтивия тон. Трябваше да знае, че когато му е изгодно, той без угризения захвърля досадните правила на приличието зад борда.

— Понякога си учудващо проникателна.

Клотилд се наду от възмущение, Майкъл избухна в смях. Без да им обръща внимание, Рейнолд отиде при Анжелика и улови ръката ѝ. Сведе с усмивка глава и долепи устни до безкръвните ѝ пръсти.

Гласът на Клотилд прозвуча напрегнато:

— Сигурно желаш съпругата ти да се запознае с някои влиятелни хора. Вероятно имаш нужда от помощ, за да бъде приета от личности с влияние и тежест в обществото.

— Смятам — проговори ледено Рейнолд, без да я погледне, — че позицията ми на водещ търговец ще бъде повече от достатъчна.

Клотилд замига нервно.

— Това ти осигурява място сред американците, но французите се колебаят много по-дълго, когато избират приятелите си.

— Така ли мислиш? — отзова се любезно Рейнолд. — В последните години нещата се променят. Трябва само малко да се поогледаш, за да го разбереш. Вече и французите познават добре езика на парите.

— Не ставай груб — нацупи се Клотилд. — Но какво ли друго би могло да се очаква от теб...

— Аз съм честен — поправи я спокойно той. — Но за да разпознаеш това качество на характера, трябва да го притежаваш сам.

Анжелика не откъсваше очи от лицето на мъжа си. Направо ѝ се зави свят от злите подземни течения, които се носеха между него и Клотилд. Ясно беше, че тримата около нея — Рейнолд, Майкъл и Клотилд — се разбират много добре въз основа на минал опит и минали събития. Тя се почувства изключена от този кръг, макар да знаеше, че присъствието ѝ е довело до много промени.

Изведнъж осъзна с болка, че е изгубила всичко онова, което обичаше и в което вярваше. Изгуби уединението си в дома на леля си, изгуби разсеяната привързаност, с която баща ѝ винаги се беше

отнасял към нея. Всичко това беше минало. И какво дойде на негово място, какво го замести? Можеше ли да му вярва, да бъде сигурна в него?

Смехът на Клотилд Петен беше глух, погледът, с който тя дари Анжелика, беше убийствен. Когато обаче се обърна към Рейнолд, на лицето ѝ грейна усмивка.

— Това е нова черта в характера ти, скъпи. Изненадвам се да те видя загрижен за една болнава жена. С какво внимание я обграждаш, сякаш е от лед. Човек би помислил, че сте се оженили по любов.

— И това е самата истина — отговори меко Рейнолд.

— Знаеш ли, носят се най-различни слухове. Историите, които ми разказаха, са като роман на Уолтър Скот, толкова средновековни, пълни с романтични опити за спасение и среднощни венчавки.

— Не знаех, че четеш книги, нито че си надарена с фантазия. — Рейнолд продължаваше да държи ръката на Анжелика, макар че тя се опитваше да освободи изтръпналите си пръсти.

— Разбира се — продължи злобно другата жена, — липсата на свидетели на този необикновен брак е доста подозрителна. Човек неминуемо ще се запита дали изобщо е имало венчавка. Ако не, не е чудно, че досега си крил така грижливо... новата си любовница.

Анжелика изглежда изумено Клотилд Петен и в същото време си помисли, че съперницата ѝ беше учудващо близо до собствените ѝ съмнения. Тази жена познаваше Рейнолд по-добре от повечето други хора. Щом беше на мнение, че е способен на такава позорна постъпка, сигурно беше така.

— Ти май правиш сравнения, Клотилд? — попита с опасно тих глас Рейнолд. — Не те съветвам да продължаваш в този дух. Анжелика е много повече от която и да било любовница, тя е моя сродна душа, моя утешителка, моя спасителка — тя е моя съпруга. Можеш да я поздравяш, ако желаеш. Но не смей да се сравняваш с нея.

Клотилд загуби ума и дума. Никой досега не беше посмял да я обижда по този начин. После затрепери от гняв и Майкъл побърза да се намеси, за да успокои обстановката. Предложи ѝ ръката си и рече:

— Вече гасят светлините и вдигат завесата. Ако позволиш, ще те отведа на мястото ти.

— Да — проговори като замаяна жената. — Направи го.

Анжелика не си направи труд да каже довиждане. Вместо това се обърна към Рейнолд и устреми поглед в блестящите зелени очи. Лицето му беше обезпокояващо неподвижно. Очевидно чакаше нещо, но тя не разбираше какво. Изражението му беше спокойно и тя изведнъж разбра, че здравата му ръка, която държеше нейната, внушава безкрайна сигурност.

От мястото на оркестъра прозвучаха първите тактове на увертюрата към второ действие. Анжелика, която прие завладяващата мелодия като благословия, въздъхна дълбоко и успокоено.

— Как свършва историята? — попита тихо тя.

— Щастливо. Героинята пада в обятията на героя. Нима би могло да бъде друго? — Гласът му прозвуча странно глухо.

— Говоря за операта. За историята с любовния еликсир.

На устните му заигра усмивка.

— И аз говоря за нея. Ще останем ли докрай?

— Да, ще останем — отговори Анжелика и се опита да се усмихне. Погледът ѝ издаваше непоколебимост. — Няма да го понеса, ако си отида преди края.

— Маските разкриват повече, отколкото скриват — отбеляза Рейнолд. — Защото хората избират костюмите си според това как самите те се виждат във всекидневието или в мечтите си. Затова има все повече крале и кралици, епископи и куртизанки в сравнение с просяците и джебчиите. Затова и никой не си слага маска на обикновен човек. Никой не желае да признае, че е обикновен.

— Всичко това е много добре, но аз въпреки това предпочитам да ходя без маска. — Анжелика се опита да придаде на гласа си поне малко твърдост. Не ѝ беше лесно да остане глуха за аргументите му, а още по-трудно ѝ беше да устои на омайващата му усмивка и на пъстрите костюми от кадифе и коприна, разстлани върху леглото.

Веднага си каза, че щеше да е по-добре да премълчи, защото Рейнолд, който се беше отпуснал удобно в един стол, избухна в смях.

— Не те виждам като кралица, а още по-малко като куртизанка. Тук си права. Представям си те по-скоро като циганка с черна перука, страстна и дива, която без задръжки се отдава на мъжа, спечелил благосклонността ѝ. Да, точно така си те представям.

— Никога — отсече сърдито Анжелика.

— Нима не усещаш, че това е част от теб? Циганката живее в теб, макар че е заключена на място, където никой не може да я види. Защо не се опиташ да я извадиш на бял свят? Единственото, от което имаш нужда, е малко воля.

Погледът ѝ замръзна.

— Вие май говорите за друга жена.

— Е, добре, тогава се преоблечи като марионетка. Дървена, без всякакво чувство, теглена от конци, които друг държи в ръце — предложи хапливо той.

— А защо не като Лучия ди Ламермур? — попита с усмивка тя. Това беше още една героиня на Доницети, но тя пробощдаше с нож натрапения ѝ съпруг. Анжелика беше чела романа на Скот „Мостът на Ламермур“, според който беше изградена операта.

— Звучи многообещаващо.

— Не мога да си представя, че гледате на мен по този начин — отвърна остро тя.

— Няма разлика между страстта и гнева. Възприемам го най-малко като знак, че от време на време си способна на някакво чувство.

Анжелика го удостои със злобен поглед.

— Може би някой ден ще преживеете изблика на чувствата ми и ще се смаете от силата им. Какво ще правите тогава?

— Тогава ще крещя „осанна“ и ще се надявам, че съм достатъчно силен за теб — отговори Рейнолд и облегна глава на меката тапицерия, обшита с дантели.

— Не исках да кажа, че... — изсъска сърдито тя.

— Това ми е ясно, но те моля поне да не разваляш красивата ми мечта. Много ми е приятно да си го представям.

— Така си и мислех — отбеляза ехидно тя.

— Да, нали? А защо тогава не се изчерви? Или все пак съществува надежда, че един ден циганката ще се събуди?

— Казвам го за последен път. — Гърдите ѝ се надуха от възмущение. — Нямам намерение да облека някакъв смешен костюм и да тръгна с него по улиците, като се преструвам на такава, каквато не съм.

— Не е и нужно — промърмори утешително той. — За мен ще бъде удоволствие да те съблека, а после да те облека по мой избор. Може би дори ще започна да гледам на твърдоглавието ти като на предимство, ако си склонна да ми създаваш подобни затруднения.

Анжелика не се усъмни нито за миг, че заплахата му е сериозна. Трябваше да избере друг път.

— Искам да ви напомня, че все още съм в траур.

— Ти не си мъртва. Не ти предлагам светски развлечения, а безобидна разходка, за да видиш как изглежда градът в последните дни на карнавала. Ще се чувстваш по-добре, ако си маскирана, това е всичко.

— Освен това няма да се наложи да ме представяте на приятелите си — изсъска гневно тя.

Рейнолд не се помръдна. Когато заговори, в гласа му се усещаше трудно сдържан гняв:

— Това ли е важно за теб? Ти мислиш — ти смееш да мислиш, че се чувствам неловко, когато ни виждат заедно?

— Мисля, че вие предпочитате да ме държите далеч от хорските очи. Все още не мога да си обясня защо.

— Много си великодушна. А не ти ли е хрумвало, че просто се съобразявам със сдържаността ти? Или може би съм сгрешил, като съм се постарал да избягвам онова, което ти е неприятно? Може би трябваше да те гримирам като лейди Годива и да те преведа през целия град на гърба на коня, покрита само с разкошните ти коси? Изглежда, това щеше да отговори по-добре на представите ти за характера ми.

— Не ставайте смешен! — изфуча разярено Анжелика.

— Напротив, говорех съвсем сериозно. Само си помисли колко по-лесно щеше да ми бъде да те напъхам в този костюм, вместо да седя тук и да те убеждавам да ме придружиш.

Обля я гореща вълна. Стори ѝ се, че усеща ръцете му върху тялото си, ръце, които сваляха роклята ѝ, развързваха връзките на фустите, захвърляха ги в ъгъла, докато не останеше съвсем гола пред него. Ръцете му в косата ѝ... Гъстите къдрици падаха на меки вълни по раменете ѝ и тя изпита изведнъж чувство на свобода от въображаемата си голота. Около нея нямаше нищо, освен меката ласка на въздуха и на ръцете му...

Когато срещна погледа му, ѝ се стори, че е видяла в очите му същата представа, но предпочете да замълчи.

— Сега вероятно ще ми кажете, че да отидеш на бал не е развлечение, а средство за малко руменина по бузите ми.

— Това не би ми хрумнало дори и насън. Намирам, че сегашният цвят на лицето ти е прекрасен.

Това неочаквано признание заслужаваше малка отстъпка. Анжелика въздъхна и отговори:

— Е, добре, ще дойда. Но ще се маскирам като монахиня.

— Възхитително. Значи изпитваш необходимост да играеш ролята на чиста девица.

Тази подигравателна забележка задуши в зародиш крехкото разбирателство помежду им.

— Само си помислих, че вие се виждате в ролята на Христос, моя спасител — отвърна хапливо тя.

— Каква дързост! — Очите му заблестяха иронично.

— Такава съм — отговори твърдо тя.

Усмивката ѝ веднага се изпари, защото Рейнолд избута настрана пъстрите кралски костюми и измъкна от купчината комплект монашески одежди. Анжелика разбра, че той е избрал този костюм преди нея, и тази мисъл никак не ѝ хареса.

Беше доста късно, когато двамата най-после излязоха от къщи и се смесиха с пъстрата тълпа по улиците. Анжелика изглеждаше замайващо красива в скромните одежди на монахиня, Рейнолд беше величествен в пиратския си костюм. С тривърхата си шапка, високите ботуши с кончови и кривия нож, затъкнат в колана му, той изглеждаше тайнствен, страшен, опасен и едновременно с това по-впечатляващ от всеки друг път.

Нощта беше хладна, вятърът люлееше уличните фенери в поставките им и по стените танцуваха призрачни сенки. Препълнени карети се носеха с тракане по калдъръмените улици и отвеждаха пътниците си към някой от многобройните балове, които се даваха в града. Някои вървяха пеша, водени от момчета с факли и следвани от слуги, понесли задължителните за балната зала танцувални пантофки.

Музиката, която се носеше от отворените прозорци, се смесваше с песните, които изпълняваха уличните музиканти, надявайки се да спечелят някоя и друга монета, хвърлена от милостив минувач. Валсовете на Щраус се редуваха с най-новите балади на Стивън Фостър и с арии от любимите оперети. Един мъж в навалищата свиреше мелодично и с възбуждащи тремоли трогателната ария от „Любовен еликсир“ и меланхоличните ѝ звуци последваха Анжелика и Рейнолд чак до реката.

Когато завиха зад един ъгъл, изведнъж се озоваха в същински ад. Дузина момчета с почернени със сажди лица и бели безформени одежди, ушити от чували за брашно, хвърчаха нагоре-надолу по улицата. При това непрекъснато се удряха по раменете и всеки, който имаше лошия късмет да попадне близо до тях, биваше обсипан с бял прах. Мъже, преоблечени като араби и индийци, препускаха в галоп, с подивели от алкохола погледи. Две жени в моряшки костюми бяха увиснали на ръцете на двама бармани с огромни мустаци. Група лодкари напредваха с ругатни и ритници, за да стигнат до следващата кръчма. Изтрополя една карета и седналата в нея жена, облечена в яркорозова рокля, толкова тясна, че гърдите ѝ бяха изскочили извън

дълбокото деколте, протегна обутия си в копринен чорап крак от прозореца и го размаха под носа на един мъж, излязъл на балкона на къщата си. Когато едно от оцапаните със сажди момчета я посипа с бял прах, тя го изруга с привлечен, предрезгавял глас. Очевидно и тя беше прекалила с алкохола.

Атмосферата беше евтина и вулгарна. Едновременно с това беше свободна и весела, без задръжки и по скандален начин прекрасна.

Докато наблюдаваше бъркотията, Анжелика се опитваше да преодолее вътрешните си противоречия. Беше отвратена и в същото време омагьосана. Искаше ѝ се да обърне гръб на тълпата и в същото време не можеше да отвърне поглед. Имаше чувството, че трябва да се махне оттук, и в същото време изведнъж закопня да бъде дива и необузdana като циганка. Толкова ѝ се искаше да тича по улицата, да се смее като луда, да се забавлява.

— Виж — рече Рейнолд. — Идва празничното шествие. Това е, което непременно исках да ти покажа.

Още преди няколко минути Анжелика беше чула странен шум, който постоянно се засилваше.

От долната страна на улицата се появи ездач, понесъл копринено знаме с дълги ресни. Зад него вървяха още мъже, дузина, двадесет, най-малко сто. Следваха ги още толкова, преоблечени като бедуини, английски войници и камили, маскирани като камили, лъвовe, вълци, петли, патици и гъски. Някои вървяха пеша, други пътуваха в карета или се возеха на каруци. Някои носеха факли, други люлееха весело фенерите си. Махаха с ръце и викаха, пияни до козирката и великолепни в гротескността си. Избягваха умело дъжда от бонбони и брашно, който се сипеше върху им, улавяха бонбоните и чувалчетата с брашно и ги запращаха обратно в тълпата, без да спират марша си.

Мина и последният ездач, но това все още не беше краят на шествието. Дойде редът на група маскирани, които танцуваха, покланяха се сред буря от ръкопляскания, раздаваха въздушни целувки и хвърляха към тълпата пълни шепи бонбони със звучното име драже. Следваха ги карети, претоварени с жени, които напълно отговаряха на името си дами на нощта. Те крещяха неприлични предложения към мъжете, плезеха се на жените, люлееха гърди и други части на тялото по-начин, който беше меко казано изненадващ.

Маскираните танцьори се разляха по улицата като огромна вълна и изблъскаха тълпата зяпачи към къщите. Каретите увеличиха още повече бъркотията, защото постоянно принуждаваха вълнуващото се човешко море да настъпва и отстъпва. Зрителите се наредиха плътно един до друг и Анжелика имаше чувството, че се задушавя. Някой я притисна отзад, но Рейнолд веднага обви с ръка кръста ѝ и я привлече към себе си.

Тя усети твърдите му пръсти на талията си и натиска на дългото му бедро върху хълбока си, когато множеството ги повлече в неравния си ритъм. Но не се отдръпна, а с доверие се опря на гърдите му. Близостта му ѝ даваше утеха и сигурност и тя имаше добро извинение, че ги приема. Рейнолд я погледна с усмивка, но тя отговори на погледа му само за миг и отново заследи изпълнението на танцьорите.

Най-после представлението свърши и зрителите започнаха да се разотиват. Внезапно на улицата изскочиха група маскирани, решили в последния миг да вземат участие в шествието.

Най-отпред стоеше един мъж, чийто безформен, мръсен костюм изглеждаше така, сякаш от известно време го е носил ден и нощ. Той се огледа с присвити очи и изведнъж погледът му се спря точно върху Анжелика. Очите му я пронизаха, после мъжът ѝ обърна гръб и продължи пътя си. Макар че срещата беше напълно случайна, по гърба на Анжелика пробягаха студени тръпки и тя изпита чувството, сякаш я беше докоснало нещо хлъзгаво и гадно.

В този момент тя чу нечие свистящо дишане съвсем наблизо. Обърна глава и откри вдясно от себе си втори мъж, полуприкрит зад един римски император. Когато мъжът ѝ се ухили, в белязаната му уста се показаха две редици почернели, изгнили зъби. Белезите от шарка по лицето му бяха мазни и мръсни, очите изпъкваха от черепа като жабешки. Той погледна някъде над главата ѝ и намигна.

Още един мъж се намери в близост до нея. Дребен и мършав, но с кръгло, брутално лице. Ухилената му физиономия и пожълтелите, никога немити зъби я изпълниха с отвращение. Дрехите му изглеждаха нови, но бяха толкова тесни, сякаш ги беше откраднал от някое момче. Той облиза устни и напъха юмрук в джоба на жакета си, сякаш криеше нещо и не искаше никой да го види.

Освен отвратителната миризма, която се носеше от телата им, от тях се излъчваше нескрита заплаха. Анжелика се огледа с разширени

от ужас очи и прошепна задавено:

— Рейнолд?

— Виждам ги — отговори шепнешком той. — Стой до мен, все едно какво ще се случи. Скрий се зад гърба ми и внимавай някой от тримата да не се промуши помежду ни.

— Какво искат?

— Вероятно пари. Или да се бият. Или теб.

— Мен? — попита със съмнение тя.

— Да, за да се позабавляват. Или да те продадат на човек, който ще плати добре за правото да се забавлява с теб.

Анжелика не разбра какво точно имаше предвид той, но сега нямаше време за дълги разговори. Рейнолд застана пред нея и светкавично изтегли кривия си пиратски нож.

Четвъртия мъж дойде изотзад. Преоблечен като просещ монах, скри лице под качулка и домино. Хвърли се към Анжелика и коравата му ръка обгърна тялото ѝ с такава сила, че едва не я задуши. Тя изпищя задавено и слепешком протегна ръка към Рейнолд. Пръстите ѝ улучиха гърба му и се вкопчиха отчаяно в ризата му.

Монахът изруга, вдигна свободната си ръка и я удари през лицето. Ударът беше толкова силен, че главата ѝ забуча и ушите ѝ писнаха.

Вместо да се предаде, Анжелика бе обзета от луд гняв. Изви се като змия в желязната хватка, вдигна ръката си, заби нокти в кожата му и едва не се изсмя злобно, когато чу болезнения му вик. Нападателят разхлаби хватката си.

Рейнолд се обърна светкавично, изтръгна я от ръцете на натрапника и я притисна силно до коравите си гърди. Трепкащата светлина на уличния фенер се плъзна по стоманеното острие и му придаде неземан блясък от червено и златно, синьо и оранжево. Извитото острие беше готово да пролее кръвта на негодника.

— Я да видим — проговори ледено Рейнолд и удостои с равнодушен поглед мъжете, които се приближаваха предпазливо. — Елате насам. Стара карнавална традиция е да се пролее кръв, нали? Понякога принасят в жертва бик, а понякога са достатъчни две-три свини като вас.

В първия момент нападателите изглеждаха готови да се нахвърлят върху него, но в следващия вече бяха изчезнали, потънаха в

множеството, сляха се с безликата тълпа. Сега около Анжелика и Рейнолд танцуваха пъстро облечени жени и мъже с открити, весело усмихнати лица.

Последният беше уличен цигулар в костюм на Арлекин и шутовска шапка със звънчета. Той не поглеждаше нито наляво, нито надясно и сякаш свиреше само за себе си. Дори когато изчезна, мелодията на цигулката му, придружена от звънчетата, остана да се носи в нощта.

Рейнолд се обърна да си върви. Взя се внимателно в обкръжаващия ги мрак, после предпазливо закрачи към къщи, без да изпуска ръката на Анжелика. Безмълвните му проклетия намалиха напрежението, но загрижеността остана.

Трябваше да знае, че това ще се случи. Първото нападение беше достатъчно ясно предупреждение, а той не му обърна внимание. Инстинктът го съветваше да бъде предпазлив. Досега нещата вървяха твърде гладко и това беше лош знак.

Улична паплач, измет от „Галатин Стрийт“. Или по-скоро от блатото на Жирод, което се намираше на няколко пресечки от реката. Квартал, в който постоянно ставаха престъпления и който беше обявен с такава скандална слава, че дори полицията не смееше да влезе в тъмните улички. Мисълта, че Анжелика би могла да падне в ръцете им, му причиняваше гадене. Животни, недостойни да се докоснат дори до крайчеца на роклята ѝ! Но и той не беше по-добър от тях.

Не се изненада, когато видя мъжа пред вратата към двора. Дребен, неподвижен, скрит в сянката, мушнал ръце в джобовете на жакета си. Като ги видя, мъжът излезе в светлинния кръг на фенера и очите му се откरोиха в мрака. Трескавият им блясък издаваше вълнението му.

— Момент — проговори студено Рейнолд, за да му попречи да заговори. После се обърна към Анжелика: — Няма да трае дълго. Помоли Тит Жан да отнесе в салона табла с вино и бренди, докато аз ще се погрижа за тази дреболия.

Анжелика огледа мълчаливо късния посетител, после се обърна и влезе в къщата. Рейнолд я изчака да се скрие в коридора и отново посвети вниманието си на дребосъка.

— Дали кучетата ви най-после са уловили вярната следа или пак са тръгнали в погрешна посока? Кажете ми бързо какво става, защото

търпението ми е на изчерпване. Вече ми омръзна да седя тук и да не върша нищо, освен от време на време да вадя шпагата си за малко разнообразие.

— Вече не е нужно да чакате. Намерихме ги. — Писукащият глас на мъжа беше толкова тих, че се чуваше най-много на половин метър разстояние.

— И двамата? — Рейнолд смръщи недоверчиво чело.

— Да, двама мъже, които напълно съвпадат с описанието. Успели са да напуснат потъващия кораб точно навреме, ако мога да кажа така. По-младият е заплувал право към брега, но е минало доста време, преди да намери подслон. Другият се е заловил за парче дърво и след като се е носил дълго по течението на реката, е успял да се добере до брега.

— Сигурно е бил доста далеч от цивилизацията.

Агентът кимна с глава.

— Надолу по течението, на много мили от най-близкия град, на място, където няма нищо освен блата и гори. Старият бил болен и едва не умрял, но го намерил някакъв ловец с капани от блатата. Минало доста време, преди да стане известно, че е спасен. Тогава обаче дошъл младият мъж и го прибрал.

Рейнолд размишляваше трескаво.

— Кога е било това?

— Не знам точно. Не сте казали да разпитам.

— Знаете ли къде са двамата сега?

Дребният мъж пое шумно въздух.

— Знаех, но вече ги няма там.

Рейнолд едва успя да задържи раздразнението си.

— Вероятно за последен път са ги видели в Начез?

— Нямам представа защо мислите така. — Мъжът поклати глава.

— Били са горе в Батън Руж, в корабостроителницата. Почивали са там ден или два. Очевидно не са много взискателни по отношение на подслона си.

— Да приема ли, че тази забележка има някакво особено значение? — попита остро Рейнолд.

— Казаха ми, че непрекъснато се хвалели, поне по-младият. През цялото време дърдорел за някаква си плантация и как много скоро щял да стане богат като Крез. Той е истински глупак, защото ако хората

повярват, че има пари, лошо му се пише. И наистина, повечето са му повярвали, с изключение на хазайката им, мисис Боус. Тя е знаела, че няма какво да измъкне от тях, защото тайно е претърсила стаите им.

— И сега ще ми твърдите, че една толкова изискана, справедлива дама, която проявява искрен интерес към ближните си, е забравила да попита къде отиват наемателите ѝ? — Рейнолд извади тежка кесия от джоба си и я претегли на ръката си.

Другият мъж облиза устни и проследи движенията на Рейнолд.

— Като размисля, струва ми се, че започвам да си спомням. Попитала ги е, но младият не е казал нищо, а старият само е плакал за дъщеря си. Опитвал се да открие какво е станало с нея след експлозията, но узнал само, че е изчезнала. Направо не бил на себе си. А на следващата сутрин вече били заминали.

— Кой ден точно е станало това?

— Доколкото знам, преди повече от седмица.

Изражението на Рейнолд не издаваше с нищо колко го заинтересуваха тези вести. Гласът му прозвуча замислено:

— Вероятно са заминали на север.

— Не сте прав. Потеглили са на юг, в посока Ню Орлиънс, и през цялото време са разпитвали за русата лейди. Доколкото видях, тази, която живее при вас, много прилича на нея. — Дребният мъж го изглежда дръзко с блестящите си очички.

— Сигурно говорите за жена ми? — Думите дойдоха ясни и отчетливи и носеха смъртоносна заплаха. — На ваше място не бих я споменава.

— Господи, разбира се, че не! Не може да бъде тя. Съжалявам. — Мъжът направи крачка назад и натъпка кесията със златото в джоба си, сякаш се страхуваше, че Рейнолд може да му я вземе, а после да го прати на оня свят.

— Е, добре. — Рейнолд вече не се доверяваше на гласа си, затова се задоволи да кимне кратко с глава в знак на сбогуване. Напълно неподвижен в мрака, той проследи с мрачен поглед агента, който се измъкваше крадешком.

Значи Едмънд Крю беше оцелял.

Той беше оцелял и може би вече знаеше, че дъщеря му е отведена в Ню Орлиънс от мъж, който при определени обстоятелства можеше да се смята за враг. Крю нямаше да посмее да се изправи

открито срещу него, но непременно щеше да се опита да си възвърне дъщерята. Вероятно нападенията бяха негова работа, но след като мъжете, наети да го убият, се оказаха негодни, той очевидно беше решил да вземе работата в свои ръце.

Крю беше жив. Крю търсеше отчаяно дъщеря си и следователно отново се намесваше в играта.

Всъщност, той би трябвало да се радва. Сега отново имаше възможност да си отмъсти за смъртта на Жерар Дюло, все още можеше да използва Анжелика за унищожаването на мъжа, отговорен за смъртта на несъщия му баща.

Междувременно обаче беше настъпила промяна.

Милата, красива, добра Анжелика. Тя никога нямаше да му прости, ако си позволеше да я използва, никога нямаше да му прости, ако причинеше болка на баща ѝ. Какво да направи, за да не я загуби?

Отначало тези доводи не играеха никаква роля в пресмятанията на Рейнолд. Ако изобщо се беше замислял за чувствата на Анжелика, той беше приемал, че лесно ще сломи съпротивата ѝ, по възможност чрез измама, а при нужда и с насилие.

Не, не беше толкова лесно. Тя имаше високи изисквания и никога не би се задоволила с нещо дребно. Никога нямаше да дари любовта и доверието си на мъж, който съзнателно не беше обърнал внимание на тези изисквания.

Но кой можеше да му каже дали тя изобщо ще го обикне? С какво право той очакваше, че тя ще се привърже към него? Ако не получиеше тази награда, какво можеше да загуби?

Оставаше му още един шанс.

Ако действаше бързо и предпазливо, можеше да я привърже към себе си с крехките връзки на страстта. Веднъж събудила се, страстта създаваше силна връзка между мъжа и жената. Ако успееше да я убеди, че никой друг мъж не е в състояние да ѝ достави същото удоволствие, да ѝ даде такава силна любов, може би тя щеше да остане при него. А ако от страстта и желанието им се явеше дете, щеше да има заложник, който да я остави при него за вечни времена.

Да. Това беше единственият шанс. Тя беше мила и почитана, но в същото време беше жена, способна на голяма страст. Страстта се криеше дълбоко в нея и само от време на време избликваше на повърхността, както кратка светкавица пронизва бурното небе. Той

трябваше да освободи тази дремеща страст. Откога копнееше да бъде първият, който ще се справи с тази трудна задача.

Желанието му не произлизаше от самовлюбеност и деспотизъм, о, не. Тя трябваше да проумее, че се нуждае от него, че има нужда от помощта му, за да се освободи от закостенелите правила и строги принципи, на които се подчиняваше досегашният ѝ живот. Тя беше очарователна, но можеше да бъде още по-топла и свободна, по-чувствена и изкусителна. Той искаше да види всички тези неща и не можеше да понесе мисълта, че друг мъж би могъл да го изпревари.

Съществувахе голям риск. Анжелика имаше непогрешим инстинкт и силна интелигентност. Може би щеше да открие измамата. Ако го направеше, всичко щеше да свърши, той беше сигурен в това.

Дете. Нейното дете. Неговото дете. Дали беше достатъчно смел, за да го направи? Нали знаеше колко пронизваща е болката от загубата. Бъдещият малък, крехък заложник на кръвта му щеше да държи в малките си ръце не само майката, но и него.

Какво щеше да прави, ако тя се опита да му отнеме детето? Какво?

— Господи! — прошепна умолително той и вдигна поглед към небето. Стоя дълго така, загледан с тъмен поглед в сивите облаци.

Никой не му отговори.

Анжелика беше почти заспала, когато чу, че вратата на спалнята се отваря и затваря. Беше прекарала цяла вечност в салона, но Рейнолд така и не се появи. Тревогата ѝ постоянно нарастваше. Сигурно я беше изпратил в къщата, за да се справи с друга група нападатели; сигурно беше решил да отиде при друга жена; сигурно изобщо беше забравил, че тя го чака. Страхът се превърна в съмнение, съмнението в гняв, а накрая гневът отстъпи място на презрението и наранената гордост. Толкова ѝ се искаше да застане пред него и направо да го попита къде е бил. Единственото, което я възпря да го направи, беше съзнанието, че поведението ѝ ще издаде колко важен е отговорът му.

Тя остана в леглото си, само се обърна на една страна и го изгледа с присвити очи. Огънят в камината беше угаснал, само бледата луна зад завесите осветяваше стаята. Рейнолд беше само синкава сянка. Без да каже дума, той свали жакета си, откопча маншетите и с

гъвкави движения свали ризата и панталона си. Подреди дрехите си на един стол и пристъпи към леглото.

Дали някога щеше да свикне да го гледа гол? Е, сега поне не трябваше да обръща глава. Беше й достатъчно да задържи погледа си върху мощния му гръден кош, за да се възхити от великолепието на тялото му.

Той беше толкова различен. Силен и мъжествен. Красив в естетическия, независим от пола смисъл. Странно заплашителен. Тя усещаше това, макар че не го разбираше.

Рейнолд спря пред леглото и я погледна изпитателно. Дали знаеше, че тя не спи? По какво го разбираше?

Анжелика затвори очи и остана напълно неподвижна. Не можеше да повярва, че само до преди няколко дни мисълта да лежи до него й се струваше абсурдна.

Матракът поддаде под тежестта му, а когато се зави, тя усети хладен повей. Той се обърна към нея, подпря се на лакът и тя се разтрепери. Не знаеше обаче от страх или от възбуда.

— Анжелика?

Гласът му беше само нежен шепот в косата й, дъхът му я обви в облак бренди. Силен, но не насилник, каза си тя и се опита да разбере защо е пил.

— Ти си моят ангел.

Имаше нещо много мило в този комплимент, но тя не можеше да му отвърне със същото.

— Не исках да те оставям толкова дълго сама. Беше само... — Гласът му заглъхна.

Анжелика се вслуша напрегнато в ехото и изведнъж усети как топлатата му ръка се спусна върху раменете й.

Дъхът й се ускори. Какво да прави сега? Да го удари? Да изпищи? Докато размишляваше трескаво, тя лежеше неподвижно като стреснато зайче. Обезпокоена и възбудена, чакаше какво ще се случи по-нататък.

Рейнолд се наведе над нея и притисна горещите си устни до челото й, после с леки, пърхащи целувки се насочи към ухото й. Едновременно с това милваше рамото й с гъвкавите си пръсти. После ръката му се плъзна надолу към хълбоците й в дълга, успокояваща

линия и спря да си почине върху закръгления хълбок. Горещото връхче на езика му се мушна в ухото ѝ.

Анжелика нададе недоволен вик, претърколи се настрана и се обърна сърдито към него:

— Престани!

— Знаех си, че не спиш — установи той с тих, доволен глас. — Всеки би се събудил от това!

Тихият му смях издаде, че е преценил правилно възбудата ѝ.

— Интересното е, че ти трябваше доста време, преди да стигнеш до извода, че е време да се възмутиш. Питам се какво ли още би ми позволила, ако бях малко по-търпелив и коварен.

— Ако има нещо, на което си майстор, това е коварството — установи ледено тя.

— Смятам, че това е по-скоро дързост. Значи, нямаш нищо против целувките и докосванията ми, а само срещу някои по-интимни неща. Въпросът е само защо?

Това стремително нападение я накара да загуби ума и дума. Тя прокара език по пресъхналите си устни и се вгледа невярващо в тъмната фигура над себе си.

— Искаш ли аз да ти кажа защо? — продължи неумолимо той. — Тъй като си жена и при това на възраст за женене, ти имаш естествен интерес към всичко, което става между мъжа и жената. Успяваш да криеш този интерес, но понякога той е по-силен от теб. Може би не съм мъжът от мечтите ти, но съм тук, при теб, и не съм ти отворителен. Макар да не го искаш и да не го признаваш, ти реагираш на близостта ми. А понякога, макар и само за частица от секундата, се питах какво ли би било, ако осъществя съпружеските си права.

— Не.

— Напротив. Гледаш устата и ръцете ми и си ги представяш върху кожата си, представяш си чувствата, които събуждат в тялото ти, копнееш да ги усетиш отново. Питах се какви ли тайни ще ти разкрия и какво ли ще бъде, ако се откажеш от сдържаността си и ми позволиш да те въведа в изкуството на любовта.

— Любов ли? — попита тя с напрегнат и в същото време несигурен глас. — Ти не говориш за любов. Ако сме честни един към друг, трябва да признаеш, че желанията ти не се различават особено от тези на типовете, които ни нападнаха тази вечер. Само че желанието за

малко забавление при теб е още по-страшно, защото е съзнателно, то идва от главата, а не от тялото или от сърцето. Добре, ще ти кажа. Наистина съм се питала как ще се чувствам като твоя истинска жена, но ако си въобразяваш, че можеш да се възползваш от мислите ми за своя собствена изгода, значи си се излъгал. Ако един ден се влюбя, ще обичам този мъж не само с тялото, но и със сърцето и разума си.

Когато Анжелика свърши с малката си реч, в стаята надвисна мъчителна тишина. След минута Рейнолд се изсмя кратко и безрадостно.

— Смайващо!

— Не те разбирам. — Анжелика не знаеше защо му бе наговорила всичко това, но знаеше, че е казала истината.

— Знаеш ли — заговори тихо той, — аз мислех, че ще ти е полезно, ако събудя плътските ти инстинкти.

— Моите инстинкти са наред — отговори студено тя. Вярно е, имаше време, когато се съмняваше в това. Но сега виждаше нещата съвсем ясно. Проблемът беше там, че годеникът ѝ не беше мъж за нея.

— Ами ако кажа, че те...

— Не!

Паниката, която се криеше зад тази единствена дума, беше толкова силна, че дори Анжелика я долови ясно.

— Добре — съгласи се той. — Защото ти няма да ми повярваш, нали? Любовта не е практична. Или поне не винаги. За съжаление.

С едно-единствено гъвкаво движение, той се претърколи настрана и скочи от леглото. Взе дрехите си, излезе от стаята и тихо затвори вратата зад гърба си.

Анжелика поклати глава и с тежка въздишка се отпусна на възглавниците.

Толкова искаше да му повярва. Това беше най-страшното.

Когато съобщиха за идването на Майкъл, Анжелика тъкмо лежеше на един шезлонг в салона. Беше сложила на челото си кърпа, напоена в розова вода, за да намали нетърпимото главоболие, и пиеше билков чай. Зарадва се, че ще си има компания, защото Рейнолд беше излязъл още рано сутринта и тя се чувстваше зле и изпитваше безкрайно съжаление към себе си.

Освен това цяла сутрин беше мислила за баща си и за това, че той ѝ бе отнет точно в мига, когато можеше да узнае нещо повече за живота му. Въпреки болестта му, тя очакваше с нетърпение дългите часове в „Боньор“, през които щеше да слуша разказите му за миналото и да се наслаждава на компанията му. Сега той беше мъртъв и мечтите ѝ никога нямаше да станат действителност.

Майкъл беше точно човекът, който беше в състояние да я изтръгне от това състояние на потиснатост. С ведрото чувство за хумор, с постоянната лека подигравка в очите му и естествения му интерес към света на чувствата и мислите ѝ той скоро успя да я накара да седне удобно на дивана и да се засмее.

Майкъл опита подсладения билков чай, изкриви лице и обяви, че това е невъзможно да се пие. Тъй като в дома на Рейнолд се чувстваше като в къщи, повика Естел и съвсем естествено я помоли за вино и сладкиши, а когато узна, че Анжелика е отказала да обядва, поръча голяма чиния с маслини, сирене и мариновани пържени рибки.

— Защо стоите съвсем сама тук? — попита той, докато поднасяше към устата си една огромна маслина. — Сигурно Рейнолд ви е тиранизирал?

Анжелика се усмихна и поклати глава.

— Не повече от обикновено.

— Значи не ме молите да ви спася? — Майкъл въздъхна в комично разочарование. — Е, добре, тогава вероятно сте чули някои зловни клюки, които се носят из града. Ключката може да бъде смъртоносна, предупреждавам ви.

— Наистина ли клюкарстват за мен? Радвам се, че нищо не е достигнало до ушите ми. — Анжелика сведе поглед и посегна към парче сирене.

— Подозирам, че зад всичко това се крие Клотилд, но тъй като повечето хора знаят колко враждебно е настроена към Рейнолд, никой не ѝ обръща внимание.

Анжелика се поколеба, тъй като не знаеше разумно ли е да зададе въпроса, който я мъчеше. После обаче се нарече глупачка и пое дълбоко дъх:

— След като доброволно се е омъжила за друг, защо се сърди на Рейнолд?

Майкъл вдигна рамене.

— Вероятно поради наранена гордост. Сигурно е смятала, че след отказа ѝ Рейнолд ще умре от разрыв на сърцето.

— Чух, че веднага след сватбата ѝ се появил в театъра с красива жена — отбеляза тихо Анжелика и завъртя чашата между пръстите си.

— Тя беше артистка — обясни Майкъл и я изгледа развеселено. — Само една кратка афера, целяща да унизи Клотилд. Всичко свърши много отдавна. Дамата започна да поставя изисквания, а това е много сериозна грешка при мъж като Рейнолд.

Анжелика прие отговора, но после смръщи чело и се опита да обясни:

— Дори ако за мадам Петен е било много неприятно да се изправи лице в лице с новата приятелка на Рейнолд и дори ако е хранела надеждата, че след женитбата си ще продължи да бъде в интимни отношения с него, това не е причина да се държи с такава враждебност.

— Тя е жена, която във всичко е склонна да преувеличава — рече Майкъл и си избра още една маслина.

Той криеше нещо от нея и Анжелика го знаеше. След като отпи глътка вино и посегна към една оризова сладка, тя се опита да отгатне какво ли би могло да бъде. Отхапа малко парченце и попита:

— Може би се чувства измамена, защото той е нарушил някакво обещание?

— Рейнолд никога не би се свързал с жена, която не е за него. Освен това никога не би дал думата си, ако знае, че съществува и най-

малка вероятност да не удържи на обещанието си. — Гласът на Майкъл звучеше решително.

— Да, но въпреки това не разбирам...

— Ако непременно искате да узнаете какво е станало между двамата, най-добре е да попитате него. Ще ви разкаже, ако иска, но никак няма да му хареса, ако разбере, че сте го узнали от мен. Ще кажа само толкова: Клотилд постъпи несправедливо с него и само затова, не заради наранената си гордост, той ѝ отмъсти по този начин. Понякога става така, че точно човекът, който причинява най-голямата болка, е най-засегнат.

Може би Анжелика щеше да успее да убеди Майкъл да ѝ разкаже повече, дори само за да защити Рейнолд, но просто не ѝ остана време за това. Една карета спря точно пред къщата, а много скоро след това на вратата се позвъни.

Майкъл скочи, дръпна завесите и погледна навън. Пътникът вече беше слязъл от каретата, защото Тит Жан излезе на улицата и започна да сваля обкованите с желязо сандъци от покрива ѝ.

Майкъл се върна при Анжелика и я погледна изпитателно.

— Кълна се, ако не знаех, че това е напълно невъзможно, бих помислил, че...

В този момент някой отвори със замах вратата на салона. Една млада жена се втурна като вихър вътре и още докато влизаше, развърза красивата си кадифена наметка и я захвърли на един стол. После свали елегантната си малка шапка, украсена с виолетки, и я подаде на усмихнатата Естел, която беше влязла след нея.

— Как сте? Вие сигурно сте моята нова снаха. Надявам се, не ми се сърдите, че нахлух просто ей така? Разбирате ли, просто не се стърпях да седя бездейна в къщи и да научавам всичко от пощата и от слухове. Мама също беше на мнение, че някой трябва да посети града и да разбере има ли истина в онова, което разказва цял свят. Както виждам, слуховете са верни.

— Анжелика — проговори сухо Майкъл, — позволете ми да ви представя сестрата на Рейнолд, мадмоазел Мари Лена Франсис Дебора...

— Наричайте ме просто Дебора — прекъсна го нетърпеливо момичето, което вече сваляше ръкавиците си. — Майкъл все още се чуди защо предпочетох името Дебора, след като толкова години се

наричах Лена. Не може да разбере, че съм достатъчно възрастна и действам по своя воля. Мъжете мразят промените, забелязахте ли го вече?

— Проблемът е в това, че Дебора е библейско име, а ти не си никаква светица — отвърна Майкъл с необичайно остър тон.

— Ако не носех това чисто име, щях отдавна да съм те пронизала със собствената ти шпага, затова не се оплаквай! — Момичето протегна ръка на Анжелика и лешниковите му очи засвяткаха развеселено. — Моля ви, не ме изхвърляйте веднага от дома си, та аз току-що пристигам! Обещавам ви, че ще се държа прилично и няма да се намесвам в живота ви. Нали ще ми позволите да остана?

— Да, да, разбира се — усмихна се Анжелика и улови ръката на младото момиче. — Съжалявам, че съм ви зяпнала така, но аз... аз не знаех, че Рейнолд има сестра.

— Полусестра, ако трябва да сме точни — поясни Дебора и хвърли бърз поглед към Майкъл. — Как е можал Рейнолд да премълчи пред съпругата си, че има роднини? Сигурно мисли само за вас, щом е забравил такава важна подробност. Или е искал да ви изненада?

— След като заговорихме за изненади — намеси се с мрачна решителност Майкъл, — смятам, че Рейнолд ще бъде безкрайно учуден да те завари тук. Той мислеше, че си решена да прекараш сезона спокойно и уединено в провинцията.

Сестрата на Рейнолд изглежда презрително младия мъж.

— Би трябвало да ти бъде ясно, че никой не може да изненада Рейнолд, след като се имаш за негов най-добър приятел. Сигурна съм, че Тит Жан му е изпратил вест веднага след като ме е видял да слизам от каретата. А що се отнася до уединението ми на село, ще ти припомня, че сезонът вече свърши. Никой не може да ме обвини, че съм се забавлявала по неподобаващ начин, вместо да тъгувам. — Тя обърна гръб на Майкъл и заговори на Анжелика: — Както виждам, и вие сте в черно. Сигурно в семейството ви има смъртен случай?

— Да, баща ми — отговори кратко Анжелика.

Бодрото лице на момичето се помрачи.

— И моят си отиде внезапно... Понякога животът наистина е странен. Във всеки случай приеете съболезнованията ми.

Анжелика отговори с няколко учтиви думи и когато свърши, в стаята надвисна тежко мълчание. Дебора стоеше в средата на салона и

от време на време поглеждаше крадешком към Майкъл.

Анжелика беше объркана. Струваше ѝ се, че двамата са скарани, защото тонът, с който разговаряха, нямаше нищо общо с добродушните задявки между двама добри приятели. След миг обаче тя отхвърли тази мисъл. В тази толкова необикновена ситуация надали можеше да се очаква нормално поведение.

За да разведри малко обстановката, тя се върна към задълженията си на домакиня. Предложи на зълва си нещо освежително и позвъни за Тит Жан, за да поръча портокалова вода. Освен това помоли камериера да приготви за Дебора стаята, в която отсяда обикновено. Тъй като зълва ѝ твърдеше, че е пристигнала изненадващо, тя се учуди безкрайно, когато Тит Жан заяви, че всичко е готово и че момичето, което Дебора бе довела със себе си, вече разопакова вещите ѝ.

После дойде ред на Майкъл да спасява ситуацията, като попита Дебора харесала ли ѝ е новата градина. Още не бяха изчерпали темата, когато се върна Рейнолд.

Той влезе с усмивка и поздрави весело сестра си, после се обърна изпитателно към Анжелика. Тя не беше сигурна какво изразява лицето ѝ, но той улови ръката ѝ и падна на коляно.

— Хайде, започни с най-лошото — помоли той със сух и в същото време умолителен глас. — Двете със сестра ми вече сте установили какъв негодник съм и сте решили да ме разкъсате на парченца.

— Идеята е прекрасна — намеси се сериозно Дебора.

— Права си — подкрепи я Майкъл, — но още не се е стигнало дотам. Досега двете дами установиха само, че ти се отнасяш еднакво с всичките си роднини, все едно сестри или съпруги, особено когато става въпрос да им кажеш нещо важно.

— Точно така — съгласи се Дебора и закима толкова усилено, че изсветлелите от слънцето къдрици нападаха по челото ѝ. — Мама узна за женитбата ти от старата мадам Миго, а тя е най-страшната клюкарка на света! Твърдеше, че никога не е чувала по-романтична история. Ти си спасил Анжелжа от изгаряне, от удавяне, накрая и от ножа на някакъв невеж хирург, а после си се венчал за нея посред нощ на лунна светлина! Сега пък я криеш като най-голяма скъпоценност.

— Негодник съм, вярно е — установи с доволна усмивка брат ѝ.

Дебора наду устни.

— И аз съм на същото мнение. Не повярвах и в половината от историята, но въпреки това не се стърпях и веднага потеглих насам, за да видя със собствените си очи какво става и да мога да успокоя мама. И след като и без това съм тук...

— Да? Какво ще стане, след като и без това си тук? — Изведнъж гласът на Рейнолд зазвуча остро.

Погледът на сестра му омекна.

— Вярвам, че си имал своите основания да постъпиш така, все едно какво си направил, затова си позволявам да те поздравя най-сърдечно за женитбата ти.

— Е, много ти благодаря.

— Няма нищо. Само че ще ми позволиш да присъствам, когато обясняваш всичко това на мама.

— Кое то трябва да стане колкото се може по-скоро, доколкото разбирам?

— Естествено. Тя те моли да ѝ представиш съпругата си, за да я... ами да я види. — Дебора хвърли бърз поглед към Анжелика и веднага се извърна настрана.

— Значи мама си е останала същата властна личност, каквато беше и преди — усмихна се меко Рейнолд. — Когато ѝ пишеш, те моля да ѝ съобщиш, че ще побързам да изпълня волята ѝ.

— С най-голямо удоволствие, макар че тя няма да ми повярва.

Анжелика погледна към Майкъл и се удиви на съчувствието в погледа му. Още по-объркващ беше тонът, с който разговаряха помежду си Рейнолд и неговата полусестра.

Никога досега тя не беше общувала по този начин с хората около себе си. Колко ли споделени тайни бяха нужни, колко ли часове весели разговори, за да се постигне тази непосредственост? Тя копнееше за такава близост и в същото време се съмняваше, че е способна да я прояви. Особено към съпруга си. Той си имаше сестра, която го разбираше. Защо му беше жена? Особено такава, на която не си беше направил труда да обясни, че има сестра и майка.

Да, но тя изобщо не го беше попитала за семейството му. Каква идиотка беше да смята, че Рейнолд е видял светлината на света в някоя улична канавка и оттогава се е оправял съвсем сам. Разбира се, това беше влиянието на леля ѝ. А може би свидетелстваше за глупавата ѝ

наивност. Вероятно щеше да бъде по-близо до истината, ако признаеше, че е била толкова погълната от собствените си страхове и мъки, че не се е заинтересувала от живота на Рейнолд. Беше приела онова, което беше чула от него и от другите, без да се опита да излезе извън тези обяснения. Сама си беше виновна, че не беше спечелила доверието му.

А може би не? Тя го разбираше достатъчно добре, за да знае, че го изкушава да се сближи физически с нея, но не да я удостои с доверието си. Въпросът беше само защо? И какво общо имаха тези размишления с отношенията между брата и сестрата?

По-късно, след мъчително дългия следобед и вечерята, която сякаш никога нямаше да свърши, Рейнолд бе посетен от Дебора в работния си кабинет. Когато я видя на вратата, лицето му съвсем не изрази въодушевление. Той остави сребърната писалка, облегна се назад, пхна пръсти в илиците на жакета си и зачака.

— Знаеш ли — започна Дебора, след като затвори вратата зад гърба си, пристъпи към писалището и приседна на крайчеца на един стол, — напомняш ми на ловното куче, което имахме, когато бях още малко момиче. Олд Белоу, нали помниш името му? Всеки път, когато подгонеше елен към татко, избягваше някъде и убиваше зайче, за да има нещо и за него. Тъй като подобно поведение е неприемливо за ловно куче, Олд Белоу изяждаше плячката си тайно или я криеше. Веднъж мама намери убито зайче под възглавницата на дивана. Разбра доброто куче, но не се зарадва особено на постъпката му.

— Анжелика — отговори с горчивина Рейнолд — не е зайче. Тя нито е особено бърза, нито е мъртва.

— Но тя е нещо като награда за теб. Не смяташ ли, че има право да узнае защо си я взел за жена?

— Един ден ще го узнае. Неизбежно е.

— Но това трябва да стане, когато е изгодно за теб, нали? Нима искаш да те мрази?

По лицето му не трепна нито мускулче.

— И това изглежда неизбежно.

Дебора наклони глава, сякаш тежката коса щеше да прекърши стройния ѝ врат, и го измери с внимателен поглед.

— Разбирам защо го правиш. Или поне мисля, че го правиш, за да си възвърнеш „Боньор“, тъй като съпругът има право да управлява

имуществото на съпругата си. Но нима нямаше по-почтен начин да постигнеш тази цел? Нима не можеше да я ухажваш и да се ожениш за нея, без да оставиш в душата ѝ чувството, че я мамиш?

— Какво искаш да кажеш? Може би трябваше да ѝ предложи сърцето си, ръката си и името си като някой незрял младок без брада? — попита горчиво той. — Тя нямаше да иска и да чуе.

— Не всички жени са като Клотилд — възрази сърдито Дебора. — Освен това ти си спасил живота на Анжелика. Този факт би трябвало да има известна тежест.

— И кога, според теб, трябваше да я ухажвам — преди или след експлозията? Тя беше сгодена и беше под закрилата на баща си, който — можеш да бъдеш сигурна в това — не е особено добре настроен към мен, да не говорим какво би се случило, ако беше узнал кой съм. А тя все още помни как се нахвърлих върху нея... — Погледът му издаваше отвращение от самия себе си.

Дебора вдигна ръка към устните си и шумно пое въздух.

— Кога? На борда на парахода? Не, не си направил това!

— Не, не съм го направил, благодаря за доверието — отвърна Рейнолд и въздъхна. — Но можеше и да се случи. Твърде малко са жените, които съм желал по този начин. Отидох при нея с намерението да я компрометирам, а след това с неохота да се съглася да я направя своя законна съпруга. Една стара приятелка, мадам Парнел, трябваше да ни завари заедно в кабината ѝ. За съжаление експлозията осуети плановете ми.

— Експлозията значи! Слава богу, мама и аз не знаехме, че си бил на борда на „Кралица Катлийн“!

— Ако знаехте, щях да ви осведомя за спасението си — усмихна се безрадостно той.

— Така ли? — Дебора облещи очи с добре изиграно смайване. — Много си бил деликатен! Защо тогава не се сети да ни уведомиш и за сватбата си, преди половината Ню Орлиънс да е посегнал към перата, за да пише на мама?

Рейнолд отвърна поглед от лицето ѝ и се загледа в догарящите свещи на писалището си.

— Искях да ѝ дам време да възстанови силите си. Смятах, че по този начин ще поправа поне отчасти онова, което сторих на парахода.

Освен това — добави честно той — исках да консумирам брака, преди да сме го отпразнували.

— Много... интересно — промърмори сестра му и се вгледа замислено в затвореното му лице.

— Понякога и аз умея да се съобразявам с другите хора — отвърна кратко той.

— И то на каква цена — гласеше съчувственият ѝ коментар. — Сега разбирам защо си сърдит като ранена мечка.

— Така ли? Откъде ти дойде на ум, че съм сърдит? — Не можеше да ѝ признае, че е права в предположенията си. Това нямаше да ги доведе до никъде, а и щеше да го накара да осъзнае още по-болезнено състоянието си. Нямаше да го понесе.

Дебора се усмихна дръзко.

— Когато денят е дълъг, мъжете говорят много, без да внимават кой ги подслушва. Аз предпочитам да слушам, което е много полезно.

— Ако не внимаващ, може да стане опасно.

— Скъпи Рейнолд, не се опитвай да сменяш темата. Сега говорим не за моите грешки, а за твоите прегрешения. Искam да знам какво ще правиш по-нататък.

Укорът, който звучеше в гласа ѝ, не можеше да бъде отминат с мълчание. Освен това нямаше да ѝ позволи да се меси в работите му.

— Ще си върна „Боньор“ — отговори сухо той. — Със или без съгласието на скъпата си съпруга.

— Рейнолд! — Сестра му беше шокирана.

— Ти очакваше именно това, нали? Затова дойде или те изпратиха. Очевидно още от самото начало сте се усъмнили в почтеността на намеренията ми. Иначе щяхте да чакате да ви представя съпругата си и усърдно да подготвяте сватбеното тържество.

— Не е така — възрази Дебора. Ала когато срещна погледа му, побеля като платно.

— А какво тогава? Да не си искала да ме защитиш от самия мен? Не е необходимо, също както не е необходимо да ме надзираващ или да ми даващ съвети как да се държа с жена си. Ще ми направиш голяма услуга, ако се върнеш колкото се може по-бързо у дома, преди да си направила някоя глупост.

Дебора се отпусна на стола си и го погледна замислено с големите си очи. Накрая заговори тихо:

— Не ти прилича да се държиш така рязко и брутално. Нещо те плаши. Кое е то?

— Заложил съм всичко на една карта. А мъжът, който поема лекомислено такъв риск, е глупак или луд.

— Може би си прав — съгласи се Дебора. — Но това не е всичко, нали? Естел ми разказа, че когато си скочил от горящия параход, гърбът ти е бил обгорен, което нямало да се случи, ако не си държал Анжелика. И, което е по-лошо, твърдата ти решителност да я излекуваш и да я доведеш тук, за да я направиш своя жена, те е лишила от сън.

Лицето му се затвори още повече, но Дебора вирна упорито крехката си брадичка.

— Само да си посмьл да се скараш на Естел! Аз не я оставих на мира, докато не ми разказа какво става тук. Довери ми се само защото е много загрижена. Също като мен. Аз обичам „Боньор“ не по-малко от теб. Там съм родена, там е домът ми. Но трябва да разбереш, че това е просто парче земя и една къща. Не си струва да разрушиш живота на друг човек заради него. Или да разрушиш себе си.

— Обясненията ти са мелодраматични и дръзки — отбеляза презрително той. — Бракът ми беше сключен по практични съображения. В него няма място за такива неща.

Дебора го погледна сериозно, гласът ѝ прозвуча замислено:

— Така значи? А защо не си казал на Анжелика, че си свързан с „Боньор“? Тя е обвързана с теб както религиозно, така и светски и тези връзки не могат да бъдат разтрогнати. Каква причина имаш да криеш, че „Боньор“ е наш дом? Единственото, което ми идва на ум, е, че искаш да я обвържеш за себе си и емоционално и се страхуваш, че никога няма да спечелиш благосклонността ѝ, ако узнае за твоята... как беше? — практичност.

— Значи мислиш, че аз се страхувам да не би да не спечеля любовта ѝ? — попита тихо Рейнолд и най-после изрече на глас думите, които го мъчеха от толкова време насам и които сестра му не беше имала смелост да произнесе. — Признавам, известна привързаност би била много практична и дори приятна. Но не е непременно необходима и не вярвам, че ако не я получа, това ще разруши живота ми.

— Значи не търсиш любовта ѝ? — попита недоверчиво Дебора.

— А трябва ли?

Тя го удостои със строг поглед.

— Винаги си обичал да отговаряш на въпросите с контравъпроси, а това е качество, което показва достойна за съжаление липса на откровеност. Е, добре. Да приемем, че говориш истината, в такъв случай вероятно не би имал нищо против, ако Анжелика отдаде сърцето си на друг мъж, нали?

— Мисля, че не съм особено ревнив. Но тъй като днес си решила да изброиш всичките ми слабости, бъди така добра да си припомниш, че се отличавам с ярко изразено чувство за собственост. Разбира се, че бих имал нещо против Анжелика да се привърже към друг мъж, защото това ще означава заплаха за честта ми и за „Боньор“.

— Колко си разумен. Но защо, за бога, си позволил на Майкъл Фарнес да я посещава, когато не си у дома?

— Вече го предупредих — отвърна лаконично Рейнолд.

Дебора изгледа смаяно брат си, но бързо се овладя.

— Не ми се вярва да се е впечатлил особено. От пръв поглед личи, че е завладян от Анжелика.

Рейнолд се усмихна студено.

— Грижа след грижа — не е лесно да бъдеш сестра, нали? Но сигурна ли си, че се тревожиш единствено за брат си? Ако искаш Майкъл да насочи вниманието си в друга посока, трябва да положиш малко повече усилия.

— Но аз не искам!... — Тя пое дълбоко дъх и заговори по-спокойно: — Почти бях забравила какъв дявол си понякога. Но няма да ти е лесно да ме намесиш в мръсните си дела, повярвай. Няма да отклоня вниманието на приятеля ти само за да имаш спокойствие.

— Дързостта е нещо, което очевидно ни е в кръвта — отбеляза мрачно Рейнолд. — Поне що се отнася до жените.

— Трябва непременно да го кажеш на мама, когато я видиш следващия път. Сигурна съм, че ще се зарадва на комплимента.

— Знам, че след връщането си ти ще й разкажеш всичко.

Дебора го изгледа прямо.

— Знаеш ли, реших да поостана малко в Ню Орлиънс. Сезонът може и да е свършил, но смятам поне да си закупя някои неща.

Рейнолд видя предизвикателството в очите ѝ, зад което се криеха безстрашие, решителност и споменът за стотици подобни дуели.

Обикновено той печелеше със строгост, сила на волята, а понякога и с чисто физическото си превъзходство.

— Мога да те изпратя у дома още утре сутринта — произнесе заплашително той.

— Разбира се, че можеш. Но аз мисля, че е по-добре веднага да отида при Анжелика и да ѝ разкажа някои неща за семейството ни. Какво ще кажеш?

Рейнолд се изсмя безрадостно.

— Направи го. Ако искаш да те изпратят в къщи с прекършен врат и броеница в ръцете.

— Ти не си само похотливият, загрижен и бдителен съпруг, за който се представяш, а си готов да стигнеш и до убийство! Очевидно е, че съм ти необходима, за да не направиш нещо, за което после ще съжаляваш.

Това беше твърд отказ на предложението му да я върне в къщи. Едновременно с това беше база за преговори.

— Значи си готова да поухажваш малко Майкъл?

Дебора се усмихна и отговори с медено гласче:

— Ще се пожертвам пред семейния олтар.

Рейнолд прикри доволната си усмивка. Така беше по-добре.

* * *

Когато след няколко минути Рейнолд влезе в спалнята, последната свещ на стената догаряше. Светлината ѝ хвърляше трепкащи отблясъци по синята коприна над Анжелика и дебалата руса плетка на рамото ѝ просветваше меко в мрака. Светлинките играеха по съвършено оформените скули, по закръглените гърди, покрити със снежнобял лен, и по копринените ресници, които прикриваха очите ѝ. Трепкащото, непостоянно пламъче, което сякаш бягаше от приближаването му, не му позволи да види дали Анжелика е заспала.

Разбира се, че спеше. Пулсът, който усети с връхчетата на пръстите си, беше спокоен и равномерен.

Кристалната чаша на нощната масичка беше пълна до половината с вода, а на дъното се виждаше утаен лауданум. Рейнолд изпразни чашата и я притисна до сърцето си.

Анжелика продължаваше да страда от главоболие. На масичката бяха оставени кърпа, напоена с розова вода, и недоизпит билков чай. Дали главоболието беше причината, която я бе тласнала към дълбокия наркотичен сън? Или заредената с напрежение атмосфера по време на сблъсъка му с Дебора?

Вероятно Анжелика беше взела сънотворното по съвсем друга причина. Може би беше чула част от разговора в кабинета му, може би бе заподозряла нещо по държанието им? Той знаеше много добре колко е чувствителна. Не знаеше обаче дали тя изпитва потребност да хвърли в лицето му жестокото обвинение във всички грехове или не.

Тази жена беше повече от загадъчна.

Повечето хора бяха лесно предвидими, радостта и гневът, спонтанното великодушие, скромността и безполезната гордост личаха ясно по лицата им. С някои беше малко по-трудно, защото онова, което вършеха, трябваше да остане скрито за обществото, но ничие лице не можеше да устои на изпитателния му поглед.

С Анжелика беше друго. Лицето ѝ беше красиво и изразително, но мислите ѝ оставаха скрити. Погледът ѝ виждаше не само повърхността, а проникваше отвъд видимото. Интуицията ѝ помагаше да пробие фасадата и да види под нея голия, раним човек.

Ако се страхуваше от нещо, то беше от ума ѝ. Не от онова, което можеше да узнае, а от това какво щеше да види в него. В него самия.

Ако има достатъчно време, тя със сигурност ще успее да проникне до самата ми същност, каза си уплашено той, да влезе в душата ми. Тази мисъл беше повече от неприятна.

Едновременно с това тази перспектива го привличаше като с магия. Беше толкова изкушаващо най-после да срещне човек, който да го разбере докрай. Дори ако това заплашваше да го унищожи.

Той беше излъгал сестра си, без да се изчерви и без всякакъв срам. Някои неща бяха абсолютно необходими и привързаността на Анжелика беше едно от тях.

Рейнолд посегна към трепкащото пламъче и решително угаси свещта. После се съблече, нахвърля нетърпеливо дрехите си на един стол и се пхна в леглото. Привлече Анжелика към себе си, за да усети меката ѝ закръгленост до горещото си тяло. После застина неподвижен, без да смее дори да диша, и се взря мрачно в тъмнината.

Ръката, на която почиваше главата ѝ, изтръпна и започна да го боли, но той не смееше да се помръдне.

Постепенно дишането му се успокои, болката отслабна, тялото му се отпусна и той задряма. Но през цялата нощ усещаше биенето на сърцето ѝ под пръстите си.

Когато Анжелика и Дебора излязоха от къщата, утринният въздух беше мек и миришеше на пролет. Двете смятаха да пазаруват, по-точно, Тит Жан щеше да пазарува, а те да го придружат. Тримата тръгнаха към речния бряг, като жените вървяха напред, а камериерът ги следваше с по една огромна кошница във всяка ръка.

Беше още рано, но трябваше да бързат, защото след девет часа най-доброто месо и пресните зеленчуци бяха вече продадени. Днес Анжелика излизаше за първи път без Рейнолд. Освен това този ден беше първият, в който не изпитваше ни най-малка болка в главата.

Ходенето пеша я стопли и очите ѝ заблестяха весело. Чувстваше се свободна, на сърцето ѝ беше леко и много ѝ се искаше да се усмихва на всеки срещнат. След известно време развърза лекия шал от черен индийски кашмир и го остави да се плъзне по раменете ѝ. Сутринта беше изразила съмнение, че леката муселинена рокля, приготвена от Естел, е достатъчно топла, но сега се оказа, че изборът на икономката е бил правилен.

Утрото беше спокойно. Маскираните танцьори и музиканти бяха изчезнали, нямаше ги шумните смехове и пианата веселост. Вместо това по балконите играеха деца, прислужнички лъскаха стълбищата пред входните врати, а наред улицата лежеше куче и пощеше бълхите от козината си. От време на време покрай тях минаваше някой джентълмен и поздравяваше учтиво, срещнаха и няколко монахини с бели колосани бонета, развени от мекия бриз. Кръстовете на гърдите им потракваха, докато притежателките им бързаха нанякъде по своите си дела. Точно пред тях вървеше невероятно дебел мъж, също понесъл огромна кошница към пазара.

Дебора бърбеше през цялото време и с лекота и много хумор описваше на снаха си хората, които живеяха на тази улица. Разказа ѝ и за някои скорошни политически скандали, станали в града. Когато се спъна на неравния калдъръм, тя се оплака, че голямата част от парите

за градоустройство отиват горе в американския квартал, докато населените с французи квартали все повече западат.

Анжелика слушаше с удоволствие бърбенето на младата си зълва и поемаше жадно информацията, която съдържаха думите ѝ. Смееше се весело на киселите и в същото време забележително остроумни забележки, които от време на време вмъкваше в разговора Тит Жан.

Френският пазар беше разположен по продължение на дигата в близост до „Плас Д'Арм“. От дигата се слизаше по стълбички към реката, където рано сутрин лодките разтоварваха донесената стока. Пазарът беше покрит с плосък покрив от червени керемиди, носен от кръгли колони и се проветряваше отлично. Дължината му беше около сто метра, а сергиите бяха подредени в няколко редици.

Според Тит Жан в града имало още няколко пазара, а американците предпочитали търговците на „Пойдрас Стрийт“, макар че френският пазар, „La Halle des Boucheries“, естествено бил най-добрият.

Тъй като Анжелика никога не беше виждала пазар, тримата решиха първо да обходят сергиите. Тит Жан се осведоми учтиво за желанията на двете млади жени и си записа стоките, които искаха, защото не беше обичайно дамите да се пазарят и да носят пари със себе си. След това обаче той се разбърза към търговците на месо, за да не пропусне добрата стока. Поздрави зарадвано приятелите и познатите си и незабавно започна да се пазари за цената на една тлъста гъска и на един огромен свински бут. Двете жени бяха забравени.

Анжелика и Дебора продължиха разходката си, разгледаха щандовете със сирене и колбаси, с лук и зеле, салати и плодове, млян пипер и канела, плитки чесън и снопчета пресен грах. Разнообразието от стоки беше зашеметяващо. В единия край на пазара стояха на групи свободни цветнокожи жени, които се предлагаха като перачки и прислужнички. До тях седеше индианка, която плетеше кошници, мелеше в примитивната си мелничка листа от американски лавър, за да направи известния прах „file“, и едновременно с това безсрамно кърмеше дебело бебе с огромни черни очи.

Глъчката наоколо беше невъобразима. Хората говореха на френски с парижки диалект, на африканско-индианското наречие патоа, в основата на което беше френският, на испански, английски, немски, галски и половин дузина други езици. Тук си даваха среща

хора и стоки, пристигнали от всички световни пристанища. Шумът се надигаше заплашително към покрива и се удряше в сивите паяжини и лястовичи гнезда. Двете жени трябваше да се навеждат една към друга, за да се чуят.

Всичко беше така ново, така омагьосващо, че Анжелика с удоволствие би останала цял ден на пазара. За съжаление Тит Жан бързаше да се върне в къщи, защото месото бързо се разваляше. Знаейки това, двете жени потеглиха обратно към щандовете с месо, като непрекъснато се оглеждаха за високия черен мъж с огромните кошници.

Анжелика тъкмо разглеждаше табла със сушена риба, когато усети как някой я стисна за лакътя.

— Не се обръщай — прошепна ѝ Дебора. — Мисля, че ни следят.

— Кой? — Анжелика успя да запази спокойствие и се направи, че оглежда кошница с едри смокини.

Зълва ѝ кимна едва забележимо наляво.

— Мъжът, който е застанал от другата страна.

— Не виждам... — започна Анжелика, но изведнъж спря. Та това беше дребният тип, който ги бе пресрещнал пред дома им! — О!

Дебора вдигна въпросително едната си вежда.

— Не ми казвай, че го познаваш.

— Мисля — отговори бавно Анжелика, — че този човек е един от шпионите на Рейнолд.

Лицето на Дебора изрази объркване, после болка.

— Мили боже! Не казвай на брат ми, че сме го забелязали. Причината можеше да бъде само една.

— Нима мислиш, че той го е изпратил подире ни?

Зълва ѝ се изчерви.

— Вероятно.

Очевидно Дебора смяташе, че Рейнолд е изпратил агента си да шпионира жена му. Невъзможно!

— Не ме гледай така — помоли тихо Дебора. — Сигурна съм, че го е направил само защото се тревожи за теб. Ти си много важна за него.

Анжелика я погледна изпитателно и продължи пътя си.

— Той ли ти го каза?

— Ако смяташ, че сме разговаряли за теб зад гърба ти, трябва да знаеш, че не си права. Има неща, които са очевидни. Човек трябва само да има очи, за да ги види.

— И ти правиш точно това?

— Създадох си навика да обръщам внимание на всичко, което става наоколо ми. Както вероятно си забелязала, Рейнолд казва много неща, без да издава онова, което в действителност го вълнува.

Това беше вярно, но Анжелика разбираше, че сестрата на мъжа ѝ се измъчва и от други грижи. Тя се провря покрай една възрастна жена с табла бонбони и се обърна към зълва си със смръщено чело. Но нищо не беше в състояние да я накара да млъкне.

— Рейнолд е живял толкова дълго сам и аз бях почти сигурна, че никога няма да се ожени. Той е свикнал да пази тайните си — също като мама — и според мен това го лишава до голяма степен от способността да обича. Затова се изненадах ужасно, като го видях как се отнася към теб. Имам чувството, че е изтрил последните години от съзнанието си, че никога не си е отишъл от дома ни, за да търси мощта, която дава богатството.

— Искаш да кажеш, че вторият му баща не му е дал всичко това?
— попита Анжелика.

— Ти да не мислиш, че той щеше да го приеме! — поклати глава Дебора. — Разбира се, че не. Всичко, което притежава, си е извоювал сам, по обикновен и по необикновен начин. Купуваше и продаваше какво ли не и непрекъснато рискуваше.

— Търговия с памук и кораби, със захар, земя и добитък — припомни си Анжелика.

— Даваше под наем складове, вложи капитал в железницата, да не говорим, че имаше участие в не знам колко игрални салона.

— Игрални салони значи — промърмори със смръщено чело Анжелика.

— Това не ти харесва, нали? Но в него няма нищо нелегално, а мъжете постоянно рискуват. Непрекъснато залагат живота или парите си, все едно в игралния салон или някъде другаде.

— Баща ми беше професионален играч — обясни просто Анжелика. — Това го отдалечи от мен.

— И моят си отиде заради играта — отвърна задавено Дебора.

Бяха стигнали до щандовете със зеленчуци. Пътеката между тях беше по-широка, хората бяха намалели и двете можеха отново да вървят редом. Когато минаха покрай сергията с пресен грах, Анжелика попита с искрено недоумение:

— Защо рискуват толкова много? Нима играта им дава нещо, което не могат да намерят никъде другаде?

— Мисля, че повечето картоиграчи живеят истински едва на игралната маса. Сигурно е прекрасно да печелиш, макар че шансът не е на твоя страна. А хората, които не могат да си позволят да загубят, непрестанно се надяват на нещо по-добро.

— Ти май си размишлявала надълго и нашироко по тази тема.

— Никога не съм казвала, че одобрявам всички методи, с които Рейнолд печели парите си. Освен това той вече продаде игралния си салон.

— Осведомена съм за това.

— Мисля, че до преди няколко месеца изобщо не беше помислял колко разрушителна може да бъде страстта към хазарта, защото той самият не е заразен от тази страст. Но щом осъзна опасността, веднага започна да действа. Такъв е той, постоянно се старае да поправи грешките си, все едно колко ще му струва изкупването им.

Анжелика измери зълва си с внимателен поглед. Тонът ѝ я изненада. Не успя да я попита какво точно има предвид, защото изведнъж Дебора се отвърна рязко от нея и махна с ръка на Тит Жан, който бързаше към тях.

— Ето къде сте били, мамзели! — извика укорно камериерът и намести пълните си кошници. — Вече си мислех, че сте се изгубили.

Дебора и Анжелика размениха развеселени погледи. Когато се обърнаха към изхода, Анжелика неволно си помисли колко е добре, че ги придружава великан като Тит Жан. Като знаеше, че жена му е в сигурни ръце, Рейнолд просто нямаше нужда да изпраща и друг човек, за да я държи под око. Защо тогава сивият дребосък ги следеше?

Този въпрос не ѝ даваше мира през целия път на връщане.

Когато бяха изминали почти половината път, насреща им изскочи карета, управлявана със замах и въодушевление, но с лекомислена липса на контрол. Пред блестящото купе от абаносово дърво с високи, тесни колела бяха впрегнати двойка великолепно черни жребци. Костюмът на жената, която седеше на капрата, явно беше шит

специално за тази карета. Същото се отнасяше и за елегантното костюмче на момчето, което седеше до нея, и за ливреята на смъртно уплашения слуга, застанал отзад.

Каретата спря изведнъж, като опръска цялата улица с мръсна сива вода от една дълбока локва. Мадам Петен изчака Анжелика и Дебора да почистят капките от полите си и се усмихна хладно.

— Простете, дами! — извика надменно тя и в гласа ѝ нямаше и следа от разкаяние. — Радвам се да те видя, Дебора. Вече чух, че отново си в града. Реших да те посетя, но ми казаха, че те няма. Чудесно е, че все пак те срещам.

Сестрата на Рейнолд измери със студен поглед другата жена и промърмори някакъв учтив отговор.

— Не мислиш ли, че е твърде рисковано да караш сама, Клотилд? — попита след малко тя. — Пак ли си решила да наложиш нова мода в града?

— Знаеш ли, точно това смятам да направя. В Париж всички дами, които искат да са в крак с времето си, карат сами каретите си. Надявам се и тукашните дами да последват примера им. Всъщност, бабите ни са правили това още преди тридесет години. Чувството е великолепно, а и така ставаме по-самостоятелни, не мислите ли? — Тя се обърна към Анжелика: — Може би ще успеете да убедите Рейнолд да ви научи, мадам Хардън.

Преди да чуе това предложение, Анжелика наистина се бе почувствала привлечена от тази възможност. Сега обаче си каза, че предпочита да седне удобно в каретата и да се опира на изкуството на спокоен, умел кочияш.

— О, не, не бих направила подобно нещо. Не желая Рейнолд да се тревожи за мен.

— Колко мило от ваша страна — отговори с медено гласче другата жена. — След като сте толкова загрижена за него, бихте ли му предали нещо от мое име?

— Разбира се. — Учтивостта я задължаваше да го стори.

— Моля, кажете му, че Бернар е здрав и расте много бързо и че от ден на ден заприличва на баща си.

— Бернар? — Анжелика хвърли бърз поглед към момчето, което седеше до Клотилд. Прекрасно хлапе, около десетгодишно, стройно и широкоплещесто, с тъмни къдрици и големи, бездънно зелени очи.

Клотилд протегна ръка и зарови пръсти в къдриците на момчето. Когато то се уплаши от допира ѝ и се отдръпна намръщено, тя стисна ядосано устни. Ала когато се обърна отново към Анжелика, в погледа ѝ светеше злобна радост.

— Да, Бернар — натърти тя. — Синът ми.

Макар да беше очаквала това обяснение, Анжелика потръпна като от удар. Сърцето заби болезнено в гърдите ѝ, отново я прониза познатото главоболие. Тя пое дълбоко въздух и едва успя да овладее гласа си:

— Ще се опитам да го запомня.

— Направете го — изсмя се Клотилд, после се сбогува с небрежно махване, шибна немилостиво конете с камшика си и леката карета се понесе надолу по улицата.

Дебора кипеше от възмущение.

— Тази жена се е родила само за да създава ядове. Надявам се, че не те е засегнала с дърдоренето си.

— Нима искаш да забравя какво ме помоли? Ами ако попита Рейнолд дали съм му предала посланието ѝ? Тогава той ще си каже, че или съм ревнива, или съм прекалено страхлива, за да му разкажа случилото се.

— Няма да го направи. Няма да посмее! — гласеше унищожителният коментар на Дебора.

Анжелика смръщи чело.

— Наистина ли съм разбрала правилно? Наистина ли Рейнолд е баща на момчето, което седеше до нея? Ако е така, мисля, че тази жена би извършила още много неща.

Дебора спря и се огледа. Наблизо нямаше никой, а Тит Жан внезапно се беше заинтересувал от витрините на една аптека малко по-надолу по улицата. Въпреки това момичето понижи глас и зашепна съзаклятнически:

— Всъщност, не би трябвало да го зная, но Естел ми разказа историята. Самата тя го научила от едно момче, прислужник на семейство Петен, което пък го научило от камериерката на Клотилд. Когато се омъжила за мосю Петен, Клотилд била в напреднала бременност. След раждането на бебето Рейнолд я посетил и поискал обяснение защо е позволила друг мъж да заеме мястото му и да стане баща на неговото дете. Отговорът бил, че всичко е въпрос на пари,

престиж и положение в обществото. Рейнолд се обърна и си отишъл. Едно обаче знам със сигурност, защото го видях със собствените си очи, когато се прибра в къщи. Клотилд му причини такава болка, каквато не му беше причинявал никой дотогава. Той не ѝ прости и никога няма да го направи.

Дали Дебора беше права в твърденията си? Анжелика се обърна и тръгна бавно към къщата на Рейнолд. Много ѝ се искаше да бъде сигурна в думите ѝ.

През целия ден срещата с Клотилд не престана да я измъчва. Тя занимаваше мислите ѝ, докато двете с Дебора разглеждаха моделите в разни женски списания, докато си почиваше след обяда, докато се преобличаше за вечеря. Не можеше да мисли за нищо друго, докато се хранеше, а после изпи чаша шери в салона заедно с Рейнолд и Дебора. Разговаряше механично и непрекъснато се вслушваше в ударите на позлатения френски часовник, поставен на перваза на камината.

Когато Рейнолд дойде при нея в спалнята, тя не издържа и реши да му разкаже всичко. Щом мъжът ѝ затвори вратата, тя седна в леглото си и заговори сковано:

— Тази сутрин с Дебора срещнахме мадам Петен. Помоли ме да ти предам нещо.

В очите му проблесна кратка светлинка, но лицето му остана спокойно, изразяващо само учтив интерес.

— Да отгатна ли какво е било? Или изчакваш да видиш дали ще понеса удара, преди да го нанесеш?

— Мисля, че вестта беше адресирана по-скоро до мен, защото за теб тя представлява само напомняне. — И Анжелика повтори дума по дума какво ѝ беше поръчала Клотилд.

Рейнолд я погледна право в очите и отговори бавно:

— Приемаш новината, че имам син, с учудващо спокойствие.

Не беше така, но мисълта, че той не е проникнал в душата ѝ, представляваше известна утеха.

— Не мога да променя онова, което е било, а момчето ми изглежда здраво, силно и много мило.

— Разбирам. Разгледа ли го подробно, за да установиш дали съм подходящ за разплод?

— Почти не. — Анжелика не обърна внимание на червенината, заляла бузите ѝ. — Но мога да разбера, че проявяваш известен интерес

към живота му.

— Така ли? Колко си великодушна. За нещастие майка му не споделя твоите възгледи. Не ми позволява да го виждам и всичко, което чуя за него, насипва още сол в раната. В този случай ти си била предвидена да изпълниш ролята на солничката. Вярно е, по ръбовете си малко разядена от киселина, но все пак ефектът е налице.

Макар че през целия ден не беше мислила за нищо друго, Анжелика дори за миг не се сети, че Клотилд я е използвала, за да причини болка на Рейнолд. Това беше признак на егоизъм и на несигурност в общуването с него.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Тит Жан вече ми събщи за „приятната“ среща, но не знаеше за какво сте разговаряли. Вече бях нетърпелив да узная дали държиш отровата в себе си от страх, от гняв или просто от свенливост. Това доказателство за доверие ме ласкае.

Значи всички колебания и страхове бяха напразни! Анжелика стисна устни и проговори тихо:

— Трябваше да се сетя.

— Следващия път няма да се тревожиш толкова — отвърна той и направи опит да се усмихне. — Но къде ли ще бъда тогава аз?

После ѝ обърна гръб и се запъти към вратата. Ръката му беше вече на дръжката, когато Анжелика успя да овладее гласа си:

— Къде отиваш?

Погледът, който ѝ хвърли през рамо, беше лишен от всякакво чувство. В очите му нямаше светлина. Гласът му прозвуча безизразно:

— Защо питаш?

Дали да се осмели да му признае? Защо не, след като досега искреността ѝ беше донесла само добро?

— Няма да ми е приятно, ако заради мен отидеш при мадам Петен и поискаш обяснение за поведението ѝ.

— Какво те смущава повече, любов моя, това, че ще ѝ поискам обяснение, или самото посещение?

Анжелика примигна, вбесена от развеселения му глас.

— Нямам основателна причина нито за едното, нито за другото.

— Така ли? Дамата е разтревожила жена ми, намеси се в брака ми, злоупотребила е със сина ми за собствените си користни

цели. Толерантността е чудесна добродетел, но не е безгранична. А Клотилд прекрачи границата.

— Но ти няма да... Искам да кажа...

— Може би те е страх да не приложи методи, които включват физическо насилие? Не се безпокой. Те са запазени единствено за теб, за което ми дължиш благодарност.

— О, не!

Анжелика не разбра дали Рейнолд я чу, защото само след миг вратата на спалнята се затвори безшумно зад гърба му.

Анжелика лежеше будна, гледаше сенките, които пламъчето на свещта хвърляше върху нощната масичка и се отдаваше на безрадостни мисли. Най-после се сети, че като я види така, Рейнолд ще помисли, че го чака, за да чуе как е минало посещението при мадам Петен. Угаси бързо свещта и се отпусна в леглото. Зае любимата си поза за заспиване, затвори очи и се постара да диша равномерно.

Не знаеше дали Рейнолд ще дойде при нея в леглото, както бе сторил миналата нощ. Не бе усетила кога е легнал до нея, но се събуди на разсъмване, когато той отметна рязко завивките и бързо излезе от стаята. Мястото до нея беше топло, а някъде дълбоко в съзнанието ѝ мъждукаше спомен за една силна ръка, която беше обхванала талията ѝ.

Не искаше да заспива, но разделителната линия между будуване и сън беше крехка и когато изведнъж чу шум, тя се стресна и отвори широко очи. Остана неподвижна и се вслуша напрегнато, опитвайки се да различи откъде е дошло лекото потропване.

През завесите на балконската врата в спалнята проникваше мътната светлина на уличния фенер. Анжелика успя да види как тежката материя се раздвижи, сякаш под напора на лек вятър. Изведнъж разбра откъде идва шумът. Някой беше спуснал резето на вратата.

Дали Рейнолд беше влязъл при нея и беше решил да постои малко на балкона? Сигурно беше помислил, че тя е заспала, и не искаше да вдига шум.

Може би Естел или Тит Жан бяха влезли, за да потърсят нещо на балкона, който гледаше към улицата? Те също се стараеха да стъпват безшумно.

Не. Рейнолд се движеше така внимателно, че никога не я будеше, а Естел и Тит Жан никога не биха посмели да влязат, докато тя спи.

Имаше и друга възможност.

— Дебора?

Зад завесите изникна тъмна сянка на мъж. Той се нахвърли върху нея, две корави ръце я сграбчиха и я притиснаха към влажно, вонящо тяло. Една ръка стисна устата ѝ и задуши надигналия се в гърлото ѝ вик.

Мъжът я вдигна и я понесе към балкона. Зави ѝ се свят, сивият мрак я погълна. Не ѝ достигаше въздух. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Все пак тя намери сили да си поеме дъх и изрита мъжа, който я носеше. Напрягна се и заби нокти в брадясалото му лице.

Ударът дойде от нищото и отека като гръм в ушите ѝ. Главата ѝ забуча, прониза я остра болка, в гърлото ѝ се надигна гадене. Пред очите ѝ се спусна черна мъгла. Златни искри се разсипаха в мрака и потънаха заедно с нея в черната пропаст.

След като не намери Клотилд Петен в построената в италиански стил вила, където живееше, неуморимият в студения си гняв Рейнолд излезе на площадката, която гледаше към къщата на приятелката ѝ на „Дюмен Стрийт“ и към дома на една дама, известна със скандалните си приеми, с предпочитанията си към стридите и със свободния си начин на живот. Очевидно Клотилд беше казала на мъжа си, че има сбирка на дамския кръжок. Рейнолд имаше предимството, че нито за миг не повярва в обясненията ѝ.

Икономът, който взе шапката, наметката и бастуна му, беше едър тип с остри очи, точно човекът, който можеше да се очаква в подобно свърталище, където често избухваха ожесточени караници за изгубени облози. Иначе къщата беше съвсем обикновена, с ярко осветени помещения и разкошна мебелировка. Музиката, която се чуваше откъм салона, беше приятна, компанията също изглеждаше добра.

Рейнолд кимна на няколко мъже, които познаваше, прекоси главния салон, огледа стаята за пушене и спря за момент край масата за игра. Не се задържа дълго, а се запъти с решителна крачка към салона, където играеха дамите, разположен в задната част на къщата. Откри жертвата си край полираната, покрита със зелен филц маса за карти. Заедно с нея седяха две достойни възрастни дами, облечени в

износени траурни рокли, и една млада, омъжена жена, която очевидно беше в затруднено положение. Издаваха я треперещите устни и подплашеният поглед, който му хвърли при влизането му в салона.

Клотилд го посрещна с враждебното достойнство на китайска императрица. Облечена в яркозелена рокля от шумяща тафта, тя седеше гордо изправена на стола си. Пръстите ѝ бяха отрупани със смарагди, картите, които стискаше в ръка, бяха изрисувани с пъстри бразилски папагали. Тя не го дочака да заговори, а нападна първа.

— О, скъпи Рейнолд, а аз си мислех, че от известно време насам се отвърщаваш от игри с високи залози. Или няколкото дни, прекарани с младата ти жена, вече са събудили в сърцето ти желание за малко по-силни въздействия?

— Дошъл съм, за да те отклоня за няколко минути от това приятно забавление — обясни спокойно той. — Разбира се, ако нямаш нищо против.

Клотилд избухна в смях.

— Виж, не мисля, че е възможно. Ако желаеш да говориш с мен, направи го тук.

— Нима наистина искаш да раздипля мръсното ни бельо пред хората? Трябва ли да разкажа на присъстващите дами една пикантна история за поквара, алчност и необуздани развлечения? Да не говорим за последствията от този начин на живот. — Той хвърли бърз поглед към възрастните вдовици, които го наблюдаваха със зяпнали уста. — Сигурен съм, че дамите ще се насладят на разказа ми, но се съмнявам, че ти ще споделиш чувствата им.

— Негодник! — Клотилд го изгледа невярващо. — Много добре знаеш, че между нас не е имало нищо подобно.

— Кога съм казал, че става въпрос за теб и за мен? Не, не. Аз съм току-що оженен мъж с прекрасна съпруга, следователно не се нуждаю от подобни развлечения. Ти обаче... но не искам да ставам недискретен. Поне засега не.

По бузите на Клотилд избиха червени петна.

— Това е шантаж.

— Без съмнение — усмихна се той, облегна се на рамката на вратата и скръсти ръце пред гърдите си. — Да продължа ли?

Клотилд Петен хвърли картите си на масата с такава сила, че те се плъзнаха и нападаха на пода. Столът ѝ изскърца тревожно, когато тя

го блъсна и скочи на крака с шумящи поли. Погледът ѝ издаваше жажда за убийство. Тя мина покрай Рейнолд и забърза към дневната на първия етаж. Изчака го да затвори вратата и изсъска като змия:

— Е, добре, вече сме насаме. Какво искаш да ми кажеш?

Мъжът заговори със спокоен, замислен глас:

— От доста време насам нямам ни най-малко желание да обсъждам с теб каквото и да било и ти го знаеш. Затова тази сутрин си се обърнала към Анжелика.

— Значи се гневиш, че жена ти узна за сина ти. Нима очакваше, че тайната ще си остане завинаги между нас?

— Моите очаквания — отговори студено той, — както и моите потребности, желания, копнежи, мечти и надежди изобщо не те засягат. Ако още веднъж посмееш да се намесиш в живота ми, ще съжбялаш горчиво и ще се каеш до края на живота си. Кълна се в бедния, достоен за съжаление светец, който има нещастieto да бъде почитан от теб.

— Това заплаха ли е? — попита тя и изобрази на лицето си нагла усмивка. — Да приема ли, че ако не те послушам, ще ме набиеш като непослушно дете?

— Няма да ти доставя това удоволствие, пък и то е в обязаностите на мосю Петен — отговори спокойно Рейнолд. — Онова, което ще направя, е да омърся името ти във всяка помийна яма и във всяка кална локва, която срещна по пътя си. Ще те превърна в прокажена и се кълна, че нито един град, нито една страна в света няма да те посрещнат с уважението и почитта, на които толкова държиш.

— Наистина ли би причинил това на майката на детето си? — попита студено тя и вирна брадичка. — Не ти вярвам. Така ще превърнеш и него в прокажен.

Рейнолд се усмихна ледено.

— Ще успея да го предотвратя. Първото, което ще направя, е да си взема сина.

Лицето ѝ побеля като платно и ружът по бузите ѝ запламтя като огън. Тя скръсти ръце, за да скрие треперенето им, и се постара да говори спокойно:

— Не мислиш ли, че Петен също има какво да каже по въпроса? Той смята, че момчето е негов син.

— Така ли? Защо не го попиташ? Петен е един жалък идиот, но и той може да брой поне до десет. Освен това със сигурност различава формата на носа или извивката на веждите. — Гласът стана още по-твърд: — Ако все пак продължава да упорства, ще усети студената стомана до сърцето си.

— Това е твоят начин да се справиш с онези, които се изпречват на пътя ти, нали? — прошепна горчиво жената. — Шпагата, дуелът. Но един ден ще разбереш, че някои неща не можеш да завладееш насила.

— Тогава ще опитам с интрига и коварство. Но това е урок за хора, които са достатъчно интелигентни, за да го схванат.

Клотилд му обърна гръб, а когато отново го погледна, в кафявите ѝ очи блестяха сълзи. Тя пристъпи към него и протегна ръка.

— Не го прави, Рейнолд, не ми причинявай тази болка! Припомни си какво бяхме един за друг, припомни си любовта, която ни свързваше!

Мъжът отстъпи крачка назад, прокара пръсти по гладката облегалка на един стол от розово дърво и отпусна ръка. Гласът му прозвуча делово:

— Това не беше любов. Това беше идиотска преданост от едната страна и диво желание от другата. Ти искаше да си играеш с огъня, да мамиш околните и въпреки фригидното си сърце да се наслаждаваш на горещи любовни нощи.

— Но аз те обичах! — изплака тя.

— Харесваше ти да мислиш така — отговори без колебание той. — Онова, което обичаше, беше да виждаш отражението си във влюбените ми очи.

— Без теб животът ми не струва нищо — прошепна безсилно тя и закърши отчаяно ръце. — Всичко е толкова пусто и сиво.

— Онова, което ти липсва, е рискът, вълнението от играта със забраненото — поясни студено Рейнолд. — Но те хванаха, Клотилд. Играта свърши.

— Мразя дори мисълта, че няма да има нищо друго — прошепна тя с безцелен жест, който обхващаше къщата, града и целия ѝ живот. — Утешавам се единствено със съзнанието, че ти си в същото положение като мен. Слаба утеха, но все пак утеха.

С тези думи Клотилд го улучи болезнено и му трябваше известно време, за да се овладее. Изведнъж откъм предната част на къщата

долетяха необичайни шумове. Те се приближаваха заплашително, а Рейнолд беше оставил бастуна си при иконома.

На вратата се появи мършава фигура и се огледа търсещо. Зад нея изникна икономът, стиснал ядно устни, с пламнало от гняв лице. Рейнолд пристъпи напред и двамата мъже замръзнаха по местата си.

— Май домашната котка е тръгнала да лови мишка — заговори любезно той. — Мен ли търсите?

— Точно така, сър — проговори задъхано дребният мъж. — Търсих ви навсякъде, обиколих целия град. А сега се натъкнах на тази горила, която иска да ме изхвърли, преди да съм ви казал онова, което непременно трябва да знаете. Не! — изкрещя той, когато икономът го сграбчи за яката и го вдигна във въздуха.

— Не го пипайте — намеси се спокойно Рейнолд.

Икономът пусна жертвата си и изкриви лице. Добил смелост, дребосъкът се обърна към него:

— Изчезвай оттук, приятелче, иначе господинът ще ти даде да се разбереш.

Икономът го изглежда злобно и отупа ръцете си, сякаш се беше изцапал. После се оттегли до вратата и застана там с отвратено изражение, сякаш охраняваше тоалетна.

— Какво искате? — попита Рейнолд.

— Искам да ви разкажа нещо за дамата. След като излязохте, всичко беше наред, но около час по-късно чух шум от кола, която спря точно пред къщата. Отначало не си помислих нищо особено, но после се разтревожих. Какво правеше тази кола пред дома ви посред нощ? Не бях сигурен дали да напусна поста си до задната врата, за да проверя. После обаче реших да отида и едва не се сблъсках с двама мъже, които тъкмо спускаха от балкона някакъв вързоп. Натовариха го на колата и потеглиха толкова бързо, като че ги гонеха всички кучета на ада. Изведнъж се сетих, че вързопът приличаше на човек! А всички врати на къщата бяха здраво заключени — с изключение на онази, зад която спи младата лейди.

Рейнолд замръзна на мястото си.

— По-нататък?

— Затова се покатерих на балкона. Леглото беше празно, завивката я нямаше. Сигурно са я увили в нея.

Рейнолд хвърли изпитателен поглед към Клотилд. Тя пребледня и отстъпи крачка назад.

— Никога не бих направила това. Наистина не!

Рейнолд се обърна отново към агента си.

— Не се ли сетихте да последвате колата?

— О, разбира се, тичах, колкото ми държат краката. Случайно съм виждал вече двата типа, които я караха, и горе-долу знам накъде са се запътили. Настигнах ги на „Галатин Стрийт“ и видях как понесоха вързопа към задната врата на една кръчма.

Ако искаше да помогне на Анжелика, сега трябваше да се овладее и да действа. Не му беше позволено дори да убие дребосъка, както са правили гръцките царе с приносителите на лоши вести.

— Обяснете ми къде се намира кръчмата. После повикайте трима силни мъже и след петнадесет минути ще се срещнем там.

— Но, сър!

— Добре, след десет — поправи се хладно Рейнолд.

Мъжът преглътна с мъка и мършавият му врат се стегна.

— Отивам — изграчи той и изхвъркна през вратата.

Рейнолд го последва с бързи крачки и излезе от къщата без шапката и ръкавиците си. Щеше да трае твърде дълго, докато ги измъкне от купчината върхни дрехи в антрето. Тръгна пеша, защото беше убеден, че ще стигне по-бързо до кръчмата, отколкото ако се върне у дома си и вземе каретата.

Клотилд забърза с шумящи поли след него и му извика нещо, но той не спря и дори не се обърна.

Миризмата идваше на вълни, кисела, воняща и отвратителна, запушваше носа и се качваше право в мозъка, където предизвикваше гадене. Анжелика обърна глава и се опита да поеме въздух, изчистен от тази воня. Нямахме такъв. Тя простена, но веднага замлъкна, защото звукът щеше да я издаде.

В помещението се беше разгорял ожесточен спор, това ѝ стана ясно, след като шумът заглъхна. Дотогава не му беше обръщала особено внимание, защото действаше върху съзнанието ѝ само като един от многото шумове в какофонията от звуци наоколо: ревящи мъжки гласове, истеричен женски смях, пияни викове и крясъци, всичко това подплатено с далечното свирене на латерна.

Изведнъж някой отметна меката завивка, с която беше загърната и която скриваше и лицето ѝ. Миризмата стана още по-натрапчива. Анжелика не посмя да отвори очи и задиша съвсем леко, за да устои на надигащото се гадене.

— Още е в безсъзнание. Майчице, Клем, защо я удари толкова силно? — Дрезгавият женски глас издаваше презрение и забележителна липса на съчувствие.

— Защото щеше да се разпищи. Освен това почти не я докоснах. Какво да правя, като не съм свикнал да се разправам с жени от нейния сорт?

— Можеше да я убиеш и какво тогава? Знаеш, че джентълменът няма да плати нищо за мършата ѝ!

— Ще имаме късмет, ако изобщо получим обещаното.

Думите прозвучаха като обида. Веднага след това се чу силен плясък.

— Олеле, Мей!

— Изчезвай оттук и се захващай за работа с другите безделници. Трябваше да знам, че вас не ви бива в мисленето.

Мъжът промърмори някакво проклятие, но не се възпротиви. Чу се скърцане, сякаш някой бе вдигнал тежък товар от дървено столче.

Някой потътри крака по пода, последва кратко просветване, което заслепи Анжелика. Шумът се усили и отново заглъхна, когато някаква врата се отвори и затвори.

След това в помещението се възцари обезпокояваща тишина. Лек полъх, който донесе до нея миризмата на отдавна немито тяло, беше единственото предупреждение за човешко присъствие. Изведнъж върху лицето ѝ се изля нещо мокро и хлъзгаво. Анжелика пое шумно въздух, разтърси глава и отвори широко очи.

— Значи през цялото време си се преструвала на припаднала. Така си и мислех. — Думите дойдоха след доволно ръмжене, което се отдалечи под протяжните стонове и скърцането на грубия дървен под. — Но трябва да знаеш, че никой не може да заблуди Мей Скагс.

Течността, по лицето на Анжелика вонеше на алкохол и на нещо неразгадаемо, но очевидно също така отвратително. Анжелика направи опит да вдигне ръка, за да изтрие лицето си, но това се оказа невъзможно. Беше овързана като коледна гъска.

Тя обърна глава и примигна в посоката, от която идваше женският глас. В мътната светлина на единствения фенер с надупчен ламаринен чадър не се различаваше почти нищо. Все пак тя успя да види очертанията на невероятно дебела жена, същинска бъчва. Шията ѝ се дигнаше на вълни от плът, а тлъстият корем под мръсната рокля я правеше да изглежда бременна в дванадесетия месец. Мазната, рядка коса беше здраво стегната на кок на тила и опъваше очите ѝ в тесни цепки. Жената отиде до една пейка, на която беше поставена дървена бъчонка, и започна да разбърква съдържанието ѝ с къса лопатка, която стискаше здраво между месестите си пръсти.

Анжелика успя да различи още натрупаните до тавана бъчви и сандъци. В един ъгъл имаше разхвърляно легло, до него бяха струпани мъжки дрехи. Жакетите, жилетките, ризите, панталоните и смачканите шапки образуваха огромна купчина, в която нямаше никакъв ред.

— Къде съм? — попита с пресекващ глас младата жена. — Защо съм тук?

— Господи, миличка, ти да не си паднала от някоя каруца за зеле, та не разпознаваш кръчмите, като ги видиш? А що се отнася до втория ти въпрос, няма защо да си блъскаш главицата. Обзалагам се, че си наясно какво се иска от теб.

— Чух като говорехте с мъжа... Доколкото разбрах, очаквате някой да ви плати за мен...

— Знаеш ли, моите момчета имат дарбата да сключват глупави сделки. Клем, той ми е най-големият, умираше от желание да ти вдигне полите, но аз му заявих, че ще ни дадат доста повече, ако не си много похабена.

Анжелика не може да сдържи трепването си. Тази жена на име Мей говореше така, сякаш в това нямаше нищо лошо, сякаш изобщо не се страхуваше от заслуженото наказание за престъплението си и беше убедена, че никога вече няма да чуе нищо за пленницата си.

Анжелика преглътна мъчително. След малко успя да заговори:

— Кой е джентълменът, за когото говорихте? Познавате ли го? Знаете ли как изглежда?

— Истински красавец. Говори много мило, а когато се усмихна, сърцето ми се разтупа като на младо момиче. Само че, знаеш ли, даже да бях млада и красива, нямаше да му се доверя.

Анжелика не смееше да се помръдне. Описанието приличаше на... — не, това не можеше да бъде! Рейнолд нямаше никакъв интерес да нареди да я отвлекат от собствения му дом. Ако толкова искаше да я има, трябваше само да посегне с ръка към другия край на леглото. Отвличането щеше да я направи още по-неотстъпчива.

Не биваше обаче да забравя, че съпругът ѝ разполага с неизчерпаем запас от безумни идеи. Всеки ден ѝ поднасяше по нещо ново и не всяка новост го представяше като човек на честта. Ако искаше да се отърве от нея, защо да не наеме някого, който да се погрижи за изчезването ѝ? А той щеше да твърди, че жена му е избягала от спалнята си в нов пристъп на болестта си. Такива неща се случваха, когато съпругът престанеше да се нуждае от жена си.

Не, не биваше да мисли такива неща. Сигурно имаше друго обяснение за положението, в което беше изпаднала, макар че в момента не ѝ хрумваше нищо. Тя се надигна на лакът и се облегна на една бъчва с уиски. Така можеше по-добре да се огледа. Проследи как дебелията жена пусна в бъчвичката нещо черно, лепкаво, а после започна да разбърква съдържанието с такава сила, че цялото ѝ тяло се разтресе.

— Сигурна съм, че не перете — проговори Анжелика. — Не и в чист алкохол. Сега не е време и за консервиране, затова предполагам,

че варите месо. Така ли е?

Жената избухна в луд смях.

— Това беше добра шега, миличка, прекрасна си! Тук, на „Галатин Стрийт“, единственото месо, което варим, е човешкото, когато искаме да се отървем от някой труп. Но не си струва да си хабя хубавия спирт, нали? Много по-добре е да хвърля трупа в реката, без никой да забележи. Не, мила, не, аз правя чудо, което е описано в Библията. Превръщам водата във вино. А щом свърша, ще направя и добро ирландско уиски.

— Значи превръщате водата във вино. Сигурно това ви носи добра печалба — установи Анжелика. Тя говореше, за да не избухне в сълзи, а и да установи някакъв контакт с жената, който би ѝ позволил да зададе някои от въпросите, които я мъчеха.

— Ти да не очакваш, че ще продавам чисто вино? Ще ти кажа обаче, че моето вино е много по-добро от онова, което се предлага в повечето кръчми на нашата улица. Аз използвам истинска горена захар, слагам и няколко сухи череши и сливи и го смесвам само с три части вода вместо с четири. А в уискито ми има само креозот и нито трошица конски тор, както правят другите. Разбираш ли, аз просто не понасям в къщата си такива гадни напитки.

— Очевидно имате здрави принципи — промърмори Анжелика.

Жената я изгледа и изкриви дебелия си уста.

— Май си права. И никога не слагам в питиетата на хората отрова, за да ги усмъртя. В моята кръчма всеки може да пие по три-четири чаши и да се позабавлява горе, преда да си изгуби кесията с парите.

— Но накрая все пак я загубва, нали? — Думите на дебелия жена омагьосваха Анжелика. Сякаш слушаше същество от друга планета.

— Така си е. Ако не му харесва, да иде другаде. — Жената почука с лопатката по ръба на бъчвичката и я хвърли на пода. После отвори вратата и се върна до пейката. Наведе се, грабна бъчвичката в големите си ръце и я изнесе от килера.

Вратата остана отворена и невъобразимият шум от кръчмата отново нахлу вътре. Мъжки гласове, нахални и дрезгави, тихи и сурови, привлечени и сприхави, се смесваха с женски писъци и подвиквания. До ушите на Анжелика достигаха ругатни и несвързани

груби слова, чийто смисъл най-често ѝ беше непонятен. Тя се вслуша напрегнато и скоро започна да различава оплакванията от хленченето, хвалбите на победителите от мърморенето на победените.

Изведнъж над шума се извиси друг глас, дълбок и кадифен, остър като нож, дрезгав от трудно сдържан гняв. Може би той се сливаше с оплакванията, хвалбите и грубите ругатни на присъстващите, но Анжелика го разпозна веднага.

Рейнолд.

Невъзможно беше да е дошъл тук случайно. Идваше заради нея.

Да, заради нея, но защо? Дали за да я намери и да я върне в дома си? Или за да е сигурен, че никога вече няма да я види?

Слепоочията ѝ пулсираха болезнено. Отново ѝ се пригади. Погледът ѝ се замъгли, стори ѝ се, че отново пропада в черната пропаст.

Не. Тя пое дълбоко въздух и се опита да се пребори с припадъка. Не можеше да повярва, че мъжът, който я бе държал в прегръдките си и бе направил цяла градина, за да я зарадва, който ѝ бе разказал историята за любовния еликсир и я бе защитил от Клотилд Петен, е способен да я убие. Може би беше в състояние да я удуши в пристъп на гняв или ревност, но никога не би изпратил някой обикновен уличен крадец да я отвлече от собствения му дом. Рейнолд не беше човек, който има вземане-даване с градската измет.

Щом беше тук, значи искаше да я върне в къщи. Кой знае как, по типичния за него невероятен начин, той бе открил, че тя е тук. Сега стоеше в кръчмата и се задяваше с пияниците и безделниците, защото искаше да я намери. И пиеше.

Пиеше гадното вино на Мей Скагс. Питието, подправено щедро, макар и не в смъртоносна доза, с упойващи капки. Анжелика нямаше представа кога е дошъл. Не ѝ беше известно колко чаши е изпил.

Дали предполагаше или беше сигурен, че питието може да го свали в безсъзнание? Тя не знаеше това и щеше да го узнае едва когато Рейнолд дойдеше при нея. Ако изобщо стигнеше до килера.

Имаше една-единствена възможност да привлече вниманието му. Тя пое дълбоко дъх и отвори уста, за да изпищи.

— Хич не се напъвай — обади се Мей Скагс, прегради вратата с могъщото си тяло и я затвори с трясък. После пристъпи към Анжелика, коленичи с глухо пыскане и извади от деколтето си мръсен парцал.

Борбата беше ожесточена, но кратка. Огромната жена заби коляното си в корема на Анжелика и натисна с цялата си тежест. Тъй като нямаше как да се защити с вързаните си ръце, младата жена отвори уста. В същия момент Скагс напъхна парцала толкова дълбоко между зъбите ѝ, че едва не я задуши.

Кръчмарката се изправи запъхтяно на крака, отиде до пейката и отново се зае да разбърква виното си. Анжелика лежеше неподвижна, мъчеше се да диша през носа си и безсилният ѝ гняв лека-полека отстъпваше място на панически страх.

Минаха няколко безкрайни минути. Анжелика се поуспокои, мислите ѝ се избистриха. Не можеше да продължава така. Не можеше да стои бездейна и да чака какво ще се случи.

Тя устреми поглед към фенера с надупчен капак. Ако го преобърнеше, щеше да привлече вниманието на хората в кръчмата и Рейнолд щеше да престане да пие от отровното питие. Тя можеше да пострада, но сега собствената ѝ участ не беше от значение. Не, нямаше начин да се приближи до фенера, без Мей Скагс да я забележи.

Ако беше достатъчно бърза, можеше да препъне дебелия жена, когато тя тръгнеше да отнесе следващата бъчвичка в кръчмата. Шумът от падането ѝ щеше да доведе тук повечето от посетителите и в настъпилата бъркотия Рейнолд можеше да я измъкне. Разбира се, трябваше да внимава дебелият да не падне отгоре ѝ, защото това означаваше сигурна смърт.

Може би единственото умно нещо беше да се съсредоточи върху въжетата, с които бяха стегнати китките ѝ. Те бяха толкова здрави, че пръстите ѝ бяха напълно изтръпнали. Този Клем беше много опитен във връзването, това беше повече от ясно. Докато раздвижваше предпазливо китките си, Анжелика претърсваше с поглед помещението, за да намери нещо, с което да си помогне.

Мей Скагс нямаше да достигне до сегашното си положение на „Галатин Стрийт“, ако беше проявявала лекомислие и небрежност. Тя не даваше възможност на Анжелика да я препъне, защото при всяко влизане и излизане описваше дъга около нея. Третия път тя отнесе в кръчмата една пълна бъчвичка и не се върна.

Гласовете от предното помещение ставаха все по-високи и дрезгави. От време на време изхвърляха по някой мъж на разкаляната улица, обикновено такъв, който отказваше повече от едно питие. На

равни разстояния избухваха сбивания между пиещите и се чуваха окуражаващи съвети като: „Отхапи му ухото, Джак!“ или: „Извади му и другото око!“ Две жени се хванаха за косите и мъжете започнаха да сключват облози коя ще бъде победителката. Братята Скагс на три пъти извлякоха изпаднали в безсъзнание мъже в задното помещение, за да ги освободят от съдържанието на джобовите им, а после да ги изхвърлят на улицата. Последния път останаха навън по-дълго от обичайното. Откъм задната врата долетя задавен вик, който внезапно се прекъсна. След минута братята се върнаха в кръчмата. Докато минаваха през килера, Анжелика се преструваше на припаднала. Тя се осмели да отвори очи едва когато отново се възцари тишина и продължи с отчаяните си опити да се освободи.

Усилията ѝ бяха напразни. Само ожули китките и глезените си, от раните потече кръв. Гърбът ѝ болеше непоносимо. Странно, но болката в главата отслабна, победена от гнева и съсредоточеността.

Въпреки това куражът ѝ напускаше. Кръчмата беше истинско разбойническо гнездо и тя не виждаше възможност за бягство. Скоро започна да мисли, че появата на Рейнолд е била случайност или че е чула гласа му само във въображението си. Толкова копнееше да го види, че беше започнала да си въобразява небивалици.

Докато лежеше в плен на здрача и вонята, Анжелика проумя, че е очаквала Рейнолд да се появи точно навреме и да ѝ спаси, както беше направил веднъж. Освен това осъзна, че копнее да го види, да чуе развеселения му или гневен, страстен или изкусителен глас. Искеше да усети силата на прегръдката му, искаше да се почувства защитена и сигурна пред лицето на враждебния свят. За съвсем кратко време той ѝ бе направил част от своя свят, беше запълнил празнотата в живота ѝ. Тя потрепери от изненада, когато осъзна колко безкрайно важен е станал Рейнолд за нея.

В помещението проникна ивица светлина и в рамката на откrehнатата врата се появиха три мъжки фигури. Двете принадлежаха на едри, мускулести млади мъже, а третият се беше свил на кълбо помежду им. Облечен в безупречните дрехи на джентълмен, той беше изгубил някъде шапката си и разбърканите къдрици бяха нападали по челото му чак до затворените очи.

Рейнолд. В безсъзнание.

Анжелика едва не изпищя. Тя присви очи, спусна мигли и се постара да не помръдва.

Двамата братя Скагс отвориха с ритници вратата и хвърлиха Рейнолд на пода недалеч от нея. После коленичиха отстрани, претърсиха джобовете му, извадиха кесията, часовника със златна верижка и скъпоценната му торбичка. Безшумно и с опитни движения те съблякоха жакета и жилетката му и ги хвърлиха върху купчината до стената. Наведоха се да изуят ботушите му и оставиха мазни отпечатъци на излъсканата до блясък кожа.

— Клем! Дани! Джентълменът пристигна!

Викът дойде от кръчмата. Мей Скагс викаше синовете си да получат парите за Анжелика.

По-големият от синовете на мама Скагс, Клем, изрита лежащия на пода мъж и изчака дали ще има някаква реакция. Като видя, че мъжът не се помръдва, той изръмжа доволно няколко думи под носа си, от които Анжелика не разбра нищо. Двамата братя се обърнаха и закрачиха тежко към кръчмата.

От страх да не се върнат, Анжелика изчака малко. После мъчително се претърколи към мястото, където лежеше Рейнолд. Опря се на лакти и погледна към него, но не можеше да освободи ръцете си, за да го докосне и да провери бие ли още сърцето му. Сведе лице над неговото и опря буза върху устата му, за да провери дали още диша.

Изведнъж коравите мъжки устни се притиснаха силно върху меката ѝ кожа. С едно-единствено гъвкаво движение Рейнолд обхвана раменете ѝ и се претърколи заедно с нея. Анжелика се озова легнала по гръб, а той лежеше отгоре ѝ и се опираше на лакти.

— Проклетата малка женичка — прозвуча веселият му шепот. — Човек се старая, колкото може, и въпреки това му иде да си оскубе косите. Какво още трябва да направя, за да те предпазя от опасност?

Шумът, който издаде Анжелика, беше пълен с искрено възмущение. Дори да нямаше парцал в устата, тя просто не беше в състояние да говори. Коравото му тяло я притискаше от гърдите до глезените. Мъжът ѝ очевидно не беше пострадал от отровните питиета; а частта на тялото му, която се притискаше между бедрата ѝ, беше необичайно твърда.

— Да, да, разбирам, че си изтощена — въздъхна Рейнолд, сякаш беше чул смислен отговор. — И си права, че трябваше да дойда по-

рано. Реших обаче, че ще ми е трудничко да се справя с цялата „Галатин Стрийт“, а подкреплението се бави.

Пиян. Не много, но достатъчно, за да се разбъбри и да разкрие неща, които иначе не би казал. Достатъчно, за да се усети нежността в гласа му. Анжелика замърда отчаяно с глава, за да му напомни да измъкне парцала от устата ѝ.

Рейнолд я погледна замислено, надигна се, за да я освободи от тежестта на тялото си, и започна да развързва въжетата, които стягаха китките ѝ.

— Говоренето може да бъде и благословия, и проклятие — мърмореше той. — Не съм сигурен ще имаш ли глас да изречеш всички проклетия, които си ми приготвила.

Анжелика го погледна умолително. Той трябваше веднага да освободи устата ѝ! Не ѝ достигаше въздух. Когато Рейнолд най-после благоволи да измъкне отвратителния парцал от устата ѝ, тя пое дълбоко дъх и изведнъж се разкашля мъчително. Така не чу проклятието, което се изтръгна от устата на мъжа при вида на парцала.

— Много ли пи? — попита задъхано тя, щом си възвърна гласа.

— Три чаши повече, отколкото исках, две повече, отколкото имах нужда, една повече, отколкото посмях. Колко прави общо?

— Спести си тъпите шеги! — изсъска вбесено тя. — Във всички питиета слагат...

— Упойващи капки, знам. Значи трябва бързо да изляза оттук и да се отърва от алкохола в стомаха си. Знаеш ли, той мирише на кравешки... о, по дяволите! — На лицето му грейна усмивка. — Сигурно няма да ти се отрази много добре, ако започна да повръщам пред очите ти. Но само като си помисля за виното и... Господи, какво са направили тези гадни кучета!

Той изруга полугласно и въпреки отчаяното си положение, Анжелика едва не избухна в смях, толкова подходящи бяха имената, с които нарече двамата братя Скагс. Рейнолд развърза стегнатите въжета и огледа внимателно изранените ѝ, подути, омазани с кръв китки. Обзета от внезапно смущение, тя прошепна:

— Сама си го причиних. Сега обаче трябва да се махнем оттук.

— Ако си успяла да се подредиш така, макар че беше здраво вързана, значи имаш някои таланти, които досега са останали скрити от проникателния ми поглед — рече тихо той и погледът му се

помрачи, защото се беше заел с глезените ѝ. — Въпросът, който си поставям, е защо толкова отчаяно си се опитвала да се освободиш.

— Те очакват някакъв мъж, който е платил, за да ме отвлекат.

— И те е страх, че ще го изпуснеш? Струва ли си да се обезобразиш заради него? Или го направи, за да предизвикаш съчувствието му?

— Направих го, защото чух гласа ти в кръчмата и защото знаех, че след няколко чаши ще паднеш в безсъзнание — отвърна гневно тя. — Не знам защо, но реших, че трябва да те спра. Това не ми се удаде, но все пак не е достатъчна причина да приемеш, че съм очарована от възможността да бъда продадена на някакъв непознат. Мисля, че той е вече тук и ако побързаш, ще успеем да се измъкнем от лапите им. Освен ако не изпитваш желание да узнаеш как се чувства човек, когато Мей Скагс седне отгоре му.

— Само при мисълта за това ми се завива свят — промърмори Рейнолд, развърза и последното въже от глезените ѝ и я издърпа да стане. — Наистина ли мислиш, че би направила такова нещо?

— С най-голямо удоволствие — отговори Анжелика и преглътна с мъка. Краката отказваха да ѝ служат.

— Но не с удоволствието, с което аз правя това за теб — засмя се той и я грабна на ръце.

Анжелика обгърна с две ръце врата му и се вкопчи здраво в него, докато той разкрачи крака, за да запази равновесие, и я притисна по-силно до себе си. Тя го погледна в очите и откри там такова безгрижие и такова неприкрито удоволствие, че сърцето ѝ се сви от болка. Рейнолд се обърна и решително закрочи към задната стена на килера.

Зарезената отвътре врата се отвори без проблеми, макар че пантите изскърцаха сърдито. Рейнолд спря и се вслуша в мрака. След секунди излезе на тъмната уличка, спря отново и се огледа изпитателно. Нищо не се помръдваше. Той се обърна към близката улица, откъдето долитаха шумове, но само след миг отново спря.

Остави Анжелика до стената на сградата и се скри още по-навътре в черния мрак.

— Отвори вратата — нареди с тих глас той.

Анжелика протегна ръка, за да изпълни заповедта. Връхчетата на пръстите ѝ едва успяха да стигнат до дървото, но тя все пак блъсна вратата и уличката веднага се освети от бледожълта светлина.

Анжелика се обърна към Рейнолд и изведнъж спря да диша. В светлия кръг лежеше мъжко тяло и на врата му се виждаше голямо петно засъхваща кръв. Рейнолд коленичи, за да провери пулса на падналия, и Анжелика разбра кой беше — безличната сива фигура, която очакваше Рейнолд на връщане от карнавала и която следеше нея и Дебора на пазара.

Шумът зад къщата! Тя бе чула как го убиха! При тази мисъл по гърба ѝ пролазиха студени тръпки.

— Ето къде било подкреплението — установи сухо Рейнолд.

— Той работеше за теб — прошепна безпомощно тя.

— Между другото.

— Вероятно не си разчитал особено много на помощта му?

— Казах му да повика още няколко мъже. Очевидно те са офейкали при първата трудност — ако изобщо са дошли. Вината е моя. Не трябваше да действам така прибързано.

Анжелика улови угризенията в гласа му.

— Откъде можеше да знаеш, че това ще се случи?

— Трябваше да го знам — отхвърли възражението ѝ той. После скочи на крака и се обърна към нея.

— Мисля, че вече мога да ходя — прошепна тя. Може би Рейнолд не я чу, защото пристъпи по-близо и отново се наведе, за да я вземе на ръце.

Тримата мъже дойдоха откъм съседната улица. Двамата бяха едри и широкоплещести и светлината, която падаше върху тях, ги правеше великани. Третият беше по-строен и увит в наметка. Когато уловиха някакво движение в мрака, тримата спряха.

Рейнолд едва успя да притисне Анжелика до стената. После направи крачка напред, обърна се към тримата мъже и привлече вниманието им върху себе си.

— Я виж ти! Какво правиш тук, приятелче?

В дрезгавия глас на Клем Скагс прозвучаха смайване и гняв. Без да се бави, едрият мъжага измъкна ножа си от колана и махна на брат си да заобиколи, за да нападне изотзад. По-младият изпълни безмълвно заповедта и се плъзна покрай стената на съседната сграда. Третият мъж не направи опит да се намеси, а остана неподвижен в мрака.

Рейнолд и Клем обикаляха в кръг, приведени, с разперени ръце, готови за нападение и отбрана. Когато Рейнолд излезе на светло, стана ясно, че не е въоръжен.

— Хайде, момко — подкани го тържествуващо Скагс, — да те видим какво ще правиш без тънката си шпага.

Той се хвърли напред като бик. Ножът, който стискаше в десницата си, разсече въздуха, но Рейнолд умело избягна удара. Великанът изрева гневно и се обърна към брат си, който настъпваше предпазливо в гърба на нападения:

— Аз ще се погрижа за него. Внимавай момичето да не избяга!

Другият мъж се поколеба, после се дръпна назад.

— Много си самонадеян — установи презрително Рейнолд и погледна противника си право в очите. — Не е хубаво да оставаш без човек, който да ти пази гърба.

Скагс избухна в луд смях.

— По дяволите, човече, аз съм смес от алигатор и мечка! Мога да вия като куче и да тичам като вълк. Край реката няма друг, който да си служи с ножа като мен, да го знаеш.

— Само от майка ти те е страх — изсмя се Рейнолд. Обитателите на крайречния квартал бяха известни с хвалбите си.

Скагс изруга с най-мръсни думи и се втурна разярено към противника си. Наистина беше недодялан като мечка. Рейнолд избягна сръчно поредния удар и отново зае отбранителна позиция.

Лицето на великана пламна от гняв. Той не умееше да се бие като джентълмен, в движенията му нямаше гъвкавост, физическата сила и животинското настървение бяха всичко, което притежаваше. Но беше много опасен, защото уличката беше тясна и тъмна и Рейнолд нямаше много възможности да избягва блестящото острие на ножа му.

Облегната на паянтовата стена, Анжелика следеше двубоя с широко отворени очи, притиснала с ръка устата си. Сърцето ѝ трепереше от ужас. Не искаше да гледа, но не можеше и да затвори очи. При всяко нападение на Клем и при всяко ответно движение на Рейнолд стомахът ѝ се свиваше на топка. Но не трябваше да забравя и факта, че вторият брат Скагс искаше да я хване.

Рейнолд избягна още едно нападение, изтегли се гъвкаво настрана и погледна бегло Анжелика и момчето, което бавно пристъпваше към нея. Цялото му внимание беше съсредоточено върху

острието на ножа, което се стрелкаше във въздуха и заплашваше да разпори корема му. Трябваше да открие някаква слабост, да улови момент на невнимание.

Скагс го принуди да отстъпи навътре в уличката. Устата на великана се разтегна в злобна усмивка и зъбите му блеснаха. По отдавна небръснатото му лице се стичаха струйки пот. Пъшкането му отекуваше между ниските стени.

Изведнъж в очите му блесна решителност. Той се хвърли върху Рейнолд и когато той отскочи, предприе лъжливо нападение, а после светкавично прехвърли ножа в лявата си ръка. Това пролича само по краткото, мътно блясване на наточената стомана. Замахна да го прободне и изстена от напрежение, защото налегна с цялата тежест на масивното си тяло.

По този начин той се надяваше да довърши противника си с един-единствен удар, но се оказа, че Рейнолд не е там, където би трябвало да бъде. Клем Скагс се излъга. Рейнолд проследи дъгата, която описа ръката на противника му, и улови китката му в желязна хватка. Двамата мъже се олюляха и изпъскаха. С внезапно движение Рейнолд дръпна ръката на Скагс и я удари върху коляното си. Звукът от чупещи се кости отекна като гръм в мрака. Ножът изпадна от безчувствените пръсти на мъжа и отлетя надалеч. Клем Скагс изрева дрезгаво и падна на колене. Ръката му увисна безсилно.

Брат му се обърна и се хвърли към падналия наблизно нож. Успя да го вдигне и замахна като разярен бик към Рейнолд. Насред движението обаче спря и протегна ръка към Анжелика. Мръсните му пръсти стиснаха здраво края на нощницата ѝ.

Без да се поколебае нито миг, Рейнолд се приведе, бръкна в ботуша си и когато отново се изправи, в ръката му блесна пистолет.

Малкото, но смъртоносно оръжие изгърмя и нощта бе пронизана от златночервен лъч. Младият Скагс нададе див, животински вик и полетя заднешком към стената. Плъзна се по нея и се свлече в калта. На мръсната му бяла риза изби червено петно.

Рейнолд се обърна светкавично към третия. Сивата сянка вече тичаше с развяна наметка надолу по улицата и скоро се стопи в мрака.

Рейнолд погледна Анжелика. Беше бледен като платно, около устата му се бе очертала синкава линия.

— Да си вървим в къщи — изрече дрезгаво той.

Когато приближиха дома си, Рейнолд и Анжелика видяха, че къщата е ярко осветена. Изчезването на Анжелика бе открито и веднага беше дадена тревога. Всички прислужници бяха на крак и стояха на мълчаливи групички в двора. Радостният вик, с който посрещнаха господаря и господарката, стигна чак до горния етаж и предизвика незабавната поява на Естел и Дебора.

Тит Жан не се виждаше никъде. Той бе разпратил доверените си хора на всички страни и накрая бе тръгнал лично да търси господаря си. Естел плачеше от облекчение, че двамата са се върнали живи и здрави, но гледката на разранените ръце на Анжелика я разтърси до дън душа. Дебора веднага поиска да узнае откъде идват двамата и какво точно се е случило.

Рейнолд обаче нямаше време за обяснения. Той остави Анжелика в ръцете на двете жени и се заключи в тоалетната си, където започна да повръща.

За съжаление това не му донесе облекчение. Макар че не беше водил особено благопристоен живот, никога досега не се беше чувствал толкова пиян и замаян. Някъде дълбоко в него безгрижието и желанието да лудува се бореха с потребността да легне и да заспи като пребито куче. Не можеше да отговори на нито една от тези две потребности, трябваше да остане буден, да разсъждава разумно и да си изработи точен план. Толкова много неща трябваше да се свършат!

Ако не беше толкова зле, вероятно нямаше да убие по-младия от братята Скагс. Но в онзи миг не можеше да си позволи риска да го остави жив и евентуално да бъде проследен. Освен това му прилягаше само при мисълта, че мръсните ръце на негодия можеха да се докоснат до Анжелика.

На сцената присъстваше и третият мъж, онзи, който бе платил, за да получи Анжелика. Той избяга, оказа се по-страхлив, отколкото можеше да се очаква. Повечето бащи щяха да направят всичко, за да освободят обичаната си дъщеря от лапите на врага.

От неговите ръце. Бог да му е на помощ!

Не, той не можеше да си позволи да мисли сега за Анжелика. Как тя лежеше в онзи гаден килер, с вързани ръце, безпомощна, достъпна за всеки, който я поискаше. Нямаше да си припомня как се бе вкопчила в него и как той изпита унизителната нужда да я вземе в същия този миг, когато тя беше неспособна да му окаже съпротива.

Не.

Не. Но в никакъв случай нямаше да допусне да му я отнемат.

Рейнолд излезе от тоалетната си, като едва се държеше на крака, олюля се към вратата, залови се за рамката и пое дълбоко въздух. Прокара ръка по лицето си и се опита да се пребори с мъглата пред очите си и със замаяността, която не искаше да отслабне. Връхчетата на пръстите му станаха хлъзгави от потта, която се стичаше по челото му. Разтърсиха го силни тръпки, зъбите му изтракаха заплашително. Той стисна здраво челюстите си и се опита да надвие пристъпа.

Отмина. Незнайно как, но отмина. Мозъкът му се проясни и той чу идващите откъм двора гласове. Изправи се, олюля се отново, но най-после запази равновесие. Устреми поглед към вратата на галерията и закрачи навън. Тит Жан се беше върнал. Той стоеше наред двора, заобиколен от голяма група хора, които говореха един през друг, за да му разяснят, че трябва да прекрати търсенето, защото господарят се е върнал и е довел със себе си изгубената господарка.

Животът продължаваше. Рейнолд се опита да придаде на гласа си строгост и авторитет и повика камериера си.

— Да, метр? — Гласът на Тит Жан, мек, загрижен, покорен, проникна до него откъм двора.

— Съберете багажа — нареди кратко Рейнолд. — Колкото се може по-бързо. Най-късно след час трябва да тръгнем за „Боньор“.

Край Тит Жан изникна мъжко лице. Майкъл. Без съмнение беше взел участие в търсенето на изчезналата Анжелика. Кой ли го беше уведомил за завръщането им? Очевидно не беше имал време да се облече, защото косата му висеше несресана, а връзката не беше завързана, само увита два пъти около яката. Опрял ръце на хълбоците си, той се провикна нагоре към Рейнолд:

— За „Боньор“ ли? Помислил ли си добре какво правиш?

— Не — отговори задавено Рейнолд и изведнъж избухна в безпомощен смях. — Но всичко друго е... неприемливо.

— Разбирам — отговори Майкъл и вероятно наистина разбираше. Помълча малко и попита: — Щом трябва да отидеш, ще приемеш ли компанията ми?

Рейнолд имаше чувството, че нечия студена ръка го сграбчи за тила. Той потрепери и попита:

— И ти ли изпита внезапната потребност да напуснеш Ню Орлиънс?

— Казах си само, че щом трябва да заминеш в изгнание, няма да имаш нищо против малко компания.

Погледът му издаваше искреност и почтени намерения. Рейнолд се олюля отново. Мислите му се лутаха, лишени напълно от обичайната си прецизност.

От групата се отдели още една фигура. Беше Дебора.

— Ако настояваш да осъществиш това безумно пътуване — заговори горчиво тя, — мисля, че имаш нужда от всяка подкрепа, която ти се предлага. Да не говорим за допълнителните ръце, които могат да носят оръжие.

— Ти май се застъпваш за него? — установи с пресекаващ глас Рейнолд. — Учудваш ме, скъпа.

Сестра му опря ръце на хълбоците си и го изгледа сърдито.

— Нямаше да бъда толкова склонна да разширя компанията от спътници, ако състоянието ти беше малко по-добро.

— Много си мила — промърмори Рейнолд. — Даваш ми учудващи доказателства за мъдрост и предпазливост. Готов съм да повярвам, че си искрено загрижена за състоянието ми.

— Повече съм загрижена за Анжелика. Не ми е все едно какво е преживяла тази нощ и през всички останали нощи с теб.

Рейнолд склони глава и измери сестра си с премрежен поглед.

— Да не би да ти се е оплакала?

— О, не — гласеше резкият отговор. — Тя е не по-малко мълчалива от теб, братко. Но нямам нужда да чуя оплакванията ѝ, за да разбера как се чувства.

— Значи само съчувствието те кара да смяташ, че тя има нужда Майкъл да е наблизо. Защо? За да я предпази от повторно отвлечение или да я защитава от мен?

— Ти си неин съпруг и е твое задължение да я защитаваш — отговори лаконично Дебора. — Майкъл ще дойде с нас, за да пази теб,

когато Анжелика узнае каква игра си играл с нея.

— Разбирам — промърмори Рейнолд и попита: — Къде е тя сега?

— В кухнята. Къпе се. Искаше да се изчисти и заяви, че не може да чака, докато ѝ отнесат водата в спалнята.

Анжелика искаше да се изкъпе, защото бяха злоупотребили с нея, защото я бяха докосвали с мръсните си ръце, бяха я овързали с въжета и я бяха захвърлили на пода на онези мръсна кръчма, сякаш беше най-обикновен пакет без стойност. Кой можеше да я обвини, че иска да заличи миризмата на онова отвратително място? Самият той изпитваше същата потребност и щеше да се окъпе веднага щом намереше време.

Изведнъж Рейнолд взе решение.

— В онова, което казва Дебора, има голяма доза истина — обърна се той към Майкъл. — Паракордът потегля на зазоряване. Ще тръгнем с него, със или без теб.

— Браво на теб — ухили се доволно приятелят му, обърна се да си върви и добави през рамо: — Ще се видим на борда.

Рейнолд му махна с ръка и когато портата се затвори зад гърба му, се обърна към прислугата:

— Е? Нямате ли си работа? Или ви трябваат подробности указания? — Гласът му звучеше спокойно, укорът беше съвсем лек.

Слугите побързаха да се разпръснат.

Рейнолд остана на мястото си и се залови здраво за парапета. Вслуша се в отдалечаващите се стъпки и тихите гласове на слугите и се опита да си припомни какво още трябваше да свърши, преди да е изтекла нощта. Първата му задача беше да съобщи на Анжелика за предстоящото пътуване. Неприятно, но нямаше как.

Не стана обаче нужда да търси подходящите думи или да се извинява. Само след секунди Анжелика излезе от кухнята, разпуснала мократа си коса по гърба, увита само в тънкия си халат.

Още преди Рейнолд да си поеме въздух, за да заговори, тя заклати така силно глава, че от косите ѝ се посипаха сребърни капчици.

— Да, да, вече чух — извика към него тя и гласът ѝ прозвуча ясно като звън на камбана. — Почекай, сега ще дойда при теб.

Рейнолд се почувства странно. Никога досега не беше ставал обект на грижите ѝ. Ако не се чувстваше толкова зле, сигурно щеше да се опита да прецени разликата. Сега обаче можеше само да направи безпомощен опит да потисне възбудата, която изпита при вида на крехката ѝ фигура.

Той се прибра в спалнята и зачака. Видя, че Естел върви след Анжелика, и я удостои с толкова зъл поглед, че веднага ѝ припомни многобройните ѝ домакински задължения и тя побърза да изчезне, обяснявайки, че е забравила някакви дрехи в кухнята. Двамата с Анжелика останаха сами.

— Значи нямаш нищо против да заминем? — попита дрезгаво Рейнолд.

Анжелика го измери с изпитателен поглед.

— Не знам, не съм мислила върху това. По-важно е ти какво мислиш. Твоят дом е тук.

Тя гледаше на „Боньор“ като на своя собственост и защо не? Той не си беше направил труда да я осведоми за положението си. Мислите му обаче бяха толкова объркани, че изпита трудности да разбере думите ѝ.

— Аз се чувствам навсякъде като у дома си — отвърна той. — Мисля, че за теб ще бъде по-добре, ако си в плантацията. Във всеки случи там е много по-спокойно.

— Какво добро описание на случилото се! — промърмори тя и се усмихна. — Но аз няма да му обърна внимание и ще ти кажа, че решението ти е доста изненадващо. Смятах, че си решен да останеш тук, за да откриеш кой се крие зад цялата тази история.

— Значи си очаквала, че ще извадя шпагата си и ще раздавам заплахи наляво и надясно? Може би щях да го направя, ако ставаше въпрос само за собствената ми сигурност. Очевидно е обаче, че обект на зли намерения си ти, а това е нещо друго.

Анжелика отмести поглед и попита колебливо:

— Защо искаха да ме отвлекат? Можеш ли да ми кажеш какво означава всичко това? Има ли човек, който не те обича и иска да те засегне болезнено, като си отмъсти на мен? Или аз преча някому, макар да нямам представа защо?

Рейнолд усети болезнено парене в гърдите. Веднага му стана ясно как тя беше стигнала до второто заключение. Какво ли беше

направил, за да я накара да мисли, че той има нещо общо с отвличането ѝ? Как изобщо ѝ беше хрумнала подобна идея?

Гласът му прозвуча изненадващо разгорещено:

— Аз съм способен на много неща, но никога, никога не бих наел хора като онази измет, за да се освободя от съпружеските си задължения.

— Съжалявам — прошепна Анжелика и се изчерви. — Само че аз... Искам да кажа, ти...

— Аз се отнесох с теб грубо, без уважението, дължимо на една дама, знам. Именно това те кара да смяташ, че съм готов на убийство.

— Изведнъж се оказах обвързана с теб против волята ти. Вероятно в началото си смятал, че ще умра и че всичко ще бъде, както преди срещата ни на „Кралица Катлийн“.

— Знаеш ли, това е примамлива мисъл, но ние и двамата знаем кой направи първата крачка на борда на парахода. Освен това междувременно би трябвало да си разбрала, че не правя нищо против волята си. Мислех, че съм те накарал да проумееш най-важното — ти си тук, защото искам да си с мен. Защо тогава бих направил нещо, което е против собствените ми интереси?

— Не знам. Само че Мей Скагс каза...

— Продължавай — окуражи я той, когато тя замлъкна. Изслуша внимателно историята ѝ, като през цялото време наблюдаваше лицето ѝ и се опитваше да анализира тона на гласа ѝ. Не откри нищо, което да го накара да заключи, че тя е разбрала кой е похитителят.

Когато Анжелика свърши, той вдигна рамене и рече:

— Колкото и ласкателно да е да те смятат за мъж, платил да отвлекат жена, трябва да знаеш, че аз нямам нищо общо с тази мръсна история. Описанието на онази стара вещица Мей Скагс не е нито точно, нито особено важно. Вероятно всеки добре облечен мъж, който умее да се изразява изискано, ѝ се струва олицетворение на добродетелта.

— Да, вероятно е така. — Анжелика вдигна ръка и попипа мократа си коса. Смръщи чело, защото беше попаднала на възел, но решително го задърпа.

— Ще позволиш ли? — попита с усмивка Рейнолд, отиде до тоалетната масичка и взе една четка. После я помоли да седне на столчето пред огледалото.

Анжелика го изглежда подозрително.

— Сигурна съм, че имаш много работа преди отпътуването.

— Всичко е готово. — Това не беше съвсем вярно, но тя не биваше да го знае.

Анжелика изглежда със съмнение ниското столче. Приседна едва когато Рейнолд я помоли повторно — учтиво, но непоколебимо. Той застана зад нея, улови златния сноп на косата ѝ и се наслади на копринената му мекота. Вече не беше съвсем мокра, но все още влажна и хладна. Отдели внимателно един кичур и започна да го разресва отдолу нагоре.

Когато прибра косите, нападали по бузата ѝ, Рейнолд откри близо до брадичката синьо петно. Спря наред движението си и вдигна поглед към отражението ѝ в огледалото. Стисна здраво зъби, за да овладее напирания гняв, и попита пресипнало:

— Естел погрижи ли се за китките и глезените ти?

— Намаза ги с мехлем, който мирише на карбол и на още нещо доста странно.

— Знам, че не е приятно — промърмори утешително той. — Не разпозна ли миризмата? Не се безпокой, сигурен съм, че ще ти подейства добре.

— Не се съмнявам — отговори Анжелика и направи опит да се усмихне.

Рейнолд впи поглед в извивката на устните ѝ и се зае отново с разбърканите ѝ коси. Погледът му се плъзна към сенките под очите ѝ, гласът му прозвуча извинително:

— Прощавай, че не те оставям да си починеш преди заминаването. Но не се тревожи, наредил съм да приготвят всичко. Щом се качим на парахода, ще имаш възможност да се напиш.

— Наистина ли? — прошепна тя, без да го погледне.

— Пътуването по реката ще трае доста време. Доколкото знам, ще пристигнем в плантацията най-малко след двадесет и четири часа.

Анжелика го погледна, но бързо извърна глава.

— Не мога да си представя как ще се кача на борда на парахода, камо ли пък да заспя в кабината си. Чувствам се толкова... странно. Сякаш се задушавам.

— По-скоро сякаш се давиш — поправи я той и я изглежда с присвити очи.

— Нещо подобно. Може би звучи идиотски, но бих предпочела да остана тук.

— Страхът ти е съвсем естествен, но съм сигурен, че ще премине. Когато се прибереш в кабината си и параходът потегли, всичко ще бъде наред.

Анжелика вдигна скептично едната си вежда, но не каза нищо. След известно време го погледна замислено и с лека тъга. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Ще се радвам да видя „Боньор“. За баща ми означаваше толкова много да бъде собственик на плантация. Много му се искаше да види внуците си да играят там, преди да...

Когато гласът ѝ заглъхна в потиснато ридание, Рейнолд усети горчиви угризения на съвестта.

— Очевидно баща ти е обичал много дъщеря си — рече тихо той.

Анжелика се опита да се усмихне и изтри насълзените си очи.

— Той държеше да ме види омъжена, осигурена и щастлива. Искаше нищо да не ми липсва, да ми остави здраво и сигурно място в живота.

— Мисля, че веднъж спомена приготовления за голяма сватба.

Косите ѝ бяха разресани и блестяха като коприна. Няколко косъма се бяха увили около пръстите му и сякаш щяха да останат завинаги там.

— Да, татко имаше намерение да организира шумно празненство, макар и не заради самия себе си. По-скоро държеше да се представи добре пред новите си съседи.

— За съжаление сега нещата са съвсем други — установи тихо Рейнолд. Думите загорчаха в устата му, защото бяха погрешни. Анжелика изпитваше болка от загубата на баща си, болка, която той можеше да прогони, стига да имаше кураж да го стори. Чувството за вина беше непознато за него, но сега го прие като нещо естествено.

— Да — прошепна Анжелика, погледна го в огледалото, после сведе глава и бързо премести едно бурканче с крем, макар че това не беше нужно. — Мисля, че той щеше да те хареса за зет. В някои отношения двамата много си приличате.

Рейнолд едва успя да потисне шока, предизвикан от това твърдение, и желанието да ѝ възрази. Все пак гласът му прозвуча по-

рязко, отколкото му се искаше:

— В кои отношения си приличаме — освен ако не искаш да кажеш, че и двамата не се ползваме с особено добро име?

Анжелика се намръщи, но гласът ѝ беше спокоен:

— За татко беше все едно какво мислят за него другите хора. Той беше готов да рискува всичко, за да получи онова, което иска. Беше страшно интелигентен и имаше истинска страст към думи и фрази, зад които се крие повече от първоначалния им смисъл.

Спокойно, опитваше се да си внуши Рейнолд. Измамата му отиваше твърде далеч. За да отклони нежеланата похвала, той каза:

— Както вече казах, баща ти е обичал извънредно много единствената си дъщеря.

— Да, разбира се — отговори Анжелика, спря и отново го погледна. Когато разбра накъде би могъл да води отговорът ѝ, пребледня.

Изкушението беше ужасно. Може би тъкмо поради това трябваше да му устои.

— За разлика от зетя си.

По този начин той я спаси от страховете ѝ, макар че това беше в противоречие с интересите и убеждението му. Той даде този отговор, защото нямаше кураж да доведе нещата до логичния им край. Липсваше му кураж, боеше се, че тя ще отговори направо и без да се колебае, че не изпитва любов към съпруга си. Без да чака отговор, той се наведе, остави четката на тоалетната масичка и подреди гребена и огледалцето.

— Ще изпратя Естел, за да ти помогне да се облечеш.

Обърна се и тръгна към вратата. Отговорът на Анжелика дойде като лека въздишка:

— Да.

Желанието да се обърне и да я попита на коя от трите му забележки отговаря с това „да“ беше направо непоносимо. Логиката му подсказваше, че е на последната, за Естел, но не беше нито в състояние, нито в настроение да мисли логично. Може би беше добре, че времето напират и че трябваше да свърши някои неотложни неща. Трябваше веднага да се махне оттук. Излезе в галерията и тихо затвори вратата зад гърба си.

Когато наближиха кея, здрачът висеше като сива наметка над града. Речният бряг беше осветен с безброй фенери, окачени на стълбовете и по мачтите на хвърлилите котва параходи. Повечето плавателни съдове, които се полюляваха върху вълните, изглеждаха пусти, стълбичките им бяха вдигнати. Тук-там по палубите се разхождаха постове. В сравнение с тяхната тишина шумът и оживлението около „Генерал Куитмън“ изглеждаха преувеличени.

Когато Анжелика слезе от каретата с помощта на Рейнолд, тя хвърли бърз поглед към парахода и потрепери. Изведнъж я обзе чувството, че ще я залее поток вряща пара и разтопен метал, че чува пращенето на пламъците, виковете на жените и децата. Ръката, която стискаше лакътя на Рейнолд, овлажня. Мина доста време, преди да успее да се освободи от това чувство.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено той.

Анжелика кимна кратко. Нямаше да се оплаква. Вече беше изразила опасенията си, но напразно, а сега беше твърде късно да се върне назад. Освен това ѝ беше омръзнало да е слаба и болна и всички да се отнасят с нея снизходително и предпазливо. Страховете ѝ идваха от преголямата чувствителност, от нищо друго. Трябваше да се справи с тях.

Тя се зарадва, когато наблизо спря лека карета и от нея слезе Майкъл Фарнес. Камериерът му скочи от капрата и започна да разтоварва струпаните на покрива чанти и сандъци. Дебора го посрещна с подигравателна забележка за количеството багаж. Рейнолд, който надзираваше разтоварването на собствения им багаж, почти не обърна внимание на приятеля си, но всички останали веднага почувстваха как настроението им се повишава.

Сандъците и чантите бяха отнесени на борда на парахода. Не липсваха подправки, масла и вино, които щяха да обогатят трапезата в плантацията, спално бельо, възглавници, одеяла, тоалетен сапун, купените от Дебора топове плат и панделки и още пъл куп сандъци, пълни с неща, което липсваха в „Боньор“. Естел стоеше скромно настрана, докато Анжелика разговаряше с Дебора и Майкъл, а Рейнолд, следван от Тит Жан, се качи на борда, за да се погрижи за нареждането на багажа и да уреди документите на пътниците.

След няколко минути сивият дим, който досега се издигаше от комините на „Генерал Куитмън“, почерня и се сгъсти. Посипаха се

снопове златни искри и матросите се събраха около стълбичката, за да я издърпат на палубата.

— Заповядайте, дами — усмихна се подканващо Майкъл и направи жест към стълбичката. — Време е да се качим на борда.

— Да, наистина е време — съгласи се Дебора, — иначе Рейнолд ще си помисли, че сме избягали.

— Ще позволиш ли? — Майкъл предложи ръката си на Дебора и когато тя мушна пръсти под лакътя му, протегна другата си ръка към Анжелика.

Много ѝ се искаше да приеме спокойно предложението му, да изрече някоя шега и да се изкачи невъзмутимо по стълбичката. Много ѝ се искаше да се покаже смела и разумна.

Не, не беше възможно. Просто не можеше да го направи.

Коленете ѝ омекнаха и тя разбра, че не е в състояние да направи нито една крачка. Ръцете ѝ затрепериха, стомахът ѝ се сви на топка. Заповяда си да се раздвижи, най-после да се държи като възрастна, а не като неразумно дете. Но тялото ѝ не се подчини.

— Какво има, Анжелика? — попита загрижено Дебора.

— Аз... не мога да вървя — пошепна тя и гласът ѝ се пресече. — Постоянно мисля за последния път, за експлозията. Не знам защо се чувствам така зле. Искане ми се да не е така. Искане ми се...

— Господи, защо не се сетих по-рано! — прекъсна я с мрачен поглед Дебора. — Толкова съжалявам, мила. Каква съм недосетлива! Ще ти помогна ли, ако те хвана за ръка?

Анжелика поклати глава и отново потрепери.

— Нищо не помага. Не мога да го направя. Наистина не мога.

— Не можем просто да те оставим — възрази смръщено Дебора и хвърли поглед към парахода. Моряците вече развързваха въжетата. — Всичко е готово за тръгване. Късно е, няма да успеем да свалим багажа. — Изведнъж гласът ѝ се промени, стана дрезгав от облекчение. — Идва Рейнолд.

— Не искам да ви подканям — рече брат ѝ, — но е крайно време да се качвате на борда. Речните лоцмани не обичат да чакат, особено когато са в лошо настроение.

— Не ставай смешен — разсърди се Дебора и хвърли бърз поглед към зачервеното му лице. — Анжелика се страхува да стъпи на борда и това е естествено след всичко, което е преживяла. Мисля, че е

по-добре да се погрижиш за жена си, вместо да ни кориш, сякаш сме хлапета без разум.

— Откога се харесваш в ролята на закрилница, скъпа моя? — попита Рейнолд и се усмихна измъчено. — Но все едно, смятам, че Анжелика наистина има нужда от помощ, прав ли съм? — обърна се той към жена си.

— Не — отговори с треперещ глас тя. — Моля те, не можем ли да се върнем в къщи? Лоцманът просто трябва да изчака, докато свалим багажа.

— Доверието ти в моето влияние е наистина трогателно, но за съжаление необосновано — усмихна се той и я погледна внимателно. — Какво има? Да не би да имаш предчувствие за беда? Отново ли ни заплашва катастрофа? Или изведнъж осъзна, че, макар и случайно, обстоятелствата около първата ни среща се повтарят?

— Престани! — изплака тя. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Сега ли намери да ѝ се подиграва! — Не искам да дойда и толкова!

Гласът му прозвуча меко:

— Дори и ако аз те помоля? Или може би тъкмо заради това?

— Това няма нищо общо нито с теб, нито с първата ни среща — възрази с пресекуващ глас тя, неспособна да овладее треперенето си. — Мисълта, че трябва да прекарам няколко часа затворена в кабината си, докато параходът се носи по реката, ми причинява гадене. Мисля, че ще умра, ако трябва да го понеса.

— Чувствата са измамни — опита се да я вразуми той. — Щом се качиш на кораба, ще се успокоиш. — И той направи крачка към нея, сякаш имаше намерение да я вземе на ръце.

В този момент се намеси Естел.

— Метр, ако позволите, ще ѝ дам успокоително.

— Нямаме време — отсече Рейнолд и в гласа му имаше толкова злоба, че икономката примигна смутено. Той се обърна отново към Анжелика с гъвкавостта на пантера.

— Трябва да ми повярваш! — изплака тя и панически отстъпи назад.

— Трябва да тръгнеш с мен — отговори спокойно той. — Защото, ако останеш, наказанието ще бъде същото, както ако се качиш на борда. Щом трябва да избираш между две злини, решението може да бъде само едно.

Тя знаеше отговора, но това не означаваше, че ще се подчини безропотно на съдбата. Понечи да му отговори с няколко силни думи, но не успя.

— Ти не разбираш нищичко — проговори Рейнолд с тих глас и святкащ поглед, вдигна я на ръце и я притисна до гърдите си.

Анжелика изпищя, но изведнъж онемя от ужас и неверие. Вцепени се от страх, вкопчи се в жакета му, притисна чело до бузата му и стисна очи толкова силно, че усети трепкането на дългите си мигли по страните си.

Стълбичката се разлюля под тежестта им и тя имаше чувството, че цялата палуба танцува и се мята около тях. Големият салон беше пълен с хора, които нададоха весели викове при влизането им или зашепнаха възбудено. Стоманената хватка на Рейнолд беше болезнена, но ѝ вдъхваше сигурност в този загубил формата си свят, обзет от панически ужас. Дъхът ѝ идваше на тласъци, разкъсваше гърдите ѝ, пареше в гърлото ѝ. Тръпките, които я разтърсваха на могъщи вълни, накараха зъбите ѝ да затракат, тя прехапа езика си и усети вкус на кръв.

Трябваше да се скрие, да потъне в мрака на забравата. Трябваше ѝ нещо, което да ѝ помогне да преодолее болката от предателството. Беше повярвала, че Рейнолд я разбира най-добре от всички. Той познаваше огъня, беше го усетил на гърба си. Той беше част от кошмара ѝ и в същото време представляваше единственото ѝ убежище. Как беше възможно именно той да я върне на мястото на кошмара ѝ и да я държи в плен със силните си ръце?

Вратата на кабината се затвори с глух трясък и Анжелика усети как ушите ѝ забучаха. С неравномерни, олюляващи се стъпки, Рейнолд я отнесе до леглото. Тя усети под гърба си мекия матрак и простена задавено. Изтръгна се от ръцете му, но той не ѝ даде възможност да избяга, а приседна на ръба на леглото.

— Недей, недей — прошепна умолително той и отново я привлече към себе си. — Не знаех какво ти е, бях твърде зает, за да го видя. Господи, не разбираш ли, че аз съм мъртвопиян и съм само на крачка от припадъка! Случилото се вечерта и необходимостта по-скоро да се махнем от града ме направиха сляп за всичко останало. Това не е извинение, знам. Прокълни ме, удари ме, но не плачи. Моля те, не плачи.

Съкрушеният му глас проникна през стената от отчаяние, която Анжелика беше издигнала около себе си, отклони я от самосъжалението. Тя не беше единствената, която изпитваше болка, не беше единствената пленница в мъглата на мрака. Той не беше на себе си след онова гадно уиски, което беше изпил в кръчмата заради нея!

Мускулите ѝ се отпуснаха. С дълбока въздишка тя се хвърли на гърдите му, даде му утеха и потърси при него облекчение.

Мъжките ръце върху тялото ѝ бяха меки, притискаха я нежно. Лицата им се докосваха и тя потръпна от допира на наболата му брада.

Машините забучаха и много скоро параходът потегли сред съскане и дрънчене. С неразбрано мърморене и здраво затворени очи Анжелика се зарови още по-дълбоко на коравата мъжка гръд и устните ѝ се плъзнаха по брадичката му.

Тя не осъзна веднага колко интимна е тази близост, разбра го едва когато първият утринен лъч се вмъкна през тясното прозорче. Ресниците ѝ затрепериха. По тялото ѝ пропълзя горещина и заедно с нея тихо спокойствие. Когато Рейнолд се раздвижи и се подпря на едната си ръка, тя дори не помисли да се отдръпне. Когато устните му докоснаха нейните, тя пое дълбоко въздух, но остана неподвижна и не се възпротиви.

Рейнолд ухаеше на сапун от бързата баня, която бе взел преди тръгване. Ризата му беше прясно изгладена, а дъхът му миришеше на карамфилчето, което бе сдъвкал, за да прогони отвратителната миризма на алкохола. Устата му беше топла и копринено мека. Целувката му издаваше страст и опит, но и желание, което отиваше много отвъд този миг. Анжелика усещаше до бедрото си твърдата му мъжественост. Обзе я странна радост, че именно тя е причината за тази силна възбуда.

Как ли щеше да се почувства, ако станеше негова жена?

Тази мисъл ѝ идваше не за първи път, но днес тя не я отхвърли забързано, както преди. Досега съмнението, свенливостта и страхът задушаваша в зародиш физическото желание. Сега обаче всички тези чувства изчезнаха в страстта на мига.

Да бъде винаги до него, да чувства грижата му, закрилата му — какво повече можеше да иска? Ако имаха деца, тя щеше да бъде сигурна в безусловната им и вечна любов.

Всъщност, каква разлика имаше между сегашното ѝ положение и брака, който баща ѝ беше избрал за нея? Може би Рейнолд я беше направил своя съпруга без нейното съгласие, но сега тя беше тази, която можеше да избере, нали? Едното не можеше да попречи на другото.

Ако трябваше да бъде въведена в изкуството на любовта, Рейнолд беше много по-подходящ от Лорънс. Опитът не беше непременно безценно качество за един любовник, но грижата и вниманието, търпението и нежността със сигурност бяха. Интелигентността беше още едно голямо предимство.

Имаше само един начин да открие дали е на прав път. А и какво можеше да загуби?

Девствеността си. Сърцето си.

Да, добре. Но какво струваха тези две неща, след като всичко друго беше загубено? Какво струваха те, след като прегръдката на Рейнолд беше най-доброто средство срещу страха, най-добрият лек срещу самотата?

Когато Анжелика се отпусна и отвори устните си, от гърдите на мъжа се изтръгна дрезгав вик. Той реагира веднага и езикът му се втурна в копринените дълбини на устата ѝ.

Нападението я шокира и в същото време ѝ достави неподозирана наслада. Анжелика извика изненадано, но не се отдръпна. Някъде дълбоко в нея се разля сладостна топлина, която слезе към слабините. Тя потръпна от дръзката си реакция. Не, онова, което правеше, беше истинско, беше правилно.

Рейнолд вдигна глава и я погледна в очите. Тя видя отражението си в тъмните зеници, разширени от изненада и от нещо друго, много по-дълбоко. Погледът му издаваше тихо отчаяние и нещо, което много приличаше на болка.

В него нямаше заплаха, нямаше опасност.

Когато Анжелика затвори очи, устните му отново завладяха нейните. Тя отговори на ласката им и сърцето ѝ запърха от радостно очакване. Когато усети милувката на езика му, тя се осмели да вкуси неговия и се наслади на твърдостта и плътността му, изненада се от смелостта, с която нейният език проникна в устата му. Интимността на тази среща я обгърна като воал от сатен и коприна и я омагьоса. Удоволствието беше наистина невероятно и тя усети, че копнее за още.

Рейнолд се раздвижи, едната му ръка се плъзна към тясната ѝ, стегната в корсета талия. След миг пръстите му продължиха пътя си нагоре и обхванаха едната ѝ гърда. Палецът помилва скритото под тънкия памук и коприна зърно.

Анжелика едва не извика, толкова силно беше това ново усещане. Пламналата в тялото ѝ горещина се устреми към центъра на женствеността ѝ. Сърцето ѝ запулсира лудо и тя въздъхна тежко. Лек шум, полусмях, полустон, се изтръгна от устните на мъжа и той поднови меката милувка.

Устните му продължаваха да изследват устата ѝ и Анжелика усети как ѝ се завива свят. Тя обви с две ръце врата му и се вкопчи в него като удавница. Чувството се засилваше, понасяше я във вихрушка от все нови наслади. Пръстите ѝ сами се вдигнаха и се заровиха в гъстите коси на тила му.

Веднъж вече Рейнолд я бе целунал и веднага след това нощта бе избухнала в огън и пара. Анжелика имаше чувството, че това ще се повтори, този път обаче отвътре, между двамата, защото изпитваше непоносима вътрешна горещина и натиск, който отнемаше дъха ѝ. Но сега това нямаше значение. Тя промърмори няколко несвързани думи и се притисна още по-силно до него, за да усети отблизо опасността.

— Анжелика, ти си моят ангел, моят прекрасен призрак — прошепна дрезгаво мъжът и притисна горещото си чело до нейното. — Но внимавай. Желанието ми е толкова силно, че едва издържам. Сигурно ще направя нещо, което утре сутринта ще съм забравил или няма да го повярвам. Спри ме, иначе ще стане късно.

— Да те спра? Но защо? — Анжелика говореше толкова тихо, че се уплаши да не би да не я е чул. Оказа се, че тревогата ѝ е била излишна.

— Не искам по-късно да ме обвиняваш, че съм се възползвал от един миг на слабост и съм нарушил даденото обещание. Може би искаш да запазиш остатъците от свободата, която някога си притежавала. Предупреждавам те, онова, което веднъж съм взел, става мое завинаги. Взема ли те днес, никога няма да се откажа от теб, повярвай.

— Тогава ме вземи — прошепна едва чуто Анжелика. — И ме задръж завинаги.

Желанието и дръзкото намерение, които се криеха зад думите ѝ, събудиха в тялото ѝ такива силни усещания, че спряха дъха ѝ.

В смеха му имаше изненада, но и нещо много повече от обикновеното задоволство.

— Разчитай на мен — прошепна той и сведе глава. Устните му засмукаха коравото зърно на гърдата ѝ, все още скрито под роклята, и Анжелика потрепери от влажната горещина на устата му.

Загубила ориентация, пленница на желанието си да остане завинаги близо до него, тя изобщо не забеляза кога роклята се свлече от гърба ѝ. Усети ръцете му по корсета си и по връзките на фустата, но много по-силно беше усещането за езика му в устата ѝ и тя се поддаде на желанието си да го поеме още по-дълбоко в себе си.

Въздъхна облекчено, когато опитните му ръце я освободиха от корсета и ръцете му нежно помилваха отпечатъците от стягащите банели. Меките движения бяха толкова сладостни, че я накараха да се извива и гали като доволно коте. Без да съзнава какво прави, тя протегна ръце, разкопча жакета и го свали от раменете му. След това развърза вратовръзката и го освободи от маншетите.

За момент Рейнолд застина неподвижен над нея, но после започна да ѝ помага. Заедно, с безброй целувки и с нарастващо нетърпение, те се освободиха от безкрайните фусты, чорапи и обувки, панталони и долно бельо, докато остана само копринената мекота на кожата. Когато останаха напълно голи, полегнаха един до друг и всеки се наслаждаваше на чувството за свобода и на красотата на другия.

Без да се срамува от любопитството си, Анжелика оглеждаше широките рамене, коравите гърди, плоския корем. После протегна ръка и смело зарови пръсти в тънките, тъмни кичурчета, които покриваха гърдите му.

Рейнолд избухна в тих смях и задържа дъха си, после се претърколи върху нея и бавно се отпусна, за да ѝ даде време да усети тежестта му. Анжелика го прие, наслади се на близостта на голата му кожа и закопня за нея по-силно, отколкото някога си беше представляла. Гърдите ѝ набъбнаха, полази я приятен гъдел и тя започна да се трие в коравата мъжка гръд. Затвори очи, впи пръсти в раменете му, после помилва осеяния с белези гръб и усети как спокойната му сила се прелива в нея.

Изведнъж се почувства крехка и ранима, уплаши се от силата и горещината, които се стремяха към мекото ѝ тяло. Но желанието, което пулсираше във вените ѝ, беше непобедимо. Страстта, която я изпълваше, се надигна устремно и мозъкът и сърцето ѝ реагираха на предизвикателството. Тя го обичаше!

Любов? Наистина ли онова, което изпитваше към мъжа до себе си, беше любов?

Или физическият акт между мъжа и жената беше измислен така, че да ги накара да изпитат това дълбоко чувство? Дали природата беше създала любовта за заблуда, за да накара хората да се любят и да създават потомство, да се плодят и размножават, както беше написано в Библията?

Какво значение имаше, че сърцето се блъскаше като лудо в гърдите ѝ и устните ѝ копнееха за неговите, докато ръцете му се стремяха към центъра на женствеността ѝ и разпалваха огъня в тялото ѝ?

Рейнолд помилва с безкрайна нежност светлите кичурчета между краката ѝ, после разтвори бедрата ѝ и треперещите му пръсти проникнаха в топлата ѝ женственост. Господи, колко тъмни бяха очите му, колко бездънно дълбоки. Анжелика не виждаше какво прави той, но усещането беше неописуемо.

Тя спря да диша, смаяна от реакцията си. Той проникваше бавно и предпазливо, а мускулите на утробата ѝ се стягаха и по тялото ѝ се разливаха сладостни вълни, искрящи като шампанско.

Рейнолд простена дрезгаво и спря да се движи. Тя усети коравия му член между бедрата си. Думите му дойдоха някъде много отдалеч.

— Тясна, мека, отблъскваща, каквато може да бъде само една девственица. Защо? Защо никога не е имало упражнения от този вид на някоя тясна уличка или при пътуване извън града? Не е имало и нежности на верандата, докато лелята е седяла в стаята, наведена над книгата си. Защо си се запазила за мен?

— Вече ти казах...

— Права си. Ти си познавала Едингтън от дете. Но и децата се интересуват от тези работи.

Анжелика не беше в състояние да мисли. Не и докато ръката му беше в утробата ѝ. Гласът ѝ прозвуча задавено:

— Не исках да те разочаровам.

— Да ме разочароваш? Каква жалка думичка. Аз съм ужасен, възмутен. И в същото време съм щастлив като легендарен варварски вожд с откраднатата си невеста. Но това прави нещата още по-трудни.

— Така ли? И защо?

— Ако продължим да живеем заедно, сигурно ще ме намразиш още по-силно. — Гласът му беше толкова тих, че едва се долавяше.

— Не! Защо смяташ така? — Погледът ѝ беше умолителен.

— Има неща, които не се прощават — прошепна той, проникна още по-дълбоко в нея и разшири треперещия отвор.

— Не ме плаши. — Анжелика обърна глава, неспособна да разбере отчаянието и въздържаността му. Потрепери, защото изведнъж почувства, че се е озовала на ръба на непозната пропаст. А може би на непознато удоволствие, което нямаше да понесе?

— Това е нищо в сравнение с онова, което изпитвам аз — промълви пресипнало той.

И каза истината. Цялото му тяло трепереше като в треска. Косата и кожата му бяха влажни от пот. Очите му, огрени от меката светлина на лампата, бяха пълни с мъка и с вътрешна самота, непонятна за Анжелика.

— Ела — прошепна тя. — Нека взаимно си вдъхнем смелост.

Рейнолд я последва. С предпазливи, интимни милувки той разтвори меките гънки на женствеността ѝ и коравият му член проникна внимателно в утробата ѝ. Натискът беше толкова мек, че Анжелика почти не усети болка, когато той стигна до тънката бариера и я проби. Тя се отвори за него и прие пулсиращия член в най-интимните си дълбини.

Изведнъж Анжелика се почувства освободена от задръжките си. Преобразена. По-жива от всякога. Сърцето пулсираше в гърдите ѝ и изпъваше ребрата. Искаше ѝ се да се смее, да плаче, да подскача като дете. Ръцете ѝ го стискаха с такава сила, че пръстите ѝ изтръпнаха и пак не ѝ беше достатъчно.

— Боли ли те? — прошепна задъхано той.

Коравият му член продължи да прониква в утробата ѝ и Анжелика усещаше с всяко свое дихание дължината и силата му. Не, не я болеше. Тя поклати глава, бързо и решително.

Гърдите на мъжа потръпнаха от безгласен смях. Той пое дълбоко дъх, овладя бурята, която бушуваше в тялото му и продължи с бавни,

ритмични движения. Проникна още по-дълбоко и тя усети как стигна до самия център на женствеността ѝ. Пое с мъка въздух и се вкопчи в раменете му, за да удържи на ритъма. Пое движението и го последва, отдадена на първичната, бездънна страст. Рейнолд сведе глава и целуна челото ѝ, очите и нослето, после завладя устните ѝ. Езикът му закръжи около нейния и го увлече в луда игра.

Анжелика никога не беше изпитвала подобно диво възхищение. Това беше магия, от която нямаше освобождаване. Времето спря, напрежението се усили.

Рейнолд падна върху нея, обгърна с крака бедрата ѝ, претърколи се по гръб и я вдигна върху себе си. Остави я да намери своето темпо и Анжелика веднага реагира на промяната. Тя го възседна, отметна глава назад и се задвижи в мек, влудяващ ритъм.

Удоволствието беше дълбоко в нея и извън нея, в него и между двама им. То идваше на вълни или връхлиташе като буря. То я обгръщаше отвсякъде, замъгляваше погледа ѝ, оставяше я без дъх и след секунда връхлиташе с нова сила.

От напрежението потните им тела заблестяха и станаха хлъзгави. Гърдите им се повдигаха и спускаха неравномерно. Двамата поемаха мъчително въздух и се устремяваха отново и отново към цел, която нямаше да понесат.

Анжелика усети как върху им се спусна безмилостна магия, черна и бяла, тъмна и светла, усети натиска и силата ѝ. Мускулите я боляха, дробовете ѝ пареха, но облекчението не идваше.

Рейнолд се претърколи отново върху нея, натисна я силно върху матрака и тя обви бедрата му със своите, надигна се устремно срещу силните му тласъци. Най-после дойде освобождението, внезапно, без задръжки. То беше пламтящо сливане, безшумно вътрешно изригване, което разтърси телата им из основи. Изгубена в силата на оргазма, тя се остави на течението, захълца и се вкопчи отчаяно в него. Разтърси се от силни тръпки и усети как тялото му се стегна, как всички мускули се напрегнаха и как в самия център на женствеността ѝ се изля гореща лава.

След като бурята утихна, двамата дълго лежаха неподвижни, загледани с широко отворени, немиждащи очи в светлото кръгче на лампата. Катастрофа или невиджан успех — и двамата не знаеха какво точно бяха преживели.

Знаеха само едно.

Бяха стигнали до самия ръб на пропастта.

— Voila, le cafe!

Веселият глас събуди Анжелика от дълбокия ѝ сън. Тя отвори очи с чувството, че бавно излиза от тежък мрак. Никак не ѝ беше лесно да го стори.

Естел стоеше на вратата с табла, на която бяха поставени сребърна каничка с кафе и кошничка с хлебчета. Тя се усмихваше широко, очите ѝ святкаха развеселено. Остави таблата на нощната масичка и забързано се разшета из тясната кабина. Отвори капака на един сандък и извади утринен халат. Върна се до леглото и се наведе, за да загърне раменете на Анжелика, когато тя се надигна. Очевидно икономката смяташе, че е съвсем нормално да се погрижи за жена, свила се гола-голеничка под омачканите завивки, защото се въздържа от всякакъв коментар.

Анжелика беше сама. Рейнолд бе изчезнал. Тя протегна ръка към мястото, където бе лежал, но там нямаше и следа от горещото му тяло.

Естел, която тъкмо наливаше кафе, вдигна глава.

— Господарят стана още преди няколко часа. Той ме изпрати да ви донеса закуската.

Без да бърза, Анжелика оттегли ръката си.

— Толкова ли е късно?

— Почти обед, мамзел. Денят е мрачен, от сутринта ръми и той не позволи да ви събудя по-рано. — На устните ѝ заигра лека усмивка. — Каза, че се нуждаете от сън.

Анжелика усети, че се изчерви до корените на косата, но се постара да се овладее.

— Много е загрижен за мен.

Икономката склони глава и я погледна учудено.

— Всички знаем колко зле се чувствахте. Никой не се изненада от заповедта му.

Този коментар целеше да предпази Анжелика от излишен срам, когато по-късно излезеше от кабината си. Жестът беше много мил, но

тя все пак се чувстваше неловко. Промърмори нещо неразбрано, пое чашата с димящо ароматно кафе и сведе глава.

Икономката се върна при сандъка с дрехи, коленичи и започна да избира дневна рокля. Без да се обръща, тя продължи:

— Добре направихте. Метр Рейнолд има нужда от истинска съпруга, която да му даде деца, семейство и всички онези неща, които са част от живота.

Разбира се, беше безнадеждно да се мисли, че Естел и Тит Жан не знаят как стоят нещата между нея и Рейнолд.

— Не знам защо казвате това — отвърна примирено Анжелика. — Поне досега той не даваше ясен израз на желанията си.

— Мъжете не винаги знаят какво е добро за тях. Господарят е живял много дълго сам. Той е като празна лодка, която се носи по течението. Трябва му котва, а това значи човек, с когото да се чувства свързан, на когото да бъде полезен, за да бъде самият той.

Анжелика се отпусна на възглавниците и се усмихна унило.

— Бих искала това да е вярно.

— Почакайте още малко. Ще се убедите, че казвам истината — утеши я Естел. — Така. Радвам се, че вече не ви е страх от пътуването с параход. Чувствате ли се достатъчно добре, за да станете?

Странно, но равномерното тракане и бучене на машините имаше по-скоро успокояващо въздействие. Анжелика усещаше умора, глезените и китките все още я боляха, освен това изпитваше непозната досега вътрешна ранимост, но никога през живота си не се беше чувствала толкова доволна.

— Наистина ли? — засмя се Естел. — Това е прекрасно. Е, какво ще облечете, синята памучна рокля или златното копринено кадифе?

Когато Анжелика излезе от кабината си, все още валеше. Тя носеше синята рокля и къса наметка срещу влагата, косата ѝ беше сплетена и увита на кок на тила, за да устои на поривите на вятъра. Имаше намерение да се поразходи на чист въздух, за да прогони умората и да проветри мозъка си. Ако освен това ѝ се искаше да провери куража си и новото чувство за непобедимост, това си беше само нейна работа.

Корабът се полюляваше от лекия бриз и вълните го носеха бързо напред под забуленото в мъгла небе, от което се сипеше ситен дъжд. Откъм наветрената страна палубите бяха хлъзгави. От другата страна

обаче можеше да се стои спокойно и да се наблюдава как зелената линия на брега се плъзга плавно покрай минаващия параход. Пушекът от комините се стелеше по палубата и отравяше въздуха с хапещата си миризма. Дъждът се усили и заплиска по гладката, металически сива повърхност на реката и тя заприлича на огромен железен щит, по който се удрят сребърни стрели.

— Ето къде си се скрила. За какво мислиш — как да скочиш от борда, или внезапно те е обзела страст към онова, което доскоро ти беше отвратително?

Анжелика се обърна стреснато. Гласът на мъжа ѝ бе прозвучал тихо и в същото време хапливо, почти злобно. Тя имаше намерение да застане пред него спокойна и овладяна и в никакъв случай да не му позволи да забележи колко е разтърсена от събитията през отминалата нощ. Оказа се невъзможно.

Освен това скритото значение в думите му беше достатъчно, за да я накара да загуби самообладание.

Тя се беше страхувала не само от параходите, но и от физическите последствия на брака си. Колко често се беше питала дали ѝ липсват топлота и страст... Каква глупачка беше.

Тя се засмя, гърлен, знаещ смях, непознат досега.

— Не — отговори тя. — И да, може би.

Рейнолд се усмихна кратко.

— Да приема ли, че се чувстваш толкова добре, колкото личи по вида ти?

— А не бива ли? — Погледът, който му хвърли изпод мигли, не беше предизвикателен. Или поне тя не искаше да изглежда така.

— Мислех си, че съм те изтощил твърде много. Все пак доскоро беше болна, на легло.

В гласа му имаше някаква мрачна ирония, която я изнерви. Бузите ѝ пламнаха и тя реагира бурно на намека:

— Както виждаш, не ми е навредило.

— Тогава може би е най-добре да дойдеш с мен и да убедиш и останалите. Те ме смятат за кръвожадно чудовище, защото те качих насила на парахода. И не са съвсем сигурни дали не съм те заключил в кабината ти, за да скрия последствията от жестокостта си.

Анжелика отвори широко очи.

— Не говориш сериозно!

— Така ли? — попита той и изкриви подигравателно уста. — Онези, които познават най-добре един мъж, обикновено са готови да очакват от него най-лошото.

Може би думите му бяха преувеличени, но тя бе посрещната с такива викове на облекчение и радост, че вече не беше съвсем сигурна. Освен това бурната проява на привързаност стопли сърцето ѝ. Беше толкова приятно да те посрещат с топлота и сърдечност. Вероятно наистина там беше липсвала. Може би един ден щеше да почувства, че е намерила мястото си. Рейнолд не беше единственият, който имаше нужда от семейство, за да е щастлив.

За съжаление именно той беше човекът, който отново разколеба очакванията ѝ за бъдещето. Затворен в себе си, замислен, съпругът ѝ се въздържаха да показва радост или поне съчувствие, за да ѝ внуши, че е добре дошла. Когато от време на време я поглеждаше, зениците му бяха непроницаеми като прозорци, зад които имаше само мрак; очите му отразяваха всичко, но не издаваха нищо от онова, което го вълнуваше.

Параходът „Генерал Куитмън“ не беше толкова луксозен, колкото „Кралица Катлийн“. Ако не беше разбрала това още в оскъдно обзаведената си кабина, Анжелика го видя много ясно в главния салон. Просторното помещение беше практично обзаведено с прости маси и столове от дъбово дърво. Лампите не бяха украсени с месинг или кристал, а представляваха прости шишета зад боядисана в червено ламарина. Грубият дървен под не беше покрит с килими, на прозорците не висяха завеси, колоните, които носеха тавана, бяха прости дървени греди без всякакви украшения.

Предпочитанията на присъстващите дами към памук и други по-груби платове, както и късите жакети, плоските шапки и безформените панталони от груб лен, с които се бяха пременили господата, издаваха, че компанията се състои главно от фермери и дребни търговци. Те не се смесваха с другите пасажери. Мъжете стояха на групи по тримачетирима в близост до често използваните съдове за плюене, а жените седяха по столовете с децата в скута си и шушукаха, свели глави една към друга. Интересът към елегантните им спътници беше много голям, ако се съдеше по неприкритото любопитство в погледите им, макар че те умело ги криеха.

Обедът наближаваше и това личеше по натрапчивата миризма на горещо олио и преварени зеленчуци. Менюто, обявено от келнерите, се запомняше лесно, защото се състоеше само от печени или пържени ястия, като се започне от пиле със сланина и се стигне до ябълковия сладкиш за десерт. За пиене имаше само уиски, внесено без много церемонии в големи глинени делви и тръснато на масата пред гостите. Стана ясно, че един такъв обяд е по вкуса на повечето пасажери, защото те натъпкаха забързано салфетките под брадичките си и веднага посегнаха към вилиците.

Капитанът на парахода седеше на масата заедно с Анжелика и придружителите ѝ. Любезен мъж с масивно тяло и червендалесто лице, ясен знак, че отдава дължимото на храната и напитките на парахода си. Униформата му се отличаваше рязко от липсващата в обстановката елегантност. Тя беше ушита от най-fino черно платно и изобилстваше с пагони, ширити, рюшове и блестящи копчета.

— Както виждам, мадам Хардън — заговори той, наведе се към Анжелика и сложи ръка върху нейната, — вие не харесвате питието, което е поставено пред вас. Разбирам, че не сте свикнали със силен алкохол. Ако желаете, ще ви поръчам малко вино от личните си запаси.

— Много сте любезен — отвърна Анжелика и издърпа ръката си, — но не бих могла да искам това от вас.

— О, разбира се, че ще ви услужа! За мен е удоволствие да общувам с дама като вас. Не знам кога за последен път съм имал удоволствието да посрещна на парахода си едно толкова нежно цвете. Затова ми позволете да ви окажа тази малка услуга.

— Някои услуги имат последствия, за които в началото никой не подозира — намеси се Рейнолд. Той седеше в края на масата и изучаваше чашата с уиски в ръката си. — Вече поръчах вино за съпругата си. Камериерът ми ще го донесе само след минута.

Капитанът се обърна към него и лицето му стана пурпурночервено.

— Недейте така, добри човече! Не съм имал намерението да досаждам нито на вас, нито на съпругата ви.

— Имахте намерение да ѝ окажете услуга, за да се чувства задължена към вас и да ви посвети повече внимание — отговори с остър тон Рейнолд. — Но няма да успеете. Съветвам ви да не предприемате повече опити.

— Вие сте дяволски неприятен тип! — Капитанът се чувстваше силно засегнат в достойнството си, но не знаеше каква би била подходящата реакция на подобно нападение.

Рейнолд го измери с предупредителен поглед.

— И мога да стана още по-неприятен.

— Моля ви — намеси се Анжелика и погледна умолително съпруга си, — няма никакъв повод за този спор.

Двамата мъже не ѝ обърнаха внимание. Капитанът смръщи грозно чело и ноздрите му затрепериха. Той изглежда унищожително Рейнолд и изфуча:

— С голямо удоволствие бих ви изхвърлил от кораба си.

— Опитайте — предложи хладно Рейнолд.

Някои от другите гости вдигнаха глави и се вслушаха в разгорилия се спор. За да си спести неудобството и срама, Анжелика се намеси решително:

— Сигурна съм, че капитанът го направи само от любезност. Не мога да повярвам, че би опитал да ме ухажда пред очите на мъжа ми.

— Е — промърмори злобно Рейнолд, — както много добре знаеш, не винаги е лесно да те държа под око.

— Ако говориш за снощи, наистина не знам как бих могла да избягна случилото се!

Погледът му спря за миг върху гърдите ѝ, които се вдигаха и спускаха неравномерно, показвайки възмущението ѝ. Един мускул заигра на лицето му и той отвърна с горчива ирония:

— Позволи ми едно предложение. За в бъдеще използвай интелигентността си и заключвай вратата на спалнята си.

Дебора пое шумно въздух и изглежда намръщено брат си. Майкъл, който седеше срещу нея, вдигна глава.

— Моля те — проговори спокойно той. — Това не е почтено и ти много добре го знаеш.

Рейнолд се извърна бавно към приятеля си.

— Знам, че интересът ти към красивата ми съпруга превъзхожда многократно този на капитана. Но за твое добро приемам, че поне част от него се дължи на искрено съчувствие.

— Защо ѝ е необходимо съчувствие, освен ако не я заплашва опасност от твоя страна? — попита все така спокойно Майкъл.

— Мисля, че бяхме изяснили този въпрос — отговори мрачно Рейнолд. — Или желаеш да я прегледаш, за да се увериш, че няма сини петна?

Красивото лице на Майкъл се обагри в червенина.

— Знаеш ли...

— Знам, че не одобряваш поведението ми, макар да си отлично осведомен за основанията и целите ми. Но те моля да помниш, че търпението ми има граници дори когато става въпрос за най-добрия ми приятел.

Майкъл понечи да скочи от мястото си, но Дебора се пресегна през масата и улови ръката му. Той не се обърна към нея, но се успокои. Погледна пронизващо Рейнолд и след няколко секунди заяви решително:

— По-късно ще поговорим пак.

— Този разговор ще бъде непродуктивен, ненужен и вероятно няма да се състои — отсече надменно Рейнолд.

Майкъл го погледна и стисна здраво устни. В този момент се появи Тит Жан с две бутилки вино и всички въздъхнаха облекчено. Дебора побърза да промени темата, като се обърна към Анжелика с някакъв незначителен въпрос и скоро разговорът потече нормално.

Никой не спомена повече случилото се на масата, но последствията му не можеха да се заличат толкова лесно. Едно от най-видимите беше, че през целия следобед Майкъл остана в непосредствена близост до Анжелика, беше до нея и когато параходът спря да попълни запасите си от дърва. Следствие от караницата беше и че той предложи да я придружи, когато тя изрази желание да слезе за малко на брега, за да се поразтъпче. За да накаже Рейнолд за нахалството му, тя прие предложението с благодарност, улови ръката на Майкъл и слезе по люлеещата се стълбичка.

Мястото за събиране на дърва беше процъфтяващо малко предприятие, но в него нямаше нищо забележително. Поддържаше се от един мъж и двамата му снове и се състоеше от груба дървена къща в средата на широка поляна, отрупана с отсечени дървета, насичани, за да снабдяват минаващите кораби с допълнително гориво. Дървата се пренасяха с волски каруци от близките гори, нарязваха се и се натрупваха на купчини близо до речния бряг. Пред вратата на къщата седеше мърлява жена и шиеше одеяло от разноцветни парцали, без да

изпуска от очи цяла дузина дрипави деца, които се ровеха в калта под непреставания дъжд.

Всичко показваше, че това убежище е само временно. Вратата на къщата беше скована от криви дъски и дневната светлина влизаше свободно, на прозорците нямаше стъкла, само капаци, които висяха на ръждясали панти, никъде не се виждаха малки удобства като стълби, веранда или завеси. Щом изсечаха всички дървета в близост до реката, мъжете вдигаха мизерното си имущество и се преместваха на друго място.

Жената пред вратата зяпаше Анжелика и Майкъл, сякаш виждаше същества от друг свят. Вероятно пътниците не обичаха да слизат от борда на това място, за да се поразходят по мръсния бряг. Анжелика ѝ кимна с усмивка и се опита да си представи как живее тази жена, дали е щастлива въпреки усиления труд, дали понякога копнее за промяна, дали обича мъжа си или просто се е примирила със съдбата си.

Любов. Какво странно чувство, трудно за разпознаване, за улавяне и задържане. Беше възможно да го изпитваш и приемаш и само след секунди топлото великодушие и ликуващото сърце да бъдат прогонени от гняв и болка и на мястото на любовта да застане безкрайна празнота.

През нощта бе повярвала, че онова, което изпитва към Рейнолд, е любов. Беше толкова сигурна, че само любовта може да ѝ донесе такова прекрасно усещане, че само тя е в състояние да събуди невероятната нежност и страст, които бе познала в брачното легло. Днес обаче я мъчеха съмнения. Дали беше възможно болката, предизвикана от сдържаността и гнева му, също да идва от любовта? Може би, но тя не беше сигурна.

Анжелика спря и се уви по-плътено в пелерината, заета от Дебора. После хвърли поглед през рамо към разкаляната пътека, по която беше минала. Моряците, които товареха дървата на борда, не бързаха, значи нямаше защо да се връщат.

Оловносивото небе висеше ниско над реката, дъждът падаше на тежки капки по качулката на пелерината. Полите ѝ бяха мокри и тежаха, краищата им се валяха в калта, но тя не им обръщаше внимание.

Майкъл, който стоеше до нея, нахлупи шапката над лицето си и вдигна яката на непромокаемия си жакет. Поведението му беше знак, че се чувства неловко, но той не се побоя да изрече онова, което напираше на устните му. Гласът му прозвуча задавено:

— Не бива да обръщате голямо внимание на онова, което говори Рейнолд. Езикът му може да бъде дяволски остър, но той не мисли и половината от онова, което казва.

— Така ли смятате? — попита скептично Анжелика.

— Не искам да кажа, че произнася само напразни заплахи. Той не е човек, който си хаби думите на вятъра. — Майкъл обърна глава и се загледа към реката. — Въпреки това смятам, че понякога Рейнолд просто играе на дивак пред другите, за да скрие, че изпитва луд гняв към самия себе си.

Анжелика направи опит да се усмихне.

— Много сте снизходителен.

— Не, съвсем не. — Майкъл заклати силно глава и от шапката му се разхвърчаха пръски. — Ако знаете колко ми се искаше да забия един юмрук в лицето му, докато седяхме на масата. — Той се изсмя сухо. — Знам, че не мога да го победя, освен ако не го нападна от засада. Но полагам големи усилия да му отстъпвам, първо, защото знам, че махмурлукът го мъчи ужасно, и второ, защото виждам, че е луд от ревност.

Анжелика не се впечатли особено от думите му.

— Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос. Рейнолд няма причини да ревнува от вас.

— Не му е необходима причина — установи мрачно Майкъл. — Ревността му не е насочена непременно към мен. Тя се простира върху всеки мъж, който посмее да погледне към вас. Рейнолд не е сигурен във вас, разбирате ли, защото знае...

— Какво? — попита напрегнато Анжелика, когато Майкъл спря. Вече не разбираше нищо.

— Ами, първата ви среща е била доста... необикновена, нали? Да, била е драматична и така нататък, той се е възползвал от ситуацията по обичайния си безсрамен начин и сега... сега не може да бъде сигурен дали изобщо желаете да му бъдете жена.

— Аз също не мога да бъда сигурна, че той ме иска за съпруга.

— Да, но това е нещо друго. Вие сте жена. Разбира се, очаквали сте да се омъжите за мъжа, избран от баща ви, и то по причини, които нямат нищо общо с чувствата, а по-скоро с парите и общественото положение.

Анжелика го изглежда учудено.

— Не знаех, че съм очаквала такова нещо.

— Такъв е животът — промърмори съчувствено той, сякаш това обясняваше всичко. — Във всеки случай, като жена вие би трябвало да приемете, че Рейнолд ви иска, иначе нямаше да положи толкова усилия.

— Това не е същото — установи тихо Анжелика.

Майкъл я погледна замислено.

— Може би не. Но работата е там, че Рейнолд знае какви грешки е допуснал в действията си, и няма да намери спокойствие, докато не бъде напълно сигурен във вас.

Думите бяха зле избрани, вероятно поради нервността му, каза си тя. Въпреки това я побиха студени тръпки. Дали Рейнолд я бе спасил от похитителите само за да запази онова, което считаше за своя собственост? Дали беше осъществил съпружеските си права след толкова дълго въздържание и търпение само защото мислеше, че по този начин ще я задържи завинаги при себе си? Дали се беше възползвал от силата, която му даваше изкуството му на любовник, за да я държи в подчинение? Дали градината, подаръците и целувките целяха само да я накарат да се влюби в него?

Майкъл я погледна изпитателно.

— Натъжих ви, макар че не такива бяха намеренията ми. Съжалявам.

— Няма нужда — отговори с треперещ глас тя. — Вината не е ваша. Аз просто не го разбирам.

— Аз също или поне не докрай, макар да го познавам много отдавна. — Майкъл помълча малко и продължи: — Мисля, че за много неща е виновна Клотилд и онова, което му причини.

— Защото го е изоставила и се е омъжила за човек с повече пари ли?

— Парите не бяха толкова важни. Много по-важно беше името, общественото положение — все неща, които Рейнолд не е в състояние

да промени. Но това не беше най-лошото. Страшното е, че се роди дете. Негов син.

— Да, видях го. Клотилд се погрижи за това.

Майкъл стисна устни.

— Тази жена не се уморява да забива ножове в сърцата на другите. Разбирате ли, тя знае, че кръвната връзка има огромно значение за Рейнолд. Нарочно държи момчето далече от него и в същото време непрестанно му намеква, че той е баща и има задължения. Иска да го накаже за нежеланието му да остане неин любовник и след женитбата ѝ. Според нея тази игра е аристократична и напълно приемлива, разбирате ли? Тя го лиши от сина и той не можа да ѝ прости. И никога няма да го направи.

„Той не е човек, който прощава...”

— Значи, Рейнолд не е човек, който се доверява на жените — установи делово тя.

— Не може. Мамили са го твърде често, дори собствената му майка му е изиграла лош номер.

— Майка му?

Майкъл я погледна колебливо.

— Знаете ли при какви обстоятелства се е родил?

— Знам, че е незаконно дете. Сам ми го каза.

— Разказа ли ви, че майка му го е обичала повече от всичко на света, докато срещнала втория му баща, богат и почтен мъж? След женитбата любовта ѝ към Рейнолд не намаляла, но присъствието му я смущавало, защото постоянно ѝ напомняло, че никога няма да заеме мястото, което ѝ се полага като съпруга на този почтен човек.

Анжелика поклати глава.

— Вече се чудех защо никога не говори за нея и не я посещава.

— О, двамата са в много добри отношения — възрази Майкъл, без да я погледне в очите. — Тя не се е опитвала да го крие или да се отрече от него. Въпреки това смятам, че е изпитала облекчение, когато се е махнал и си е купил къща в Ню Орлиънс. Рейнолд го знаеше и това му причини болка.

— Мисля, че разбирам — прошепна Анжелика и наистина разбираше. — Вие сте добър приятел, след като се тревожите за него.

— Не само за него — възрази Майкъл и се изчерви. Сведе глава и погледна ботушите си, после отново се загледа към реката. — Искях

само да ви кажа, че не вие разгневихте Рейнолд. Просто... положението е такова.

Анжелика гледаше замислено мократа трева, грозните отсечени дървета и размишляваше над онова, което беше чула. Усети как студът прониква в тялото ѝ и потръпна.

— Както обикновено, той беше прав — рече накрая тя. — Вие изпитвате съжаление към мен. Защо?

Майкъл се поколеба. Не можеше да ѝ каже нищо повече. Лоялността към Рейнолд го задължаваше да пази мълчание. На лицето му грейна уморена усмивка.

— Мисля, че Рейнолд употреби думата съчувствие. Това е нещо друго. Вие сте прекрасна жена и жертва на трагични обстоятелства, освен това сте заобиколена от тайни. — Той вдигна рамене. — Рейнолд ме познава достатъчно добре, за да разбере, че не съм в състояние да устоя на една такава комбинация.

Какво ли имаше предвид? Анжелика беше твърде объркана, за да прозре какво се крие зад думите му.

— Бяхте много мил с мен и аз съм ви благодарна.

— Лесно е човек да бъде мил с вас — отговори с усмивка Майкъл, взе ръката ѝ и я вдигна към устата си.

Този жест издаваше дружелюбие и не беше нищо повече от приятелско потупване по рамото. Но когато вдигна глава. Майкъл изведнъж се скова. Анжелика проследи погледа му и замръзна на място.

С гола глава под леещия се дъжд, Рейнолд стоеше на предната палуба, втренчил очи в двете фигури на брега. Откога ли ги гледаше?

Когато двамата с Майкъл се върнаха на борда, Анжелика положи огромни усилия да се покаже спокойна и безгрижна. Ала коленете ѝ бяха омекнали, лицето издаваше напрежение, ръката ѝ беше ледена. По едно време се спъна и се почувства ужасно неловко. Полите ѝ, които се бяха влачили през локвите, бяха опръскани с кал, обувките бяха мокри. Дъждът биеше право в лицето ѝ, от качулката капеше вода. Връщането им се отличаваше с елегантността и стила на евтина погребална процесия.

На палубата излезе една жена и застана до Рейнолд. *Дебора*. За да се отърве от мъчителното напрежение, Анжелика се обърна към мъжа до себе си:

— Дебора направи всичко възможно да ви помогне. Не знаех, че е толкова привързана към вас.

Майкъл я изгледа учудено.

— Мисля, че тя желаше да защити по-скоро вас. За нея аз съм един дързък негодник, който изобщо не заслужава внимание.

— Съмнявам се.

— Така ли? Тогава още не сте забелязали, че тя сравнява всички мъже с брат си. Аз съм твърде много в сянката на Рейнолд, за да събудя вниманието ѝ.

— Но много го искате, нали? — Анжелика наклони глава, за да види лицето му под широкополата шапка.

— Кой не би искал? — Гласът на Майкъл издаваше безпомощност. Значи страховете ѝ, че чувствата му към нея са от съвсем друго естество, са били необосновани!

— Тогава трябва да направите нещо, за да я спечелите — отговори делово и в същото време окуражително тя.

— Ако някой посмее да я отвлече, можете да бъдете сигурна, че ще се втурна да я спасявам — отговори с горчив смях той.

Анжелика се засмя и двамата изкачиха стълбичката в най-добро настроение. Кое то за съжаление не беше най-доброто средство да умиловат Рейнолд.

— Ако ми беше казала, че се чувстваш притеснена, щях да се погрижа да те изведе на разходка — посрещна я с режещ глас той.

Изведнъж Анжелика усети, че чувствата на мъжа ѝ, все едно справедливи или не, не я засягат. Майкъл и Дебора вероятно не разбраха значението на думите му, но тя го разбираше много добре. Хрумнаха ѝ няколко подходящи отговора, но тя побърза да ги отхвърли като твърде предателски. Затова се изправи гордо и отговори:

— Невъзможно. Ти не беше тук.

— Така ли? — попита тихо той, пристъпи напред и улови ръката ѝ. — Но сега съм.

Анжелика позволи на Рейнолд да я отдели от другите и да я отведе в кабината ѝ. Какво друго можеше да направи? Той ѝ беше съпруг и тя нямаше желание да предизвика още една грозна сцена.

Което, разбира се, не я възпря да се ядоса на нахалството му. Той си въобразяваше, че може да се отнася с нея, както си иска — в един момент да я целува, в следващия да си отиде, а тя беше длъжна да приема всичко и да е доволна. Очевидно той искаше жена му да седи и да го чака, покорна и скромна, докато той реши отново да я забележи и да се погрижи за развлеченията ѝ.

Очевидно не се беше оженил за подходящата жена.

Досега тя не беше в състояние да му се противопостави по какъвто и да било начин. Чувстваше се ужасно притеснена, болестта и тъгата по загубения баща я бяха объркали дотолкова, че тя просто се оставяше да я носи течението. Но сега това беше минало.

Двамата стигнаха до задната палуба и се обърнаха към кабините. Бяха сами. Останалите пасажери бяха или в кабините си, далече от влагата, или на палубата, където можеха да наблюдават как тежкия плавателен съд напуска мястото за събиране на дърва.

— Спри — рече внезапно Анжелика и издърпа ръката си от лакътя му. — Мисля, че сме достатъчно далече от любопитните погледи.

Рейнолд се обърна рязко и застана пред нея, за да я пази от дъжда. Гласът му прозвуча тихо:

— О, май сме настроени войнствено? С удоволствие бих те поглезил малко, но тук не е нито мястото, нито времето за това.

— Да ме поглезеш? Аз не съм дете, което гледат — или просто го отвеждат в стаята му, когато не одобряват поведението му. Какво, за бога, става с теб? Защо ме измъчваш с лошото си настроение? И не само мен, а и горкия Майкъл? Ако ревнуваш, ще ти кажа, че дължиш извинение на най-добрия си приятел. — Сърцето ѝ биеше толкова

бързо, че ѝ се зави свят. Беше толкова прекрасно да каже онова, което мислеше.

— Каква прекрасна сцена — да видя как се застъпваш за Майкъл. Сигурен съм, че той ще съумее да ти покаже благодарността си. Вероятно очаква точно това, защото по всичко личи, че двамата се разбирате отлично.

— Това е абсурдно! Познавам го само бегло и ако не помниш, срещнах го в твоята къща. Ако не го беше поканил да дойде с нас, нямаше да имаме случай да се разходим по брега. А ако престанеш да ни нападаш, няма да имаме повод да се обединим срещу теб.

— Звучи логично — отвърна той и погледът му я прониза. — Но в аргументите ти има и някои грешки. Първо: времето няма особено значение във връзката между мъжа и жената, влюбването може да стане само за минута. Второ: не съм поканил Майкъл, той сам се покани. Трето: не нападам нито един от двамата ви, само се опитвам да пазя жена си. Надявам се, ще се съгласиш, когато ти кажа, че имам известно право на това.

— Твоята защита има силна прилика със затваряне в клетка. — Анжелика млъкна за миг и въздъхна дълбоко, за да се успокои. — Да, аз разбирам, че носиш известна отговорност за мен. Но ако съм в опасност заради твоите тъмни дела, тогава не разбирам защо непрекъснато ме оставяш сама и трябва да помоля Майкъл да ме придружи на разходка.

Рейнолд направи опит да се усмихне.

— Нима се оплакваш, че съм те изоставил? Съжалявам, не бях помислил за това. Но ти сега си против да те отведа в кабината, където мога да те надзиравам по-добре.

По гърба ѝ пробяга странна тръпка, предизвикана от пронизващия поглед на смарагдовозелените му очи.

— Искях само да кажа, че не разбирам защо си толкова против Майкъл да ме придружи на една малка разходка. Все пак той е твой приятел. Истинската опасност остана зад гърба ни, а с онова, което би могло да се случи при слизането ни на брега, Майкъл вероятно щеше да се справи не по-зле от теб.

— Без съмнение, но знаеш ли, много ми е неприятно, когато той заема мястото на твой спасител.

Анжелика се намръщи сърдито.

— Ако смяташ...

— Ти имаш много жива фантазия, скъпа. Да, точно това исках да кажа. Ако има удобен случай, той няма да се поколебае да се прояви в ролята на спасител. Той е омагьосан от теб и дори да не е влюбен, ще приеме с удоволствие твоята благодарност, все едно в каква форма ще му я поднесеш.

В гласа му имаше нещо, което я накара да спре и да попита с променен глас:

— Това ли е причината, че аз...

— Че според мен ти си престанала да се противиш на опитите ми за сближение? — завърши изречението той, тъй като тя не намери подходящите думи. — Да, макар да не правя грешката да мисля, че това е единствената причина.

Бяха навлезли в несигурна и доста неприятна област. Трябваше веднага да се върне на предишната тема.

— Не мога да си представя защо се чувстваш в правото си да знаеш какво мисли и чувства Майкъл. Той никога не ми е дал повод да мисля, че изпитва към мен нещо друго, освен най-искрено уважение.

— Защото е джентълмен, затова. Но ти си красива и сама, преследват те лоши хора. Нима мислиш, че мъж като Майкъл е в състояние да ти устои?

Майкъл беше казал нещо подобно. Анжелика се усмихна мрачно и рече:

— Значи той играе ролята на верен паж?

— Между другото.

— А как стои въпросът с теб? Това ли е причината, поради която се ожени за мен?

— Тъй като аз не съм джентълмен — гласеше злобният отговор, — не съм в състояние да проявя подобна галантност.

Беше смешно, но при тези думи Анжелика изпита радост. Едва се сдържа да не се усмихне, да му покаже какво облекчение изпитва. Рейнолд пое дълбоко въздух и продължи:

— Ожених се за теб заради зестрата ти.

Анжелика усети как сърцето ѝ се качи в гърлото. Тя вдигна глава и го погледна с разширени от смайване очи.

— Това е невъзможно. Та ти не знаеше нищо за нея, преди да ти разкажа.

— Лъжеш се, скъпа. Знаех го доста отдавна, тъй като в Начез се говореше само за това.

Бученето на машините се усили. Корабът набираше скорост. Вятърът свиреше в дървените навеси, проникваше през дъждобрана на Анжелика и я караше да трепери. Не знаейки как да реагира, тя сведе глава.

— Не мога да разбера — прошепна безсилно тя. — Ти си богат човек и аз бях готова да се закълна, че не харесваш особено подобни брачни аранжimenti.

— Права си — съгласи се спокойно Рейнолд. — Но в случая с теб ме ръководеше преди всичко желанието да възвърна собствеността на семейството си. Знаеш ли, вторият ми баща се казваше Жерар Дюло.

Това беше достатъчно. Анжелика знаеше добре това име. Жерар Дюло беше собственик на плантацията „Боньор“ и я беше загубил при игра на карти с Едмънд Крю.

Дъждът падаше на едри капки по палубите, вятърът го носеше над носа и от дървените перила капеше вода. Небоядисаните кипарисови греди блестяха, въздухът тежеше от миризмата на мокро дърво и тиня. Анжелика пое дълбоко влажния аромат и проговори предпазливо:

— Значи си се оженил за мен, за да си върнеш наследството.

— То не е мое наследство, а на мама. И на Дебора.

— Но като мой съпруг ти ще можеш да използваш плантацията, да я управляваш, да я притежаваш, макар и не с акт за собственост. Колко... хитро си постъпил.

— Не ми се искаше да ти кажа това сега, предпочитах да почакам още малко. Но след като отиваме в „Боньор“ стана наложително да узнаеш всичко.

— Всички там те познават, ще те поздравяват по име... — проговори унесено Анжелика. Дъждовните капки, което намокриха бузата ѝ, бяха горещи. Имаше чувството, че някой е стоварил на раменете ѝ огромна тежест и всеки момент ще се строполи на палубата.

— Включително мама, защото тя още живее там — съгласи се Рейнолд.

— Дебора и Майкъл знаят ли? — попита безизразно Анжелика.

Мъжът ѝ кимна.

— Сигурно ще се радваш да узнаеш, че и те, както и мама, не одобряват методите ми и ги наричат отвратителни и недостойни.

Дебора. Кой знае защо, Анжелика бе решила, че фамилното ѝ име е Хардън, също като на Рейнолд. Като размисли, се сети, че когато ги представи една на друга, Майкъл всъщност не каза ясно името ѝ, а само го смънка. Тогава тя бе помислила, че се е развълнувал от неочакваната поява на момичето и го е пропуснал.

Трябваше да събере цялата сила на волята си, за да вдигне глава и да погледне мъжа си в очите. Гласът ѝ прозвуча чуждо:

— И те ли са на мнение, че си безпринципен и... дявол в човешки образ?

— О, това се разбира от само себе си. — Рейнолд изглеждаше напълно безгрижен.

Той беше съвсем мокър! От косата му се стичаха едри капки вода. Изведнъж Анжелика усети странно желание да го отведе в топлата кабина, да го изсуши и утеши. Типично женска слабост, която нямаше нищо общо с характера ѝ.

С напрегнат, ироничен глас тя установи:

— Нищо чудно, че беше в толкова лошо настроение. Не е лесно да направиш такова признание, преди да си готов за него.

— Надявах се, че като ти го кажа по-късно, ще ти бъде все едно.

Анжелика изпуктя презрително.

— И какво, според теб, щеше да доведе до промяна в мнението ми? Бременност? Не губи надежда, може вече да си постигнал тази цел. Все пак успя да направиш така, че възможността стана реална.

— Ти наистина ме смяташ за покварен тип — отбеляза тихо той.
— Бих могъл да ти кажа, че до вчера избягвах упорито осъществяването на съпружеските си права, макар че едва се сдържах. Бих могъл да ти кажа, че не съм планирал това да се случи, нито съм го извършил хладнокръвно. Но ти надали ще ми повярваш...

Анжелика усети пронизваща болка в сърцето. Никой не беше в състояние да ѝ помогне.

— За съжаление си прав. Шансовете да ти повярвам са нищожни.

— Сега говори дъщерята на играча. Което ми напомня, че тъгата или възмущението не са запазени единствено за теб.

Гневът придаде сила на думите ѝ.

— Ако искаш да кажеш, че баща ми носи някаква вина за смъртта на втория ти баща, искам да ти припомня, че няма закон, който забранява да се играят карти и да се печели или губи.

Лицето на Рейнолд побеля като платно, в очите му блесна гняв. Той отвори уста да каже нещо, но веднага я затвори и стисна здраво зъби.

Какво ли искаше да ми каже, запита се отчаяно Анжелика. Защо се отказа, само защото е добре възпитан ли? Или защото се съобразяваше с чувствата ѝ? След всичко, което ѝ бе разкрил така безогледно, можеше ли да има нещо още по-ужасно, което да събуди в душата му съчувствие и да го накара да замълчи? Какво трябваше да стори сега?

Изведнъж Анжелика усети страх, че Рейнолд ще преодолее задържите си и ще ѝ каже нещо, което тя не желае да чуе, и заговори бързо:

— Защо просто не ме попита? Веднъж ми каза, че повечето бракове се сключват по практични съображения. Защо просто не дойде при мен и не ми направи предложение?

— След всичко, което стана помежду ни на борда на „Кралица Катлийн“? — В гласа му имаше безрадостна ирония. — Нима можех да бъда сигурен, че след като оздравееш и се възстановиш, ще се согласиш на един толкова разумен брак? Освен това имах чувството — и то не ме мамеше, — че ти очакваш от брака много повече. Не, скъпа, не. На карта беше заложено твърде много, а аз не съм човекът, който би се примирил, ако беше загубил.

— Ако говориш за майка си и Дебора, мисля, че двете са напълно в състояние да се грижат за себе си.

Рейнолд стисна ръка в юмрук и я скри в джоба на жакета си.

— Сигурно, докато става въпрос само за покрив над главата и няколко красиви рокли. Но тук става въпрос за „Боньор“, плантацията, която е притежание на семейство Дюло от сто години насам. Тя е мястото, където мама е дошла след женитбата си и за което оттогава се чувства лично отговорна, в което влага цялата си енергия и желание. Без „Боньор“ мама не би имала причини да живее. Да не говорим за Дебора. Макар че непрекъснато се оплаква от сивия селски живот, тя е

закърмена с „Боньор“, земята ѝ е в кръвта. „Боньор“ е част от нея и никой няма да ѝ го отнеме, кълна се в това.

Анжелика го погледна крадешком и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тъй като нямаше собствено наследство, той пазеше имението на майка си и сестра си, сякаш беше златно съкровище, незаменимо с нищо друго. Тя го уважаваше за това, но методите му я отвращаваха.

Гласът ѝ прозвуча изненадващо спокойно:

— Въпреки всичко бих казала, че в твоите очи дълг, направен при игра на карти, е дълг на честта и следователно трябва да бъде платен. Това ли е истинската причина, поради която се ожени за мен? Защото намери подходящ начин да запазиш собствеността на семейството си и в същото време да уредиш дълга на баща си.

Очите му засвяткаха гневно, но той не отговори. Дали мълчеше толкова упорито, защото тя бе отгатнала мотивите му? Или защото посочената от нея причина за този странен брак беше толкова неприемлива, колкото и истината?

Анжелика разбра, че няма да издържи. Трябваше да се махне оттук, да размисли, да се опита да открие някаква възможност за себе си. Дали изобщо беше в състояние да повлияе върху хода на събитията?

— Сигурна съм, че ще ме извиниш — прошепна с пресекуващ глас тя, — но нямам желание да се върна в кабината ни. Предпочитам да остана сама. — Тя се обърна, при което натежалите от влагата поли изплюяха, и закричи тежко по мокрите дъски на палубата.

— Иди поне в салона — повика я Рейнолд. — Тук ще замръзнеш.

— Не е много вероятно — озъби се през рамо тя. — Знае се, че когато човек е гневен, му е страшно горещо.

— А наранената гордост топли още повече. Можех да бъда с теб и да шепна в ухото ти любовни думи. Вероятно това щеше да бъде по-добре от честното признание.

Анжелика застина на мястото си. Опита се да се обърне и усети, че цялата се е сковала. Направи крачка напред и проговори със спокоен, презрителен тон:

— Предпочитам честността.

— Аз също — съгласи се Рейнолд, но го каза толкова тихо, че думите му не достигнаха до нея през вятъра и дъжда.

В близост до задната палуба от наветрената страна на парахода имаше едно място, където в стената беше вградена дървената решетка на шахта за проветряване. Очевидно тази шахта беше свързана с кухнята, защото през отвора проникваше топъл въздух и се носеха миризми на пържен лук, гранясала мазнина и помия.

Анжелика спря точно срещу решетката с гръб към палубата. Не усещаше нито вибрациите на двигателите, нито постоянното тракане на въртящите се витла. Черният дим от комините пареше очите ѝ. Тъмни валма се спускаха към водата и се смесваха с дъжда, който падаше от небето. Тя присви очи, за да се предпази от саждите, без да забелязва пепелта, която се полепваше по дрехите ѝ.

Мислите ѝ се въртяха в омагьосан кръг. Искаше ѝ се да спре това хаотично въртене, но не знаеше как да го стори. Отвсякъде я заплашваше катастрофа. Да се рови сред тази бъркотия, за да открие истината, беше все едно да рови с голи ръце в купчина боклук.

Рейнолд, който я наблюдаваше неотстъпно, докато траеше официалната вечеря в салона на „Кралица Катлийн“. Нощта в кабината ѝ, страшната експлозия. Венчавката, която тя не помнеше. Последната нощ или по-скоро ранните утринни часове зад затворените прозорци на кабината ѝ на „Генерал Куитмън“.

Подозрение. Това беше чувството, което я владееше в момента.

Срещу тези спомени имаше други, също така силно отпечатали се в паметта ѝ. Рейнолд, който седи до нея, докато тя спи. Градината, създадена като с магия от нищото. Омаята на една оперна ария. Появата му в мръсния килер на кръчмата, надеждата, която дойде с него.

Тя беше по природа оптимистка и предпочиташе да гледа на хората откъм най-добрата им страна. Търси доброто и ще го намериш. Ако обаче търсиш най-лошото, непременно ще го откриеш. Дали това означаваше, че тя е твърде наивна, или просто беше доказателство, че всеки човек носеше и добри и лоши качества? Дали характерът беше въпрос на морал или само на подходящо време и благоприятни обстоятелства?

Баща ѝ не беше лош човек. Умел картоиграч, прочел много книги, добър, любезен, обичаше дъщеря си, макар и по свой начин. Живееше живота си и умееше да му се наслаждава. А слабостта му към хазарта беше слабост на стотици и хиляди мъже в тази страна.

И въпреки това беше сгрешил. В никакъв случай не трябваше да приема дома на друг човек като залог в играта. И в никакъв случай не трябваше да играе с подправени карти, за да осигури бъдещето на дъщеря си.

Анжелика беше сигурна, че баща ѝ е прибягнал до измама само заради нея. Иначе надали би се съгласил на такъв висок залог.

Едмънд Крю беше играл нечестно, за да спечели „Боньор“, а Жерар Дюло бе изгубил дома си и това го бе накарало да посегне към пистолета. Ето какво беше премълчал Рейнолд, вместо да го хвърли в лицето ѝ в гнева си. Измамата! Това беше позорната истина, която съпругът ѝ бе премълчал, защото ѝ съчувстваше и желаше тя да запази уважение към паметта на баща си.

Анжелика усети как я заля гореща вълна на благодарност към Рейнолд. Поведението му беше на истински кавалер. Едновременно с това я заболя, че мълчанието му се оказа толкова важно за нея.

Малко по-надолу от мястото, където беше застанала, се отвори една врата и на палубата излезе непознат мъж. Той се олюля на токовете си, пхна палци в джобовете на яркочервената си жилетка и погледна към реката. Когато усети присъствието ѝ, присви очи, отпусна ръце и пристъпи към нея.

Анжелика се надяваше, че мъжът е излязъл да подиша малко чист въздух, ще мине покрай нея и ще замине, но той имаше други намерения.

— Неприятности ли имате, малка лейди? — попита той с мек, ласкателен глас, поклони се и свали шапка. Стисна я в ръката си и продължи: — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря — отговори тя хладно и без да го погледне.

Джентълменът изглежда се обиди.

— Да не мислите, че искам да ви сторя нещо лошо? Трябва само да изпищите и половината пасажери ще изскочат от кабините си. Вярно е, повечето ще дойдат от любопитство, но все пак ще дойдат. Нямайте никакъв повод да се държите така хладно. Няма да откъсна и косъмче от красивата ви коса, кълна се. Искам само да ми разкажете защо сте тъжна.

— Уверявам ви, че всичко е наред. Моля, не се занимавайте повече с мен.

Мъжът отметна глава назад и я огледа с възхищение. Вятърът беше много силен и няколко посивели кичури нападаха по лицето му. Той ги приглади назад и потърка с пръсти отпуснатата, лошо избръсната брадичка. После с опитна, макар и доста вяла усмивка оголи две редици жълти зъби и рече:

— Но, драга моя, аз в никакъв случай няма да ви оставя сама тук. — Пристъпи крачка напред и продължи: — Мисля, че е най-добре да остана и да си поговоря с вас. Това е най-малкото, което бих могъл да сторя за една толкова очарователна дама. Може би пътувате сама? Всъщност не, мисля, че преди известно време ви видях да разговаряте с някакъв джентълмен.

— Това беше съпругът ми — отговори кратко Анжелика.

— Наистина ли? Много неучтиво от негова страна да ви остави сам-сама в дъжда. Да не би да имате някакви трудности?

— Нищо важно. Но сега ви моля още веднъж да ме оставите сама, сър. — Анжелика не знаеше как по-ясно би могла да се изрази.

— Много ми е неприятно, но трябва да отхвърля молбата ви. Изпитвам дълбоко съчувствие към ближните си, затова ще остана. Ако не желаете да се върнете в големия салон или в кабината си, предлагам ви да се приютите в моето скромно убежище. Там ще бъдете на сигурно място и никой няма да посмее да смути покоя ви. Вратата е само на две крачки оттук.

Предложението беше толкова дръзко, че Анжелика се задъха от обида. На тази покана можеше да отговори само напълно наивна или много опитна жена, която би изпитала удоволствие от компанията на един стареещ светски лъв. Въпреки това мъжът и онова, което той каза, ѝ се сториха обезпокояващо познати.

Тогава разбра.

Не беше мъжът, бяха обстоятелствата. Веднъж вече беше стояла сама на борда на един параход и един мъж се беше приближил до нея с намерение, рязко отличаващо се от онова, което ѝ каза.

Този път обаче тя нямаше нужда от помощ. Този път разбираше съвсем ясно за какво става дума. Този път мъжът не ѝ харесваше.

Рейнолд беше действал много по-умело. И в същото време беше искрен. На няколко пъти я предупреди, но тя не обърна внимание на предупрежденията му. Тя беше тази, която се отзова с готовност на предложението му, а сега нямаше желание да си признае. Защо?

Дали пък несъзнателно не търсеше претекст да развали годежа си и да избегне планираната женитба? Дали щеше да му позволи да я прелъсти?

Последната мисъл я уплаши до смърт и тя притисна с ръце устата си, за да не изпищи. Мъжът се стресна.

— Но моля ви се, не исках да ви уплаша. Да повикам ли съпруга ви? Това ще ви помогне ли?

Анжелика поклати глава.

— Значи не го искате? — попита той и нахалството му се възвърна. — Сигурно ви се ще да му избягате. — Той помисли малко и продължи: — Чуйте какво ще ви кажа. Много скоро ще пристигнем в един град — знам това, защото минавам по този път по няколко пъти в годината поради професионалните си задължения. Ще ви скрия под наметката си и двамата ще слезем от парахода. Ще си потърсим стая в града и ще чакаме следващия параход. Можем да заминем, където искате, на север, на юг или на запад, зависи само от желанието ви. Жени като вас могат да направят всичко с Джошуа Фодъргил.

Ето, че имаше изход. Възможност за бягство. Трябваше само да приеме помощта на мъжа. После можеше да му избяга и да тръгне по своя път.

Да, но къде щеше да отиде? И как? Да напусне Рейнолд и да се засели в „Боньор“? Това беше невъзможно. Не беше нито почтено, нито справедливо да вземе онова, което баща ѝ беше спечелил с измама. Какво друго можеше да направи? Ами ако бъдещето, към което се стремеше, беше много по-страшно от онова, което я очакваше редом с Рейнолд?

Нямаше истинско бягство. Никога не го беше имало.

— Не, благодаря — отговори решително тя. — Вие сте много мил и аз съм ви благодарна, но не можете да ми помогнете.

Смехът му приличаше на лъвско ръмжене.

— Много сте високомерна, мадам. Но щом сте толкова изискана, защо допуснахте да ви оставят сам-сама на дъжда? Защо нямате камериерка да ви пази и защо веднага не избягахте от мен в салона, където е пълно с хора? Мисля, че чакате нещо. Или някого. Защо тогава не вземете мен?

Той пристъпи още по-близо и протегна ръка към лакътя ѝ. Анжелика го отблъсна и остана с протегнатата ръка, за да не му позволи

да се приближи.

— Изчаках — отговори спокойно тя, — защото не знаех по кой път да тръгна. Макар че нямате вид на роден водач, вие все пак ми показахте правилния път. А сега ще ви помоля за трети път да ме оставите сама.

Мъжът я изгледа съжалително, поклати глава и грубо я притисна към стената.

— Да не мислите, че толкова лесно ще се отървете от мен?

Анжелика отвори уста да отговори, но преди да успее да каже и дума, зад гърба на мъжа прозвуча друг глас, остър и едновременно с това опасно мек.

— Мисля, че ще я пуснете — проговори Рейнолд. — И то веднага.

Джошуа Фодъргил побеля като платно. Очите му заблестяха трескаво, той отвори уста, но не можа да произнесе нито звук. Пусна Анжелика, сякаш се беше докоснал до горещ комин, вдигна глава и безпомощно разпери ръце.

— Махнете се от жена ми — нареди спокойно Рейнолд. Яката хватка, в която държеше яката на Фодъргил, не се разхлаби нито за миг.

— Вижте, не е това, което мислите — заговори забързано мъжът. — Дамата...

— Ви помоли да се махнете. Най-малко два пъти. Ако не сте я разбрали, аз ще ви го обясня по-добре. — Лицето на Рейнолд издаваше мрачна решителност и в същото време дистанцираност, чиято студенина беше ужасяваща.

— Вие сте неин съпруг.

— Разбрахте го, макар и малко късно. — Думите му звучаха неумолимо.

— Тя е прекрасна жена, рядко прекрасна. Не мога да ви се сърдя, че се гневите. И въпреки това ще ви кажа, че не биваше да я оставяте сама.

Не стана ясно дали мъжът говореше така от глупост или беше решил да прояви дързост. Във всеки случай думите му не трогнаха Рейнолд.

— Тя не беше сама нито за секунда.

Мъжът избухна в дрезгав смях.

— В такъв случай ще ви задам друг въпрос: кого от нас поставихте на изпитание, драги? Мене или нея?

Рейнолд промърмори нещо презрително и изведнъж го пусна.

— Никого от двамата — обясни кратко той. — Само себе си.

Мъжът кимна, нахлупи шапката си и отстъпи крачка назад.

— Поздравления. Във всеки случай вие спечелихте, това е ясно.

— Така ли мислите? — попита сухо Рейнолд и погледна в безжизненото лице на Анжелика.

Фодъргил се поклони и отстъпи още една крачка назад.

— Вие сте женен за нея, нали?

В очите на Рейнолд нямаше и следа от вълнение. Без да каже дума повече, той обърна гръб на мъжа и предложи ръката си на Анжелика. Пръстите му стиснаха мократа ръкавица и той я поведе към салона.

Голямото помещение беше топло, отвсякъде се чуваха шумни разговори. Двамата не спряха нито за миг, не заговориха с никого. Скоро стигнаха до вратата на кабината си, украсена със снимка на стадо бизони.

Анжелика влезе първа. Докато Рейнолд заключваше вратата, тя свали ръкавиците от треперещите си пръсти.

Помещението, в което беше прекарала миналата нощ, без да забележи нищо от обстановката, сега ѝ се стори мрачно и вехто. Имаше едно високо разположено прозорче и една врата. Месинговото легло имаше нужда от нова политура. Стомната и легенът на масичката за миене бяха нацърбени, а постланият на пода парцален килим почти не защитаваше краката от тресчиците, отделящи се от изтърканите дъски. Малкото свободно пространство беше запълнено с чанти и сандъци. Човек не можеше да се помръдне, камо ли да си намери сигурно скривалище.

Анжелика хвърли ръкавиците си на един стол и свали качулката на пелерината си. Когато погледна към Рейнолд, видя, че той зарезява вратата. Застина наред движението си и проследи с разширени от страх очи как той се обърна, облегна се на тясната врата и я загледа с присвити очи.

В малката кабина беше също толкова мрачно, колкото навън, под сивата пелена на дъжда. През стъклото над вратата проникваше слаба

светлина откъм салона, но тя беше достатъчна за Анжелика да види решителното изражение и блясъка в зелените очи.

— Ти или си родена за мъченица, или не харесваш освободителя си — проговори тихо той. — Питам се кое от двете те спря да слезеш от борда с онова нищожество. Но знай, този път няма да направя грешката да помисля, че предпочиташ сегашното си положение.

Анжелика пое дълбоко въздух.

— Предложението на джентълмена не ме интересува, това е всичко.

— Можеше да му избягаш, да го излъжеш, да го вържеш за леглото или да промушиш халка през носа му, за да го отведеш там, където искаш. Защо не го направи?

— Надценяваш изкуството ми да убеждавам.

— Но в никакъв случай не надценявам артистичния ти талант. Още веднъж те питам: защо го направи?

Анжелика му обърна гръб, развърза връзките на пелерината и я остави да падне от раменете ѝ. Постара се гласът ѝ да звучи равнодушно и попита:

— Коя беше другата възможност? О, да, аз съм родената мъченица. Ако отново ми остава избор между две злини, тогава предпочитам дявола, който вече ми е познат. Приемаш ли това за отговор?

Лицето му се промени и той направи крачка напред. В този момент Анжелика осъзна, че направи грешка. Обзе я паника, сърцето заби лудо в гърдите ѝ. Когато Рейнолд направи още една крачка напред, тя протегна ръце, за да го отблъсне.

Той обхвана китките ѝ с безболезнена, но силна хватка, изви ги зад гърба ѝ и я привлече плътно до коравите си гърди. Анжелика се изви назад, вирна брадичка и го измери със святкащи от упорство очи.

— Скъпа моя — заговори с тихо отчаяние в гласа мъжът, — мисля, че междувременно започна да ти доставя истинско удоволствие да ме предизвикваш и да ми нанасяш удари отстрани, за да видиш докъде можеш да стигнеш. Но тази игра няма да остане без последствия. Готова ли си да ги понесеш?

Тя трябваше да знае, че никога не би могла да извлече изгода за себе си, като го обижда. „Тогава предпочитам дявола...“.

Тези думи, тези глупави, безочливи, безсмислени думи, които издадоха тайните ѝ мисли и чувства. Не искаше това. Или може би все пак?

Какво значение имаше, че сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ, че ѝ се завиваше свят? Причината нямаше нищо общо с гнева и объркването, с предателството или грешките на миналото. Тя го желаше, имаше нужда от него, особено след случилото се миналата нощ. Той я бе въвел в изкуството на любовта, но тя успя да го облагороди със своята добра воля и фантазия.

— Това не е игра — прошепна отчаяно тя. — Залозите са твърде високи.

— Това се случва, когато играта е от голямо значение. Но правилата остават непроменени. Ти си вън или вътре, печелиш или губиш, оставаш или си отиваш. Ако си отидеш — ако излезеш от играта, — ще загубиш, защото не си изпълнила условията.

— Не — проговори тихо тя и погледна към стената. — Нямам нужда от спомени.

— Но аз имам. Иначе не бих попитал с цялата си скромност и без голяма надежда дали не си стояла твърде дълго в тези мокри дрехи и дали не се нуждаеш от свобода поне в това отношение? Също и дали ще приемеш услугите на съпруга си, който има известен опит с копчета и връзчици?

— Само съм малко... влажна — промърмори тя. Не можа да каже нищо повече.

Рейнолд я обърна бавно и предпазливо, за да застане с гръб към него. Пръстите му бяха нежни и топли. Мекото докосване беше достатъчно, за да я накара да потрепери от възбуда.

Тази услуга беше невероятно интимна и след нея можеха да се очакват още интимности. Рейнолд сложи ръка на талията ѝ, помилва корема ѝ, после плъзна пръсти към меката заобленост на гърдите ѝ.

Изведнъж в паметта ѝ изникна сцената в една друга мрачна кабина, в друго време, толкова скоро след повторния опит да я прелъстят. И тогава Рейнолд я държеше по същия начин както сега.

Спомени.

Всичко беше ясно. Тя стоеше напълно неподвижна, ужасена, че ѝ е трябвало толкова време, за да разбере.

Както сам беше признал, Рейнолд знаеше коя е тя и защо пътува на „Кралица Катлийн“. Той не беше човек, който разчита на случайността, и сигурно не беше случайност, че онази нощ беше дошъл пред вратата на кабината ѝ.

А тя само беше улеснила развитието на събитията с отчаяната си необходимост да се отърве от корсета, с недоволството си от предстоящата сватба, с доверчивостта си. О, да, не биваше да забравя и готовността си да бъде прелъстена, за да се освободи от нежелания годеник.

Рейнолд беше планирал много грижливо прелъстяването ѝ, вероятно още от мига на пристигането си в Начез. Беше решил да я направи своя съпруга, независимо по какъв начин, за да си възвърне „Боньор“.

Велики боже! В гърлото ѝ заседна буца, в очите ѝ запариха сълзи и тя преглътна мъчително. Нямах да плаче. Не сега. Никога вече.

Толкова много копчета. Нямаха ли край? Роклята ѝ беше отворена до талията, устните му се плъзгаха по раменете ѝ, топлият му дъх галеше шията ѝ. Анжелика усети някакво дърпане на кръста и разбра, че Рейнолд се е заел с връзките на кринолина и фустите.

Какво да прави сега?

Беше съвсем сама. Нямах никого на този свят, никого освен него. Съдбата беше поискала тя да му даде всичко. Той трябваше само да протегне ръце и вече го получавахе.

Нищо чудно, че така отчаяно се опитваше да я спаси, че беше готов да вложи в оздравяването ѝ толкова лична болка. А тя се гордееше, защото си въобразяваше, че личният интерес към нея е бил поне една от причините. Каква измама!

А след това и нощната венчавка. Какви ли обещания беше дал, какви дарения за църковни покрови и олтари, за да накара свещеника да го венчае за жена, която лежеше в безсъзнание?

Рейнолд беше заложил всичко на една карта. За да отиде толкова далеч, вероятно е бил убеден, че тя няма да живее дълго. Без съмнение е решил, че сватбата е единствената му надежда да си възвърне „Боньор“.

Ако изобщо е имало нощна венчавка. Той знаеше, че баща ѝ вече не е между живите. Кой би могъл да се усъмни в церемонията и да

поиска доказателства? Кой имаше пълномощията да поиска правни доказателства, че женитбата е била законна?

Тя можеше да го направи. Сега, в този момент. Трябваше да го попита още след оздравяването си, ако не беше толкова слаба и толкова изпълнена с възхищение към новия си съпруг.

Колко приемливо звучаха думите му, колко искрено и успокояващо. Думи, само думи. Поток от обяснения и оправдания, от великодушие и грижа, предназначен да я държи в покорство и зависимост, но и да поддържа доброто ѝ настроение. Ловък, какъвто беше, той бе съумял да каже точно думите, които тя искаше да чуе.

И въпреки това. И въпреки това. Нима той през цялото време не се стараеше да бъде съвършен съпруг?

Когато умелите му пръсти я освободиха от стегнатите фусты, Анжелика въздъхна облекчено. Когато се зае да откопчава корсета ѝ, тя усети как по кожата ѝ пробягаха сладостни тръпки. Рейнолд спря за миг, погали червените ивици, отпечатали се по голата ѝ кожа, после мушна ръка под тънкото бельо. Анжелика въздъхна отново с безкрайно облекчение и даде воля на мислите си.

Рейнолд имаше своите причини да извърши онова, което беше направил. Не можеше да не му го признае. Смъртта на човека, когото беше обичал като свой баща, промяната в начина на живот, с който беше свикнал, загубата на ценното наследство. Всички тези неща го бяха накарали да потърси отмъщение.

Но защо именно тя беше средството за постигане на това отмъщение? Тя не беше сторила зло никому.

Анжелика се отдалечи от тази мисъл, защото ѝ бе хрумнало нещо друго. Ревност. Всички твърдяха, че Рейнолд изгаря от ревност. Господи, колко се лъжеха! Направо ставаха смешни.

Не. Не беше смешно. Тя беше готова да му повярва. Само това беше достатъчно да събуди в душата ѝ потребност да се скрие в някой тъмен ъгъл и да умре от срам.

Не. Нямахте да го направи.

„*Можех и да шепна в ухото ти любовни думи.*“ Тя знаеше какво имаше предвид той, какво беше искал да каже. Трябваше да отдели истината от лъжите, истинското от фалшивото, справедливото от несправедливото.

Но нямаше да успее, ако искаше от него да отговаря на въпросите ѝ. Нямаше да успее и ако го напуснеше.

Точно така. Тя щеше да остане и да прави всичко, което се изискваше от нея. Дори щеше да използва — как го бе казал той? — артистичния си талант, за да се добере до истината. До цялата истина. От днес нататък щеше да бъде съвършена съпруга. Усмихната, покорна, изпълнена с любов. Докато узнаеше какво се крие зад неразгадаемите му очи.

Изпълнена с любов, да, това е особено важно, каза си тя. Очевидно беше, че Рейнолд я желае, а и той не си даваше труд да го скрие. Може би това желание беше слабост и тя трябваше да се възползва от нея, за да разкрие какво има в сърцето и мислите му.

А ако любовта предложеше известна утеха и на самата нея, ако тя беше основата за едно бъдеще, което не изисква твърде големи компромиси, защо не? Тя можеше да спечели всичко, а нямаше да загуби почти нищо.

Рейнолд все още не беше свалил роклята ѝ. Тя усети натиска на ръцете му и се обърна към него. Той разкопча и последните кукички на корсета и роклята се свлече от раменете ѝ. Анжелика остана само по бельо. Изведнъж се почувства разголена и ранима, но решителността и облекчението изписаха трепереща усмивка на устните ѝ.

Рейнолд я погледна с тъмни, непроницаеми очи, сведе глава и колебливо докосна устните ѝ.

Анжелика затвори очи с въздишка, разтвори устни и позволи на езика му да си пробие път навътре. После вдигна ръце и ги склучи около врата му.

В „Боньор“ беше по-красиво от всякога. Целуната от изгряващото слънце, къщата се издигаше като сън от последните утринни мъгли. Листата на дъбовете, които обграждаха входната алея, блестяха от падналата роса. Розите, които се виеха около стройните колони на верандата, кимаха за поздрав с красивите си главички. Сиви и бели гълъби кръжаха над гнездото си и надаваха радостни крясъци.

Рейнолд обичаше това място, обичаше го още от мига, когато то видя за първи път от прозорчето на каретата, с която вторият му баща ги докара тук. Още тогава мястото му се стори омагьосано. Тук царяха богатство и красота, имаше прекрасни неща за ядене и всяко негово желание се изпълняваше.

Солидната квадратна къща изглеждаше величествена, но не и тромава, и в същото време в нея имаше нещо много интимно. Широко стълбище от ръчно изработени тухли водеше към просторно входно антре. Господарите живееха на първия етаж, имаше също и тавански помещения, където обикновено настаняваха гостите. Големият подпокривен етаж беше разширен с галерии, които опасваха къщата от четирите страни и приличаха на веранди. Двукрили врати водеха към първия етаж и към партера и проветряваха всички стаи. Цялата сграда беше построена от кипарисово дърво, отсечено в същата плантация. Мебелите, без да бъдат претрупани и безвкусни, осигуряваха на всички обитатели необходимите удобства. За Рейнолд къщата беше съвършеното олицетворение на думата „дом“. Тя беше най-близо до идеала му от всички къщи, които беше виждал досега.

Докато се изкачваше по стълбите към величествената входна врата, той се оглеждаше с одобрение. Дъждът беше престанал още в ранните утринни часове, но входната алея беше осеяна с локви, които сега бяха пълни с весели червеноопашки. Моравата пред къщата и подът на предната галерия бяха обсипани с розови листенца. Няколко прислужници вече събираха изпочупени клони и паднали листа и той заключи, че майка му е станала.

Никой не бе посрещнал малката компания на кея в градчето, което се намираше в близост до плантацията. Разбира се, Рейнолд не очакваше посрещане, защото майка му не беше предупредена за това неочаквано пътуване. Той остави Анжелика и Дебора под закрилата на Естел и Майкъл в едно кафене, заповяда на Тит Жан да се погрижи за багажа, а сам се запъти към „Боньор“. Камериерът се ужаси, когато господарят му нае кон и заяви, че ще измине сам петте мили до плантацията, за да поръча карета и кола за багажа, но Рейнолд не му позволи да се меси. Намерението му беше да поговори с майка си на четири очи.

Тя седеше в дневната, чиито прозорци гледаха към градината. На масичката пред нея имаше табла с кафе, препечена филийка и сварено яйце, но вместо да закусва, тя преглеждаше вестника. Очевидно беше чула, че някой идва, защото вдигна глава веднага щом Рейнолд влезе. Вестникът се плъзна от ръката ѝ и тя скочи от мястото си.

Майка му беше една от жените, които ставаха по-красиви с напредването на възрастта. Блестящата ѝ кестенява коса беше все така гъста. Само на слепоочията се виждаха няколко сребърни кичурчета. Стройна като младо момиче, тя се движеше, мислеше и говореше с младежка бързина. Овалното ѝ лице беше чисто и ясно, тънките линии около очите и устните издаваха по-скоро човешка топлота, отколкото застаряваща женственост. Когато го бе родила, тя беше едва на шестнадесет години, следователно сега беше на петдесет. Изглеждаше много по-млада, въпреки черните дрехи, които не беше престанала да носи след смъртта на мъжа си.

Рейнолд направи няколко крачки към нея и спря. Майка му протегна ръце, той ги улови и ги поднесе към устните си. После я прегърна и я завъртя във въздуха. Чашите и чинийките по масата затракаха протестиращо.

Майка му се засмя, освободи се от прегръдката му и приглади изплъзналата се от кока ѝ къдрица.

— Сигурно си дошъл с парахода. Чух свирката му. Закусил ли си?

Това беше толкова типично за нея. Рейнолд се усмихна сърдечно.

— Още не. Останах в града само колкото да се погрижа за придружителите си.

— Значи наследницата ми идва да ни погостува — прошепна безизразно майка му и лицето ѝ побеля.

— Точно така.

— Всъщност, тя няма да бъде гостенка, а домакиня — поправи се горчиво мадам Маргарет Дюло. Тя обърна гръб на сина си, отиде до прозореца и се загледа към градината.

— Да. Ще ми помогнеш ли, мамо?

Нещо в гласа му я накара да се обърне.

— Смяташ ли, че е необходимо? След онова, което чух от Дебора, останах с впечатлението, че си решил да увиеш жена си в копринен пашкул.

— Какъв ти пашкул? Не мисля, че би било подходящо. — Рейнолд изглежда изпитателно майка си.

— Не мога да ти отговоря, защото не я познавам. Но ако я затвориш тук, тя може да разкъса мрежата на златната клетка.

— И да ми я натъпче в устата? — предложи колебливо той. — Това ли е, за което мечтаеш, или само се опасяваш да не се случи?

Мадам Дюло вдигна вежди.

— Какво значение има това? Аз няма да се намесвам в твоите работи. Жени, които са изгубили мъжа си и с него смисъла на живота си, са набедени, че постоянно се намесват в делата на децата си. Аз обаче съм твърдо решена да не се възползвам от положението си на тъгуваща вдовица. Ще се държа настрана от всичко, което те засяга.

— Браво на теб — поздрави я горчиво той. — С едно изречение успя да ме укориш и да ме отхвърлиш. Това ли е, което наистина мислиш?

Майка му стисна устни.

— Моля те, не опитвай с номера, които си взел от мен.

— Тогава не говори глупости. Върви в манастир и тогава може би ще повярвам, че имаш намерение да ме оставиш на мира. Но докато си тук, знам със сигурност, че всеки ден ще слушам лекции колко ми липсва деликатност в съпругеския живот и ще ми се задават постоянни въпроси за здравословното ми състояние.

— Е, добре, признавам, че се тревожа за теб — съгласи се майката и вирна упорито брадичка. — Онова, което наистина ме интересува, е дали съществува възможност бракът да ти донесе, ако не щастие, то поне душевен мир.

— Не знам. — Рейнолд усети как по гърба му се стича пот. Главата му бучеше.

— Това означава ли, че темпераментът и дързостта ти са те вкарали в положение, което е станало непредвидимо и неконтролируемо? — Маргарет се усмихна иронично. — Наистина съм изненадана.

— Ако искаш да ми дадеш да разбера, че поведението ми е дръзко и покварено, спести си усилията. Вече чух всичко това.

— Жена ти ли ти го каза? — учуди се мадам Дюло.

— Да, заедно с още много подобни „ласкателства“.

— И въпреки това остана при теб? — Майката огледа изпитателно сина си и едва сега забеляза тъмните сенки под очите му.

— За щастие — установи с известно доволство той — тя не знае къде другаде би могла да отиде.

Мадам Дюло посегна към сребърната кана и наля на сина си чаша кафе. След като му я подаде, взе една препечена филийка и отхапа едно крайче. Изтри устата си и проговори замислено:

— Вероятно жена ти е много красива.

Рейнолд изкриви уста в усмивка, без да вдигне поглед от тъмната повърхност на кафето.

— Руса като ангел.

— Дебора казва, че въпреки лошите навици на баща ѝ тя е истинска лейди.

— Има отлично държание, приятен глас и буден дух. Обмисля внимателно онова, което казва, не клюкарства и се въздържа от лични забележки.

— Освен това е достатъчно хитра да те накара да се застъпиш за нея. Щом е олицетворение на чистота и добродетел, защо те е изпратила да кажеш някоя добра дума пред мен? — попита хапливо майката.

— Не ме е изпратила тя. Моя идея беше да дойда пръв и да те подготвя за пристигането ѝ.

— Аз съм вдовица, скъпи синко, не съм инвалид. Уверявам те, че напълно съм в състояние да преживея една-две изненади. Освен това все още забелязвам кога искат да ме накарат да почакам със собствената си преценка.

Рейнолд кимна решително.

— Тук не става въпрос за преценка, а за предразсъдък. Не бих се изненадал, ако посрещнеш с отвращение дъщерята на Едмънд Крю, и изобщо не си дадеш труда да я опознаеш. Това би било голяма грешка.

— Грешка, която ти вече си допуснал?

Рейнолд се поколеба, после с усмивка призна:

— Имаш право.

— Значи искаш да се сприятеля с нея, да не ѝ създавам неприятности, дори да ѝ отстъпя мястото си? Искаш да се отнасям към нея като към някое невинно, закриляно момиченце, което си довел в къщи като любима невеста?

— Би било много мило от твоя страна. — Лицето му не издаваше вълнението му.

— Аха. А после може и да се съюзя с нея срещу надутия тип, който е виновен за неловкото ни положение.

— Трябва само да ме наругаеш за безбройните ми пороци и тя няма да има от какво да се оплаква.

Майката смръщи чело.

— Толкова ли е лошо? Какво си направил?

Рейнолд я погледна сериозно, но не отговори.

— Още ли не се е опитала да те удуши, докато спиш? — попита иронично мадам Дюло.

— Тя действа много по-деликатно.

Часовникът на камината удари кръгъл час. Петлите в двора поздравиха с песен новия ден. Уханието на прясно кафе и печен хляб се усили.

— Поздравления — рече мадам Дюло. — Ако си имал намерение да събудиш любопитството и съчувствието ми, значи си успял. Много ще ми е интересно да видя новата господарка на „Боньор“. Иди да я доведеш.

Конят, който Рейнолд оседла за обратния път до града, беше млад вран жребец с три бели копита. Той беше любимото животно на Жерар Дюло и се отличавахе с буен нрав. През цялото време изразяваше отвращението си от късата юзда, а после и от бавния тръс край каретата, като отмяташе глава назад и непрекъснато подскачаше встрани.

Конят мечтаеше за устремен галоп през поляните и Рейнолд го разбираше, но чувството за дълг и традицията не му позволиха да

напусне мястото си до каретата.

Персоналът на „Боньор“ го посрещна с голяма почит и той се почувства като завръщащ се крал. Знаеше обаче, че е необходимо всеки мъж и жена да видят новата му съпруга, да я одобрят, да ѝ дадат благословията си.

Когато наближиха къщата, камбаната заби, за да извести за пристигането им. Всъщност, повечето слуги вече знаеха какво предстои. Входното стълбище беше обкръжено от тъмните, усмихнати лица на полските работници, докато домашните прислужници се бяха наредили според ранга си на стъпалата.

Рейнолд се запита какво ли чувство вълнува Анжелика при вида на новия ѝ дом, дали той отговаря на очакванията ѝ, дали тя го вижда със същите очи като него. Дали виждаше прясно окосената трева под зелените дъбове, виещата се алея, в края на която се издигаше удобната стара къща с отделно крило за кухнята и жилищата на прислугата? Виждаше ли къщичката на надзирателя и малката болница, оборите и хамбарите, перачницата, ковачницата, местата за опушване на месо, яслите за добитъка и далечните колиби на робите, всички прясно варосани? Виждаше ли богатата реколта от захарна тръстика по просторните поля, която се полюшваше в знак на поздрав? Разбираще ли с колко грижовност и любов е създадено всичко това?

Дали разбираше, че плантацията е станала такава благодарение на грижите на починалия собственик, който бе обичал с цялото си сърце земята, дома и семейството си? Жерар Дюло работеше неуморно, за да направи дома си красив и удобен, земята да бъде разорана и да дава добра реколта, а всички, които живеят в плантацията, да са здрави и весели.

В добрите и в лошите години се изискваха голяма съвестност, особено внимание и постоянни разходи, за да се запази всичко в добро състояние. Освен това имаше нужда от време. В „Боньор“ бяха живели поколения от семейство Дюло и всички бяха проливали потта си над тази земя, за да я облагородят.

Дядото на Жерар, Пиер Дюло, за когото вторият му баща разказваше с удоволствие в дългите зимни вечери, бил необуздан помалък син на дребни благородници. След като завързал любовни отношения с метресата на един министър на Людовик XV, той бил арестуван и заточен в Луизиана. Заживял добре в чуждата страна и

много скоро бил назначен за надзирател в една плантация. След известно време се оженил за дъщерята на един земевладелец, който притежавал обширни земи по брега на реката. Момичето получило като зестра част от земите и готова къща. Младата съпруга засадила дъбовете покрай входната алея, като изсипала жълъдите от украсената си с рюшове престилка. Пиер Дюло свършил останалото.

Бащата на Жерар и самият Жерар последвали примера на Пиер. Планирали, обмисляли и работели по ризи заедно с простите селяни, за да построят нещо трайно, за векове. Това, че мястото, за чието усъвършенстване бяха вложили труда си поколения, бе загубено при игра на карти, беше наистина нечувано.

Рейнолд обърна глава към жена си и забеляза, че тя го наблюдава. Лицето ѝ беше сериозно, в погледа ѝ се четяха тъгата и скромността на мадона. Даже да имаше чувството, че си идва в къщи, че е законен собственик на това прекрасно място, тя беше достатъчно учтива да го скрие.

Учтивостта и изискванията на доброто възпитание ѝ позволиха да преживее без сътресения първия си час в новия дом. Рейнолд знаеше, че жена му не е студенокръвна, не е и повърхностна, защото усещаше колко е напрегната и как трепери вътрешно, докато той я водеше от полските работници към занаятчиите и чираците им, докато ѝ представяше прислужниците в къщата, момчетата и момичетата от кухнята и градината и най-накрая икономата, камериерката на майка ѝ и готвачката. Анжелика трепереше от напрежение, но завладя от първия миг сърцата на прислужниците, защото се усмихваше и удостои всеки с любезен поздрав и намери правилен отговор на всяка забележка.

Маргарет Дюло беше застанала пред входната врата, за да посрещне последна новата си снаха. Дебора изтича напред, прегърна майка си и застана до нея. Докато чакаха, през цялото време шепнеше нещо в ухото ѝ. Когато Рейнолд и жена му застанаха пред тях, погледите на двете жени издаваха подозрителна бдителност.

— „Боньор“ ви посреща с добре дошла — проговори меко Маргарет Дюло и това учтиво, безлично изречение не издаваше особено въодушевление. — Надявам се, че новият ви дом ще ви хареса.

Анжелика се усмихна, но това беше само механично движение на устните.

— Много сте мила — отговори учтиво тя, без да дава израз на чувствата си.

Маргарет вдигна вежди.

— Веднага съм готова да ви предам ключовете, но ми казаха, че сте била болна, а и пътуването вероятно ви е изтощило. Затова не бих желала да ви товаря допълнително с отговорността за такова голямо имение.

— Напълно сте права — отговори със съвършено спокойствие Анжелика. — Сигурна съм, че след няколко дни ще бъда много по-добре. Мисля, че тогава ще успеем да уредим тези неща без излишен шум и церемонии.

Рейнолд се вслушваше внимателно в учтивата размяна на думи и по гърба му лазеха студени тръпки. Веднага щом стана възможно да се намеси, той поведе жена си към крилото, в което бяха личните му покои, състоящи се от спалня, тоалетна стая и салон. Остави я да надзирава разопаковането на багажа и изчезна в обора.

Дългото, ниско помещение ухаеше на сено и коне. Рейнолд смръщи нос от хапещата миризма на амоняк, застана наред пътеката и си отбеляза, че трябва да поговори сериозно с ратаите за онова, което ще ги сполети, ако не почистват боксовете редовно и основно.

Спокойствието на обора се пренесе и върху него. Чу цвиленето на един кон, който се радваше на порцията овес, долови пръхтенето на друг, свел глава над ведрото с вода. Не чу само приближаването на една от домашните котки.

Котето спря в рамката на отворената врата, обляна от златна светлина, и измери господаря си с безжизнени очи. После се настани удобно в една купчина слама, вдигна лапичка и започна да се ближе.

Рейнолд я заобиколи с усмивка и тръгна да обикаля боксовете, като плъзгаше ръка по ниските врати и усещаше неравностите по дървото. Когато им станеше скучно, конете започваха да гризат вратите на боксовете си. От време на време той спираше и погалваше някоя любопитно вдигната глава или почесваше внимателно наостреното ухо. Повечето коне бяха в добро състояние, въпреки мръсотията и отпадъците, които се трупяха по ъглите.

Дали Анжелика щеше да му позволи да ѝ избере кон? Ако предпочетеше да си избере сама, той щеше да ѝ представи само най-добрите животни, за да няма от какво да се срамува.

Вече беше чул от устата ѝ, че непрекъснато манипулира хората. Тя беше права, но не беше само това.

Изведнъж Рейнолд си припомни миналата вечер, когато Анжелика лежеше в обятията му топла и нежна, но побърза да прогони тази мисъл. Обърна се, облегна гръб на една гредка и се загледа смръщено в златистите пращинки, които танцуваха в кръга светлина.

Нещо в реакцията ѝ го беше смутило. Не че беше хладна или не го желаше. Всеки път, когато той протягаше ръка към нея, тя се сгушваше в обятията му съвсем естествено. Невинността ѝ също не беше от значение, напротив, това го възбуди допълнително, а и всеки любовен акт я отдалечаваше от свенливостта на девственицата. Не, липсваше ѝ нещо друго, не толкова видимо. Тя беше готова да се люби с него, извиваше се като змия в ръцете му, но от устните ѝ не излизаше нито звук. Не избягваше нежностите му, но не го молеше да я люби. Кожата ѝ пламтеше, сърцето ѝ биеше, в мига на оргазма ръцете ѝ се вкопчваха отчаяно в гърба му, но никога не отваряше очи и не го поглеждаше. След това оставаше неподвижна и се заглеждаше някъде в празното пространство. Ръцете ѝ милваха белезите по гърба му, сякаш бяха зърна на броеница, но тя не се сгушваше в него и не търсеше близостта му, за да заспи.

Мълчалива, винаги мълчалива. Мълчанието ѝ беше част от онова, което му създаваше трудности. Сладката, омагьосваща предварителна игра и гръмотевичният катарзис на любовния акт бяха чудеса, които тя пазеше за себе си. Струваше му се, че се затваря в преживяванията си, че не го допуска в душата си, че не е способна да сподели тези мигове с него. Може би не беше способна да дели с никого.

Той беше виновен. Какво друго би могъл да очаква? Анжелика му нямаше доверие.

Вероятно белезите по гърба му я отблъскваха. Те ѝ припомняха неща, които я плашеха.

А може би той очакваше твърде много от този съвсем не идеален брак. Може би проблемът беше в това, че тя не го обичаше, че не беше в състояние да го обича.

Дали щеше да го обикне, ако нещата бяха протекли другояче, ако той не бе прибягнал до сила, за да осъществи плановите си за отмъщение. Когато за първи път спа с него, тя го обичаше. Той

помнеше всяка подробност. Това беше част от самоналоженото му и превърнало се в мания наказание — да помни всичко.

Имаше и друго.

Тази сутрин на няколко пъти я изненада да го наблюдава. Погледът ѝ събуди в душата му същите подозрения като шумът от стъпки в тъмна уличка. Първият му порив беше да извади шпагата си.

Опасността беше многолика и той се беше научил да разпознава повечето ѝ форми. Инстинктът му подсказваше, че Анжелика представлява нов вид опасност, макар че мозъкът му отказваше да го възприеме.

Какво ставаше с нея? Дали обмисляше плановете си за отмъщение? Дали вече беше започнала да му отмъщава?

Това беше много вероятно. Тя беше реагирала на признанието му различно от очакванията му. Пристъпи на ярост, сълзи или дори студено презрение: той беше подготвен за тези реакции и знаеше как да се справи с тях.

Вместо това тя даде израз на болката и гнева си, каза му мнението си за методите му и моралните му ценности, а после се примири със съдбата си. Не го заплаши да анулира брака, нито веднъж не спомена, че би могла да го прогони от „Боньор“, не предприе и най-малкия опит да постави под въпрос съпружеските му права. Усмиваше се, отнасяше се учтиво с него и поднасяше устата си за целувка.

Ако беше самодоволен и уверен в себе си, за какъвто очевидно го смяташе тя, той щеше да сметне, че нещата са уредени и че оттук нататък всичко ще върви гладко. Но той не беше такъв. И не мислеше така.

Анжелика не му позволяваше да надникне в сърцето и в мислите ѝ, изключваше го от своя свят. А зад стената, която бе издигнала около най-интимната си същност, ковеше планове за отмъщение с дяволското спокойствие, присъщо на жените. Рейнолд го знаеше, усещаше го. Каквото и да замисляше тя, той трябваше да се подготви колкото се може по-добре.

Но щом още отсега жадуваше за отмъщение, какво ли щеше да направи, когато узнаеше, че и баща ѝ, и Едингтън са живи и здрави? Не му се искаше дори да мисли за това.

Една толкова интимна неприятелка, това беше последното, което бе очаквал.

Битката предстоеше. Сигурно щеше да се радва, ако излезеше жив от нея. А ако загинеше, е, надали имаше друг човек, на когото би се предал с такава готовност като на Анжелика.

Изненада се, че едва сега осъзнава напълно този факт.

Нечия сянка падна през отворената врата и се простря чак до мястото, където беше застанал Рейнолд. Майкъл се появи на прага, спря за миг, за да свикне с полумрака, после закрачи бавно към приятеля си.

— Защо си се скрил тук? — попита развеселено той. — Всъщност трябва да кажа, че те разбирам.

— Имах нужда от кратко усамотяване.

Усмивката на Майкъл изчезна.

— Да си отида ли? Видях те да влизаш в обора и си казах, че не е лошо да разменим няколко думи насаме. Ако ти преча, веднага ще се оттегля.

Рейнолд въздъхна, прокара пръсти през косата си, после притисна тила си.

— Ти си винаги добре дошъл и го знаеш, иначе нямаше да си с нас в „Боньор“. За какво става дума?

Майкъл очевидно се чувстваше неловко. Той обърна гръб на приятеля си, пристъпи към един празен бокс, облегна се на стената и скри ръце в джобовете на панталона си. Впери поглед във върховете на обувките си, после рязко вдигна глава и изгледа решително събеседника си.

— Исках... — Той спря за миг, пое дълбоко въздух и започна отново: — Исках разрешението ти да ухажвам Дебора.

Рейнолд беше очаквал какво ли не, като се започне от поучения за задълженията на съпруга и се стигне до съобщението, че Майкъл ще се върне със следващия параход в Ню Орлиънс. Тази молба обаче не беше предвидил. Изненадата и подозрението придадоха рязък тон на гласа му:

— Защо?

— Познавам сестра ти, откакто беше малко момиче, видях я как израства и се превръща в прекрасна млада жена. През цялото време бях убеден, че нямам никакъв шанс. Семейството ти беше по-

високопоставено от моето. Освен това мосю Дюло вероятно е имал свои планове за бъдещето ѝ.

— Той се опита да ѝ намери съпруг — възрази сухо Рейнолд, — но Дебора му заяви, че при нея тези номера не минават.

— Тя знае какво иска — отговори с мека усмивка Майкъл. — Смятах, че в сравнение с брат си ме намира ленив и лишен от честолюбие. Бях достатъчно добър, за да я науча да танцува валс или да се упражнява във флиртуване, но нищо повече. В последно време обаче стигнах до извода, по-точно Анжелика е стигнала до извода, че все пак имам някакви шансове.

— Анжелика значи — повтори мрачно Рейнолд. Струваше му големи усилия да остане равнодушен при споменаването на името ѝ.

— Тя беше много мила и изслуша с готовност всичките ми проблеми и съмнения.

— Сигурен съм, че го е направила. Тя е олицетворение на дружелюбието.

Майкъл смръщи чело, сведе глава, но после отново погледна приятеля си право в очите.

— За бога, Рейнолд, не мога да те позная! Смятах, че ще се зарадваш да чуеш, че съм омагьосан от сестра ти, все едно искаш ли ме за зет или не.

— Мисля, че би ми било приятно да станеш мой зет — отговори тихо Рейнолд. — За съжаление не съм сигурен дали ухажването на сестра ми не е просто претекст, за да останеш по-дълго в близост до жена ми. Особено след като си я избрал за съветник по любовните въпроси.

Майкъл се изправи в целия си ръст. Лицето му пламна от нахлулата кръв и маслинената му кожа сякаш посивя. Устните му се опънаха в тънка линия.

— Стига толкова — проговори студено той. — Назови ми секундантите си. Още утре ще се дуелираме.

— Не.

— Да смятам ли, че отказваш, защото си ми приятел? — попита горчиво Майкъл.

— Не, просто в момента изпитвам отвращение към всяко по-голямо напрежение. Освен това съм сигурен, че и най-малката рана,

нанесена ти от моята ръка, ще те направи герой и достоен за съчувствие, а аз отново ще бъда в ролята на негодника.

— А ако ти си този, който получи рана? — попита злобно Майкъл.

Рейнолд поклати глава.

— Тогава ще кажат, че съм получил онова, което заслужавам. Това важи и за двете дами, и за защитника им. — Той помълча малко и добави: — И в двата случая ще загубя аз. Затова отказвам да приема предизвикателството.

— Само те е страх, че ревността ще те заслепи дотолкова, че да ме раниш сериозно — обвини го Майкъл и вдигна юмрук.

— Боя се, че ще се изкуша, това е вярно. Ако го направя, почтеността изисква ти да ми отговориш със същото. Много ме е страх, че изкушението да ме убиеш и да направиш Анжелика вдовица е твърде голямо за теб.

— Ясно ми е, че имам същите права като теб — гласеше скованият отговор. След това обаче тонът на Майкъл се промени: — Всичко това са глупости, нали? Имам чувството, че най-много те е страх Анжелика да не присъства на дуела и да не види как убиваш. Нали така стана в Ню Орлиънс, когато прободете един от типове, дето те нападнаха. Мисля, че предпочиташ тя да не вижда в теб негодника, който я отвращава с грубостта и жестокостта си.

— Ти май твърдиш, че съм влюбен в жена си? — попита хапливо Рейнолд. — Каква клевета! Или още по-лошо, какво кощунство! Може би дори трагично. Или комично? По-скоро второто, макар че никак не ми е до смях.

— И на мен — отговори сърдито Майкъл. — Щом знаеш какво е, разкажи го първо на Анжелика. И на нея не ѝ е до смях.

С тези думи той се обърна рязко и излезе от обора.

Рейнолд стоя дълго загледан след него, размишлявайки за смъртта, дуелите и честолюбивите импулси. Замисли се за отмъщението и за това колко лесно беше мъжете да се настроят едни срещу други. В тази връзка се опита да разгадае природата на жените и техните отчасти почтени, отчасти убийствени наклонности.

Дали Анжелика вече беше намерила начин да избяга от него? Дали с нежни думи беше насъскала Майкъл срещу съпруга си с надеждата да го види мъртъв? За да направи това, тя трябваше да

познава мотивите и чувствата на мъжа си, както ги познаваше той. Или още по-добре.

Не. Тя не притежаваше тази интуиция. Не беше и отмъстителна. Или може би все пак?

Не можеше да го мрази чак толкова. Или?

Рейнолд се обърна към стената и от гърлото му се изтръгна задавен вик. Вдигна ръка и удари с все сила дървения стълб, на който се беше облегал. Дървото сякаш простена и Рейнолд притисна първо юмрук, после и горещото си чело към коравата повърхност, преди да затвори отчаяно очи.

— Защо седите съвсем сама тук и не се захванете с нещо полезно, мамзел?

Естел стоеше на алеята, опряла ръце на хълбоците си, скривайки загрижеността си зад войнствено изражение.

Анжелика, която почиваше в удобен стол от тиково дърво в една беседка с рози, се надигна бързо и посегна към книгата, паднала в скута ѝ. Опитва се да се усмихне и отговори:

— Чета. Какво друго бих могла да правя?

— Много добре знаете — отговори укорно икономката. — Трябва да обсъдите менюто с готвачката, а после да поговорите с градинаря какъв зеленчук да насади. Не е лошо да проверите в млекарницата дали правят маслото по ваш вкус. Можете да наредите на прислужничките да почистят в салона и да избършат прахта, а калъфите на мебелите да бъдат изнесени на тавана за през лятото. Има толкова много работа в едно имение, само че вие не се интересувате от нея.

Анжелика извърна глава и проследи една пчела, която летеше към напъпилата роза наблизо.

— Свекърва ми се грижи за всичко, и то много добре.

— Защото вие я оставяте да го върши.

Това беше вярно и Анжелика го знаеше. Беше минал почти месец от пристигането им в „Боньор“. Седмиците минаваха, а мадам Дюло продължаваше да държи ключовете от дома.

Тези ключове бяха центърът, символът на властта. Толкова много неща бяха заключени: острите ножове в полираните дървени сандъчета, чайт в предназначения за него ламаринени кутии, подправките в скрина с многото чекмеджета, чувалчетата с кафе, бъчвите със захар, брашно и мляна царевица, гърнетата с консервирани зеленчуци и мармалад в килера, месото, което се сушеше в специалната стая за опушване. Господарката на дома изваждаше всички тези неща, когато слугите имаха нужда от тях. За

много жени това беше досадно задължение, други обаче приемаха тази задача с гордост и чувство за отговорност.

Мадам Дюло очевидно принадлежеше към последните. В началото Анжелика не разбираше добре доколко свекърва ѝ се е сраснала с тази позиция. Сега обаче го знаеше.

Ако положението не беше толкова объркано, тя вероятно щеше да се изправи срещу свекърва си. Но когато минаха няколко седмици, тя разбра, че ако поеме управлението в свои ръце, ще лиши мадам Дюло от единственото, което все още имаше значение в празния ѝ вдовишки живот. Майката на Рейнолд беше преживяла ужасна мъка и Анжелика нямаше сърце да я лиши от последната ѝ опора.

Извинения имаше достатъчно. Мадам Дюло страдаше от мигрена. Беше ден за пране и мадам беше твърде заета, за да обясни на снаха си кой ключ за коя врата е. Мадам имаше гости или очакваше гости, или беше на път към едно от многобройните си благотворителни посещения при нуждаещи се семейства от околността. Така минаваше ден след ден.

В същото време неизясненото ѝ положение в „Боньор“ все повече ядосваше Анжелика. Разбира се, слугите в къщата продължаваха да получават заповеди от дългогодишната си господарка и от сина ѝ. Нито една молба, изразена от Анжелика, не се изпълняваше веднага. Ако помолеше за чаша чай или за препечена филийка преди обед, майката на Рейнолд беше тази, която ги поръчваше. Ако поискаше да сменят бельото на леглото ѝ, трябваше да има разрешение от мадам Дюло. Ако имаше желание да поязди, Рейнолд трябваше да заповяда на ратаите да ѝ оседлят кон. Ако решеше да размести мебелите в спалнята си, също трябваше да поиска съгласието на майката и сина. Нищо не беше толкова обикновено, че да не бъде подложено на дълго, уморително обсъждане.

Освен това Анжелика усещаше, че повечето слуги са отнасят към нея с небрежна снизходителност. Разбира се, те се прикриваха и никога не показваха това достатъчно ясно, за да ѝ дадат основание да поиска някакво наказание. Надменността им личеше по кривите усмивки, по крадливите погледи, по тона, с който разговаряха с нея. Всички тези жестове ѝ показваха, че никой тук не я приема сериозно, че нито я уважават, нито се боят от нея. Не само слугите от къщата, и всички работници в „Боньор“ я бяха огледали внимателно, бяха наблюдавали

как се отнасят към нея майката и синът, бяха я подложили на няколко изпитания и бяха стигнали до заключението, че „новата“ няма никаква власт.

Единствените изключения бяха Естел и Тит Жан. С течение на времето двамата се проявиха като най-верните ѝ привърженици. Сякаш имаха чувството, че някой я преследва, и във всеки момент бяха готови да ѝ се притекат на помощ. Анжелика им беше благодарна за тази солидарност. Тя означаваше, че поне някои от желанията ѝ ще бъдат изпълнени. И което беше още по-важно — хубаво беше, че има хора, които са на нейна страна.

На нейна страна. Сякаш тя и майката на Рейнолд водеха война. Част от проблема беше в това, че мадам Дюло имаше пълното право да гледа на снаха си с неприязън, дори с омраза. Ако я караха да се чувства като натрапница, тя не можеше да им се сърди, защото самата тя се възприемаше като такава.

Въпреки това постоянното напрежение започваше да я ядосва. През последната седмица се беше скарала два пъти с Дебора, а тази сутрин едва не залепи плесница на Рейнолд само защото се беше оплакал, че ризите му не са изгладени добре, и я беше посъветвал да поговори с гладачките.

Най-лошото беше, че тази смешна война не ѝ позволяваше да се доближи повече до Рейнолд. Първата седмица двамата бяха излезли веднъж на езда и той с гордост ѝ показва колко голяма е плантацията, колко прекрасна е захарната тръстика по полята, колко многоброен е добитъкът, колко красиви са бреговете на реката, която се виеше през полята. Оттогава двамата почти не се виждаха. Той имаше толкова много работа. Обсъждаше с надзирателя новите насаждения, грижеше се за изсичането на горите, за почистването на рововете и изгарянето на боклука, занимаваше се с поправките по къщите и участваше лично в тях, така че се връщаше в къщи сгорещен, уморен и без настроение за дълги разговори.

Ако не беше зает с делата на имението, той слизаше на реката, придружен от Майкъл, за да ловят риба. Или посещаваше други плантатори и разговаряше с тях за памука и захарта, за земите и за разни неща, случили се в околността. Когато се връщаше, разказваше за тези събития на майка си, на Дебора и на Майкъл. От време на време се обръщаше и към жена си, но тъй като тя не познаваше нито

местата, нито хората, за които ставаше дума, не можеше да участва пълноценно в разговора.

Само нощем бяха сами. Понякога, може би нарочно, той беше толкова изтощен от усиления труд, че заспиваше като мъртъв. Друг път обаче протягаше ръце към нея и я любеше с такава отчаяна сила, че Анжелика не беше способна да мисли за нищо друго.

Тя помълча малко, отдадена на мислите си, и се обърна към Естел:

— Не е толкова просто, колкото изглежда.

Другата жена поклати глава.

— Нищо няма да се промени, мамзел, ако не опитате.

Както и преди, когато някоя молба от нейна страна предизвикваше неразбория в кухнята или в перачницата, така и сега Анжелика си помисли, че Естел и Тит Жан имат и други причини да застанат на нейна страна. Може би смятаха — особено Естел, която сега беше нейна лична камериерка, че ако новата им господарка заздравя позицията си в плантацията, те също ще се издигнат в йерархията на слугите. Дали затова я подтикваха да заеме полагащото й се място? Тя не знаеше, а и нямаше смисъл да ги пита.

Анжелика засенчи очите си с ръка и попита, за да промени темата:

— Да не се е случило нещо в къщата? Имате ли нужда от мен?

Икономката се удари с ръка по челото.

— О, мамзел, за малко да забравя! Имате посещение.

Безкрайните посещения бяха започнали да й омръзват. Както и леля й в Начез, дамите на „Боньор“ прекарваха много време в посрещане на гости и в ходене по гости. Тези взаимни визити се извършваха в най-различна форма, като се започне с така нареченото модно посещение, при което дамата оставяше само картичката си, и се стигне до формалното посещение, което траеше точно половин час и при което се поднасяха освежителни напитки. Освен това имаше неформални посещения между членовете на едно семейство и близките приятели, които можеха да продължат цял следобед или дори няколко дни. Тази практика служеше за подновяване и заздравяване на семейните и приятелските връзки. Освен това по този начин всички се информираха взаимно за събитията в околностите.

Пристигането на новата снаха в „Боньор“ беше достатъчно да привлече неизброими гости, а фактът, че невестата е дъщеря на мъжа, спечелил „Боньор“ на карти, доведе до истински наплив от посетители.

Повечето дами, които им гостуваха, нямаха никакво намерение да привлекат Анжелика в своя кръг. Те идваха заради мадам и мадамозел Дюло. Разбира се, очакваха, да, дори изискваха да видят снахата, но почти не разговаряха с нея. Искаха да я огледат, да преценят достойна ли е за съпруга на Рейнолд Хардън, а после на спокойствие да обсъдят грешките и слабостите ѝ.

— Посещение? За мен? — попита със съмнение в гласа Анжелика.

— Някоя си мадам Парнел — отговори бързо Естел и подаде на господарката си визитна картичка. Беше я хванала само с два пръста, жест, който издаваше пренебрежение към общественото положение на гостенката.

Анжелика погледна смаяно картичката. Мадам Парнел. Това беше жената, с която се запозна на борда на „Кралица Катлийн“. Бивша актриса, позната на баща ѝ от отдавна минали времена. Значи дамата беше оцеляла. Но откъде, за бога, беше узнала, че Анжелика е в „Боньор“?

Младата жена стана и приглади полите си. Погледна замислено Естел и попита:

— Къде я въведохте?

— В задния салон, мамзел. Това ми се стори най-разумно.

— Права сте. Веднага ще отида при нея. Дали ще можете да ни поднесете кафе и нещо за хапване?

Естел кимна, но когато Анжелика се запъти към къщата, погледна след нея със смръщено чело.

„Боньор“ разполагаше с двоен салон, дълго помещение, разделено на две части с плъзгаща се врата. Предният салон беше по-голям и по-официален, място, където се посрещаха по-важните гости. Задният салон не беше толкова изискан, но дамите на дома се чувстваха там много по-уютно. Те обичаха да четат там на хладина, да шият и да разговарят. По това време на деня вратите бяха затворени, за да не влиза слънцето, и помещението беше хладно и мрачно.

Анжелика влезе откъм галерията, остави вратата отворена и хвърли книгата, която носеше, на малка масичка до вратата.

— Мадам Парнел, за мен е истинска радост да ви видя отново. Съжалявам, че са ви оставили да седите в тъмното. Не мога да позволя това. Почакайте само за миг, ще отворя другата врата, за да влезе светлина.

— За бога, детето ми, не си правете труда — прозвуча в полумрака добре познатият дрезгав глас. — Светло или тъмно за мен е все едно.

Нещо в гласа на жената, леко треперене или мрачно примирение, накара Анжелика да вдигне стресната глава. Тя се обърна и замръзна на мястото си.

Шумната, пълна, шикозно облечена жена с боядисана коса вече не съществуваше. На нейно място седеше тънка, дори мършава твар със сива коса и грозни червени белези по лицето. И най-страшното — с бяла превръзка на очите.

Мадам Парнел не беше сама. До нея седеше тромава млада жена с блестящи черни очи и войнствено вирната брадичка. Тя държеше ръката на възрастната жена и лицето ѝ беше мрачно като на булдог.

Мадам Парнел се усмихна разбиращо.

— Знам, че сте шокирана, скъпа моя, и ви разбирам. Изглеждам ужасно, знам, макар че племенницата ми Гуси твърди друго. Но аз съм дошла, защото ме беше страх за вас. Чух, че при катастрофата сте била тежко ранена и че Рейнолд Хардън ви е отвел в дома си. Искрах лично да се убедя, че сте добре. Слава богу, гласът ви прозвуча, сякаш всичко е наред.

Загрижеността на тази жена, която ѝ беше почти непозната, стопли сърцето на Анжелика. Постара се гласът ѝ да звучи весело и заговори:

— Ударих си главата, но вече съм напълно възстановена.

Сляпата жена въздъхна облекчено.

— Това е чудесно. Освен това ми казаха, че сте омъжена. Толкова се радвам за вас. Докато лежах полумъртва, затворена в черен мрак, непрекъснато си мислех, че онова, което ме сполетя, е божия присъда. Ако си бях лежала кротко в собственото легло, както подобава на почтена жена, вместо да се промъквам към вашата кабина, нямаше да се озова в близост до врящата пара и да се изгоря. Щях само да се понамокрям и толкова.

— Били сте на път към моята кабина? — попита учудено Анжелика и продължи с променен глас: — Не ви разбирам.

— Така ли? О, малката ми! Рейнолд ще побеснее от гняв, но в момента ми е все едно. Онова, което беше замислил, беше ужасно. Знаех го още тогава, но имах голям дълг към него и той предложи да ми го опрости, ако му окажа тази малка услуга. Реших, че си струва, особено след като ми се удаде случай да поговоря с вас. Съчувствах на Рейнолд, а още повече на майка му и на Дебора.

— Какво точно трябваше да направите за Рейнолд? — попита тихо Анжелика.

— Аз... о, звучи толкова скандално, когато трябва да го облека в думи. Но не исках да ви сторя зло, повярвайте! Нямаше да се замеся в тази работа, ако не се познавах с баща ви. Рейнолд ме увери, че неправдата, която ще извършим, е единственият път към поправяне на много по-голямо зло. Освен това младежът, с когото пътувахте, не проявяваше към вас уважението, дължимо на една бъдеща съпруга.

— Моля ви, мадам Парнел.

Старата дама попипа нервно деколтето на роклята си. Жената, която седеше до нея и която тя бе нарекла своя племенница, бръкна в овехтялата си ръчна чанта, извади носна кърпичка и я мушна в треперещата ръка на леля си. Мадам Парнел избърса носа си и прокара пръсти по превръзката на очите си, по-скоро по навик, отколкото по необходимост.

— Ето как стана — продължи задавено тя. — Моята задача беше да вляза в кабината ви и да ви заваря насаме с Рейнолд. Надявахме се наоколо да няма никой, тъй като беше вече късно, а Рейнолд каза, че ще подкупи камериерката на дамите, за да си намери друго занимание. Аз трябваше да отворя вратата на кабината ви и ужасено да се развикам, че е неприлично да оставате насаме с мъж, който не ви е роднина.

Тя млъкна за миг и племенницата помилва утешително рамото ѝ със загрубялата си от работа ръка.

— Няма нужда да продължаваш, лельо Дороти.

— Напротив — изхълца мадам Парнел. — Важно е да довърша. Рейнолд не искаше да разруши доброто ви име. Той ме увери, че веднага и по всички правила ще помоли за ръката ви, и очевидно е постъпил точно така. Той каза... каза, че по никакъв начин няма да ви

причини болка, че ще ви бъде добър съпруг, че винаги ще се отнася с вас като истински джентълмен. О, господи! — Тя се залюля напред-назад и отново захълца. — Той е толкова красив мъж, а и изглеждаше завладян от вашата красота. Знам, че първоначалното му намерение беше да си върне плантацията, която Крю му отне, но после се е влюбил във вас и... Затова си помислих, че дори и да ви кажа истината, тя няма да бъде толкова важна за вас.

Въпроси, писъци и още въпроси образуваха грамадна буца в гърлото на Анжелика и тя преглътна мъчително, за да я прогони. В този момент се появи Естел с табла в ръка.

Непосредствено след нея в салона влезе мадам Дюло. Погледът ѝ издаваше скептичност, дори пренебрежение. Анжелика погледна повнимателно посетителките и за първи път осъзна, че мадам Парнел и племенницата ѝ са облечени в прости памучни рокли и носят обикновени сламени шапки без панделки, типични за жените от низшите слоеве.

Какво беше станало с накитите и изисканите тоалети на бившата артистка? Дали беше изгубила всичко при експлозията? Или външността ѝ е била лъжлива, също като уверенията в приятелство, които излизаха от устата ѝ?

Усмивката, с която майката на Рейнолд изглежда двете жени, беше хладна, поздравът ѝ снизходителен.

— Радвам се да се запозная с приятелите на Анжелика — продължи бавно тя. — Наблизо ли живеете?

Отговори племенницата и гласът ѝ издаваше трудно сдържан гняв:

— Леля ми се познава със сина ви, мадам. Жена му е почти непозната за нас. Не знам защо се интересувате къде живеем, но мъжът ми и аз имаме къща по-надолу по течението на реката, а леля се настани при нас.

— Разбирам. — Мадам Дюло се огледа и си избра място точно зад масичката, на която Естел остави таблата с кафето. Тя посегна към сребърната кана и попита: — Желаят ли дамите кафе?

Племенницата на мадам Парнел скочи от мястото си.

— Не, благодаря. Леля каза всичко, което имаше да каже. Най-добре е да си тръгваме.

Бившата актриса се изпъчи с цялото ѝ останало достойнство.

— Разбира се, скъпа — обърна се към племенницата си тя и вирна гордо брадичка — жест, който би изглеждал комичен, ако не бяха бъдещите съчувствие превързани очи. Фалшивото достойнство обаче изчезна също така бързо, както се беше появило, когато тя се обърна в посоката, от която идваше гласът на Анжелика: — Много съжалявам, мила, наистина. Помолете Рейнолд да ми прости. Може би и вие ще му простите, защото в края на краищата всичко се обърна на добре, нали?

— Така е — прошепна с пресекващ глас Анжелика. — Мисля, че няма за какво да се тревожите. Всичко е нормално.

Какво друго можеше да каже? Нямаше смисъл да обяснява на сляпата жена, че резултатът от заговора, в който беше участвала, е истинска катастрофа.

Без да погледне свекърва си, Анжелика придружи гостите си до вратата. Остана на входа, докато племенницата на мадам Парнел качи леля си в простата кола и с опитни ръце подкара коня надолу по входната алея.

Анжелика не забеляза, че мадам Дюло е пристъпила зад нея, и се стресна до смърт от гласа ѝ.

— Човек трябва да се научи да се противопоставя на угризенията на съвестта. Обикновено те носят повече вреда, отколкото полза.

— Чули сте всичко — установи Анжелика, без да изпитва изненада.

Изражението на свекърва ѝ беше неразгадаемо, само бръчиците в ъгълчетата на очите издаваха обзелото я напрежение.

— Тъкмо подреждах рози във вазата на масата за обед. Вратата между трапезарията и задния салон беше откrehната.

Анжелика въздъхна примирено.

— Сигурна съм че мадам Парнел е дошла с най-добри намерения.

— Винаги така правят — възрази тихо мадам Дюло и я погледна в лицето. — Тъкмо смятах да подредя наново шкафа с бельото и платовете. Имате ли желание да ми помогнете?

Анжелика не знаеше дали това е опит за подкуп или за помирение. Всъщност, какво значение имаше, след като не можеше да му се противопостави...

— С удоволствие — отговори тя, обърна се рязко и влезе в къщата.

Шкафът за бельо се оказа огромен гардероб от кипарисово дърво, който заемаше почти цялата задна стена на обитаваната от мадам Дюло спалня. Предстоеше основна инспекция.

Шкафът изглеждаше бездънен. Анжелика и повиканите набързо прислужнички извадиха цели планини от ленени кърпи, калъфки за възглавници и чаршафи, повечето с монограм или бели и пъстри бродерии. Последваха ги огромни купчини фино изтъкани кърпи за ръце, покривки за маса от дамаска или жакард, предназначени както за малките салонни масички, така и за огромните банкетни маси. Към всяка покривка имаше подходящи салфетки. В едно чекмедже бяха платовете: тънък лен и памук за мъжки ризи, батиста за кърпички и дамско бельо, дори мек бархет за бебешки пелени. В тази къща имаше всичко.

Анжелика и момичетата натрупаха бельото на голямото легло, после започнаха да разгъват всяка вещь и да я преглеждат за дупки, петна и разшити шевове. Нещата, които се нуждаеха от поправка, се оставяха настрана, другите отново се сгъваха и се подаваха на мадам Дюло, която ги сравняваше със списъка си и ги поставяше по местата им в шкафа. В една кошница бяха приготвени пръчици от сандалово дърво, които господарката на дома поставяше между бельото, за да ухае на хубаво и да не го нападат насекоми.

Когато свършиха, подредените в шкафа стотици парчета плат представляваха наистина внушителна гледка.

Анжелика беше вършила тази работа и в дома на леля си, но нейната сбирка от бельо и покривки изобщо не можеше да се мери с тази на мадам Дюло. Тя поглади с възхищение фината бродерия на една възглавница и се обърна към майката на Рейнолд:

— Имате прекрасни неща. Никога не съм виждала такава бродерия.

Усмивката на възрастната дама издаваше лека тъга.

— Заслугата не е моя. Когато дойдох тук, всичко си беше на мястото. Донесли са го поколения снахи, защото обичайната зестра е съставена от дванадесет дюзини от всеки вид бельо и покривки. Моят принос се състои в това да се погрижа следващата господарка на

„Боньор“ да получи всичко в безупречно състояние. А тази господарка сте вие.

Това беше великодушно признание, преди всичко защото беше произнесено пред свидетели, които без съмнение щяха да разпространят новината из цял „Боньор“. Анжелика беше готова да се закълне, че мадам Дюло не го е направила нарочно, но вече беше живяла достатъчно дълго под един покрив с нея и знаеше, че и тя, както и синът ѝ, не прави нищо без определена цел.

— Много съм ви благодарна за грижите, които сте положили — отговори просто тя. — Много ми се иска и аз да можах да дам своя принос към тази богата сбирка.

— Можете, разбира се. Очевидно проявявате интерес към тези неща, а и сте много сръчна с иглата. — Мадам Дюло затвори вратите на шкафа, погледна момичетата и заговори дружелюбно: — Това е всичко за днес. Слезте долу и кажете на Тит Жан, че искаме прясно сварено кафе. Поръчайте му още да потърси мосю Рейнолд и да го помоли да се присъедини към нас.

Когато момичетата излязоха, мадам Дюло пристъпи към една малка масичка, поставена в близост до отворената балконска врата, и покани Анжелика да седне. После се настани насреща ѝ, приглади полите си, облегна се назад и постави ръце върху облегалките на стола си. Известно време погледа замислено Анжелика, преди да заговори:

— Синът ми се е метнал изцяло на баща си. Знаете, че Рейнолд не е от починалия ми съпруг? — Когато Анжелика кимна, тя продължи спокойно и отмерено: — Бащата на Рейнолд беше син на дребен земевладелец от окръг Кери в Ирландия. Името му беше Шон Доминик О’Мейли. Шон посещаваше училище във Франция, тъй като на католиците в Ирландия беше трудно да получат образование. Революционните идеи бяха широко разпространени и заразиха и него. Когато трябваше да прекъсне учението заради революционния терор, се върна в къщи и донесе идеите за свобода и равенство. Сгодихме се, но в същото време той беше във връзка с Даниел О’Конъл и Католическия комитет и се бореше за правата на католиците в Ирландия. Тъй като притежаваше талант на организатор, а и не умееше да се прикрива, скоро влезе в конфликт с властите в Дъблин. Решиха да го премахнат от пътя си и го обвиниха в контрабанда. Имаше чичо, който се застъпваше за свободна търговия и на когото Шон често

помагаше. Арестуваха го в деня преди сватбата ни и още на следващата сутрин го обесиха. Понякога на съдбата ѝ харесва да бъде иронична...

— Съжалявам — прошепна Анжелика. Не знаеше какво повече би могла да каже. Разбираше, че такава реакция е недостатъчна, но не ѝ хрумваше нищо подходящо.

Мадам Дюло кимна.

— Аз очаквах детето му. Можех да си остана в Ирландия, знаех, че семейството ми няма да се отрече от мен. Обаче бях слушала твърде много речи за свободата. Мразех мисълта, че детето на Шон ще се роди в същия този тесен, задушен свят, който го уби. Една нощ събрах багажа си, откраднах от татко пари за пътуването и се качих на първия кораб за Ню Орлиънс.

— Много смело от ваша страна.

— Много глупаво — поправи я мадам Дюло и на лицето ѝ се изписа уморена усмивка. — Едва не умрях от глад. Дълго време смятах, че това е наказание за греховете ми. И сега смятам така.

Майката на Рейнолд погледна въпросително снаха си, сякаш искаше да разбере какво знае тя от сина ѝ. Анжелика се приведе напред и рече:

— Вероятно известно време сте живели сами.

— Бях толкова млада. Рейнолд беше моят другар, моята играчка, моята опора. Живеехме един за друг. А после срещнах Жерар Дюло и се омъжих за него. Рейнолд го прие като предателство и в същото време като доказателство, че не е могъл да отговори на изискванията ми. Прости на мосю Дюло, че ме е отнел от него, но на мен не прости, че го допуснах.

— Присъдата ви е несправедлива. Той ви обича толкова много.

— Любовта и прошката са две различни неща. Можеш да обичаш другия отдалече, защото се страхуваш да не се издадеш, но за да му простиш, трябва да останеш близо до него и да му се довериш. Рейнолд се държи далече от всички хора, живее в пълна изолация. Често се питам дали именно аз не съм отговорна за отношението му към вас.

— Не вярвам. Рейнолд не е малко дете, което се крие зад полите на майка си. — Не ѝ беше лесно да облече в думи онова, което изпитваше, но имаше чувството, че другата жена я разбира.

— Така е, той вече не е дете. Но е станал твърд като камък и няма доверие никому, освен това не изпитва уважение към думите и чувствата на жените.

Анжелика погледна замислено свекърва си.

— Може би е така, но той направи всичко, за да ви върне „Боньор“. И на сестра си, разбира се, но най-вече на вас.

— И как го постигна? Въпреки всичките му грубости бях сигурна, че синът ми никога няма да злоупотреби с една дама. А се оказа, че съм се лъгала. — Мадам Дюло прехапа устни и продължи: — Разбира се, вие не сте задължена да ми обяснявате колко голяма е била заблудата ми. Но много искам да разбера какво ви е сторил синът ми.

От балкона долиташе топъл бриз. Анжелика се изчерви, но отговори спокойно на погледа на свекърва си.

— Мисля, че е най-добре да попитате за това Рейнолд — гласеше съдържаният ѝ отговор.

— И ще го направя — обеща майката. — Въпреки това искам да чуя и вашата версия. Гледните точки на мъжа и жената са толкова различни.

— Нищо не се е случило — отговори рязко Анжелика и сама се изненада от тази внезапна решителност. — Котлите на парахода избухнаха и той се разтроши на парченца.

— А после?

Анжелика извърна глава.

— После... се венчахме.

— Разбирам. И вие приехте предложението на сина ми, макар че нищо не се беше случило, и се омъжихте за него с леко сърце?

— Ситуацията беше доста... необикновена — отговори смутено Анжелика.

— Което означава, че тази сватба не ви е била по сърце. Той попита ли ви изобщо?

Думите прозвучаха режешо, почти злобно, но дали бяха искрени?

— Тогава бях в безсъзнание и той не срещна особени трудности в получаването на съгласието ми.

— Бяхте в безсъзнание? Искате да кажете, че той... — Мадам Дюло се задъха. — Не. Рейнолд никога не би направил това. Какво искате да кажете?

— Иска да каже — прозвуча твърд глас откъм вратата, — че събитието е било много весело, но тя просто не може да си го спомни.

Мадам Дюло се обърна рязко към вратата и изглежда втрещено сина си.

— Но ти помниш, нали?

Усмивката, с която Рейнолд пристъпи навътре, беше зла, но поклонът му беше безупречен, въпреки запотените коси и вмирисаните на коне дрехи.

— Споменът за онази нощ се е запечатал завинаги в сърцето ми. И в мозъка, разбира се.

— Ще минем и без мелодраматизма ти, драги. Да разбирам ли, че само ти си виновен за това незабравимо събитие, понеже не си го обмислил достатъчно добре?

— Наистина ли смяташ, че не съм знаел какво правя? — попита развеселено Рейнолд.

— По-скоро, че си направил грешка и че опитът да я поправиш се е провалил.

Рейнолд склони глава и отговори:

— Не съм направил грешка.

— Години наред трябваше да гледам как ти престъпваш всички правила, които не са ти по вкуса, и как захвърляш през борда всяка почтеност, ако тя се изпречва на пътя ти — заговори с треперещ глас майката и лицето ѝ стана пепелявосиво. — Не! — извика сърдито тя, когато синът ѝ отвори уста, за да възрази. — Позволи ми да довърша. Никога не съм ти се месила, защото вярвах, че имаш свой собствен кодекс на честта, в някои отношения много по-строг от онзи, който отричаше. Сега разбирам, че такъв кодекс не съществува. Искам само да ти кажа, че лошото отношение към жените е непростимо.

Погледът на Рейнолд беше спокоен и неразгадаем, но той не смееше да се обърне към жена си.

— Кой ме обвинява в лошо отношение към жена?

— Не е Анжелика, макар че тя има всички основания да го стори.

— Значи е посетителката ѝ. Кой би помислил, че именно мадам Парнел ще оцелее и ще извади истината на бял свят?

Рейнолд стоеше пред майка си изправен като свещ, леко пребледнял, сякаш му предстоеше съд. Няколко капки пот се стекоха

по врата му. Анжелика не можеше да откъсне очи от него. Сърцето ѝ биеше болезнено.

— Значи признаваш. Имал си намерение да прелъстиш една млада жена и да се оставиш да те изненадат, за да я принудиш да се омъжи за теб.

— Понякога е достатъчно само да се престориш, че вършиш нещо — отговори кратко Рейнолд.

— Така е, но след това идват делата — възрази с безжизнен глас майката. — Сигурен ли си, че експлозията на „Кралица Катлийн“ не е дошла тъкмо навреме, за да те спре да не извършиш насилие?

— Сигурен съм — отговори тихо синът ѝ. — Тя се отбраняваше с всички сили.

Мадам Дюло го изглежда с присвити очи. Мина известно време преди да овладее гласа си, но когато заговори, не скри презрението си:

— Значи се е отбранявала? Нищо друго ли не е направила, за да те спре?

Рейнолд сякаш онемя. Сви дясната си ръка в юмрук, после бавно я отвори. Погледна втренчено отпуснатите си пръсти и едва тогава отговори:

— Не.

— Напротив! — изкрещя Анжелика и скочи на крака толкова бързо, че полите ѝ изплюяха. — Той престана сам, без аз да го моля. Когато котлите се взривиха, беше готов да се извини.

Мадам Дюло измери сина си с изпитателен поглед, но не можа да прочете нищо по непроницаемото му лице. После се обърна към Анжелика и рече:

— Вие не можете да знаете какво още е възнамерявал да направи.

— Имах достатъчно време да си припомням всяка секунда от онази ужасна нощ. Освен това вече познавам Рейнолд и знам какво може да направи и какво не.

— Значи опрощавате греховете му? Звучи прекрасно, но недостоверно. Все пак вие сте изцяло зависима от него. И от настроенията му.

Анжелика не можеше да сподели подобен възглед.

— Трябва да ви кажа, че той нямаше да влезе в кабината ми, ако аз не го бях... окуражила.

— О, не — възрази Рейнолд и сърдито заклати глава. — Влязох в кабината ти, защото така исках.

Анжелика го погледна и отговори раздразнено:

— Аз можех най-спокойно да се върна в кабината си и да заключа вратата, нали? Нима щеше да я разбиеш? Можех да го направя, но ти беше толкова...

— Убедителен? Ако този метод се окажеше неуспешен, имах предвид десетина други.

— Но не стана нужда да ги прилагаш, защото аз буквално те умолявах да ме освободиш от проклетия корсет! — изсъска вбесено Анжелика.

Рейнолд се намръщи и се обърна към майка си.

— Жена ми изпитва панически страх, че може да прекара нощта стегната в корсета си. Точно затова подкупих камериерката на дамите, която трябваше да ѝ помогне да се съблече.

— Знам — прошепна с пресекуващ глас мадам Дюло.

— Анжелика не е имала намерението да ми позволи и най-дребната волност — продължи решително той. — Получих онова, което исках, само с насилие и с хитрост, но не мога да кажа, че съжалявам.

— Не се съмнявам. Още като дете поемаше цялата отговорност за всяко позорно дело, което беше извършил. Но тук не става въпрос за твоите чувства, а за чувствата на Анжелика. Тя е тази, която има право да съжалява или не.

Анжелика не знаеше какво точно изпитва в този момент. Ала когато забеляза блясъка в очите на мадам Дюло, изведнъж осъзна, че това няма значение.

Майката на Рейнолд беше провела този разговор с намерението да натрие носа на сина си, но преди всичко за да поправи вредата, нанесена от посещението на мадам Парнел. Тя беше предизвикала този сблъсък напълно съзнателно и беше обвинила сина си по начин, който бе подтикнал Анжелика да го защити. Поставена в тази роля, тя бе погледнала на случилото се през онази нощ със съвсем други очи и беше стигнала до извода, че поведението на Рейнолд е било позорно, но че основанията му да действа така са били безкористни. И че изборът от него начин да я компрометира, без да приложи физическо насилие, може да се нарече дори хуманен.

Оставаше ѝ само да разбере дали Рейнолд е прозрял намеренията на майка си.

Гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Съжалявам, мадам, че не проумях по-рано от кого синът ви е овладял всички тези безскрупулни похвати. За онова, което направихте току-що, няма извинение.

Тя се обърна и закрачи решително към вратата. Зад гърба ѝ прозвуча тих смях, последван от ръкопляскане.

— Браво — проговори с уважение мадам Дюло и отново изръкопляска.

Рейнолд се наведе към ухото ѝ и ѝ пошепна нещо. Анжелика не можа да чуе думите му, но тонът ѝ беше достатъчен. Рейнолд беше бесен от гняв.

Стига толкова. Трябваше да се махне оттук, но не за да избяга от гневната разправа, която започваше зад гърба ѝ, а от думите, които беше изрекла самата тя, от съзнанието, че едва не е разкрила най-съкровениите си чувства.

Тя изскочи от стаята и се втурна да бяга по коридора, защото знаеше колко чувствителен е понякога Рейнолд и защото се страхуваше от реакцията му, ако разбере какво я измъчва. Не спря, докато не стигна в спалнята си. Вратата се затвори с трясък зад гърба ѝ.

След като вечеряха, всички седнаха в салона да играят на фараон. Рейнолд защитаваше банката срещу Дебора, Майкъл и Анжелика и всички се забавляваха чудесно. И четиримата се смееха, шегуваха се и залагаха, и нямаше значение дали печелят или губят. Купчинките жетони пред тях растяха или намаляваха, щастието се усмихваше ту на един, ту на друг.

Мадам Дюло поседя известно време при тях, следейки играта с благосклонна усмивка. Настанена удобно в едно кресло, тя бродираше салфетка с розова и пауновосиня коприна. След известно време обаче прибра ръкоделието си в кошничката, пожела на всички лека нощ и се оттегли в стаята си.

Когато майка му излезе, Рейнолд се опита да привлече вниманието на Анжелика върху себе си, но тя се направи, че не забелязва, защото инстинктът я предупреждаваше, че той също има намерение да се оттегли скоро и да я вземе със себе си. След сутрешната разправа тя бе съумяла да остане цял ден далече от него. Ако си легнеха достатъчно късно, можеше да се оправдае с късния нощен час, за да избегне предстоящото обяснение.

Беше минал около половин час след оттеглянето на мадам Дюло, когато щастието се обърна на страната на Рейнолд. Играта вече не беше просто едно забавление, напрежението се покачваше с всяка изминала минута. Майкъл следеше отварянето на картите с най-голямо внимание, Дебора се мръщеше и размишляваше дълго над залаганията си, което подтикна Рейнолд да изрази недоволството си. Анжелика, която никога не бе играла нещо по-вълнуващо от пикет, усети как започва да трепери от нерви.

Когато ѝ обясни правилата, Майкъл разказа, че фараонът е дошъл в Луизиана от Франция, където по времето на Людовик XIII бил една от любимите игри на карти. Името идвало от първите карти, на гърба на които бил изобразен египетски фараон. На масата се слагаше съгваема дъска, на която бяха отпечатани всички карти, и играчите

слагаха жетоните си върху картите, които според тях щяха да бъдат отворени, докато траеше партията. Всеки път от сандъчето се изваждаха по две карти, като първата губеше, а втората печелеше. В игралните салони се играеше срещу банката, тоест срещу собствениците, а в къщи срещу човека, който имаше най-добри познания по математика. Лекото предимство на банката не беше от значение, с изключение на случаите, когато „банкерът“ си служеше с измама. Фараонът предлагаше много повече възможности за измама от всяка друга игра на карти и вероятно причината за това се криеше в дългата му история.

Дебора непрекъснато губеше и все повече се възбуждаше. За да не я наскърби, Рейнолд отстъпи банката на Майкъл. По-късно Майкъл я предаде на Анжелика, но тя беше твърде заета със собствената си игра, за да пази добре банката. Едва когато дойде редът на Дебора, щастието се обърна отново и се усмихна на банката.

Играта отдавна беше престанала да бъде весела. Анжелика размишляваше отчаяно как би могла да сложи край на поредната партия, но това да не означава край на вечерта. Може би спасителната идея беше да ги попита искат ли да хапнат нещо?

Тъкмо когато отвори уста, за да им предложи лека закуска, Рейнолд се облегна назад в стола си и хвърли картите си на масата.

— Ако искаш да даваш отдолу, Дебора — проговори обвинително той, — почакай поне докато се научиш как се прави.

Дебора се изчерви и в погледна ѝ се появи разкаяние.

— Искях само да видя дали мога. Не вярвах, че ще ме хванат.

— Сега разбра ли, че не можеш да мамиш? — попита с иронична усмивка брат ѝ. — Съветвам те да не се опитваш отново, особено когато не си си у дома.

— Никога не бих го направила, Рейнолд, наистина!

— Би трябвало да познаваш достатъчно добре Дебора, за да знаеш, че никога не би направила такова нещо — намеси се в нейна защита Майкъл. — Решила е да се опита, какво толкова?

— Тази дързост може да ѝ донесе славата, че не умее да се оправя с парите, ако не и нещо по-лошо. — Рейнолд измери приятеля си с твърд поглед.

— Това вече е прекалено! — разсърди се Дебора.

Майкъл се надигна от мястото си.

— Мисля, че дължиш извинение на сестра си. Нямаше ни най-малък повод да я обидиш така.

— Само я предупредих и както се разбра, това предупреждение е било абсолютно необходимо — възрази непримиримо Рейнолд. — Ако не се съобразява с изискванията ми, никога вече няма да се появи пред обществото.

Дебора изглеждаше стъписана и Анжелика я разбираше много добре. Едновременно с това в душата ѝ покълна тъмно подозрение. Самата тя беше изглеждала точно така след неочакваната атака на мадам Дюло срещу собствения ѝ син.

Майкъл не изпитваше нейните съмнения. Той се изправи пред Рейнолд и го погледна с каменно изражение и святкащи от гняв очи.

— Точно ти ли смяташ, че имаш право да определяш правилата за поведение в обществото? Това е най-хубавият виц, който съм чувал.

— Не, приятелю, това е въпрос на опит — гласеше студеният отговор. — Човек трябва да е отлично запознат с неприличното поведение в обществото, за да може да предпазва другите от него.

— Вероятно трябва да познава и непочтените жени, нали? Каква светлина хвърля това върху Анжелика? Или поведението ти спрямо нея не влиза в сметката?

— Тук не става въпрос за жена ми. — Думите режеха като наточена стомана.

— Не ставай глупак. Аз не съм поставил под въпрос нейното поведение. — Отговорът на Майкъл беше също така студен.

— Рейнолд! Майкъл! Престанете, моля ви! — извика Дебора и погледна двамата с насълзени очи.

Брат ѝ изобщо не я удостои с внимание.

— Мисля, че тук се поставя под съмнение моята чест — произнесе бавно той.

— Бих казал, че е по-скоро разсъдъкът ти — възрази Майкъл. — Но ти можеш да го приемеш, както искаш.

Усмивката на Рейнолд беше леденостудена.

— Съветвам те да бъдеш предпазлив, фактът, че досега отказвах да се дуелирам с теб, не означава, че ще постъпвам така всеки път, когато ме предизвикаш.

— Това си е твоя работа — отговори Майкъл и лицето му пламна.

Рейнолд измери с внимателен поглед приятеля си и кимна.

— Е, добре. Само че оръжията ще избира аз. Както знаеш, предпочитам шпагата.

— Не! Не бива да правите това! — изплака Дебора.

Двамата мъже не ѝ обърнаха внимание. Майкъл погледна приятеля си право в очите, после се поклони бавно и сковано.

— Съгласен съм.

— И аз.

Анжелика наблюдаваше двамата мъже и не казваше нито дума, макар че страхът стягаше гърлото ѝ и я караше да пици. Комедия, това беше най-доброто описание на сцената, която се разиграваше пред очите ѝ. Тя просто не можеше да повярва, че тази започнала за дреболии караница ще завърши с проливане на кръв.

— Сигурен съм — рече Майкъл, — че ще намерим секунданти, ако се обърнем към съседите ви. Ако бъдеш така добър да изпратиш Тит Жан в най-близкото имение, можем да се срещнем на разсъмване.

Рейнолд отмести стола си и се надигна с небрежна гъвкавост.

— Ти да не си въобразяваш, че ще се изтръгна от топлата прегръдка на жена си при първия лъч на зората, за да извадя шпагата си срещу теб в някоя горичка? Да не съм малоумен. По-добре е да уредим този малък спор веднага.

Майкъл го изгледа стреснато.

— Тук има дами!

— Те могат да останат или да си отидат. Все ми е едно. — Рейнолд отиде до камината и дръпна шнура на звънеца, за да повика някого от слугите.

— Не говориш сериозно. Няма ли поне да излезем в галерията? — Майкъл не помръдваше от мястото си до масата.

— Идеята е великолепна. Мама ще побеснее, ако изподраскаме мебелите ѝ.

Майкъл смръщи чело.

— Доставя ти удоволствие да ме правиш смешен, нали? Без съмнение, имаш своите основания и аз признавам, че умееш да си служиш с шпагата много по-добре от мен. Но те уверявам, че възприемам дуела ни съвсем сериозно. Ще се защитавам, докато имам сили, и ще се опитам да пролея кръвта ти.

— В теб говори истинският джентълмен — отбеляза сухо Рейнолд. Когато се появи Тит Жан, той се обърна към него: — Донесете ни две шпаги, моля.

Тит Жан отвори стреснато очи, но бързо се овладя, поклони се и напусна стаята, без да каже нито дума.

За да отговори на подигравката на Рейнолд, Майкъл рече:

— Надявам се, че съм заслужил името джентълмен.

— Аз също — отвърна Рейнолд, — защото в противен случай всички усилия биха били напразни.

Майкъл отново се намръщи.

— Да приема ли, че си решил да ми дадеш урок?

— Дуелът като средство за запазване на благоприличието и учтивостта? Не.

— Какво тогава?

— Предпочитам да го нарека демонстрация.

— На какво? — настоя с дрезгав глас Майкъл.

Когато Тит Жан се върна безшумно и подаде на Рейнолд две дълги кутии от полирано дърво, господарят му ги остави на масата, извади от тапицираната с кадифе вътрешност тънка шпага и я подаде на Майкъл.

— Защо си толкова мрачен? — попита хапливо той. — Целта на дуела е да се защити насилствено честта на един човек с надеждата, че истината и убедеността ще придадат на биещия се необходимата сила. Честта е защитена, когато се пролее една-едничка капка кръв, разбира се, ако единият от биещите се не жадува за отмъщение или не даде воля на злобните си инстинкти. Вярвам, че ти не си достатъчно американец, за да настояваш, че само смъртта може да сложи край на спора ни.

— Засега не.

Усмивката на Рейнолд беше безкрайно любезна.

— Значи става дума само за спорт. Защо да не му се насладим?

— Разбира се, че ще го направим — отвърна сухо Майкъл.

Двамата мъже се погледнаха в очите, после едновременно се обърнаха към вратата, която водеше към галерията.

Лекият нощен бриз разхлаждаше дългото, открито помещение, потънало в пълен мрак. Тит Жан донесе лампи и ги сложи в ъглите между парапета и стената на къщата.

Рейнолд свали жакета си и нави ръкавите на ризата си до лактите. Майкъл последва примера му, но видя излизащите в галерията Анжелика и Дебора и спря наред движението си.

— Не, дами, не бива да идвате тук. Знам какво каза Рейнолд, но съм сигурен, че не изпитвате желание да станете зрители на това тъжно представление.

— И какво според теб не е редно да видят? — намеси се подигравателно Рейнолд. — Твоята зверска природа или благословеното ти мъжко тяло?

— Нито едното, нито другото — изсъска вбесено Майкъл. — Смятам, че присъствието им ще смути дори човек като теб.

— О, да, но от друга страна знам, че пред зрители съм винаги най-добър.

— Ами ако публиката изпадне в истерия?

— Това ми изглежда невероятно, защото за него е необходим непреодолим страх от изхода на дуела ни. — Рейнолд се усмихна заплашително и се обърна към Анжелика: — Ти няма да ни смуцаваш, нали, скъпа?

— Не — отговори тя, — макар че предпочитам да не се дуелирате.

Рейнолд я погледа още малко, после зададе същия въпрос и на сестра си:

— Дебора?

— Ще остана, щом и Анжелика остава.

Гласът ѝ беше пресипнал и Анжелика я погледна въпросително. Лицето на Дебора беше пепелявосиво, ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Брат ѝ сякаш не го забелязваше, защото се обърна спокойно към противника си.

Майкъл стисна здраво устни и преглътна по-нататъшните възражения. Свали жакета си, разхлаби вратовръзката и пое подадената му шпага.

Двамата мъже застанаха в начална позиция и сведоха върховете на шпагите си. Когато се погледнаха в трепкащата светлина, лицата им издаваха мрачна решителност и пълно съсредоточаване. Ризите им блестяха сребърни, очите им бяха скрити в мрака. Осветената галерия приличаше на нощна театрална сцена. Възцари се тишина, нарушавана само от съскането на фитилите и далечното шумолене на дърветата

край входната алея. Сякаш събралата се да гледа представлението публика шепнеше нетърпеливо.

— Дебора — проговори спокойно Рейнолд, — ти ще дадеш сигнала.

Това беше голяма чест и в същото време знак за нещо друго, което Анжелика все още не можеше да проумее. Тя чу как младото момиче пое шумно въздух. Мълчанието се проточи толкова дълго и всички вече бяха повярвали, че Дебора ще се откаже, когато тя пристъпи крачка напред и произнесе с треперещ глас:

— En garde!

Остриетата се вдигнаха и се отпуснаха в пълна хармония. Двамата мъже заеха позиция за бой. По блестящите шпаги играеха светлинки, а когато остриетата им се докоснаха, прозвуча мелодичен, почти нежен звън. Не се усети и най-малката вибрация.

Първите движения на двамата противници служеха единствено за изпробване на оръжието. Влачещите се крачки, с които всеки обикаляше другия, гъвкавите извивки на напрегнатите китки, бързите измамни маневри и уж небрежните нападения обикновено завършваха със смях и весел коментар. Макар и бавно, темпото се ускори и съскането и звъntenето на шпагите зазвучаха предизвикателно.

Изведнъж се посипаха оранжеви искри — най-послед двете шпаги се бяха сблъскали с неумолима сила.

— О! — пошепна Дебора, когато двамата мъже застанаха един срещу друг с кръстосани острия, преди да отскочат назад. Тя притисна с ръка устата си, за да задуши напирания вик.

Вятърът рошеше косите на мъжете и издуваше ризите им. Двамата присвиха очи и едновременно се хвърлиха в атака.

Краката им стържеха по пода, шпагите се кръстосваха със смъртоносен звън. С опънати мускули и решителност в сърцата те се хвърляха напред и отскачаха назад, атакуваха и парираха, протягаха се напред и ризите им се развяваха, после внезапно се мятаха назад, за да избягнат острието на противника. Лицата им заблестяха от пот, ризите полепнаха по гърбовете им.

Косата на Рейнолд се къдреше от влагата. Той я отметна назад и се ухили, защото опитът на Майкъл да се възползва от моментното му невнимание се провали. Без да отслабва бдителността си, той отстъпи

крачка назад с гъвкавостта на пантера. Железните мускули и съвършеното самообладание му даваха предимство.

— Спри — нареди внезапно Майкъл, отстъпи назад и свали острието на шпагата си към дървения под на галерията.

Рейнолд се отпусна и също свали острието на оръжието си. Сложи две ръце върху дръжката на шпагата и попита:

— Какво има?

— Забрави ли колко пъти съм те наблюдавал да тренираш — да не говорим, че винаги съм изпълнявал ролята на твой секундант, когато си защитавал честта си? За разлика от онези дуели това тук е детска игра.

— Да не искаш да кажеш, че те улеснявам?

— Знам, че го правиш. — Майкъл измери приятеля си с презрителен поглед.

Рейнолд вдигна рамене и сякаш се отърси от отговорността.

— Тогава се напрегни повече, стари момко.

През следващите минути стана ясно, че Майкъл е имал право. Двубоят ускори темпо и стана по-ожесточен. Крачките на двамата мъже отекваха като гръм, защото сега те се хвърляха напред в целенасочени атаки и контраатаки и с един скок прекосяваха ширината на галерията. Измамните маневри станаха по-бързи, отбранителните реакции отчаяни. Шумът на срещащите се острия пронизваше слуха на двете жени и късаше нервите им.

Косата на Майкъл беше съвсем мокра, дъхът му идваше на тласъци. Лицето му беше застинало в каменна маска на издръжливост и решителност, погледът му сякаш беше залепнал за острието на противниковата шпага. Той се хвърляше напред, оттегляше се светкавично, разкриваше познанията си за разнообразни трикове и готовност да ги прилага. Търсейки пролука в отбраната на противника, стоманеното острие се плъзгаше опасно по шпагата на Рейнолд.

Майкъл беше по природа предпазлив и това личеше по техниката, с която се биеше. Той не рискуваше, не изпробваше необичайни капани или стратегии.

За разлика от него Рейнолд се държеше прекалено небрежно. Измамните му маневри бяха силни и открити, парадите и рипостите бяха не само умели, но и злобно-ефектни. В нападенията му имаше

опитност и котешка гъвкавост и Майкъл все по-често се отдръпваше назад.

Но не беше толкова лесно да го надвиеш. Може би не притежаваше брилянтната техника на Рейнолд, но все пак владееше шпагата изключително добре. Позата му беше безупречна, коравите рамене и изпъкналите мускули на краката издаваха сила и жизненост. И преди всичко имаше кураж.

— Поздравления — проговори изненадано Рейнолд, след като отскочи в последния миг от съскащото острие, което щеше да разпори ръката му до лакътя. — Нямах представа, че си толкова добър.

— Защото никога не ти е хрумвало да се мериш с мен — изръмжа Майкъл. Той се хвърли отново напред и удари шпагата си в тази на Рейнолд, както ковач замахва с тежкия чук.

— Играта става сериозна, когато причиниш болка на противника си. — Рейнолд отбягна нападението без особени усилия.

Майкъл пое дълбоко дъх, преди да отговори.

— Мисля, че когато човек получи едно-две дребни наранявания, започва да разбира някои неща за себе си.

— И ти смяташ, че аз имам нужда от това? — Рейнолд направи измамно движение и Майкъл едва не се хвана в капана, но в последния момент успя да отрази удара. Посипа се нов дъжд от искри.

— Може би, макар че аз говорех преди всичко за себе си. — Майкъл предприе класическо нападение, но отговорът на Рейнолд беше толкова ефектен, че го принуди да отстъпи няколко крачки назад.

Дуелът продължи с постоянни атаки и контраатаки, без да има ясно изразено предимство на единия или на другия. Едновременно с това публиката имаше впечатлението, че Рейнолд си е запазил няколко трика и само чака удобния случай да ги приложи.

След известно време Анжелика реши, че е проумяла намерението му. Може би се лъжеше, защото една такава маневра ѝ се струваше извънредно опасна. Майкъл не знаеше, дори не подозираше колко лошо е положението му, на каква хитра манипулация ще стане жертва и може би ще загине.

Очите на Анжелика пареха от неизплаканите сълзи, но тя не примигна нито веднъж. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно и въпреки това имаше чувството, че се задушават. Някъде дълбоко в себе си усещаше пронизваща болка, сякаш острието на шпагата беше

разпорило вътрешностите ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна задавено хълцане.

— Ужасно е! Той ще убие Майкъл — простена Дебора и закърши ръце. — Трябва най-после да спрат.

— Невъзможно. Няма да ни послушат — възрази шепнешком Анжелика, без да поглежда зълва си. Страхуваше се, че Дебора ще забележи обзелия я студен ужас.

— Трябва да направим нещо, за да ги спрем. Трябва. — Изведнъж Дебора плесна с ръце. — Лампите! Без светлина не могат да продължат. Отивам да ги изгася.

— Не бива да правиш това!

— Това важи за теб, но не и за мен — отговори сърдито Дебора.

— Ами ако не се получи? — опита се да я вразуми Анжелика. — Ако въпреки това не спрат двубоя? — Ако дуелът продължеше на тъмно, рискът ставаше смъртоносен.

— Какво друго ни остава?

Без да чака отговор, Дебора се втурна пъргаво напред, наведе се над близката лампа и духна пламъчето. После се обърна с развени поли и хукна към отсрещния ъгъл.

Рейнолд изръмжа някакво проклятие. Погледът му се стрелна към крехката фигурка на сестра му и изражението му се промени.

Изведнъж шпагата му се превърна във вихрушка от звънтяща стомана. Острието пееше, режеше и съскаше, и непрекъснато нанасяше смъртоносни удари. Рейнолд направи измамно движение и с такава сила премина в следващата атака, че двете зрителки спряха да дишат. Протегна ръка напред и движението му беше съвършено гладко и смъртоносно. После изви китката си със сръчност, която предизвикваше уважението на най-добрите фехтувачи в страната. Майкъл парира атаката с див замах и объркване в погледа.

— О, не! — простена Дебора, когато видя, че действията ѝ само ускориха неизбежния край. — Не! — Тя присви очи, обърна се и полетя с развени поли и протегната напред ръце към смъртоносните острия.

— Велики боже! — изпищя Анжелика и протегна ръце към момичето.

Краката ѝ се плъзнаха по пода и тя усети как фуркетите изпадаха от косата ѝ и русите къдрици се разпиляха на буйни вълни по

раменете. Още съвсем малко! Ръката ѝ се стрелна напред, улови ръкава на роклята и го дръпна отчаяно. Трябваше да спре това обезумяло момиче!

Сега и двете бяха в опасната зона и сблъсъкът на стоманените острия ги оглуши. Неочакваната им поява обърка ритъма на двубоя.

Рейнолд се хвърли светкавично настрана, за да не ги засегне. Майкъл, който размахваше шпагата си като побеснял и не разбираше къде е изчезнал противникът му, се хвърли отчаяно напред и острието на шпагата му се насочи право към сърцето на Дебора. Тънката стомана изсвистя във въздуха и се стрелна към моминската гръд с бързината на синьо пламъче. Невъзможно беше да се проследи и още по-невъзможно да се избегне.

Почти невъзможно.

Рейнолд направи огромен скок напред и реагира толкова бързо, че никой не разбра какво точно стана. Чу се шумно изпъшкване, последвано от тих стон. Майкъл изкрещя задавено и се отдръпна назад. Блестящата шпага затрепери в ръката му, по вдигнатото острие потече кръв.

Като чу звъntenето на шпага, паднала на пода, Анжелика се обърна стреснато. Оръжието на Рейнолд се търкулна към полата на роклята ѝ и остана да лежи неподвижно. Мъжът ѝ притисна рамото си със здравата си лява ръка и тя видя, че десницата му е увиснала безполезно. Между пръстите му потече кръв и на бялата ленена риза изби грозно червено-черно петно.

В първия миг Анжелика помисли, че ей сега ще припадне от ужас, после облекчението взе връх. Тя се втурна към Рейнолд и притисна с две ръце раната му. Гласът ѝ прозвуча значително по-спокойно, отколкото беше очаквала:

— Влез веднага вътре, за да мога да те превържа.

Майкъл захвърли шпагата си към парапета с такава сила, че тя изсърска като змия и се изгуби някъде в мрака. После се хвърли към Дебора и я притисна до гърдите си.

— Света майко! — прошепна задавено той. — Добре ли си? Кажи ми, че нищо не се е случило!

— Да, да, добре съм — изхълца с пресекващ глас момичето и скри лице в ризата му.

— Защо направи това, за бога? Какво искаше да постигнеш? Можеше да умреш! — Майкъл я притисна още по-силно до себе си и я залюля като бебе. Само пепелявосивото му лице издаваше, че е близо до припадъка.

Междувременно Тит Жан, който очевидно се беше спотайвал наблизко, стигна до господаря си и двамата с Анжелика го хванаха от двете страни, за да го отведат в салона. Рейнолд изръмжа недоволно и се освободи от ръцете им.

— Добре се справи, приятелю — обърна се той към Майкъл и гласът му прозвуча делово. — Смятам обаче, че ми дължиш реванш.

Без да изпуска Дебора от обятията си, Майкъл поклати глава.

— Не заслужавам похвала. Съзнавам, че те улучих случайно. Но имаш право в онова, което каза преди. Това не е необходимо между нас.

Рейнолд хвърли бегъл поглед към сестра си и отговори кратко:

— Очевидно не.

— Опитайте се още веднъж и ще убия и двама ви! — изплака възбудено Дебора. — Никога не съм преживявала такъв страх.

— Аз също — подкрепи я тихо Анжелика.

— Значи дуелът си струваше — промърмори под носа си Рейнолд.

— Какво? — Дебора кипеше от възмущение.

— Няма нищо — отвърна ѝ с усмивка той и се обърна, за да влезе в салона.

Останаха там само колкото да се уверят, че ударът не е засегнал някой жизненоважен орган. Острието на шпагата беше проникнало в тялото на Рейнолд точно под ключицата и беше пробило дупка на гърба. Според Тит Жан раната беше чиста, щеше да боли доста време, но нямаше да пречи на движенията. Разбира се, усложненията не бяха изключени, но не беше вероятно да се стигне до отравяне на кръвта.

Камериерът обаче не се задоволи със собствената си диагноза, а настоя да повикат лекар и да събудят мадам Дюло. Рейнолд възрази остро, че сега не е в настроение да го опипват чужди ръце и да слуша морални проповеди, които са много по-страшни и от най-страшния удар с шпага. Всичко, което искал, било да се оттегли в тоалетната си стая и съпругата му да превърже раната без много шум. Той кимна с

глава на Анжелика и се запъти към вратата. Сбогува се кратко с Майкъл и Дебора и бързо излезе в галерията.

Когато влязоха в тоалетната стаичка, Рейнолд взе сандъчето с превръзки от ръцете на Тит Жан и го предаде на Анжелика. Обърнат към камериера си, каза:

— Мисля, че забравихме най-доброто средство за укрепване на духа и тялото. Бихте ли ни донесли малко бренди? А после идете при Майкъл и го попитайте дали и той няма нужда от някоя и друга чашка.

— Но, метр, кой ще се погрижи за вас? — Тит Жан млъкна изведнъж, вдигна глава и погледна Анжелика право в очите.

— Точно така. Вече има кой да ви замести. Ако през следващия четвърт час не чуete отчаяни викове за помощ, можете да си легнете.

Гласът на Рейнолд беше подигравателен, поведението му небрежно както винаги, но Анжелика усети как сърцето ѝ спря да бие.

Сянка на усмивка пробяга по шоколадово-кафявото лице на камериера. Той кимна с глава, за да покаже, че е разбрал, и бързо излезе от стаята.

Анжелика се обърна да остави сандъчето с превръзки на масичката за миене. Вдигна капака му и заговори е треперещ глас:

— Превързвала съм ранен крак и няколко убодени пръста, но не знам дали ще се справя с такава рана.

— Разбира се, че ще се справиш — гласеше безгрижният отговор на мъжа ѝ. Той се огледа, придърпа един стол към масичката и се настани удобно.

Анжелика огледа превръзките, компресите, ножичките и иглите, после втренчи поглед в едно шишенце с мехлем и се опита да се съсредоточи. След малко извади нещата, които ѝ бяха необходими и се обърна към каната и легена, оставени на масичката. Зарадва се, че има топла вода, наля я в легена и натопи кърпата, с която щеше да избърше раната.

Лицето на Рейнолд беше бледо, очите му искряха възбудено и Анжелика реши, че знае защо. Той беше постигнал целта си, беше събудил интереса на Дебора към Майкъл. Бе възприел номера на майка си и беше предприел опита да предизвика съчувствие към приятеля си, като превърне безобидния отначало спор в дуел на живот и смърт. Раненият трябваше да бъде Майкъл и тук плановете му се бяха объркали, но все пак бе постигнал желания резултат.

— Виждам, че се радваш — проговори предизвикателно Анжелика.

Рейнолд я погледна изненадано, но очевидно не беше готов да ѝ се довери.

— Трябва ли да се радвам?

— Опитът да изиграеш ролята на Амур, като превърнеш Майкъл в мъченик, се оказа успешен, макар че ти беше улучен със собствената ти стрела.

— Разочарована ли си от мен?

— Разочарована? Не виждам защо — отговори спонтанно тя, улови китката му и издърпа пръстите му от раната. Кървенето беше престанало. С бързи движения Анжелика се зае да го освободи от ризата. За съжаление тя нямаше копчета и щеше да се наложи да я издърпа през главата му.

— Ти изгуби един предан обожател и сега ти остава само съпругът, когото на всичкото отгоре трябва да закърпиш. — Рейнолд протегна ръка към един златен кичур и го нави на пръстите си.

— Не съм длъжна да правя каквото и да било. — Всъщност тя се радваше, че има някакво занимание, за да няма време да мисли за мига, когато острието на шпагата се заби в тялото му. Освен това се наслаждаваше на кратките мигове, в които му беше необходима.

— Вдигни ръка, ако обичаш. Колкото се може по-високо.

Рейнолд пусна къдрицата и сведе глава, за да може Анжелика да свали ризата му. Косата му се разроши още повече, но той не ѝ обърна внимание. Изчака я да хвърли ризата в коша за пране, да посегне към кърпата в легена и да я изстиска и едва тогава заговори:

— Целта ми не беше да превърна Майкъл в мъченик.

Анжелика го изглежда учудено.

— Искаш да кажеш, че започна този спор, защото той... защото си смятал, че той изпитва някакви чувства към мен?

— Не съвсем, макар че имах всички основания да го предизвикам.

Тя пристъпи по-близо и внимателно започна да бърше раната с мократа кърпа. Рейнолд уви лявата си ръка около талията ѝ и тя спря наред движението, докато той разтвори дългите си крака и я придърпа между коленете си, за да е по-близо до рамото му.

Задължа я в това положение и Анжелика, разбра, че така е по-удобно и практично, вместо непрекъснато да се навежда напред, но се почувства обезпокоена от липсата на дистанция. Макар че всяка нощ споделяше леглото с него и често лежеше будна до зори, не беше свикнала да стои толкова близо до него извън спалнята.

Тя сведе глава и се зае с раната, но с всяка секунда напрежението ѝ нарастваше. Стана ѝ още по-зле, когато пръстите му се плъзнаха бавно по хълбоците ѝ.

— Вероятно нямаш намерение да ми разкриеш основанията си? — попита с предрезгавял глас тя.

— С напрежение чакам ти да ги откриеш сама — отговори той и пое дълбоко въздух, когато кърпата докосна раната.

Анжелика смръщи чело, но не успя да отговори, защото се появи Тит Жан с брендито.

На таблата бяха поставени две чаши и камериерът наля и на двамата. Настоя Анжелика също да пийне малко и тя доближи предпазливо чашата до устните си. Едва не се задави с парещата течност, но само след миг с почуда установи, че буцата в гърлото ѝ се е разсеяла и по вените ѝ се разлива приятна топлина. Въпреки това заяви, че ще използва останалото бренди, за да почисти раната.

Ароматът на алкохола я удари право в носа, когато изля малко от брендито върху чиста кърпа. Много бавно и предпазливо тя избърса ръбовете на раната, после капна няколко капки във вътрешността ѝ.

Вероятно алкохолът активизира сивите ѝ клетки, защото още докато посягаше към един компрес, разбра какво е целял мъжът ѝ. Погледна го стреснато, но бързо се овладя и посвети цялото си внимание на превръзката.

Не, целта на дуела не беше да се събуди съчувствие към Майкъл или да накара Дебора да изясни чувствата си към него. По-скоро намерението на Рейнолд беше да превърне Майкъл в герой, в мъж, който излиза в защита на сестра му и не се плаши дори да се дуелира заради нея.

В гласа ѝ прозвуча учудване:

— Ти си искал Майкъл да спечели. Искал си да получиш тази рана.

— Нещо подобно. — Рейнолд беше свел глава и тя не можеше да види очите му. Здравата му ръка разкопчаваше копчетата на роклята ѝ.

Най-после Анжелика разбра цялата истина. Той се беше бил добре, за да изглежда, че дуелът е почтен и че раната е напълно заслужена. Прорезна рана в рамото, малка драскотина по лицето или на шията бяха повече от достатъчни. Честта щеше да бъде възстановена. Рейнолд не беше имал намерение да допусне проливането на толкова много кръв.

— Не мислиш ли, че си отишъл твърде далеч? — прошепна дрезгаво Анжелика. — Не е много редно да се оставиш да те прободат, за да уредиш сърдечните работи на Дебора.

— Сестра ми е прекрасно момиче и за мен е удоволствие да ѝ помагам с каквото мога. Но сърцето ѝ няма нищо общо с това.

Роклята ѝ се разхлаби, защото беше разкопчана почти до талията. Анжелика престана да мисли. Топлите му пръсти милваха кожата ѝ и отклоняваха вниманието ѝ. Изведнъж разбра, че Рейнолд е запазил ролята на мъченик за себе си, за да спечели малко съчувствие.

Чие съчувствие искаше той? Чие сърце беше от значение за него? Нейното, кое друго!

Каква беше истинската му цел? Какво всъщност се беше случило тази вечер в галерията?

Тя бе показала страха и тревогата си от ясно по-ясно. Така той имаше възможност да разбере колко е важен за нея.

Имаше две възможни причини за интереса му към чувствата ѝ. Първата беше, че любовта щеше да я обвърже към него по-силно от всеки брачен договор, а това му позволяваше да си запази „Боньор“.

А втората, за която Анжелика едва се осмеляваше да мисли и още по-малко да ѝ вярва, беше, че той желае да узнае обича ли го тя, защото той също изпитваше някакви чувства към нея.

— Нима сърцето на другия човек е без значение за теб?

Анжелика усети вибрацията на гласа му под пръстите си, но ѝ трябваше цяла вечност, за да обърне глава и да го погледне.

Тъмнозелените му очи отразяваха светлината на лампата, поставена на масичката за миене. Тя гореше равномерно и двете златни кръгчета в зениците му оставаха неподвижни. Кожата му блестеше бронзова, косата му улавяше лъчите на лампата и искреше синьо-черна.

Високото легло в спалнята, което се виждаше през откренатата врата, беше на почтена възраст. Позлатеното и лакирано разпятие, което висеше на рамката и на което беше изобразен един много подостоеен мъченик от Рейнолд, блестеше в червено и златно. Нощната масичка беше постлана с дантелена покривка и върху нея беше оставена книга в тежка кожена подвързия със сребърна закопчалка. В алабастровата ваза бяха подредени напълно разцъфтели, сладко ухаещи рози. Разпукването на едно бледорозово цвете отекна като гръм в тишината и нежните му листенца се посипаха като дъжд по пода. Красотата им беше толкова краткотрайна...

— Можеше да загинеш — прошепна Анжелика и го погледна отчаяно, защото думите я издаваха. А може би точно това искаше.

— Не е възможно да се предвиди реакцията на всички хора, които ни заобикалят. Всеки има свои собствени страхове и потребности. Правя, каквото мога, за да постигна онова, което искам.

— И какво искаше да постигнеш?

— Най-последно да ми разкриеш душата си — отговори дрезгаво той. — Какво друго. Искях доказателство за любов. Искях върха на блаженството, съвършеното брачно щастие. Искях да видя — заключи едва чуто той — дали си довольна от ролята си на моя съпруга.

Анжелика не смееше да се помръдне. След малко се наведе, притисна компреса към раната му и започна да го превързва.

— Щеше да бъде много по-просто, ако ме беше попитал.

— Да, а после? Как щеше да ме посрещнеш — с хладна учтивост или може би със свенливото обяснение, че всички жени са добре настроени към мъжете си — по принцип и от убеждение. Очаквах малко повече страст.

Страст. Тази дума беше по природа мелодраматична и не можеше да бъде друга. Тя можеше да стане истина. Анжелика трябваше да предотврати това. Драматизмът нямаше да ѝ помогне.

— Вероятно сега си разочарован.

— Никога не съм очаквал ти да се хвърлиш между нас, както стори Дебора. Това само би ми доказало, че ми нямаш доверие. Не, не, не съм разочарован. — Рейнолд се наведе, за да може Анжелика до достигне гърба му. Едновременно с това мушна ръце в роклята ѝ. Притисна стегнатата в корсета талия и продължи нагоре, към загърнатите в мека батиста гърди.

Анжелика пое шумно въздух и спря да диша. Затвори очи, преглътна мъчително, после насила ги отвори. Ръцете ѝ затрепериха, но тя все пак успя да навие превръзката около рамото му. Разряза я, за да направи две ивици, и ги завърза на възел. Поле сложи ръка върху коравия му врат и преброи ударите на сърцето му. Събра целия си кураж и го погледна в очите.

— За да се откриеш пред някого, е необходимо да повярваш в него — заговори тихо тя. — Вярата в човека идва от доверието. Може би щях да бъда по-доволна от ролята си на съпруга, ако можех да бъда сигурна, че наистина съм омъжена за теб.

Лицето му потъмня от гняв, кръвта заби силно във вените му. Също така бързо гневът изчезна и отстъпи място на тиха замисленост.

— Ако това е толкова важно за теб — започна колебливо той, — мисля, че лесно можем да го уредим. Бихме могли да повторим церемонията тук, в „Боньор“, със свещеник и всичко необходимо.

Анжелика се отдръпна рязко.

— И ти си готов да го направиш?

— Защо не?

— Свързано е с много разходи. — Думите ѝ издаваха искрено смайване.

— Все ми е едно, ако това ще те успокои и ако след това заживеем като истинско семейство. — Палците му се плъзгаха по зърната на гърдите ѝ и Анжелика усети как се разтреперва от възбуда.

— Но нали веднъж вече си положил брачна клетва? — попита задъхано тя.

— Ако го направя още веднъж, ще се обвържа още по-здраво — усмихна се той. — Това би трябвало да ти е ясно. — Без да сваля роклята ѝ, той развърза връзките на фустите и меката коприна се свлече на пода. — Надявам се, че си превързала добре рамото ми, защото нямам намерение да отложам изпълнението на приятните брачни ритуали, докато за втори път стана твой съпруг.

Готовността му да повтори брачната церемония беше сигурно доказателство, че двамата наистина са се венчали! Или тя само се надяваше да е така? Във всеки случай не може да скрие колко е зарадвана от готовността му. Щом искаше страст, тя нямаше да се пазари на дребно. Тази вечер изпитваше страстна радост от великодушието му, страстна благодарност, че раната се оказа лека, страстно въодушевление, че той я желае не по-малко, отколкото тя него.

И преди всичко тя изпитваше парещо желание да усети близостта му. Желание, което нямаше нищо общо с миналите или бъдещи обещания. Горещината на кожата му под ръцете ѝ я възбуждаше, твърдите мускули на краката му, които се триеха в тялото ѝ, я правеха слаба и безволева. Искаше той да я привлече към себе си, да притисне устни в нейните и ръцете му да я милват до полуда. Ала не смееше да даде израз на желанието си, защото се страхуваше, че той ще осъди този изблик на чувства или ще открие в нея повече страст, отколкото беше почтено или необходимо.

Но не стана нужда да каже нещо. Рейнолд беше толкова близо до нея, че тя трябваше само да сведе поглед, за да види твърдата извивка на устните му, за да усети близостта му. Рейнолд я погледна сериозно, свали ръката си от талията ѝ, обхвана лицето ѝ и притегли устните ѝ към своите.

Дрехи, защо носеха толкова много дрехи... Те ги подлудяваха с тежестта и броя си, лепяха се по телата им или се издуваха като балони, а възелът на вратовръзката, упоритите кукички и копченца и здравите шевове затрудняваха и проточваха събличането до безкрайност. Рейнолд обаче го превърна в игра: свали ръкава от лакътя ѝ и притисна устни в свивката, за всяка откопчана кукичка на корсета

поиска за награда по една целувка, после проследи с устни пътя, по който сваляше ризата ѝ.

Той прокле откривателя на дългите дамски гащи и ѝ обеща всички удоволствия на света, ако за в бъдеще се откаже от тях. След като свали обувките от крачетата ѝ, нямаше търпение да се занимава тепърва с чорапите и жартиерите, а се наведе над нея, за да я вземе на ръце и да я отнесе в леглото.

— Недей! — извика сърдито Анжелика. — Раната ти ще се отвори и какво ще правим тогава? Мога да отида и сама.

— Заднешком? — попита дяволито той и без да чака отговор, скочи от стола, привлече я към гърдите си, завладя устните ѝ и внимателно я поведе към невидимата цел.

Изведнъж Анжелика усети как нещо твърдо се удари в коляното ѝ и извика изненадано. До стената на тоалетната стаичка стоеше ниска, тясна кушетка. Стресната, тя се остави Рейнолд да я хвърли на мекия матрак.

Мъжът ѝ коленичи пред нея и заговори развеселено и в същото време безкрайно искрено:

— Още в Ню Орлиънс си мечтаех да те видя на това тясно легло. Фантазирах си какво ще направя с теб и как ще реагираш ти и това ми помогна да не загубя разума си, докато се опитвах да поспя в студеното ти легло.

— Значи още тогава ме... желаете? — попита тя и сърцето ѝ направи огромен скок. Твърдите му длани помилваха бедрата ѝ и меко, но решително очертаха линията на хълбоците ѝ.

— Пожелах те от мига, в който те видях. Повярвай, желанието ми нямаше нищо общо с „Боньор“ или с баща ти. Всеки път, когато се събуждам и те виждам до мен в леглото, всеки път, когато те наблюдавам как четкаш косата си или седиш насреща ми на масата в трапезарията, когато те виждам да се качваш по стълбата или да прекосяваш стаята, когато гледам как се усмихваш, как се мръщиш, прозяваш се или кихаш, усещам, че те желая все повече. Ти изпълваш мислите ми, когато съм буден, и се разхождаш гола в сънищата ми. Ако дойде време, в което да не мога да те имам, бавно, но сигурно ще полудея, кълна се в това.

Анжелика искаше да му вярва и този път не намери причини да се усъмни в думите му. Погледът ѝ се плъзна с болезнено удоволствие

по очертанията на лицето му, макар че избягна смарагдовозеления огън на очите му. Дълбоко в нея се надигна диво желание и червенината, която заля бузите ѝ, не беше нито от гняв, нито от смущение.

Чувстваше се прекрасно в голотата си, макар че намираще външния си вид повече от скандален с тези черни обици, с черните копринени чорапи и избродираните с розички жартиери. Искаше да види и него гол и изпълнен с желание.

Тя протегна ръце, зарови пръсти в къдравите косъмчета, които покриваха мускулестия гръден кош, после докосна медноцветните връхчета на гърдите му. Лекото съскане, с което дъхът излезе от устните му, я възбуди още повече и тя продължи да описва кръгове около зърната.

— Почакай — прошепна Рейнолд и дълбокият му глас беше като милувка. Той се надигна и впи поглед в лицето ѝ. Анжелика усети как очите му се плъзнаха по стройния ѝ врат, по закръглените гърди и съвършено оформените хълбоци. Без да бърза, той сложи ръка върху колана на панталона си.

Никога преди това не го беше наблюдавала как се съблича. Той идваше при нея гол в мрака, а ако не се беше съблякъл, тя извърщаше плахо глава, за да му остави поне малко интимна сфера. Ресниците ѝ затрепкаха и тя преглътна мъчително, но не отмести очи. Пулсът ѝ се ускори, когато разбра, че това не е необходимо, защото интересът ѝ не го смуги. Онова, което изпитваше към външния му вид, беше повече от интерес, призна пред себе си тя с желанието да бъде честна докрай. Беше омагьосана от възможността най-после да види тялото му.

Лека усмивка заигра по устните му и движенията му станаха още по-бавни. Той я наблюдаваше внимателно и очите му святкаха изкусително. Отвори панталона си, разкопча бързо редицата копченца. Оказа се, че под панталона носи ленени долни гащи, чиято предница се прехвърляше. Без да се колебае, той ги разтвори и Анжелика можа да се наслади на твърдия плосък корем и на тясната окосмена ивица, която се разширяваше надолу. Най-после той свали панталона и долните гащи с едно-единствено гъвкаво движение.

Великолепен в голотата си, той захвърли дрехите си и се обърна към нея. Когато застана пред леглото, склони глава и отпусна рамене. Веселието изчезна от погледа му и отстъпи място на напрегнато внимание. Кожата му потъмня.

Гъвкав, силен и мъжествен, той изглеждаше наистина прекрасно. Тялото му беше със съвършени пропорции, мускулите бяха великолепно оформени, кръвта пулсираше мощно във вените му. Очевидно беше работил гол до кръста по полята на „Боньор“ и гърбът му беше станал бронзов от слънцето, а разделителната линия между горната и долната част на корпуса подчертаваше още повече съвършената му фигура. Анжелика го възприе като митично същество с две лица — наполовина кипящ от сила обитател на горещия ден и наполовина неземен дух от лунната нощ. Гордо изправеният му мъжки орган изглеждаше копринено мек, изкушаващ, но и чужд — от него се излъчваше някаква заплаха. Анжелика усети не само как стомахът ѝ се сви на топка, но и как цялата се превърна в кълбо от нерви.

Тя навлажни устни и протегна ръце. В гласа ѝ прозвучаха едновременно съмнение и молба:

— Рейнолд...

Той коленичи пред леглото, посегна към ръката ѝ и я притисна до устните си. Със затворени очи и сведена глава обърна дланите ѝ към лицето си и горещият му, влажен език започна да милва чувствителната им кожа. Анжелика потръпна от неизпитвана досега сладост и тялото ѝ се устреми към неговото, докато челото ѝ се докосна до гъстите му коси.

Рейнолд сложи ръце на коленете ѝ, все още обути в черни копринени чорапи, разтвори ги и се намести между краката ѝ. Наведе се и зацелува коленете ѝ, после плъзна език по тъмносиния жартиер. Едновременно с това ръцете му обхванаха тънката ѝ талия, помилваха копринената кожа на корема ѝ, бедрата и онова, което беше между тях. Без да бързат, устните му следваха пътя на ръцете, докато езикът му си проправи път между нежните руси косъмчета и проникна в най-интимната ѝ същност.

Тази толкова интимна милувка беше безкрайно нежна, предпазлива и в същото време неизбежна при положението, в което се намираше Анжелика. Тя задиша накъсано, после затвори очи и започна тихо да стене, докато устните и езикът му изследваха най-потайните кътчета от тялото ѝ. Докато се носеше на вълните на насладата, тя откри, че плътската любов е нещо прекрасно. Не изпитваше срам, че интимният ѝ женски отвор се е разкрил пред погледа му. Дълбоко в себе си усещаше надигането на гореща, помитаща всичко по пътя си

вълна и в същото време някаква напрегната празнота, която очакваше да бъде изпълнена. Нищо друго нямаше значение. Единственото, което искаше, беше той да не престава, докато не я напълни цялата.

И Рейнолд не престава. Властен, точен, възбуждащо опитен, той я галеше и милваше с решителност, която отне и последната искрица от волята ѝ. Ръцете му я обгръщаха, държаха и изследваха едновременно и увеличаваха удоволствието, докато то я заля като огромна вълна, докато сетивата ѝ започнаха да вибрират и тялото ѝ започна да се мятта под милувките му като в треска.

Кръвта ѝ пареше и се вълнуваше, ушите ѝ бучаха почти болезнено. Сърцето напираше да изскочи от гърдите ѝ. Кожата ѝ пламтеше, мускулите на корема и бедрата трепереха. Тя мяташе глава наляво и надясно, вкопчваше се с треперещи пръсти в раменете му и с последните остатъци от разума си го пускаше, защото се страхуваше, че му причинява болка.

Обзета от властна потребност да бъде по-близо до него, тя зарови пръсти в гъстата му коса. Приглади гъстите къдрици от слепоочията и челото му, после мушна върхчето на пръста си в ухото му.

Рейнолд простена тихо, улови ръката ѝ и я сложи на рамото си, притисна я силно до себе си, за да я усети цялата. Зарови лице между твърдите ѝ гърди и ги зацелува като умиращ от жажда. После протегна ръце, зарови ги в косите ѝ и притегли влажните ѝ, разтворени устни към устата си. Мушна езика си навътре, за да се наслади на сладостта на възбудата ѝ и да усети копринената мекота на езика ѝ, засмука го и я притисна още по-силно до коравите си гърди.

Пулсиращият върху корема ѝ член я възбуди още повече. Тя се надигна срещу него и за миг застина неподвижна, за да се наслади на твърдостта и силата му. Погледна го и зачака, готова да го приеме в себе си.

Рейнолд целуваше чувствителните ъгълчета на устата ѝ, милваше с устни слепоочията и копринените ѝ ресници, езикът му облиза солените следи от сълзете ѝ. С тих, предрезгавял глас каза:

— Отвори очи, Анжелика. Погледни ме.

Това беше толкова трудно! Ако отвореше очи, щеше да му разкрие душата си. Ресниците ѝ затрепериха от напрежение, после се вдигнаха внимателно. Очите ѝ бяха две тъмносини езера, изпълнени с

желание и в тях грееше такава любов, че зениците блещукаха черни и бездънни. Неговият поглед издаваше дълбок, болезнен копнеж.

Гърдите му се повдигнаха мъчително, той пое дълбоко въздух и проговори:

— Обичам те, ангеле мой.

Радостта, която тези думи събудиха в сърцето ѝ, заличи всички други мисли и тя срещна безстрашно погледа му.

— И аз теб, дяволе мой — отговори едва чуто тя.

Лицето му издаде дива радост от това признание, ръцете му я притиснаха до болка.

— Тогава ме приеми в себе си, ако си готова. Всичко ще бъде, както искаш ти.

Анжелика нямаше нужда от повече думи. Ръцете ѝ се плъзнаха по коравия, мускулест гръб, помилваха хълбоците му, обхванаха болезнено пулсиращия му член и го насочиха към слабините ѝ. Когато усети, че той е готов, Анжелика се притисна толкова силно до него, че набъбналата ѝ плът бе пронизана от мощен, горещ тласък. Тя изпъшка тихо и го пое още по-дълбоко в себе си, усети как утробата ѝ запулсира и се стегна, за да му достави още по-голямо удоволствие.

Рейнолд пое дълбоко въздух и реагира на колебливите ѝ движения, като започна да се движи в постоянен, равномерен ритъм, подобен на биенето на силното му мъжко сърце. Той я изпълни докрай, разтегна я, направи всичко, за да ѝ даде удоволствие. Двамата потънаха в дълбините на насладата, кожата им овлажня, крайниците им затрепериха. И двамата не бяха на себе си. Пропадаха и се издигаха отново, поемаха жадно въздух, носеха се към непознат досега връх.

Изведнъж ги заля вълната на екстаза и двамата усетиха безкрайно блаженство и в същото време отчаян копнеж за още по-пълно сливане. Продължиха да се любят, сменяха местата си, стенеха задавено, прегръщаха се до болка в отчаян опит да прогонят и последните съмнения, които засенчваха любовта им.

Рейнолд я вдигна нависоко, после я хвърли по гръб и се наведе над нея. Анжелика извика задавено, обзета от неизпитвана досега радост. След минута той се претърколи по гръб, загърна и двамата в златния водопад на косите ѝ и я притегли към пулсиращия си член, за да я изпълни отново.

Анжелика никога не беше преживявала този див екстаз на отдаването и сега се наслаждаваше без задръжки на първичната му сила, която я заливаше като порой. Двамата бяха станали едно цяло, уста в уста, с преплетени крайници, със слети тела. Стопиха се и последните остатъци от отчуждението, изчезнаха тъмните подозрения. Анжелика дишаше тежко и се отдаваше с душа и тяло на всички нови усещания.

Рейнолд промени отново позата, положи я на тясното легло, проникна мощно в нея и могъщите му тласъци предизвикаха мощна експлозия в утробата ѝ. Анжелика се надигна насреща му и му отговори с цялата си страст. Рейнолд ѝ даваше всичко, от което се нуждаеше. Опрян с две ръце на рамката на леглото, той се движеше в някакво сладко безумие, загледан в пламтящото ѝ лице, и всеки тласък усилваше до непоносимост бурята, която бушуваше в телата им.

Анжелика не преставаше да се възхищава на това всепоглъщащо великолепие, на тази прекрасна буря, която преодоляваше всеки страх, прогонваше надалеч всяка разумна мисъл и създаваше помежду им физическа връзка, толкова здрава, че беше в състояние да преодолее и най-тежката душевна раздяла. Изненадващо, искрящо, могъщо, това чувство я завладя без остатък и тя му даде всичко, което можеше да даде, предложи му всяко зрънце любов, което беше покълнало в душата ѝ.

С последен силен тласък Рейнолд завърши съвършеното им сливане. Двамата се предадоха на могъщото чувство, вкопчиха се един в друг и се оставиха на течението. Никой не забеляза кога дойде мигът, в който всичко свърши и двамата отново се разделиха на мъж и жена, на две отделни личности.

Рейнолд се отдели от нея, полегна на една страна и притегли главата ѝ на рамото си. Меката светлина на лампата потапяше кожата ѝ в жълти и златни, розови и прасковени, бронзови и бледозелени вълни. Пламъчето играеше в грейналите ѝ от радост очи. Двамата лежах дълго на тясната кушетка, погълнати един от друг и от непреходността на мига.

По някое време Анжелика усети как тялото ѝ се сковава, защото положението, в което лежеше, беше много неудобно, но не посмя да се помръдне. Изведнъж усети лека неловкост от предложението на Рейнолд да се венчаят втори път. Защо беше проявил такава готовност?

Очевидно не му беше неприятно, да, дори гореше от желание да направи всичко, за да я види щастлива. И въпреки това смени темата, преди да обсъдят по-подробно как ще стане венчавката. Сега това ѝ се стори повече от странно.

Сватба в „Боньор“. Без съмнение, никой не би желал да се вдига излишен шум, пък и така подобаваше на събитие, което трябваше да бъде просто потвърждение на вече сключен брак. Тя не искаше цяла тълпа любопитни гости и украсени с гирлянди салони, нямаше намерение да си шие нова рокля и да седи начело на богатата трапеза. Все още беше в траур и подобно празненство щеше да бъде освен всичко друго и неприлично. И досега ѝ ставаше неприятно, като си припомнеше за подготвената от баща ѝ разкошна сватба.

Анжелика се запита какво ли щеше да си помисли баща ѝ, ако можеше да я види, щеше ли да се зарадва или да се ядоса. Сигурно щеше да изпита страх, защото я обичаше, макар и по свой начин, и щеше да се разтревожи, че тя е станала жена на врага му. Може би беше добре, че никога нямаше да го узнае.

Тя бе обвинила Рейнолд, че се е пожертвал в дуела с Майкъл, че се е вживял в ролята на мъченик, за да получи онова, което иска. Но нима тя нямаше да направи същото, като се венчаеше повторно за него, за да върне „Боньор“ на законните му собственици, които го бяха изгубили заради баща ѝ? Мъченичество ли беше, че тя желаше последствията от своите действия повече от всичко друго на света?

Може би Рейнолд също се жертваше, като се женеше за нея? Решението беше негово и тя не помнеше да е имала възможност да му влияе по какъвто и да било начин. Дали постъпваше правилно, като приемаше предложението му да повторят церемонията?

Сериозно ли говореше той? Наистина ли щеше да се ожени отново за нея? И ако го направеше, дали това беше единствено от желание да я успокои? Или беше хитър трик, за да узакони връзката им? Дали пък венчавката в „Боньор“ нямаше да бъде първото и единствено бракосъчетание между двамата? Искаше ѝ се да знае истината, но не ѝ беше ясно как ще я разкрие.

Облегнат на една колона, Рейнолд стоеше в галерията и се взираше замислено пред себе си. Тит Жан, който идваше от градчето,

подкара мулето си в бърз галоп. Очевидно носеше новини. Дано бяха онези, които всички чакаха с нетърпение.

И наистина беше така. Отец Гуле беше получил поканата на Рейнолд да посети „Боньор“ и бе написал писмо, че пристига утре рано сутринта с парахода. Сватбените приготовления можеха да започнат.

Рейнолд усети безкрайно облекчение. Опасяваше се, че желанието му да бъде венчан от собствения си изповедник, стар приятел на майка му, може да доведе до значително забавяне. Той знаеше, че колкото по-скоро свърши тази работа, толкова по-добре ще бъде за всички участващи. И сега се радваше, че церемонията ще се извърши на следващия ден.

Всичко беше готово и той го знаеше. Майка му одобри решението и се включи с цялата си енергия в приготовленията за сватбата. Празненството щеше да бъде малко по-голямо, отколкото възнамеряваха, но това нямаше значение, стига само Анжелика да е довольна.

Преди два дни положението изведнъж се усложни. Тит Жан, който правеше покупки в близкия градец, бе посрещнал парахода и с учудване бе установил, че в трюма му има цял куп сандъци, ракли и бъчви, предназначени за „Боньор“. Естествено той се бе погрижил да натовари всичко на каруцата и да го откара в плантацията. Когато пристигна, незабавно се зае с разпаковането и в този миг бе изненадан от Анжелика.

Рейнолд, който тъкмо идваше от обора, чу писъка ѝ. По челото му изби студена пот и той се втурна като обезумял към антрето. Завари жена си сред бъркотията от дъски и слама. Притиснала с ръка устата си, тя се взираше като безумна в грижливо опакованите порцеланови и кристални сервизи, в бутовете шунка, увити в платно, в сандъчетата със стафиди, гърнетата с консерви и глинените стомни с маслиново масло. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Тя протегна ръце към прекрасната копринена рокля, която беше поставена в специален сандък, обшит с платно. Блестяща роба от бледосиня коприна, украсена с паяжиннотънка дантела, с панделки и рюшове, с избродирани бледорозови цветчета.

Това беше сватбената рокля, поръчана от баща ѝ в Начез. Той се бе погрижил и за храна, не само за сватбената трапеза, а и за да

напълни килерите с всичко необходимо. Рейнолд остана неподвижен до вратата, проклинайки се за глупостта си. Трябваше да се сети, че багажът ще пристигне, трябваше навреме да го предотврати.

Той пристъпи към жена си и протегна ръце да я прегърне. Тя се отвърна от него, сякаш не го виждаше, скри се в спалнята си и се заключи. Засрамен от слабостта си, Рейнолд остана на пост до вратата и цял ден се ослушваше внимателно. Умираще от страх, че тя плаче там в самота, макар че не се чуваше никакъв звук. Но ако не плачеше, беше още по-лошо.

Когато най-после се появи в салона, Анжелика изглеждаше напълно овладяна. Заяви, че ще облече роклята, поръчана от баща ѝ, и нищо не беше в състояние да я накара да промени решението си.

Макар че се разкъсваше между желанието да не я вижда никога вече в черните траурни рокли и отвращението да я види в роклята, поръчана от мъжа, който им открадна „Боньор“, Рейнолд не възрази. Това е важно за нея, каза си той. Жест към миналото, спомен за баща ѝ. Щеше да го преглътне, нямаше да се разсърди. Много по-важно беше общото им бъдеще.

— Метр?

Камериерът стоеше зад него и чакаше търпеливо господарят да му обърне внимание.

— Прощавайте, Тит Жан. Какво още искахте да ми кажете?

— Мисля, че мъжете, които очаквахте, пристигнаха. В деня, когато дойде синята рокля, от парахода слязоха двама непознати, един по-млад и един възрастен. Задаваха прекалено много въпроси.

— Това още не е доказателство — установи тихо Рейнолд. — Можете ли да дадете по-точно описание?

— Разбира се, че мога, метр — усмихна се Тит Жан. — Но не е необходимо. Постовете, които разположихме по пътя към реката, съобщиха, че късно снощи двамата са минали покрай къщата. Спрели за малко, огледали се и продължили напред.

— Никой ли не е извикал?

— Не, метр.

— Дали са видели постовете?

Тит Жан поклати глава.

— Не вярвам, макар че не съм сигурен.

— Обиколете постовете и им наредете да внимават. Двамата ще се върнат и може да доведат със себе си още хора.

Камериерът кимна и се запъти към къщата. Рейнолд смръщи чело и стисна ръце в юмруци.

Разбира се, че беше Крю. Защо обаче се промъкваше тайно около къщата? Защо просто не влезеше официално и не поискаше да му върнат дъщерята?

Рейнолд се замисли над този въпрос и в душата му лумна гняв.

Колкото и страшна да беше славата му на умел фехтувач, тя не можеше да уплаши бащата, който се стремеше да се събере отново с единствената си дъщеря. Фактът, че Едмънд Крю се е оставил да бъде сплашен, засилваше лошото мнение, което Рейнолд си беше съставил за него.

Какво замисляше този човек? Дали пак щеше да прибегне до коварство и насилие, както бе направил в Ню Орлиънс?

Нека се опита. „Боньор“ беше готов да го посрещне.

Решено беше венчавката да се състои на здрачаване. Слънцето позлати полята със захарна тръстика и кълбестите облаци засияха в розово и синьо. Когато огненият диск изчезна зад старата гора, настъпи синият час, романтичен и малко тъжен.

Надавайки остри викове, гълъбите се носеха над моравата. Уханието на орлов нокът изпълваше топлия въздух, нахлуваше през отворените врати на салона и се смесваше с миризмата на дим и печено месо. Сладкото ухание на магнолиите, с които беше украсен издигнатият в единия край на салона олтар, замайваше главите на присъстващите. Вляво и вдясно от масичката бяха поставени канделабри и запалените свещи хвърляха меки отблясъци върху фината олтарна покривка, сребърния потир и износените одежди на свещеника.

Дебора седеше на пианото и изпълняваше нежна Бетовенова соната. Музиката се издигаше на вълни към сводовете на просторното помещение — вратите между предния и задния салон бяха отворени — и допълваше празничното настроение. Майкъл стоеше до нея, за да ѝ обръща страниците. От време на време двамата се споглеждаха в безмълвно, щастливо разбирателство.

Привлечени сякаш от миризмите и шумовете, обитателите на „Боньор“ крачеха бавно към голямата къща. Прислужниците се

събраха в задния салон, полските работници стояха в галерията, Естел и Тит Жан заеха почетните места в близост до мадам Дюло.

Липсваше само булката.

Изписал на лицето си безгрижие, което изобщо не беше истинско, Рейнолд стоеше пред вратата на спалнята, зад която Анжелика все още беше заета с тоалета си. Той чакаше, без да се помръдва, макар че сърцето му биеше с все сила и златната верижка на джобния му часовник тихо прозвънваше. Толкова неща се бяха обърквали в последния миг, защо не и тази повторна венчавка? Връзката му с Анжелика беше толкова необичайна. Нямаше да се изненада, ако тя откажеше да направи тази последна крачка.

Глупости. Ако не искаше да вземе участие в церемонията, тя отдавна би изпратила Естел да му го съобщи. Камериерката обаче беше излязла от спалнята преди половин час и стоеше спокойно до Тит Жан.

Той не беше виждал Анжелика от миналата вечер. За да се спази традицията, тя беше прекарала целия ден в стаята си. На вечерята обаче изглеждаше спокойна и дори весела. Ако беше размислила, поне не го показваше.

Вратата на спалнята се отвори бавно и тържествено и от гърлото му се изтръгна облекчена въздишка. Анжелика застана на прага и присъстващите затаиха дъх.

Синята сватбена рокля подчертаваше съвършената ѝ фигура. От цялото ѝ същество се излъчваше неустойимо очарование. Рейнолд усети как стомахът му се свива на топка. Тя срещна погледа му, усмихна се сериозно, почти замислено и пое подадената ѝ ръка.

Закрачи редом с него към олтара и копринените ѝ поли зашумоляха. Кринолинът се поклащаше изкусително и Рейнолд възприемаше докосването на полите ѝ до глезена му като невероятно чувствена милувка. Гордостта беше странно чувство, но днес той беше изпълнен именно с гордост, примесваща се с диво, дръзко желание да я грабне на ръце, да я отнесе в стаята ѝ и да я люби до зазоряване.

Само че свещеникът чакаше. Старите, мъдри очи го удостоиха със строг поглед, сякаш отец Гуле беше осведомен за всички дръзки мисли, които бродеха зад високото чело на жениха. Рейнолд подкрепи Анжелика, когато двамата паднаха на колене, и свещеникът направи крачка напред.

— Дете мое — заговори с усмивка той, втренчил поглед в пламтящото лице на Анжелика, — не ми се е случвало често да венчавам по два пъти един мъж и една жена. Но твоите съмнения ти правят чест и за мен е голямо удоволствие да извърша повторно тази тържествена церемония. Моля се любовта, която ти споделяш с Рейнолд, да бъде двойно благословена, след като е двойно осветена.

Рейнолд не бе очаквал първата церемония да бъде потвърдена от свещеника пред очите на всички присъстващи. По-скоро се бе надявал видът на отец Гуле и произнасянето на брачните клетви да събудят в паметта на Анжелика някакъв спомен. Ако това не станеше, намерението му беше по-късно да насочи разговора към тази тема и свещеникът да потвърди, че именно той е извършил първата венчавка. Сега изпита искрена благодарност, че потвърждението дойде без настояване от негова страна.

Учудването и сладката радост, които се изписаха по лицето на Анжелика, го накараха да осъзнае, че си е струвало да дочака пристигането на отец Гуле, че си е струвало да забави венчавката и да поеме свързания с това риск. Той взе ръката ѝ, докосна я с устни и ѝ се усмихна. След това двамата устремиха погледи към олтара.

В ритуала имаше нещо много утешително. Причината беше колкото в латинските слова на литургията, в аромата на тамян и пчелен восък, в колениченето и ставането, толкова и в значението на произнесените думи. Те бяха толкова прекрасни, че сякаш осветиха мястото и времето на церемонията и възвисиха душите на всички присъстващи.

Рейнолд произнесе думите на брачната клетва високо и ясно, знаейки, че спазването на това обещание е въпрос на чест. Трепетният глас, с който отговори Анжелика, отекна като камбанен звън в ушите му. Свещеникът обяви, че от този миг нататък двамата са свързани с неразрушимите връзки на брака, Рейнолд целуна нежно горещите устни на невестата си и двамата се обърнаха към гостите си.

В този миг откъм вратата се надигна мъжки глас и заглуши аплодисментите и хора от благопожелания. Думите звучаха спокойно, но в тях имаше недвусмислен укор.

— Поздравявам те, детето ми — рече Едмънд Крю. — Много се радвам да те видя щастлива. Имам само един въпрос: кой предаде невестата на жениха?

Рейнолд замръзна на мястото си, докато Анжелика се сгърчи като ударена от гръм. Тя се обърна бавно към мъжа си и когато гладката коприна на полите ѝ помилва глезените му, той имаше чувството, че го е опарила. В очите ѝ светеше синият огън на презрението.

Гласът ѝ беше спокоен, но всяка дума изплющяваше като удар с камшик и се впиваше в незащитеното му сърце.

— Ти ми каза, че е мъртъв. Може би си помислил... не, ти си знаел. Сигурна съм, че си знаел. Иначе нямаше да организираш тази втора венчавка.

Тя се обърна, избяга от него и се хвърли в прегръдките на баща си. Крю я притисна до гърдите си и изгледа напуснатия жених с мрачно презрение.

Рейнолд стисна ръка в юмрук и се запъти към мястото, където стояха бащата и дъщерята. Сигурно щеше да удари врага си, ако свещеникът не беше изтичал след него и не го беше задържал. Ръката му беше силна, въпреки годините, и Рейнолд не посмя да се помръдне. Когато заговори, думите му бяха предназначени единствено за Анжелика:

— Значи смяташ, че организирах тази втора венчавка, за да си осигурия зестрата ти? Щях да се ожения за теб, дори ако имаше още десет живи бащи и никаква зестра освен самата себе си.

— Думи — прошепна задавено тя и го погледна с насълзени очи.
— Винаги само думи. Звучат прекрасно, но откъде мога да знам каква стойност имат?

— Имат стойността, която им давам аз. Същата стойност има и клетвата, която си дадохме.

— Бракът може да се анулира — намеси се с треперещ глас Крю. Рейнолд го изгледа пренебрежително.

— Нашият никога.

— Ти, разбира се, си се погрижил за това с обичайната си предвидливост — обвини го горчиво Анжелика.

— И с необичайно дълбока радост и неразумно въодушевление — добави сериозно Рейнолд.

— Свиня — произнесе задавено бащата на Анжелика и пое мъчително въздух. — С тези думи ви предизвиквам на дуел.

Рейнолд го измери с внимателен поглед. Лицето на Едмънд Крю беше пепелявосиво, скулите му стърчаха като на мъртвец. Очевидно

злополуката беше влошила още повече болестта му. Съумяваше да пази равновесие и да се държи с достойнство единствено от гордост и тревога за единственото си дете. Рейнолд усети как презрението отстъпи място на бегло възхищение.

— Направете го — отговори замислено той, макар че тайната му надежда беше Крю да се откаже от дуела.

— Не! — изпищя Анжелика и лицето ѝ побеля. — Не — повтори безпомощно тя и погледна баща си, после мъжа си. — Никой от двама ви не е достатъчно здрав, за да се дуелира.

— И преди всичко — продължи мисълта ѝ Крю, — залогът не си струва. Ела с мен, Анжелика. Лорънс ни чака отвън. Ще заминем за Ню Орлиънс и ще се обърнем към съда, за да прогоним тези хора от плантацията ти. Не е нужно да стоим тук и да си разменяме обиди с човека, който така безсрамно се е възползвал от теб.

Рейнолд видя, че Лорънс Едингтън чака не отвън, а в сянката на галерията. Той следеше внимателно размяната на остри думи и отпуснатото му, погрозняло лице издаваше колко е доволен.

Без да му обръща повече внимание, Рейнолд заговори:

— Наистина нямаме повод да си разменяме излишни думи, освен когато не става въпрос за уверения в любов и привързаност. — Той посрещна погледа на Анжелика и го задържа, преди да продължи: — Ти си моя жена. Този път не можеш да го отречеш и искам да знаеш, че няма връщане назад. „Боньор“ се състои само от камъни, дървета и обработени поля и няма никаква стойност за мен, ако ти не си тук. Аз се нуждаю от теб и няма да мога да живея, ако нарушиш обещанието, което ми даде преди минути и което те задължава да останеш с мен завинаги.

— Любов? — попита иронично Едмънд Крю. — Нима знаете какво означава тази дума?

Понякога в мъжките работи има сурова справедливост, установи с болка Рейнолд. Някога се бе заклел с обичайната си самоувереност, че ще накара Анжелика да се влюби в съпруга си, за да я принуди да избира между баща си и него. По този начин искаше да покаже на Крю какво значи да загубиш онова, което е най-важно в човешкия живот. Ето че сега Крю бе поставил Анжелика пред този избор и той трябваше да се бори за нея, ако не искаше да я загуби.

Майка му беше застанала от лявата му страна и следеше с напрегнато лице разправията. Дебора и Майкъл стояха малко понастрана и лицата им издаваха топло съчувствие. Останалите гости изразяваха по различен начин гнева и стъписването си.

— Знам какво е любов — заговори Рейнолд и гласът му затрепери. — Намирам я в усмивките и в погледите, във всяка въздишка или прозявка. Намирам я в нежното докосване, което отнема грозотата на един белег, което стопля и търси топлина, което не се плаши дори от кървящите рани. Любов означава да споделяш, да даваш утеха в нуждата, любовта е неудържимото сливане на сърцата и душите, което прави думите излишни или ги превръща в тежко, неразруσιμο злато. Любовта означава да имаш до себе си човек, без когото всичко останало губи значението си. За мен любовта е Анжелика.

Над помещението надвисна напрегнато мълчание. Едмънд Крю не откъсваше поглед от нежелания си зет и повечето присъстващи бяха готови да се закълнат, че на лицето му е изписано съчувствие.

Ала след малко бащата на Анжелика се отърси от замислеността си и поклати глава.

— Аз съм стар и болен и не мога да се изразявам така добре като вас. Мога да кажа само едно: не мога да живея без дъщеря си и нямам намерение да се опитвам.

Просто, но подавяващо.

Рейнолд видя болката, мъката и любовта, които Анжелика изпита при тези думи, и тъй като беше почтен и предпочиташе болезнения край пред болката без край, попита спокойно:

— Отиваш ли си или оставаш, любов моя! Какво ще направиш?

Анжелика не беше страхливка. Погледът, който му отправи, беше по-искрен от очакваното и в същото време в него имаше разбиране и съчувствие, които го накараха да се почувства неловко.

— Ти ме спаси и ме утеши, Рейнолд. Обичам да се смея с теб, да седя до теб и да те гледам, да говоря и да чувам как улавяш мисълта ми, как ѝ отговаряш и я обогатяваш. Ти събуди желанието ми и аз ти отговорих с желаната от теб страст, но това не е достатъчно. Ти ме излъга, защото това беше в твоя изгода, накара ме да вярвам, че баща ми е мъртъв, а през това време той е бил сам и болен и се е нуждаел от

мен. Сега разбирам, че той все още има нужда от мен, докато ти си толкова зает със себе си, че нямаш нужда от никого.

— Това беше вярно до вчера — възрази меко Рейнолд. — Но днес е съвсем различно.

— Много ми се иска да ти повярвам, но не мога. Затова мога да дам само един отговор на въпроса, който ми зададе. И ти знаеш какъв е този отговор, знаел си го през цялото време, иначе още от самото начало щеше да играеш с открити карти.

Да, той го знаеше, но не можеше да го приеме. Стисна ръце в юмруци и направи крачка към нея.

— Останете на мястото си. — Доволен от развитието на събитията, Лорънс Едингтън излезе от сянката, където се спотайваше досега. — Не чухте ли какво каза Анжелика? След като най-последно я намерихме, тя вече няма нужда от вас.

— Лорънс! — Крю се обърна така рязко, че се олюля. — Помолих те да се държиш настрана.

— Сметнах, че имате нужда от малко помощ. Ела, Анжелика, да се махаме оттук. — Младежът измери Рейнолд с презрителен поглед, протегна ръка и улови лакътя на бившата си годеница.

Тя извика отвратено и със самообладанието на Рейнолд беше свършено. Ръката му се стрелна напред и сграбчи в желязна хватка китката на съперника му.

Крю едва се държеше на краката си.

— Моля ви! Без насилие. Лорънс, казах ти...

Той се задъха и изкриви лице. Притисна ръка до сърцето си, опита се да си поеме въздух, после се свлече на пода и за малко не падна по лице.

Рейнолд видя падането му, обърна се светкавично и успя да го улови. Положи го предпазливо върху мекия килим и коленичи до него.

Едмънд Крю го гледаше с широко отворени очи и в погледа му се смесваха съмнение и болка. Но по-силно от всичко беше бездънното отчаяние, което изпитваше и самият Рейнолд.

Анжелика седеше на един стол в слабо осветената спалня, изтощена от дългото безсъние, и отчаяно размишляваше за опропастената си сватбена нощ. Всъщност, какво значение имаше тази нощ? Единствената светла точка в мрака беше, че най-после тя знаеше цялата истина.

Въпреки това тя щеше да се махне от „Боньор“. Най-много ѝ се искаше да си събере багажа и да се измъкне на пръсти, без никой да я види. Трябваше да се отдалечи от Рейнолд. Искаше да не го вижда, да не чува гласа му, да не си спомня за всички онези неща, които той беше направил, за всички думи, с които я беше заблудил и оплел в мрежата си. Имаше нужда да се отдалечи от него, за да не се разколебае в решителността си. И преди всичко искаше баща ѝ да се махне от това място, което се беше превърнало в проклятие за него.

Невъзможно.

Дали Едмънд Крю съзнаваше, че е припаднал и лежи в една от спалните на „Боньор“? Дали това беше от значение за него в сегашното му състояние?

Той бе получил сърдечен пристъп, предизвикан от голямото вълнение. Състоянието му беше също така лошо, както по времето, когато гореше от желание да омъжи дъщеря си за Лорънс Едингтън и да я настани в „Боньор“. Не, беше още по-зле, защото онова, което беше преживял през последните седмици, изтощи силите му.

Лорънс беше казал, че баща ѝ е прекарал часове наред във водата. Двамата се изгубили от очи веднага след катастрофата. Баща ѝ се вкопчил в някакво парче дърво и се понесъл надолу по течението. Седмици наред не се знаело нищо за него; бил напълно объркан, прибрали го непознати хора и дълго време живял с тях в някакво затънтено място. Най-после се пооправил и успял да изпрати вест в Начез. Лорънс веднага отишъл да го вземе и му съобщил, че леля Хариет е получила вест за племенницата си. Така и двамата узнали, че Анжелика е жива и се намира в дома на Рейнолд Хардън в Начез.

Анжелика все още не можеше да повярва напълно, че баща ѝ е оцелял. И че лежи тук, в „Боньор“, където възнамеряваше да живее с нея след сватбата ѝ.

Баща ѝ беше много болен, смъртно болен, а тя не го знаеше. Съзнаваше, че надали би могла да му е от помощ след онова, което беше преживяла след катастрофата, но непрекъснато си повтаряше, че е трябвало да бъде до него, да не го оставя сам.

Е, сега поне беше до леглото му.

Сърцето му отказваше. Лекарят не можеше да стори кой знае какво, за да му помогне. Спокойствие, никакви вълнения, приятни мисли, радващи изгледи за бъдещето — това бяха единствените средства, които можеха да укрепят болното, уморено сърце. Но нито едно от тях не беше на разположение на пациента.

Баща ѝ изглеждаше твърдо решен да отнеме плантацията от Рейнолд и майка му. Анжелика не можеше да го допусне, защото беше убедена, че той няма право да живее тук. Какво друго им оставаше, освен да се върнат при леля ѝ в Начез? Там баща ѝ отново щеше да се тревожи за бъдещето ѝ и да се опитва да я осигури, както правеше преди. Това беше неизбежно.

И колко време щеше да издържи на такъв живот? Няколко седмици? Един или два месеца? Може би година? Анжелика не можеше да понесе дори мисълта за скорошната му смърт.

Откъм леглото дойде леко шумолене и тя скочи стреснато. Отиде до главата на баща си и видя, че той е буден. Опита се да ѝ се усмихне и тя видя в очите му съмнение, заместено от тиха радост.

— Мислех, че... че само съм сънувал — проговори пресипнало Едмънд Крю. — Наистина ли си до мен?

Лицето му беше толкова сиво, толкова изпито от изтощение и болка. Сърцето на Анжелика се сви от болка и тя отговори с треперещ глас:

— Тук съм, татко, и това не е сън. Да ти донеса ли нещо? Вода? Може би чаша бульон? Да ти сложа ли още една възглавница? Или да повикам Тит Жан да те обслужи?

— Не, нищо не ми трябва. Искам само... да те погледам.

Анжелика имаше чувството, че гласът му звучи почти нормално. Това я зарадва, но не биваше да забравя, че болният трябва да се щади.

— Трябва да почиваш — прошепна настойчиво тя, — ако искаш да се възстановиш бързо.

— Ще се оправя — проговори по-бодро той, протегна ръка и улови топлите ѝ пръсти. — Не биваше да идвам. Сега разбирам, че щеше да бъде по-добре.

— Не. Никога.

— Ти имаш дом. Имаш мъж, който се грижи за теб. Винаги съм искал това, а сега разруших живота ти.

— Живот, изграден върху лъжа. Не, татко, ние с теб ще се махнем оттук, щом възстановиш достатъчно силите си, за да можеш да пътуваш. Не искам „Боньор“, не мога да живея в тази къща. Тук има твърде много неща, които бих искала да забравя.

— Ще можеш ли? — попита шепнешком Едмънд Крю и я погледна с тревога.

— Ще се опитам — отговори също така тихо тя. — Може би... може би ще намерим място, където да живеем само двамата. Някоя малка къщичка с градинка. Аз ще се грижа за нея, ще гледам пилета, ще шия, за да си докарваме средства за живот. Не се нуждая от много и...

— Това не е живот за теб — прекъсна я решително бащата. — Аз исках много повече. Разводът е трудна, грозна работа, но може да се уреди. Ще се разведеш с този човек и ще се омъжиш за Лорънс.

— Не — отговори кратко Анжелика и баща ѝ веднага разбра, че отказът е окончателен.

— Той няма да те обвинява, че си имала друг мъж преди него.

— Това не ме интересува. Лорънс и аз — ние не можем да бъдем мъж и жена. Моля те, татко, нека сега не говорим за това. Почивай си, за да се изправиш на крака по-скоро.

— Не мога да заспя. Какво ще стане с теб, когато аз си отида? Ще бъдеш съвсем сама, цял живот. Като мен. След като майка ти... не, така не бива, не е добре за теб.

— Ти не беше сам — възрази спокойно Анжелика. — Нали имаше мен.

Едмънд Крю отмести поглед от лицето ѝ.

— Така е и аз те обичам с цялото си сърце, но въпреки това...

— Не е достатъчно? Разбирам те. Ти не се ожени повторно. — От страх, че споменът е твърде болезнен за него, тя побърза да смени

темата. — Сега не говорим за миналото. Опитвам се да ти обясня, че може би няма да бъда сама. Ако съм права в предположенията си, ти трябва да издържиш още няколко месеца, за да видиш как внукът ти ще се появи на бял свят и как ще расте.

— Какво говориш? — Изражението на Крю издаваше съмнение и болка.

Анжелика се усмихна тъжно.

— Вчерашната церемония не беше първата ни сватба. Рейнолд се венча за мен още преди няколко седмици. — И тя побърза да му обясни положението.

— Затова ли мислиш, че си бременна? — Очите на баща ѝ заблестяха от вълнение.

— Не исках да казвам на никого, не съм казала и на Рейнолд, но съм почти сигурна. Каква е разликата?

Баща ѝ кимна сериозно.

— Разбира се, че има разлика, и то голяма.

Анжелика се чувстваше все по-неловко.

— Още не се знае. Аз... мензисът ми закъснява с две седмици, не повече. Може би излишно се вълнувам.

— Ти си здрава млада жена и тялото ти е напълно възстановено от тежката болест. — Баща ѝ помълча малко и попита: — Когато мина месец след злополуката, всичко беше наред, нали?

Анжелика кимна и лицето ѝ пламна от срам. Никога не беше разговаряла с баща си за женски работи. Едмънд Крю я наблюдаваше замислено.

— Жените имат непогрешим инстинкт за тези неща.

— Все пак аз не съм напълно сигурна и ще изчакам още малко, преди да кажа на другите.

— Права си. Това е голяма новина и заслужавала се обмисли сериозно. — Той затвори очи, сякаш разговорът го беше изтощил. Все пак лицето му имаше доста по-здрав цвят отпреди.

Анжелика остана още дълго до леглото му. Стана едва когато се увери, че баща ѝ спи дълбок сън.

През завесите, зад които беше скрита двукрилата врата към галерията, проникваше меката светлина на здрачаването. Анжелика отметна настрана тежката коприна и отвори вратата.

Въздухът беше свеж, чист и хладен. Тя вдъхна дълбоко аромата му, пристегна халата си и, поддавайки се на някакъв внезапен импулс, излезе в галерията.

Дълбоката тишина, която я посрещна, се наруши само от далечното кукуригане на петел, но шумът беше добре дошъл. Празненството в къщурките на слугите, веселата музика на цигулките и банджото, смеховете и шумните разговори бяха траяли до късно през нощта. Е, поне те бяха прекарали сватбената нощ както трябва.

Къде ли беше изчезнал Лорънс? Когато лекарят влезе при баща ѝ, Анжелика тръгна да го търси, но не го откри никъде. Сигурно се беше върнал в пансиона, където двамата с баща ѝ бяха отседнали след пристигането си в градчето. Тя смяташе да му предложи легло в „Боньор“, но все пак изпита облекчение, когато се установи, че не се налага да прибегне до този учтив жест.

Без съмнение, той щеше да се върне, за да се осведоми за състоянието на баща ѝ. Все пак той го беше довел тук. Анжелика чакаше с нетърпение появата му, защото искаше да го разпита за много неща. Най-вече ѝ се искаше да разбере как Лорънс и баща ѝ бяха узнали, че тя живее в „Боньор“. Освен това му дължеше обяснение и искаше от него формално освобождаване от задълженията, които бяха поели един към друг при годежа.

С угълчето на окото си тя забеляза някакво движение в близост до следващата врата и се обърна нервно.

Беше Дебора, също загърната в халат и с разпусната по раменете коса. Тя се усмихна и направи няколко крачки към снаха си. Попита как е пациентът и Анжелика отговори, че състоянието му постепенно се подобрява.

Разговорът не потръгна и двете млади жени се загледаха смутено към обсипаните със сребърна роса ниви със захарна тръстика, които се виждаха от тази част на галерията. Няколко гълъба кръжаха над къщата, после с весело гукане се приземиха на покрива на гълъбарника. Утринният бриз развяваше полите на халатите им и двете потръпваха от студ.

Дебора погледна снаха си, поколеба се за миг и заговори решително:

— Ти няма да си отидеш от нас, нали? Искам да кажа, свикнах да те гледам тук, до Рейнолд. Дори мамините съмнения се разсеяха

напълно и тя вярва, че ти си най-доброто нещо в живота му. Не можеш ли да направиш така, че отново да заживеете като нормално семейство?

Анжелика усети искрената тревога в гласа на зълва си и в гърлото ѝ заседна буца. Преглътна мъчително и отговори с пресекуващ глас:

— Не вярвам, че ще мога. Толкова много неща ни разделят. Дори да не е така, остава фактът, че аз заявих пред всички решимостта си да го напусна, да се махна оттук с баща си. Рейнолд няма да го забрави никога. Веднъж ми казаха, че не е човек, който прощава.

Тези думи бяха прозвучали в Ню Орлиънс и тя се зарадва, че се бе сетила за тях точно сега.

— Какво ви разделя? — попита със съмнение в гласа Дебора. — Кое може да бъде толкова важно?

— Той ме уверяваше, че татко и Лорънс са мъртви, за да ме направи зависима от себе си, за да ме принуди да остана завинаги с него.

— В началото е бил убеден, че и двамата са загинали при експлозията. Знам това от Майкъл, а той не ме лъже. Рейнолд никога не би ти причинил тази болка, ако сам не беше убеден, че нито един от двамата не е оцелял. По-късно, когато е узнал, че са живи, злото е било вече сторено и той е искал само да си остави малко повече време, за да спечели любовта ти.

— Не. Искал е време, за да бъде сигурен, че бракът ни няма да бъде разтрогнат.

— О, Анжелика, не бива да мислиш така! Рейнолд може и да е негодник, но в никакъв случай не можеш да го обвиниш в студенина. Ако искаше онова, в което го обвиняваш, щеше да го направи в мига, когато ти дойде на себе си след злополуката. Или още преди това. Какво го е спряло, според теб, ако не почтеността?

— Той сам каза, че е искал само това — защити се отчаяно Анжелика.

— Да, и това е естествено за един съпруг. Какво друго си очаквала?

Тя не беше очаквала нищо, защото изобщо не беше сигурна, че му е била истинска съпруга. Не помнеше почти нищо от първата

церемония, но поне сърцето ѝ трябваше да знае какво иска и от какво се нуждае.

— Още от самото начало, от първата ни среща на парахода, Рейнолд е имал намерението да се възползва от мен, за да си върне „Боньор“ и да отмъсти за смъртта на баща си. И направи точно това. Не беше нужно да отива толкова далеч, но... интимните отношения също бяха част от плана му.

— Той те обича и го заяви пред целия свят. Ти също го обичаш. А това променя нещата, нали?

— Любовта е средство за лекуване на всички болки. — Анжелика вдигна ръка и притисна уморените си слепоочия. — Но трябва да знаеш, че не е така. Има неща, за които няма лек.

— Може би не, но може би да — възрази Дебора. — Сериозно ли смяташ, че Рейнолд ще се предаде толкова лесно?

Анжелика се страхуваше точно от това, затова държеше да напусне „Боньор“ колкото се може по-скоро.

— А ти мислиш ли, че аз ще се предам толкова лесно? — попита решително тя.

Дебора въздъхна с болка.

— Разбирам, че не можеш — отговори тихо тя, — но много ми се иска да го направиш.

Настъпи утро, слънцето се издигна високо в небето и лъчите му затоплиха галериите на „Боньор“. В къщата стана толкова горещо, че трябваше да отворят всички врати, през които не влизаше слънце. Лятото беше дошло.

Анжелика стоеше в нерешителност пред гардероба си. Всички дрехи бяха черни и тя не можеше да облече нито една, защото вече не беше в траур. Единствената цветна рокля беше бледосинята сватбена роба. Ако я облечеше, щеше да се чувства ужасно неловко.

Всъщност, тя нямаше истински избор. Трябваше да се задоволи с черната рокля с най-късите ръкави, най-дълбокото деколте и най-широката пола. Тъкмо щеше да ѝ напомня в какво положение се бе озовала не по свое желание.

Мястото, което заемаше в „Боньор“, беше същото като съдържанието на гардероба ѝ. Тя не беше нито домакиня, нито гостенка, не заемаше определено положение, нямаше права и

задължения, не можеше дори да поиска да се грижат за баща ѝ, камо ли да я обслужат с кафе или чай. Нямахте да търпи повече. Сегашното ѝ положение беше наистина непоносимо, особено след като бе осъзнала до каква степен се е сраснала с „Боньор“.

Тя бе започнала да се чувства като господарка, липсваха само символичните ключове, а мадам Дюло бе загатнала, че ще ѝ ги връчи след сватбата. Сега беше твърде късно.

Анжелика почти не излизаше от стаята, в която бяха настанили баща ѝ. Седеше до него, четеше или бродираше, бдеше над съня му. Закуската и обядът ѝ и леката храна за болния се носеха на табла.

От време на време излизаше в галерията, за да подиша малко чист въздух и да се поразтъпче. Понякога предприемаше и по-дълги разходки из къщата. Но никъде не се спираше за дълго, защото не искаше да остави баща си сам.

Когато късно следобед се върна от една такава разходка, чу гласове от стаята на болния. Влезе забързано и замръзна на мястото си. В края на леглото стоеше Рейнолд, опрял ръце на таблата.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. През деня повечето обитатели на къщата бяха наминали, за да се осведомят за състоянието на болния, само Рейнолд не се беше показал.

Погледът му я прониза, ръцете му стиснаха с все сила дървения ръб, но в гласа му имаше само равнодушна учтивост.

— Добър вечер, скъпа. Дойдох да поговоря с баща ти за някои хубави неща. За гълъбите, които ще ни поднесат за вечеря, за реката и за лова в Уайт Сулфур Спрингс... както и дали първото ни дете ще бъде момче или момиче. Аз заложих всичките си пари на момче, но с удоволствие ще загубя, ако първата ми дъщеря наследи красотата на майка си.

Анжелика изглежда обвинително баща си.

— Ти си му казал, нали?

— Докато лежах тук цял ден, обмислих някои неща — отговори Едмънд Крю и обърна глава към нея. — Реших, че така е най-добре.

— Защо направи това, татко?

Крю изкриви лице и в очите му блесна болка.

— Опитах се да поправа злото, което сторих. Всъщност, то не е само едно.

— И аз съм ви искрено благодарен — обърна се към него Рейнолд. — Ще ви бъда още по-благодарен, ако сега ме извините, за да мога да поговоря на четири очи с Анжелика.

В гласа на Крю прозвуча примирение.

— Времето, когато трябваше да молих за разрешението ми, е безвъзвратно отминало.

— Въпреки това. — Рейнолд не се помръдна от мястото си и старият мъж кимна.

— Нямам нищо против. Освен това тъкмо смятах да позвъня за Тит Жан, за да ми помогне да се преоблека за вечеря. Смятам, че при всички положения трябва да запазя достойнството, което ми е останало.

Разбиране и още нещо, вероятно възхищение, блесна за миг в очите на Рейнолд. Той кимна и се обърна към Анжелика:

— Да излезем ли навън?

— Не смятам, че ще има някаква полза — отговори твърдо тя и вирна брадичка.

Рейнолд смръщи чело и стисна здраво устни. После проговори с хапеща ирония:

— Една шумна разправия неизбежно ще привлече прислугата, роднините и приятелите, но аз съм готов да я приема, стига да знам, че именно това е, което искаш.

— Искам само спокойствие — отговори решително тя.

— Което е разбираемо, ако си решила да се свиеш в някой ъгъл и да хленчиш, но аз не съм чак толкова великодушен.

— Или деликатен — поправи го тя. — Какъв е смисълът на този разговор според теб? Ще се въртим постоянно в кръг, без да намерим изход.

— О, не — възрази с плашеща категоричност той. — Няма да го направим, защото залогът е твърде голям. — Той мина покрай нея и отвори вратата към галерията. — Е, идваш ли?

Докато го следваше около къщата, надолу по стълбата и в посока на дъбовата горичка, Анжелика размишляваше трескаво и се опитваше да подреди аргументите, които беше приготвила. Той си беше виновен, че ѝ даваше време да се въоръжи, като настояваше да разговарят на това отдалечено място.

Когато Рейнолд застана под сянката на едно дърво и се обърна към нея, Анжелика заговори веднага:

— Става въпрос за сина, който имаш от Клотилд Петен, нали?

— Става въпрос за една моя слабост, която се състои в това, че искам хората, които обичам, да са винаги до мен. Това ли имаш предвид? — Рейнолд отстъпи крачка назад и облегна гръб на дебелото стъбло.

— Не мисля, че добрият баща се отличава с такова собственическо чувство — отговори тихо тя. — А чувството за отговорност, колкото и благородно да изглежда, не може да замести истинската привързаност.

— Искам само детето ми да познава баща си и да бъде признато от него. Искам то да има място в света и да знае, че има право да принадлежи към този свят. Знам колко е важно това, повярвай. — Той беше сложил ръце зад гърба си и натискаше с такава сила кората на дъба, че пръстите му побеляха.

— Само защото ти си незаконороден, внезапно реши, че в никакъв случай няма да ме пуснеш да си отида, за да спестиш на детето си своята съдба, така ли? — попита горчиво тя. — Или изпитваш чувство за вина, че жаждата ти за отмъщение и необузданата ти страст ще доведат до появата на едно малко същество, което винаги ще копнее за място, към което да принадлежи? Няма защо да се тревожиш за това. Ако имам дете, то ще принадлежи на мен и ще получи цялата любов, на която съм способна.

— Твоята любов и моето име? Никога няма да ти позволя да разтрогнеш брака ни. Ще застана на пътя ти още при първата крачка, която се осмелиш да предприемеш. Никога няма да имаш друг съпруг освен мен — отговори той и думите му прозвучаха като клетва.

Погледът ѝ издаваше мрачна решителност.

— Каква ужасна заплаха! Надявам се да ми простиш, че не я приемам сериозно. Опитът, с който се сдобих в брака, не е толкова радващ, че да ме накара да повторя грешката си.

— Все едно какъв е твоят опит — заяви той, и се загледа в шарките, които кората на дървото беше оставила по дланите му, — не можеш да отречеш, че си имала моменти на искрена радост или поне аз го виждах така. Какво толкова страшно съм направил, че искаш да ме напуснеш и да ми отмъстиш, като ми отнемеш детето?

Вечерта се спусна над горичката и въздухът се изпълни с аромат на орлов нокът. Този аромат ще ми напомня винаги за прекрасната церемония в меката лятна вечер, каза си тя, но и за мига, в който отново бях принудена да разбера, че болката може да бъде безгранична.

Можеше да си отиде и да вземе нероденото му дете, можеше и да остане, но в този случай баща ѝ щеше да си отиде сам и да умре някъде, забравен от всички. Нямаше друг избор. Не можеше да остане тук и да запази и двамата, и баща си, и съпруга си. Рейнолд беше човекът, който най-малко се нуждаеше от нея и щом я поставяше пред този избор, значи най-малко заслужаваше любовта ѝ.

Тя погледна към нощното небе и попита безжизнено:

— Какво си направил? Нищо. Ти беше съвършеният съпруг. Разбира се, ако не се смятат две-три дребни прегрешения. Като например, че се опита да разрушиш доброто ми име или да ме отвлечеш, за да бъда далече от баща си и годеника си. Или да ме убедиш, че баща ми е мъртъв, при все че не притежаваше и най-малкото доказателство за това. Да ме любиш под претекст, че искаш да забравя страха си от пътуването с параход. Да ме подмамиш в „Боньор“, защото ако бяхме останали в града, баща ми щеше да намери начин да ме спаси или, още по-лошо, аз самата щяха да открия, че съм била излъгана.

— Недей така, Анжелика — прекъсна я меко Рейнолд.

— Не, остави ме да довърша — отговори упорито тя. — Нима искаш да пропусна най-страшното от престъпленията ти. Ти ме направи своя жена, за да имаш заложник, който да ме обвърже за теб. И въпреки всичко това очакваш от мен да те обичам и да те възнаградя, като ти позволя да бъдеш баща на детето ми?

Рейнолд мушна ръце в джобовете на панталона си и я погледна изпитателно.

— Значи единственото, което искаш, е отмъщение?

Анжелика очакваше възражения, очакваше той да се защитава отчаяно и фактът, че не го направи, я обърка. Изведнъж усети безкрайна умора.

— Може би наистина искам само отмъщение, макар да мислех, че единственото ми желание е да оцелея.

— А клетвата, която изрече вчера? А любовните думи през онази нощ? Може би те бяха плод единствено на миговете на безумна страст, или омразата ти към мен е по-силна от любовта, която изпитваш?

Анжелика отвори уста, за да възрази, но изведнъж реши, че е по-добре да си мълчи. Чувствата, които бушуваха в нея, бяха напълно противоречиви, но всички бяха истински.

— Така си и мислех — проговори тихо Рейнолд. — Дебора ми каза, че е чула от устата ти нещо много странно. Ти твърдиш, че аз съм човек, който никога не прощава. Може би си права, но тази грешка не е само моя. Кълна се в бога, Анжелика, тази грешка не е само моя.

Той се отдели от дървото, обърна ѝ гръб и закрачи към къщата. Анжелика го проследи с отчаян поглед и някъде дълбоко в нея се надигна болезнен вик.

Все пак тя успя да го потисне и това беше известна утеха.

Беше глупаво да се крие, детинско и във всеки случай безсмислено. Но в този момент ѝ беше все едно. Сърцето и се разкъсваше от болка и единствено тъмнината и тишината можеха да я успокоят поне малко. В салона вече палеха лампите, а в горичката танцуваха немирни светулки. Както беше направил преди нея Рейнолд, тя притисна гръб в стъблото на стария дъб. От кората се излъчваше някаква странна утеха, сякаш беше запазила част от мъжката топлина. Господи, как копнееше да падне в обятията му, да облегне глава на гърдите му и да му позволи да направи всичко онова, което мислеше, че е добро за нея.

Никога, никога вече нямаше да намери утеха при него.

Гърлото ѝ пресъхна, тя преглътна с мъка и се взря с невиждащи очи в лавандуловосиния здрач.

От днес нататък щеше да вземе съдбата си в свои ръце. Щеше да подреди живота си, да определя сама къде ще отиде и какво ще направи, да се грижи за баща си и за детето си. Имаше силата и решителността да го стори.

Колко по-леко щеше да ѝ бъде, ако някой ѝ помагаше да изпълнява всички тези задачи, ако имаше чифт рамене, които да понесат част от нейния товар.

Тя бе направила своя избор. Или може би не? Дали наистина имаше възможност да избира? Направи онова, което се изискваше от нея при дадените обстоятелства и въз основа на представата си за добро и зло, за справедливо и несправедливо. Друга възможност не съществуваше.

Какво щеше да каже на Рейнолд, ако бе последвала логиката на сърцето си?

Но какъв смисъл имаше да си представя невъзможното? Нямаше връщане назад.

Тя чу стъпките, видя неясната сянка и сърцето ѝ направи огромен скок. Рейнолд. Той се връщаше, за да я отведе в къщи. Това

можеше да се очаква от него. При всички случаи той щеше да продължи да играе ролята на свършения джентълмен.

Мъжът пристъпи към нея изотзад. Гласът му беше неравен, без дълбочина.

— Знаеше, че ще дойда, нали? Затова остана да ме чакаш тук.

— Лорънс! — извика стреснато Анжелика и се обърна към него.
— Какво правиш тук? Откъде идваш?

Мъжът пристъпи още по-близо. Бившият ѝ годеник, висока, стройна фигура в мрака.

— Искях да те видя още снощи, да поговоря с теб, но Хардън през цялото време се мотаеше наблизко. Направо да полудееш.

Гневът в последните му думи я изненада.

— Защо снощи не остана по-дълго? Защо не ме потърси в къщата?

— Какво говориш! Сигурно щяха да ме посрещнат с подobaваща сърдечност. Истината е, че Хардън не търпи никого в близост до тебе. И това от мига, в който те измъкна от реката!

Анжелика го погледна втренчено и попита:

— Откъде знаеш?

— Видях го веднага след експлозията. Държеше се като някакъв паша. Само да го беше чула как заплашваше доктора и хората, които искаха да те отнесат на друго място. В Ню Орлиънс се носеха какви ли не слухове, даже чух, че заради теб се е скарал с Фарнес, който бил най-добрият му приятел.

— Как можа... Не, това е вярно. Ти каза, че не си бил ранен при експлозията и течението не те е отнесло като татко.

Лорънс сви рамене и погледът му се плъзна покрай нея.

— Имах няколко одрасквания, но успях да стигна бързо до брега. Винаги съм бил добър плувец. — Гласът му издаваше неловкост.

— Къде беше, когато съм била ранена и в безсъзнание? — попита невярващо тя. — Не разбирам. Защо е трябвало Рейнолд да се погрижи за мен, след като ти си наблизко?

Лорънс се намръщи и отговори раздражено:

— Ти не можеш да си представиш каква бъркотия беше! Няколко души бяха отнесени в една къща край брега, мъртвите и ранените лежах в дълги редици един до друг. Хардън беше героят на деня. Първо изнесе теб на сушата, после скочи отново в реката и извади още

няколко души — най-вече жени, които пицяха като луди, един старец и няколко деца. След това пое командата и накара всички да танцуват по свирката му. Държеше се като фелдмаршал на бойното поле. Думите му бяха закон. Никой нямаше да ми обърне внимание, ако бях посмял да му се противопоставя. Освен това ти беше в безсъзнание и аз няхах представа какво бих могъл да направя, за да те съживя.

Извинения, оправдания, Анжелика познаваше този тон.

— Казал си си, че и без това ще умра.

— Но ти оцеля. Хардън те отведе в Ню Орлиънс и след известно време се чу, че си по-добре. Последвах ви, но още с пристигането си в града разбрах, че той е ненадминат майстор в дуелите с шпага или пистолет. Намерих един човек да ме осведомява за състоянието ти и той беше непрекъснато до теб, но после установих, че проклетият плъх събирал пари и от двете страни. Накрая ме предаде. Почти нищо не можех да направя, не разбираш ли? Беше ясно, че не ти позволяват да приемаш посетители, а ако бях опитал да си проправя път насила, отивах на сигурна смърт.

Дребният плъх, който правел сделки и с двете страни. Това описание събуди в паметта ѝ спомен, при който цялото ѝ тяло се разтрепери от ужас. Опитвайки се да преодолее неудобството си, тя попита:

— Защо не си казал на леля Хариет къде съм?

— Имах намерение да го сторя, наистина. Но тя беше полудяла от мъка, непрекъснато оплакваше загубата на баща ти и не беше в състояние да ми окаже помощ, за да те освободя от лапите на Хардън. Освен това щеше да се съюзи с майка ми и двете щяха да ме убеждават, че най-доброто е да те оставя на другия мъж и да запазя спокойствие. Това е невъзможно, разбери!

Не ѝ каза обаче защо му е невъзможно да я остави в ръцете на омразния Хардън. От чувство за дълг, от привързаност към нея или просто защото не му харесваше да загуби „Боньор“? Преди да успее да го попита, Лорънс продължи:

— Сега това няма значение. Намерих те и това е единственото, което е важно. Ще отидем в Начез и ще живеем при мои познати, докато се погрижа да те освободя от този дяволски брак. Сигурно ще ми излезе доста скъпо — непрекъснато пътуване до съда, подаръци и пари за подходящите хора, но ти си вече богата. Когато всичко свърши,

хората от доброто общество вероятно ще те гледат като прокажена, но ние ще пътешествуваме по целия свят и ще ни бъде все едно. Какво ще кажеш да прекарваме летата на крайбрежието, зимите в Ню Орлиънс, а есените и пролетите в Европа?

Анжелика се извърна настрана и отговори с леден глас:

— Ти очевидно не разбираш какво се случи през последните три седмици. Искам да кажа между Рейнолд и мен.

— Как да не разбирам! — отзова се хапливо той. — Ти не си вече предишното невинно момиче, но това не е толкова важно. Готов съм да ти простя тази малка грешка и ще те обичам, както и досега.

Кое то не означава нищо, помисли си тя, защото той никога не ме е обичал. Не, не биваше да бъде несправедлива. Той беше млад и не беше негова вината, че се бои от Рейнолд. А ако картината на общото им бъдеще не ѝ харесваше, ако тя беше отвратена от поведението му, ако не одобряваше тази несъзнателна смесица от светска обиграност и свързаното с нея морално превъзходство, тя знаеше чия е вината.

Гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Благодарна съм, че се грижиш за мен, и оценявам желанието ти да ми окажеш услуга, като ме направиш своя съпруга, но положението е съвсем различно. Трудно ми е да ти го кажа, но аз... аз очаквам детето на Рейнолд. Не мога да очаквам да споделиш с мен този товар, смятам, че и ти не го искаш. Честно казано, ти си се занимавал достатъчно дълго с моите проблеми и аз мисля, че е дошло времето да те освободя от това задължение. Смятай, че годежът ни е развален. Вече не сме обвързани с обещание и ти си свободен.

— Неговото дете!

Презрението в гласа му и подчертаването на първата дума я прободоха право в сърцето. Въпреки това тя се обърна към него, погледна го в лицето и рече:

— Това е съвсем естествено, когато жената е загубила невинността си.

— Да, и особено когато тази загуба ѝ харесва! — изфуча разярено той.

— Ти сериозно ли смяташ, че тази малка грешка, както я нарече, ми се е случила само веднъж? — Гневът, който лумна в гърдите ѝ, дойде като освобождение. Мнението му за нея изобщо не я интересуваше.

— А на мен не позволяваше дори леки целувки!

Ето какво било! Гордостта му беше наранена.

— Това е нещо друго — отговори спокойно тя.

— О, да! — изсъска той и тикна юмрук в лицето ѝ. — Аз не съм Хардън, аз съм си аз. Но аз съм мъжът, който ще бъде твой съпруг, затова сега ще тръгнеш с мен, все едно харесва ли ти или не. — Ухили се грозно и продължи: — И след като плътската любов е започнала да ти харесва, ще се постарая да задоволя желанията ти, още щом те настаня в собственото си легло.

— Ти си отвратителен — отговори презрително Анжелика. — Ако си въобразяваш, че ще тръгна с теб след всичко, което ми наговори, сигурно си луд.

Тя се обърна, за да избяга от него, но ръката му се стрелна напред и я дръпна с такава сила, че тя политна към дървото и се удари в коравото стъбло. Главата ѝ забуча болезнено и тя едва не изпищя.

Лорънс пристъпи по-близо и се притисна до мекото ѝ тяло. Дъхът му опари ухото ѝ, когато заговори дрезгаво:

— О, разбира се, че ще тръгнеш с мен, миличка. Хардън не е тук и този път си изцяло моя, без да се налага да наемам отново ония негодници, дето живеят край реката и постоянно се наливат с джин.

Анжелика едва си поемаше дъх.

— Ти си бил! Знаех си аз! Ти беше мъжът на улица „Галатин“, който стоеше в сянката и не смееше да се намеси в битката. Ти си наел братята Скагс, за да ме отвлекат. През цялото време си мислех, че е бил баща ми, без да взема предвид, че той никога не би ме изложил на такава опасност.

— Трябваше да те освободя от лапите на Хардън — промърмори той в напразен опит да се оправдае.

— Да, а как го направи и какво щеше да стане след това с мен, това нямаше значение, нали? — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Ти никога не си изпитвал към мен и капчица любов или привързаност. Уби онзи дребен сив плъх, който шпионираше за Рейнолд, за да не те издаде, нали? И нямаше да попречиш на Клем Скагс да се забавлява с мен, колкото си иска! Единственото, което те интересува, е „Боньор“. Още в Начез предположих, че е така, а сега го знам със сигурност.

— Ти сериозно ли смяташе, че аз, член на семейство Едингтън от „Догуул Хил“, ще се ожения за дъщерята на някакъв си картоиграч, без

да имам основателна причина? — попита подигравателно той. — Ще ти кажа, че бях на прага на пропастта. Ще имам късмет, ако успея да удържа кредиторите си, докато получиш развод и стана господар на „Боньор“.

— Няма да стане — възрази със задоволство тя и се изтръгна от ръцете му. — Няма да видиш и едно пени от „Боньор“. Рейнолд е мой съпруг и това го прави законен господар на плантацията. Би трябвало да знаеш, че той ще стори всичко, което е по силите му, за да запази имота си. Та той само преди минути ми се закле, че никога няма да ми позволи да се разведе с него. Съветвам те да му повярваш.

— В такъв случай — изгърмя заплашително Лорънс, — в такъв случай ще се погрижа да останеш вдовица. И без това този начин е побърз, по-евтин и по-прост, отколкото да се разкарваме по съдилищата.

Пламтящ железен пръстен обхвана сърцето ѝ, но тя не му обърна внимание.

— Правилно. И какво смяташ да направиш? Пак ли ще наемеш няколко главорези, които да го понижат в някоя тъмна уличка? Веднъж вече се опита, но се оказа, че не е толкова просто.

— За съжаление не успях, но следващия път няма да бъде така — отговори злобно Лорънс. — Ще го убия, каквото и да ми струва това.

— Дори да го направиш, да не мислиш, че ще те последвам като кротка, безмозъчна овчица? Никога!

Лорънс обхвана с две ръце лицето ѝ и я погледна заплашително в очите.

— Точно това ще направиш — зашепна в трескаво безумие той. — И ще ме молиш да престана, но аз няма да го направя, преди да свърша с теб. Ще станеш моя жена и ще бъдеш щастлива от това. Ще изпълняваш с готовност всяка моя заповед. Ще бъдеш постоянно на мое разположение и ще се държиш като най-долна курва, ако го поискам от теб. Ако ти позволя да родиш копелето на Хардън, ще го скриеш от мен, ако искаш то да оцелее. А щом поотрасне, ще го науча кой е негов господар и повелител.

Гласът на Лорънс режеше нощната тишина. В горичката нямаше никого, освен тях двамата. В първия миг наоколо беше само мракът, но в следващия миг се появи Рейнолд, изникна като сянка, дебнала в тъмнината. Гласът му прониза нощта, студен, твърд и режещ, преливащ от презрение.

— Какви подли заплахи, Едингтън. Ако носех пола или бях кърмаче, сигурно щях да се уплаша до смърт. Но аз помня много добре, че при последната ни нощна среща именно вие бяхте този, който си плю на петите.

Лорънс измърмори някакво проклятие и бързо пусна Анжелика, сякаш се беше опарил.

— Много добре — установи сухо Рейнолд. — Тъкмо щях да ви попитам какво търсите в имението на жена ми, макар че е очевидно. Търсили сте нещо, което сте изгубили поради собственото си невнимание. Не мисля, че ще го намерите тук, но ако се появи отнякъде, с удоволствие ще ви съобщя.

Лорънс раздвижи леко ръка и изведнъж Анжелика усети до ребрата си корав, студен предмет.

— Няма нужда да търсите, защото аз вече го намерих — изрече злобно бившият ѝ годеник. — Отстъпете назад или ще забия един куршум в сърцето на любимата ви съпруга.

— Внимавай — прошепна с пресекващ глас Анжелика. — Той иска да те убие.

— Много мило, че ме предупреждаваш, скъпа — отговори равнодушно Рейнолд. — Макар че аз не го очаквах и че не е нужно. От мига, когато видях за първи път баща ти, аз разбрах, че той не е способен да те отвлече по този гаден, брутален начин. Той е твърде добре възпитан и притежава чувство за чест, за да прибегне до услугите на онази паплач.

— Вие май искате да ми намекнете, че аз не съм нито едното, нито другото — изфуча вбесено Лорънс. — Но какво значение има това, след като скоро ще умрете?

— Прав сте, че няма значение, но аз не мога да се примиря с мисълта, че някакъв избухлив самохвалко е способен да ме довърши — отговори небрежно Рейнолд. — Вие сте един дребен негодник, който се съюзява с градските джебчии и главорези. Това отива твърде далеч.

— Предотвратете го, ако можете — предложи с дрезгав смях Лорънс.

— Разбира се. — Рейнолд изкриви доволно лице. — Ще го разберете, когато направя онова, което трябва. Оная измет, дето сте я наели, няма да ви окаже кой знае каква помощ. Тит Жан и хората ми ги

следят от мига, в който влязоха в „Боньор“. Сигурен съм, че вече са ги заловили.

Лорънс стисна до болка ръката на Анжелика. После сведе глава и се загледа със смръщено чело към мястото, където стоеше Рейнолд.

— Обаче Анжелика е в ръцете ми. Какво ще правите сега?

— Надявах се да се заинтересувате от един малък дуел, но започвам да мисля, че ви липсва кураж.

Гласът на Рейнолд звучеше все така безгрижно, но в него имаше смъртна заплаха и Анжелика усети как кръвта замръзна във вените ѝ.

— Не — прошепна безсилно тя. — Не можете да направите това.

— Защо не, скъпа моя? — попита с нежен тон съпругът ѝ.

Анжелика прокара език по пресъхналите си устни.

— Рамото ти, Рейнолд! Не си в състояние да се биеш!

— Вероятно си права, но все пак ще опитам. Макар че не беше особено умно от твоя страна да споменаващ пред Едингтън за слабостта ми. Разбира се, ако не очакваш с радост живота, който той ти обеща.

Анжелика поклати решително глава и къдриците нападаха по лицето ѝ.

— Никога!

— Но също толкова малко се радваш на живота с мен. Кой може да разбере какво става в сърцето на една жена? И кой се опитва да проникне в него, особено ако вече държи наградата в ръката си? — Той се обърна делово към Лорънс: — „Боньор“ принадлежи на мен, защото като съпруг на Анжелика аз имам пълното право да разполагам със собствеността ѝ. Ако искате плантацията, трябва да ми я отнемете със сила. Няма друг начин.

— О, Рейнолд, не! — изплака Анжелика. Гласът ѝ преливаше от болка, но съпругът ѝ не ѝ обърна внимание.

Лорънс гледаше замислено врага си.

— И какво ще възпре хората ви да се нахвърлят върху мен, когато ви видят да падате?

— Моята дума — отговори спокойно Рейнолд и го погледна с очакване.

Лорънс избухна в смях.

— По-добре да заложа на сигурно и да отведа Анжелика. Не можете да ме спрете, защото ако се опитате, ще я убия.

— Вие очевидно нямате никакъв талант за преговори — установи презрително Рейнолд. — Ако тя умре, с нея ще умрат и всичките ви надежди да се сдобие с „Боньор“. Толкова ли не разбирате, че със смъртта ѝ ще загубите всичко, човече? Защо смятате, че имам интерес да ви спра? За мен това е повече от изгодно, защото по този начин ще сложите край на безнадеждните си стремежи да получите плантацията ми. Аз ще заповядам да ви застрелят и ще си живея спокойно в „Боньор“ като щастлив вдовец, освободен от грижата за съпруга, която никога не ме е интересувала.

„Освободен от грижата за съпруга, която никога не ме е интересувала“.

Това беше блъф. А може би не? Анжелика не знаеше на какво да вярва. Имаше чувството, че кръвта, която течеше по вените ѝ, е осеяна с мънички стъклени кристалчета. Ръцете ѝ бяха леденостудени, само бузите ѝ пламтяха като огън. Корсетът я стягаше толкова силно, че не ѝ позволяваше да диша, и тя си пожела да се освободи завинаги от него.

Лорънс изобщо не се усъмни в думите на съпруга ѝ. Натискът на пистолета върху ребрата ѝ отслабна. В гласа му прозвучаха едновременно враждебност и примирение:

— Копеле.

— Много добре — изръмжа раздразнено Рейнолд и попита, опитвайки се да овладее яда си: — Оставате ли или се махате отгук? Ще се биете ли или ще избягате като страхливец? Крайно време е да решите, защото в къщата има и други хора, които ще се почувстват смъртно засегнати, че заплашвате Анжелика.

— Старият Крю не е в състояние да ме спре.

— В състоянието, в което е в момента, не. — Рейнолд вдигна рамене и бялата му копринена риза проблесна в мрака. — Но Майкъл Фарнес се обяви за неин защитник от мига, в който я видя, и сигурно ще се зарадва, ако му се удаде случай да завоюва благоразположението ѝ. Ако никой от двамата ни не преживее дуела, той ще поеме с удоволствие ролята на съпруг и утешител.

Лорънс изруга с най-груби думи. Пристъпи от крак на крак и Анжелика потръпна от силната миризма на страх и пот, която се излъчваше от него.

— Добре, ще се бием — изрече с внезапна решителност той. — Какво ще изберете, шпага или пистолет?

— За да спазим традицията — отговори меко Рейнолд, — оръжието ще изберете вие.

— Да, но откъде ще получим оръжията, които искам?

Рейнолд вдигна ръка и от мрака зад най-близкия дъб излезе Тит Жан. Без да каже дума, камериерът постави на земята две дървени сандъчета, едното дълго и тясно, другото квадратно. Нямаше съмнение какво е съдържанието им.

Лорънс се изсмя дрезгаво и погледна изпитателно противника си, сякаш искаше да прецени силата му.

— Вие мислите за всичко, а?

— Това ми е навик.

Лорънс продължи да се взира в неясните очертания на врага си, опитвайки се да прецени възможностите си за победа. После присви очи и отново се изсмя злорадо.

— Сигурно сте си помислили, че ще избира шпагата, защото рамото ви е ранено. Знам обаче, че има мъже, които умеят да си служат еднакво добре и с двете ръце и че вие сте точно един от тях. Аз не съм от глупаците, които тренират редовно и се учат от най-добрите фехтувачи, и няма да падна в капана ви. Умея да си служа доста добре с пистолетите, даже съм убил няколко души. Ала за вас се говори, че с един-единствен изстрел угасявате запалена свещ. Никога не съм стрелял на тъмно и не съм си служил с елегантните ви дуелни пистолети, така че и те не са подходящо оръжие за днешния дуел.

— Все пак трябва да изберете между шпагите и пистолетите.

— Наистина ли трябва? — Лорънс изпуктя презрително. — Хората, с които общувам в последно време, обикновено уреждат споровете си с ножове.

— Според мен този спорт е доста грубичък — отговори равнодушно Рейнолд, макар че подигравката в гласа му беше недвусмислена. Анжелика, която веднага си припомни тъмната уличка зад кръчмата и злобно съскащото острие на ножа, едва не изпищя.

— Може би, но на мен ми харесва — гласеше непоколебимият отговор. — Предпочитам ножовете. Разбира се, ако не разполагате с подходящи ножове, готов съм на компромис.

— Какъв компромис? Да сключа компромис с вас е като да позволя на гърмяща змия да се засели под стълбата на дома ми. Има неща, в които човек не бива да рискува, освен това аз съм напълно

съгласен с избора на оръжията. Хората, които принадлежаха към малката ви армия, разполагат с достатъчно добри ножове. — Без да обръща глава, Рейнолд попита: — Тит Жан?

— Веднага, метр. — Грамадният слуга се отдалечи безшумно и Рейнолд се обърна отново към противника си: — Вероятно нямате нищо против, ако изберем за място на дуела тази дъбова горичка?

— Съгласен — отговори кратко Лорънс.

— Много добре — заяви спокойно Рейнолд и продължи: — Не бих желал да твърдя, че не сте запознат с валидния за дуелите кодекс на честта, но ще ви напомня, че когато застанем един срещу друг, извинения вече не се приемат. Предишния ден или дори на път към мястото на дуела да, но щом боят започне, вече е твърде късно.

— Нямам намерение да се извинявам на когото и да било.

— Тогава значи съм се излъгал. Вероятно причината е, че споменахте възможността за компромис — обясни небрежно Рейнолд. — Можете да си изберете секундант, който да защитава интересите ви по време на двубоя, но още отсега ви заявявам, че съпругата ми не е подходяща за тази роля. Обикновено жени не се допускат, освен това не вярвам, че тя ще съумее да остане безпристрастна. Разбира се, можете да продължите да я влачите със себе си като щит, но според мен тя ще ви бъде по-скоро в тежест, отколкото да ви донесе някаква полза.

Лорънс изпуктя презрително.

— Искате да я пусна, за да я отведете далеч от мен, нали? А после ще изпратите хората си да ме ликвидират и ще се отървете веднъж завинаги от мен.

— Подобен подход е по вашия, но не и по моя вкус. Уверявам ви, че очаквам с нетърпение дуела и няма да сторя нищо, за да му попреча.

— Спестете си красивите думи. Аз залагам на сигурно.

Рейнолд свали жакета си и откопча маншетите на ризата си.

Хвърли бърз поглед към врага си и проговори презрително:

— Историята за мъжа, който се крие зад женски поли, започва да се обогатява... По дяволите!

Внезапната промяна в настроението му бе предизвикана от появата на сестра му. Изправена до парапета на галерията, Дебора обхождаше мрака с търсещ поглед. През отворената врата зад гърба ѝ струеше ярка светлина. Тя откри много скоро трите фигури в

горичката, събра полите си и се втурна надолу по стълбата. Майкъл, който бе излязъл след нея, побърза да я последва.

— Край на спокойствието — установи Рейнолд и в гласа му прозвуча неприкрито раздражение. — Бедният Лорънс. Въпросът за това, кой ще получи наградата, остава открит.

Думите му се оказаха пророчески. Майкъл едва бе успял да слезе по стълбата, когато на входа се появи още един мъж. Той вървеше приведен и се олюляваше на всяка стъпка, но в позата му имаше безкрайна решителност. Анжелика спря да диша. Баща ѝ беше станал от леглото си!

— Рейнолд! — изпищя Дебора, която почти бе стигнала до тях. — Какво става, за бога? Едно от момчетата каза, че Тит Жан е изнесъл дуелните пистолети. — Тя спря изведнъж и широките поли се увиха около краката ѝ. Лорънс беше вдигнал пистолета си и го бе насочил право към сърцето ѝ.

— Питам се — проговори злобно той и изгледа Рейнолд с крайчеца на окото си — дали ще ви зарадвам, ако забия един куршум в гърдите на тази млада дама.

— Не особено — отговори с пресекуващ глас Рейнолд.

— А мен още по-малко — намеси се Майкъл и направи няколко крачки напред. Обърна се към Рейнолд и продължи укорително: — Трябваше да ме уведомиш. Не обичам, когато ме подминават.

— Имах си причина — гласеше мрачният отговор.

— Разбирам — прошепна виновно Дебора. — Не биваше да идвам тук, не биваше да се намесвам. Но не можах да се удържа.

Преди Рейнолд да успее да ѝ отговори, в разговора се включи Едмънд Крю:

— Лорънс, какво правиш тук, за бога?

— По дяволите! — процеди през зъби младият Едингтън. — Вече започва да ми...

— Става смешно? — предложи бързо Рейнолд. — Вярно е, ситуацията е повече от абсурдна. Но трябва да знаете, че в Ню Орлиънс има хора, които посещават дуелите, както се ходи на театър или на опера. Затова запазете спокойствие, драги мой. Знайте, че за да доведеш до успешен край един дуел, е необходима известна доза равнодушие. Добрият дуелант не обръща внимание на зрителите... или поне се старае.

— Стига приказки! — изкрещя раздразнено Лорънс.

— Да разбирам ли, че още нямаш секундант? — обърна се Майкъл към приятеля си.

Рейнолд направи опит да се усмихне.

— Изглежда, че съм принуден да прибягна до тази предпазна мярка, макар че между хората на честта това не е необходимо. Ако Крю застане зад Едингтън, ще бъдем наравно, поне що се отнася до наличието на секунданти.

Бащата на Анжелика се изправи в целия си ръст и се поклони сковано.

— За мен е чест, господа.

Разбира се, това беше само формалност. Ако един мъж станеше секундант на друг, това не означаваше, че е на негова страна в спора или че му е задължен. Въпреки това Анжелика усети неловкост. Баща ѝ и Лорънс бяха врагове на Рейнолд и сега се изправяха срещу него в смъртоносен дуел.

Едмънд Крю се покашля многозначително.

— Не е нужно да ми обяснявате правилата на един дуел, господа. Имам зад гърба си безброй подобни преживявания и ми се носи славата на превъзходен секундант. Мое задължение е да се погрижа дуелът да протече честно и почтено и да проверя оръжието на подопечния си. Освен това нося известна отговорност за поведението му. Не бива да допускам... безчестие.

Бащата и съпругът на Анжелика размениха многозначителни погледи, после Рейнолд кимна кратко и се обърна настрана.

— Напълно сте прав.

В този момент се върна Тит Жан, задъхан от бързане, с цяла купчина ножове в ръце. Настроението на присъстващите се промени. Започна официалната част. Всеки влезе в ролята си и започна да се държи с другите подчертано учтиво. Зрителите потискаха с усилия обзелото ги напрежение и чакаха началото на спектакъла.

Камериерът разстла на земята жакета на Рейнолд и нареди донесените оръжия. Странна сбирка от мазни и ръждясали ножове, целите на петна, отдавна не виждали вода и сапун. Дръжките бяха от дърво и кост, от говежди или еленови рога, от дялан камък. Някои изобщо нямаха дръжки. Общото между всички беше, че бяха остри и опасни.

Рейнолд, който имаше право да избира пръв, прегледа сбирката и посегна към един от най-качествените ножове с класическа форма и без всякакви украшения. Лорънс беше по-придирчив. Той претегли на ръката си няколко оръжия, вдигна ги високо, за да види остриетата им в здрача, и най-накрая избра нож, много по-тежък от този на Рейнолд, по-дълъг с почти десет сантиметра, с дръжка от кост и месинг и с назъбено острие.

Майкъл смръщи чело и отвори уста, за да протестира, но Рейнолд му направи знак с очи да не се намесва. Лорънс свали жакета си, секундантите и камериерът побързаха да разчистят площадката от камъчета и клони. Някой попита дали не е по-добре да донесат от къщата лампа, но бившият годеник на Анжелика смръщи неодобрително чело и въпросът повече не се повдигна.

Анжелика забеляза как баща ѝ погледна Майкъл със смръщено чело и се запита дали и той като нея не е заподозрял някакво зло намерение в този отказ от повече светлина. Но правилата не бяха нарушени, тъй като предизвиканата страна, в този случай Лорънс, имаше право да избере условията на двубоя и никой не можеше да възрази срещу желанието му да се бие на тъмно.

Двамата дуеланти бяха готови. Стиснали ножовете в десниците си, те заеха местата си в двата края на разчистената площадка и секундантите отстъпиха, за да не им пречат. Анжелика улови за ръка Дебора и я притегли към сянката на дърветата, за да не пречи на малкото светлина, която идваше откъм къщата.

По едно време Анжелика се обърна назад, за да провери дали в галерията са запалени достатъчно лампи, и усети пронизваща болка. В един тъмен ъгъл беше застанала неподвижна фигура. Майката на Рейнолд се бе привела над парапета и наблюдаваше напрегнато нощната сцена. Дали и Рейнолд я беше забелязал? И ако да, дали се вълнуваше и тревожеше за нея?

Все още не беше даден сигнал за начало на двубоя и Рейнолд намести превръзката на рамото си. Лорънс го наблюдаваше изпитателно и несъзнателно плъзгаше палец по острието на ножа си. После, без да предупреди, той се хвърли светкавично напред.

Рейнолд отскочи назад и разпери ръце, така че острието на противниковия нож изсвистя на сантиметри от ризата му. После се наведе настрана, изсмя се дрезгаво и с танцуващи движения се

отдалечи от обсега на противника си. Лорънс, чието лице беше изкривено от трудно удържан гняв, се втурна след него. Гъвкав и невероятно повратлив, Рейнолд се извърна и премина в нападение. Започна близък бой, но само след минута двамата мъже отскочиха назад и втренчиха погледи един в друг.

— Аз смятах, че нямате опит в боя с ножове — проговори обвинително Лорънс.

— Не съм казвал такова нещо — гласеше сухият отговор. — Дуели се провеждат с различни оръжия, с ками, мачетета, камшици, боздугани или тояги — с всичко, което причинява болка. Затова човек трябва да е подготвен.

— Сега ще видим колко сте подготвен — процеди през стиснати зъби Лорънс, прехвърли ножа си в лявата ръка и замахна като побеснял.

Рейнолд сякаш се разтопи в мрака. Ударът не успя да го достигне. Лорънс полетя напред, но успя да се задържи на крака и с див рев се обърна да търси плячката си.

— Знаете ли, не е особено добре да се ядосвате — проговори замислено Рейнолд. — Дуелантът трябва да запази спокойствие. Добрият дуелант се отличава с абсолютно равнодушие спрямо триковете на противника си. — Той се усмихна и избягна без усилия поредния убийствен удар. В позата му имаше някаква нарочна небрежност, която вбесяваше противника му.

— Стойте си на мястото и се бийте като мъж! — изсъска злобно Лорънс.

— А къде остана елегантността? Нали целта е да дадеш урок на противника? Всеки идиот може да стъпи здраво на краката си и да размахва ножа си, за да разпори корема на противника и да чака, докато другият падне на колене от изтощение. Не бива така. Дуелът произхожда от старото право, което оценява превъзходството на мъжката сила и дава възможност на измамения да предизвика онзи, който му е причинил зло. Това старо право разрешава на ограбения да обвини грабителя, на опозорения да изобличи негодника, на роднината на убития да застане срещу убиеца в честна борба. По-слабият има право да изпрати свой заместник, който се ползва с всичките му права. Загубилият се обявява за виновен, защото господ е на страната на справедливостта.

— Каква идиотщина — промърмори задъхано Лорънс. Още докато говореше, Рейнолд премина в нападение и силният удар накара противника му да отскочи уплашено назад.

— Може би, но загубилият дуела обикновено губи и живота си.

Рейнолд се оттегли, сякаш беше нанесъл този удар само за да демонстрира силата си, и зачака с нож в ръка.

— По-рано е било възможно един мъж да поеме ролята на защитник на онеправдания. Ако и днес беше така, аз щях да бъда човекът, който отмъщава за съпругата си. За подобни случаи е измислена дори молитва: „Велики боже, хвани ръката ми и поведи меча ми“. Ако искате, можете да се помолите.

Изведнъж той сложи край на поученията. Равнодушието отстъпи място на дяволска бързина. Ножът му изсвистя във въздуха, направи няколко въртеливи движения и се устреми право към сърцето на противника. Лорънс успя да отскочи настрана, но не беше достатъчно бърз. Острието на ножа разсече ризата му и белият плат се обагри в кръв. Лорънс изкрещя задавено и се скри зад дебелото стъбло на един дъб. Рейнолд се усмихна и направи крачка назад.

— Първо проливане на кръв — извика Едмънд Крю. — Възстановена ли е честта?

Треперещ от гняв, Лорънс отговори:

— Не! Едва последната кръв ще донесе удовлетворение.

— Въпросът беше поставен на мен — поправи го равнодушно Рейнолд.

— Тогава отговорете! — Злобните думи издаваха смъртно наранена суетност.

Рейнолд изглеждаше съвсем спокоен.

— Последна кръв!

Едва сега започна истинският бой.

Бляскавите ножове в ръцете на противниците се стрелкаха в нощния мрак като смъртоносни призраци. Натрапчивата миризма на стъпкана трева задавяше присъстващите, но дуелиращите се дори не трепваха. Двамата бяха само неясни сенки в мрака, единствено ризите им белееха. Очите им святкаха с мрачна решителност, устремени във върховете на ножовете.

Двамата бяха равностойни противници. Почти еднакви на ръст, с еднакво дълги ръце. Лорънс компенсираше липсата на сръчност с

хитрост и злоба, докато Рейнолд действаше търпеливо и интелигентно и предвиждаше движенията на противника си. Гъвкавото му тяло и пестеливите, умели движения не бяха особено предимство, защото Лорънс разполагаше с по-дълъг нож и не беше ранен. Освен това той съумяваше да се възползва от всяка сянка, от всяка неравност за хитрости и измамни маневри.

Тъмнината беше най-опасна. Никой от двамата не беше в състояние да прецени точно скоростта или обхвата на един удар. Сенките прикриваха началото на атаката, даваха възможност на противниците да се нападат почти невидими. Битката за по-добра позиция, непрекъснатите измамни движения и бързите оттегляния болезнено напомниха на Анжелика за другите битки, на които беше станала неволен свидетел. Но днешният бой беше безкрайно по-опасен от коварното нападение на Клем Скагс или от елегантния дуел между Рейнолд и Майкъл в осветената галерия. Тогава възможността някой да загине беше повече теоретична, а днес тя беше грозна реалност.

Анжелика трепереше с цялото си тяло. Дишаше на пресекулки, усещаше пронизваща болка в гърдите си, главата ѝ бучеше. Едва успяваше да запази равновесие и стискаше ръце толкова силно, че пръстите ѝ отдавна бяха станали безчувствени.

Втренчила поглед в едрата фигура на мъжа си, тя не забелязваше нищо около себе си и се стресна до смърт, когато някой пристъпи към нея и докосна рамото ѝ. Баща ѝ я хвана за ръка и я притегли към гърдите си.

Тя ли подкрепяше него или той нея? Анжелика не знаеше, а и това изобщо не беше важно в момента. Тя се вкопчи в него и двамата останаха един до друг.

Никой от двамата дуеланти нямаше да издържи дълго на това бясно темпо. Но и никой нямаше да се откаже, защото всеки искаше да забие ножа си в гърдите на другия, да го убие или поне да го рани смъртоносно. Ударите бяха толкова силни и точни, че двамата успяваха да ги избягнат едва на милиметри. В движенията им скоро пролича умора. Пот се стичаше по челата им, ризите им бяха залепнали за гърбовете.

Ножът на Рейнолд се устреми напред, за да нанесе смъртоносен удар, но в този миг той се спъна в купчинка жълъди и едва избягна удара на Лорънс. Изкриви лице от болка и на дясното му рамо изби

червено петно. За миг се олюля и дясната му ръка увисна безсилно. Раната, причинена от шпагата на Майкъл, се беше отворила.

Подушил лесна плячка, Лорънс оголи зъби като хищен звяр и удвои усилията си. Рейнолд подскочаше гъвкаво напред и назад, привеждаше се и избягваше непрестанните атаки, но движенията му изглеждаха тромави, а мокрото петно на ризата му все повече се разширяваше. Когато се хвърли настрана, за да избегне един коварен удар, по китката му потече струйка ясночервена кръв.

Рейнолд се олюля и едва не падна. Лорънс изръмжа доволно, разтегна уста в зловна усмивка и замахна с все сила. Ножът му блесна като светкавица в сгъстяващия се мрак. Ответното движение на Рейнолд се забави и нямаше силата на предишните. Той успя да направи едва половин завъртане, докато противниковото острие се насочваше неумолимо към незащитената му плът, към жизненоважни органи, покрити само с пласт опънати мускули.

Двете тела се сблъскаха с глух трясък, отекна болезнен вик, чу се разкъсване на плат. Двамата противници се изправиха един срещу друг в последна, смъртоносна схватка. Лицата им бяха разкривени от напрежение, дишането им беше накъсано.

Рейнолд успя да се изтръгне от смъртоносната прегръдка, Лорънс се олюля и политна напред. Ризата на Рейнолд беше разкъсана на талията, но ударът беше минал между тялото и ръката, без да причини зло. При Лорънс беше друго: между копчетата на гърдите му стърчеше дръжката на нож.

Лорънс се свлече на земята и Рейнолд протегна ръка, за да го подкрепи. Успя да го улови за раменете и го положи предпазливо на тревата. Раненият отметна глава назад, присви очи и затърси пипнешком ножа в гърдите си. Десницата му все още стискаше собственото му, станало вече безполезно оръжие.

Рейнолд коленичи край падналия, намести главата му и се обърна към Тит Жан. Камериерът стоеше до Майкъл, който притискаше лицето на Дебора към гърдите си.

— Изпратете за лекар, после извадете един от капациите на прозорците и го донесете тук, за да ни послужи за носилка.

Практична загриженост и бързия действия — това беше толкова типично за Рейнолд. Анжелика разбра че той се опитва да поправи

стореното зло, възможно най-бързо и възможно най-добре. Това подсказваше някои много важни неща за характера му.

За съжаление не ѝ остана време да помисли повече в тази посока, защото вниманието ѝ бе привлечено от тайното движение на падналия. Лорънс не беше припаднал, както изглеждаше първоначално. Скрит в мрака, той стисна здраво дръжката на ножа си и вдигна ръка, за да го забие в незащитения гръб на Рейнолд.

Анжелика се хвърли напред и пое въздух, за да изкрещи. Ала баща ѝ се оказа по-бърз. Ръката му се стрелна към джоба на жакета и измъкна оттам малък пистолет.

В крайна сметка той беше секундантът и беше задължен да предпази дуеланта от безчестни действия. Направи няколко крачки към двамата противници, стисна оръжието в треперещата си ръка и насочи дулото към сърцето на Лорънс.

Слабостта и изтощението не му позволиха да стабилизира оръжието и да се прицели точно. Ако натиснеше спусъка, съществуваше голяма вероятност да улучи Рейнолд, който беше съвсем близо до лежащия в тревата Лорънс. Без да се тревожи от насоченото към него оръжие, Лорънс вдигна безшумно ножа си, сигурен, че нито Майкъл, нито Тит Жан и Дебора могат да го видят.

В този миг дотича мадам Дюло, очевидно решила да присъства на края на страшната сцена. Тя погледна над Анжелика и баща ѝ и веднага разбра какво се готви.

— Рейнолд, ножът!

Рейнолд се обърна светкавично и мрачният му поглед издаде, че е разбрал. Твърде късно. Нямаше време да измъкне собственото си оръжие от гърдите на ранения или да се отстрани от пътя на смъртоносното острие.

Още докато чу вика на мадам Дюло и проследи с поглед извъртането на Рейнолд, Анжелика премина към действие. Не помисли нито за миг какво точно трябва да направи. Знаеше, че има само един шанс, и се възползва от него.

Хвана здраво треперещата ръка на баща си и я задържа неподвижна. Едмънд Крю въздъхна облекчено, сложи костеливия си пръст върху спусъка и натисна с все сила.

Отекна гръм, куршумът излетя от тясното дуло. Ослепителен оранжев пламък се понесе в нощта, следван от черен барутен дим.

Главата на Лорънс отхвъркна встрани, на челото му зейна дупка. Пръсна струя кръв. Ръката му се отпусна безсилно, ножът се изплъзна от безчувствените пръсти.

Рейнолд скочи на крака, грабна Анжелика в обятията си и притисна лицето ѝ до гърдите си. Тя не биваше да вижда мъртвия.

— Мисля, че не сме цивилизовани.

Мадам Дюло произнесе тези думи няколко часа по-късно. Междувременно всичко беше свършило.

Трупът на Лорънс Едингтън беше натоварен на една каруца и отнесен за погребение в градчето. За негодниците, наети от него, щеше да се погрижи местният шериф. Всички засегнати от случилото се, успокоиха нервите си с по няколко глътки бренди или вино, а след време се събраха на късна вечеря в трапезарията.

Майката на Рейнолд огледа изпитателно събраните около масата и продължи със същия замислен глас:

— Наистина мисля така. Седим тук и се наслаждаваме на изискани ястия и подобрени напитки, сякаш вълнението е усилило апетита ни. Усмивваме се, водим светски разговори, сякаш думата „чувствителност“ не съществува за нас — или сме твърде шокирани, за да си позволим подобен лукс. Нямам нищо против светските разговори и усмихнатите лица. Онова, което не мога да понеса, е мълчанието, което непрестанно надвисва над тази празнично осветена маса.

Масата в трапезарията заемаше особено важно място във всеки френски дом. Там се провеждаха семейните срещи, там се събираше семейният съвет. Рейнолд, който седеше начело, беше с нова превръзка и чисти дрехи, но лицето му беше посивяло и напрегнато, под очите му имаше тъмни сенки.

Търпението му също беше на изчерпване.

— Какво предлагаш, мамо? — попита раздражено той. — Мисля, че никой от присъстващите тук не изпитва желание да се скрие в леглото си.

— Цял ден чакам разумът да вземе връх и да бъде сложен край на този безсмислен спор. За съжаление не виждам и най-малките признаци на помирение. Затова предлагам да си поговорим разумно и

да решим някои въпроси, от които зависи бъдещето ни. Много се надявам то да бъде мирно и хармонично.

Анжелика, която седеше отдясно на Рейнолд, удостои съпруга си с бегъл поглед. От своя страна, той оглеждаше загрижено червените петна, които пръстите на Лорънс бяха оставили по бузите и, и тъмните кръгове под очите ѝ, които бяха не по-малко плашещи от собственото му хлътнало лице. После се обърна към Майкъл и Дебора, които седяха един до друг от лявата му страна, към майка си и накрая към Едмънд Крю, който беше заел мястото до нея. Погледите на двамата мъже се срещнаха.

Рейнолд пръв извърна глава. След малко бутна стола си и се изправи.

— Значи желанието ти е да проявим великодушие и да си простим взаимно? — Той опря ръце на масата и погледна втренчено майка си. — Защо не го каза по-рано?

— Мислех, че си го разбрал по държанието ми — отговори с усмивка мадам Дюло.

— Значи призоваваш мъжете към толерантност. Разбирам. Въпросът, който си задавам в момента, е доколко цениш живота на сина си.

— Животът на сина ми няма цена за мен — отговори с треперещ глас майката. — Ако искаш да разбереш какво бих дала, за да го запазя, ще ти отговоря просто: всичко. Ако беше размислил, щеше да проумееш, че съм готова да дам всичко на човека, който спаси живота ти, и то с леко сърце и без да се колебая.

— Всичко ли? — попита предизвикателно Рейнолд, склони глава и погледна недоверчиво майка си.

Мадам Дюло посегна към кръста си и разкопча сребърната верижка, закрепена за колана ѝ. Стисна я за миг, после внимателно я положи върху масата и я бутна към сина си. Ключовете зазвъняха и на лицето ѝ грейна топла усмивка.

— Всичко. Направи онова, което смяташ за правилно, сине мой. Искам само да си щастлив. Искам същото и за бъдещите ми внуци.

Рейнолд се усмихна и в зелените му очи лумна смарагдов огън. Умората му се изпари в миг. Изправи се в целия си ръст и пристъпи зад стола на Анжелика, макар че заговори на майка си.

— Дълго мислих каква награда заслужава човекът, който съзнателно и без съжаление се отказва от последната възможност да забогатее, защото държи да опази честта си. — Рейнолд се опря на стола на жена си и продължи бавно и замислено: — Този човек е между нас тази вечер и аз стигнах до извода, че само една награда може да го удовлетвори. — Той се обърна към бащата на Анжелика: — Предлагам от днес нататък „Боньор“ да стане дом на Едмънд Крю, той да споделя с нас печалбите от плантацията и да се радва на обичта и грижите на всички, които живеят тук. Ако желае, може да се смята за господар на имението и домакин на тази къща.

— Много добре, синко. Аз му казвам добре дошъл с цялото си сърце — присъедини се към думите му мадам Дюло.

Какво правеше Рейнолд? Каква цел преследваше с това великодушно предложение? Анжелика трепереше с цялото си тяло. Майкъл погледна подозрително към Дебора, но първоначалното му учудване скоро отстъпи място на искрено задоволство.

В душата на Анжелика нямаше нищо освен, болка. Това не беше шега. Това беше най-голямата жестокост.

Баща ѝ се обърна бавно към нея и изражението му издаваше такава тревога, че ѝ се дося да заплаче. Когато след минута вниманието му се насочи към мъжа, който стоеше зад стола ѝ, тя преглътна и стисна здраво устни, за да не отговори вместо него. Гордостта не му позволяваше да приеме защитата ѝ.

— Знам, че предложението ви е искрено — заговори бавно Едмънд Крю. — И не намирам думи, за да изразя благодарността си. Но аз не съм единственият човек, който трябва да се съгласи с него. Не бих могъл да остана тук без подкрепата и привързаността на любимата си дъщеря, а тя е решила да си отиде. Ако желаете да остана, трябва да я убедите, че спокойствието и щастието, от което всички ние имаме голяма нужда, могат да се намерят само тук. Че ще ги постигнем, ако заживеем заедно.

— Неосъществимо е, татко — прошепна с болка Анжелика. — Те никога няма да ти простят, те постоянно ще ти напомнят, че...

— Не си права — прекъсна я решително Рейнолд. — Ако постоянно се ровим в миналото, ще разрушим бъдещето, защото едното е построено върху другото. Онова, което се е случило, ще бъде погребано и гробът ще бъде украсен с ухаещите цветя на помирението.

— А помирението е нашето дете, така ли?

— Да — отговори с твърд глас Рейнолд, — ако ти го искаш. Но не е абсолютно необходимо. Жестът на баща ти беше повече от достатъчен. Той извърши прегрешение и се покая. Стореното зло беше поправено. Не мисли за миналото. Всичко, което баща ти е направил за теб, е сторено от любов. Единствената му грешка е начинът, по който е пресметнал цената на действията си. В началото не го разбирах, но сега ми е повече от ясно колко е лесно да се допусне тази грешка.

Анжелика се надигна и мина покрай него. Направи няколко крачки към двукрилата врата, която беше затворена, за да не влизат молци и комари, и спря на прага.

Без да се обръща, тя заговори бавно:

— След като един мъж е загинал, а другият е жив, аз трябва да забравя всичко, което е било, така ли? Трябва да се примиря с участието си, да бъда спокойна и щастлива и да се наслаждавам на ролята на нежна съпруга... и на жертвоготовна майка...

— Не.

— Не ли? — Анжелика не можа да издържи и избухна в истеричен смях. — Какво тогава ще правя в тази къща?

— Всичко, каквото искаш — отговори меко Рейнолд и застана зад нея. — Ще бъдеш дъщеря, болнична сестра, домакиня, метреса, ще съхраняваш ключовете, ще ме обичаш — повтарям, ще правиш всичко, каквото искаш. Избери ролята, която най-много харесваш, ако искаш, не избирай нито една от всичките, само остани.

— А какво ще кажеш за ролята на съпруга, която никога не те е интересувала?

В стъклото на вратата се отрази гневното му лице. Ей сега щеше да се разрази буря.

Но също както тя виждаше лицето му, той видя нейното, видя сребърните сълзи, покапали по бледите бузи. Сграбчи я за раменете, обърна я към себе си и я притисна до гърдите си.

— За бога, Анжелика, бях сигурен, че си разбрала — произнесе задавено той. — Та тези думи бяха само отчаян опит да отклоня Едингтън от намерението му да ме накаже, като те убие. Знаех, че е готов да те застреля, само и само да не ми позволи да запазя и „Боньор“, и теб. Това беше лъжа, макар да се надявах отчаяно, че той

ще ми повярва. Но не исках да ми повярваш и ти, любов моя, не исках...

Разкаянието и пламенната любов в гласа му излъчваха сигурност, в която Анжелика се вкопчи с цялата останала ѝ сила. Най-после му повярва. Красотата и силата на това прозрение стоплиха изтерзаното ѝ сърце и едновременно с това тя изпита пареща болка.

— О, Рейнолд, толкова съжалявам, толкова много съжалявам! Не исках да застана срещу теб, наистина не исках.

Рейнолд поклати глава и опря брадичка в меката ѝ коса.

— Но ти не си направила нищо подобно.

— Напротив. Казах му за рамото ти. Ако не те бях издала, той щеше да избере пистолети и ти нямаше да се окажеш толкова близо до смъртта.

Рейнолд избухна в дрезгав смях.

— Не съм бил близо до смъртта, скъпа моя, моя заблудена душице. Можех веднага да го пронижа с ножа си, ако не изпитвах безумен страх от презрението, което щеше да се появи в погледа ти при вида на още един труп, оставен от моята ръка. Всичко друго беше само театър, за да го накарам да покаже какъв негодник е. Зарадвах се, когато ти се възпротиви срещу дуела, когато с жален глас извика, че мога да бъда ранен, защото сметнах, че разбираш какво възнамерявам да сторя. Реших, че искаш да ми помогнеш.

— Нищо не разбирах — прошепна съкрушено тя. — Изобщо не можех да мисля, толкова ме беше страх за теб.

— Ако е така... ако си мислела, че съм тежко ранен и няма да издържа на един почтен дуел, това означава...

— Означава, че тя те обича безумно, глупако — намеси се ядосано Майкъл. — А сега я целуни, ако обичаш, и я отведи в леглото, за да могат и другите да се оттеглят. Мисля, че всички имаме нужда от сън, нали?

Рейнолд погледна приятеля си с глупава усмивка.

— Прав си — отговори щастливо той. И изпълни поръката му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.